Legături
întunecate
ELISABETH
NAUGHTON

ELISABETH NAUGHTON

Seria: Casa păcatelor #3

Legături întunecate

Traducere din limba engleză de
Irina Stoica
EDITURA LITERA
2019

Elisabeth Naughton
Undone
Copyright © 2018

Toate drepturile rezervate
Lira şi Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteți vizita pe www.litera.ro/lirabooks.ro

Legături întunecate
Elisabeth Naughton

Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NAUGHTON, ELISABETH
Legături întunecate / Elisabeth Naughton;
trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3804-5
I. Stoica, Irina (trad.)

Lui Dan,

Dragostea mea, viața mea, omul care mă face să mă simt *acasă.*

Rachel Hawthorne

Capitolul 1

Natalie

Prima senzație a fost cea de frig. Mă simțeam de parcă degete de gheață mi-ar fi atins pielea, împingându-mă tot mai departe, în bezna ce avea să-mi înrobească sufletul pentru eternitate, dacă i-aş fi îngăduit. M-am ridicat brusc. Gâfâind, încercam să respir, încercam să văd, să disting ceva. Numai că de jur-împrejur era doar beznă. Eram învăluită în întuneric şi în sentimentul copleşitor că eram pierdută pentru totdeauna. Transpirații reci m-au cuprins în clipa în care mi-am dat seama că nu eram singură. Lângă mine stătea, ca o stană de piatră, o siluetă ca o umbră. Mă privea în tăcere, ca o piază rea. Bătăile inimii aproape că mă asurzeau. Intensitatea pulsului era aproape dureroasă. Fără să-mi mişc capul, am încercat să studiez în amănunt încăperea, în căutarea unei soluții, unei căi de a fugi, de a mă salva. În zadar. Bezna era atât de adâncă încât nu distingeam nici măcar unde ar fi uşa. Mâinile au început să îmi tremure. Apoi întreg trupul. Nu ştiam unde mă aflam. Ultima imagine era din casa din Toscana a lui Marco şi a lui Felicity. Eram singură. Luc plecase. El şi tatăl lui urmau să discute cu liderii Casei lui despre căsătoria noastră. Felicity plecase înainte să se însereze. Voia să-l ducă pe Dante, fratele cel mai mic al lui Luc, undeva unde să fie în siguranță. Iar mai târziu, Marco părăsise în sfârşit

proprietatea, în încercarea de a-l ajuta pe Luc.

Capul îmi zvâcnea de durere. Făceam eforturi disperate să îmi amintesc ce se întâmplase. De ce fusese nevoie ca Marco să îl ajute pe Luc? Pentru ce? Răspunsul mă lovi ca un pumn în plex. Casa lor. Liderii Casei Salvatici, una dintre cele cinci Case rămase în Alianța care, aşa cum aflasem de curând, conducea din umbră destinele lumii, convocaseră o reuniune. Nu erau mulțumiți că Luc, moştenitorul dinastiei Salvatici, încălcase una dintre regulile lor sacre căsătorindu-se cu mine fără a avea permisiunea lor. Marco mă lăsase singură pentru a vedea dacă putea face ceva pentru a-i veni în ajutor lui Luc. Se temuse că liderii aveau de gând să...

O, Doamne!

Se temuse că liderii aveau de gând să îl pedepsească pe Luc.

Cu greu am reuşit să înghit, căci amintirile începeau să revină. Mă dusesem sus, în camera de la etaj, aşteptându-l pe Luc să se întoarcă la mine. Uşile de la balcon erau deschise, aşa că traversasem încăperea ca să le închid. Mă întorsesem. Şi chiar atunci...

Bătăile inimii mi se intensificau pe măsură ce îmi aduceam aminte tot mai multe. Din umbră se desprinseseră patru siluete. Erau patru persoane îmbrăcate în negru, cu măşti albe pe fețe. Şi se apropiau pas cu pas de mine.

M-am uitat la silueta întunecată care stătea în continuare lângă marginea patului meu, într-o tăcere deplină. Mă întrebam dacă era una dintre cele patru umbre de atunci. Poate chiar cea care îmi acoperise capul cu o cagulă? Sau cea care îmi injectase în braț o substanță ce mă adormise? Sau cea care mă luase pe sus şi mă adusese în acest loc? Simțeam că mi se taie respirația de groază. Nu ştiam unde mă aflam. Nu ştiam ce aveau de gând să-mi facă. Iar Luc...

Teroarea avea tentacule de gheață care mă strângeau precum nişte uriaşi şerpi boa constrictor. Eram paralizată

de spaima cumplită că Luc ar fi pățit ceva.

Cu greu am reuşit să mă sprijin în braţe şi să încerc să mă ridic în capul oaselor. Mi-am dat seama după scârțâitul arcurilor că fusesem întinsă pe un fel de saltea. Nu mi-am desprins o clipă privirea de pe silueta tăcută şi nemişcată de lângă mine. Eram atât de speriată că nu-mi puteam descleşta gura. Nu puteam să scot niciun sunet. Mă temeam chiar şi de sunetul propriei voci. Şi de ce s-ar fi putut întâmpla dacă vorbeam.

— Gata, gata, draga mea, spuse silueta, cu un puternic accent italian. Eşti absolut în siguranță. Nu ai de ce să te temi.

Am încremenit. Era o voce de femeie, nu de bărbat, cum m-aş fi aşteptat. Şi îmi era cunoscută, deşi nu ar fi trebuit. Nu în acel loc. Am mijit ochii cât am putut, doar-doar îi voi distinge trăsăturile. În zadar. Nu vedeam decât umbre şi întuneric. Dar vocea îmi era cunoscută. O auzisem în Toscana, în urmă cu două luni, prima oară când Luc mă dusese în Italia.

— Doamna... doamna Salvatici?

— Da, draga mea. Eu sunt.

Am auzit un foşnet, apoi din nou scârțâitul arcurilor saltelei. Femeia se aşezase pe marginea patului. Am mijit iar ochii şi am constatat că avusesem dreptate. Acum, că se apropiase, îi distingeam ochii şi formele. Am simțit şi parfumul, acel miros de trandafiri pe care îl țineam minte de la scurta mea vizită la reşedința Salvatici, din urmă cu câteva săptămâni.

— Am venit cât de repede am putut, imediat ce am aflat ce s-a întâmplat, spuse Francesca Salvatici.

Îşi puse mâna peste a mea, dar am simțit-o rece şi umedă. La fel de rece ca degetele morții care mai încercaseră în trecut să mă tragă în beznă.

— Nu mai ai de ce să te temi, continuă ea, dar trebuie

neapărat să înveți să fii mai docilă. Am pierdut timp prețios pentru că te-ai luptat şi te-ai împotrivit din răsputeri.

Mi-era greu să o urmăresc şi nu ştiam dacă din cauza efectelor drogurilor care îmi fuseseră injectate sau dacă întreaga conversație se derula în vis.

— C-ce... ce se-ntâmplă? Unde e Luc?

Vocea îmi tremura, cu toate că făceam eforturi uriaşe să o controlez.

— Nu-ți bate tu căpşorul. Luciano e nerăbdător. Te aşteaptă. De-asta sunt aici, spuse ea, strângându-mi mâna într-un fel deloc liniştitor. Ca să te duc la el, desigur.

N-am luat în seamă felul condescendent în care îmi vorbea, pentru că altceva îmi atrăsese atenția şi îmi activase toate alarmele. Era o răceală în vocea ei care mă îngrijora. Femeia nu era câtuşi de puțin soțioara nevinovată în care poza. Am simțit că ştia ce se întâmplase la reşedința Salvatici. Ştia, accepta şi tolera totul.

— Ce i-ai făcut?

Avu îndrăzneala să ofteze.

— Nu i-am făcut nimic. E fiul meu. Ce fel de mamă i-ar face rău propriului copil? Drept cine mă iei?

Degetele reci slăbiră strânsoarea, apoi îmi eliberară mâna, iar doamna Salvatici se ridică în picioare.

— Chiar dacă n-ai deloc încredere în familia noastră, eu şi Antonio ne-am dat seama că Luciano ține foarte mult la tine. Aşa că am decis că a venit momentul să te primim cum se cuvine în familie. Ți-am lăsat la capătul patului ceva de îmbrăcat. Ținuta ta actuală nu e tocmai potrivită. O să ies cât te schimbi, apoi o să mă întorc ca să te duc la Luciano.

Tocurile pantofilor răsunară cu zgomot de podea. În câteva secunde, aproape că se lovi de ceva, de un obiect solid. O uşă grea se deschise spre interior, iar o lumină orbitoare inundă camera. Mi-am dus mâna la ochi şi am încercat să disting ce se afla dincolo de uşă. Mama lui Luc

purta o fustă strâmtă şi un sacou scurt. Ieşi pe hol şi discută încet cu cineva, nu-mi dădeam seama cu cine. Apoi se aprinseră şi luminile din cameră, parcă arzându-mi retina. Am închis ochii exact când uşa grea se închidea cu zgomot. Mi-a luat câteva minute să mă obişnuiesc cu lumina. Odată ce am putut vedea clar, am remarcat că mă aflam într-un fel de celulă. Podeaua şi pereţii erau din ciment. Nu existau ferestre şi nici mobilă, în afară de patul de fier forjat şi salteaua cam ponosită. Iar undeva în mijlocul încăperii era o gaură în podea, care îmi provocă în minte imagini oribile. Mi-am stăpânit cu greu greaţa şi am încercat să nu mă mai uit la acea gaură de scurgere şi să îmi stăpânesc emoţiile. Mă temeam că voi intra în hiperventilaţie. Pierdusem noţiunea timpului. Nu ştiam cât fusesem inconştientă şi nici măcar în ce ţară mă aflam. Îmi doream nespus să o cred pe mama lui Luc, să cred că el era undeva, aşteptându-mă, dar ştiam că nu pot avea încredere în ea. Nu după ce le îngăduise liderilor Casei ei să-l bată şi să-l ia prizonier pe Dante, fiul ei cel mai mic. Sau după ce nu îi împiedicase pe aceiaşi lideri să o ucidă pe soţia însărcinată a lui Dante. Mi s-a strâns stomacul de revoltă amintindu-mi de acele întâmplări. O omorâseră pe Maricella pentru că Dante o luase de soţie fără să i se dea aprobarea. De aceea Luc se dusese să discute cu tatăl lui, pentru ca eu să nu am aceeaşi soartă ca a bietei Maricella.

Mi-am apăsat abdomenul cu o mână tremurătoare şi am aruncat încă o privire în jur. Nu mai aveam nicio urmă de speranţă. Veniseră după mine. Luc nu reuşise să îi împiedice. Iar dacă aveau de gând să-mi facă ce-i făcuseră Maricellei... Greaţa reveni, parcă şi mai intensă. Am inspirat adânc, în încercarea disperată de a-mi păstra controlul. Nu aveam să mă tem de ei. Alesesem să mă întorc la Luc, cu toate că ştiam că îmi pun viaţa în pericol. Iar Luc... Avea să o ia razna dacă păţeam ceva, iar pe mine mă îngrozea

gândul la ce i-ar face ei dacă ar răbufni.

Cineva bătu la uşă. Am tresărit, m-am întors spre direcţia de unde venea zgomotul şi am auzit vocea mamei lui Luc:

— Natalie? Te-ai îmbrăcat?

— Păi... eu...

M-am ridicat în picioare. Îmi era greu să-mi menţin echilibrul, căci efectul drogurilor nu se risipise complet.

— O clipă! am spus.

Simţeam cu fiecare fibră a fiinţei mele că nu trebuia să cooperez cu acei oameni, că nu trebuia să mă las în voia planurilor pe care le aveau cu mine. Dar trebuia să îl găsesc pe Luc. Trebuia să mă asigur că era teafăr. Ultimul lucru pe care îl voiam era să le dau motive în plus să îl pedepsească. M-am dus la capătul patului şi mi s-a făcut din nou rău la vederea hainelor ce-mi fuseseră pregătite. Rochia albă, din bumbac, era scurtă şi atât de transparentă că puteam la fel de bine să fiu goală. Văzusem astfel de rochii purtate de alte femei, într-o seară rece din Toscana, când pornisem în urmărirea lui Luc şi dădusem peste ritualurile depravate ce aveau loc în pădure. Atunci descoperisem în ce perversiuni bolnave era implicată Casa lui. În ruptul capului n-aş fi îmbrăcat acea rochie, dar ştiam că, dacă refuzam, aş fi fost îmbrăcată cu forţa. Cu mâinile tremurând, mi-am dat jos bluza şi pantalonii de pijama şi am tras rochia pe mine. Era foarte scurtă şi materialul aducea parcă a hârtie. Eram convinsă că dacă stăteam în lumină, trupul îmi era expus în totalitate. Dar acela era şi motivul, nu? Să mă expună, să-mi răpească demnitatea, să mă umilească şi să mă pună la locul meu. Mi-am înălţat capul şi am stat dreaptă, decisă să nu îi las să câştige. Orice îmi pregătiseră, nu aveam să le arăt că îmi era frică. Nu aveam să le dau satisfacţie.

Am tras cât am putut de rochie.

— S-s-sunt gata.

Uşa grea se deschise scrâşnind, iar mama lui Luc intră în

celulă. Arăta absolut nelalocul ei în acel cadru, cu costumul ei roz şi scump, cu tocurile înalte şi faţa perfect machiată. Mă privi ca pe-o gânganie pe care abia aştepta s-o strivească.

— Ia te uită! E cam strâmtă pe şolduri, aşa-i? N-avem ce face, din păcate. Femeile cu aripioare n-au gene bune. Dar asta e, va trebui să ne mulţumim cu ce avem. Plescăi dispreţuitor din buze, apoi se întoarse cu spatele la mine. Haide. Luciano aşteaptă.

În loc de frică, simţeam acum o dorinţă sălbatică să-i ard un picior în spate, să o lovesc atât de tare încât s-o lipesc de perete, să-i aud oasele nasului trosnind în urma impactului. Nu era de mirare că Luc era atât de rece şi distant când l-am cunoscut. Cu aşa o mamă, nu avea cum să fie altfel. Mi-am controlat impulsul de-a o lovi, căci ştiam că nu mă va ajuta nici pe mine, nici pe Luc. Nu avea să ducă la nimic bun. Aşa că am urmat-o pe hol. Păşeam în picioarele goale pe cimentul rece, iar senzaţia mă făcea să mă înfior. Tremuram, dorindu-mi să-mi fi dat şi ceva de încălţat. Ştiam însă că nu avea sens să mă aştept la ceva bun din partea acelor oameni. Holul era, de fapt, un coridor din ciment, luminat pe alocuri de becuri puternice. La ieşirea din celulă stătea o persoană îmbrăcată în negru şi cu acea înspăimântătoare mască veneţiană albă. Îi vedeam doar ochii mici şi reci. Privirea mă înfioră, iar spaima de mai devreme puse iar stăpânire pe mine. Mama lui Luc i se adresă în italiană, iar silueta se îndepărtă şi în curând fu înghiţită de întunericul de la capătul holului.

— Ţine pasul cu mine, mormăi mama lui Luc şi porni pe urmele lui, cu tocurile ţăcănind pe podeaua din ciment.

Stomacul mi se strânse, dar am urmat-o în tăcere, privind fiecare uşă pe lângă care treceam, căutând şi cel mai mic semn că Luc s-ar afla dincolo de vreuna. Însă, în afară de zgomotul paşilor, pe hol nu se auzea nimic. Nimic nu-mi

indica în vreun fel că Luc s-ar fi aflat prin apropiere. Ne-am oprit la capătul coridorului, în dreptul unei uşi vechi, arcuite, din oţel. Mi-am ţinut răsuflarea, aşteptând şi rugându-mă ca privelişte pe care urma să o văd de cealaltă parte a uşii să nu mă marcheze pe viaţă.

Numai că în loc de o celulă dedicată celor mai stranii plăceri sexuale – căci asta mă aşteptam să văd –, în faţa mea apăru o încăpere elegantă, ca un salonaş de primire, cu fotolii din piele şi un covor roşu şi gros care îmi mângâia tălpile. Pereţii erau plini cu rafturi de cărţi, iar pe tavan şi deasupra uşilor erau muluri complicate din lemn închis la culoare. În capătul camerei era o scară interioară spiralată, cu o balustradă atent lucrată. Atunci m-am gândit că eram, probabil, într-un conac. Uşa din oţel se închise cu zgomot, iar mama lui Luc mă îndemnă să merg mai departe. M-am întors să privesc înapoi, spre uşă, şi am văzut cum individul în negru trăgea în faţa ei un raft cu cărţi, pentru a o ascunde vederii. Apoi se aşeză în dreptul raftului, privindu-mă cu acei ochi de gheaţă. Am înghiţit în sec, întrebându-mă oare cine se ascundea sub acea deghizare. Se vedea din privirea lui că nu mă plăcea. Dar nu eram sigură dacă nu mă plăcea pentru că mă cunoştea personal sau, pur şi simplu, din răutate.

— Natalie! şuieră mama lui Luc.

M-am întors. Era deja la capătul scării şi îmi făcea semn să o urmez. Am grăbit pasul şi, cu inima cât un purice, am ajuns lângă ea, pe trepte. Nu eram câtuşi de puţin încântată, nu-mi plăcea ideea că mă conduce într-un loc necunoscut şi, cel mai probabil, primejdios, dar, în acelaşi timp, nu puteam nega că mă bucuram să stau cât mai departe de silueta în negru.

— Ascultă-mă cu atenţie, îmi spuse ea în timp ce urcam scara spiralată. Suntem în întârziere pentru că ţi-a luat atât de mult să-ţi revii. Când o să-l vezi pe Luciano, fă tot ce poţi

ca să ştie că ai sosit. Să nu te-agiți dacă îl vezi un pic distras. Nevestele din familia Salvatici trebuie să se învețe cu distracții de tot felul.

Nu aveam nici cea mai vagă idee la ce se referea, dar nu eram proastă să-i pun întrebări. Mi-era clar că încerca din nou să mă înjosească. Am strâns din dinți şi am urmat-o până la etajul următor, apoi pe un culoar lung decorat, de data asta, cu superbe coloane din marmură, picturi alese şi lumini atent plasate. Am luat-o la dreapta, apoi la stânga şi din nou la dreapta, până am ajuns în dreptul unei uşi enorme din lemn. Ea a bătut la uşă, o singură dată, uşa s-a deschis şi am intrat amândouă într-un spațiu întunecat. Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Încăperea nu era mare, şi aveam senzația că era drapată în catifea, căci îi simțeam atingerea. În față se vedea o lumină care îmi permitea să disting câteva siluete aşezate pe scaune. Pe măsură ce înaintam, mi-am dat seama că eram într-un fel de balcon care dădea spre un spațiu vast, aflat dedesubt. Uşa se închise în spatele meu, făcându-mă să tresar. Am privit în jur. De-o parte şi de cealaltă a uşii stăteau două siluete în negru, purtând acele înfiorătoare măşti venețiene. Nimeni n-ar fi putut trece de ele, dacă ar fi dorit să părăsească brusc încăperea. Simțeam cum nivelul de adrenalină creşte. Am vrut să dau înapoi şi mi-am dat seama că eram pe un fel de treaptă.

— Natalie! şuieră iar mama lui Luc.

M-am înfiorat şi m-am întors spre ea. Era la trei trepte în spatele meu, lângă scaune şi lângă o balustradă.

— Pe aici! Mi-a făcut semn, indicând direcția spre care trebuia s-o iau. Nu mai trage de timp!

Îmi simțeam inima în gât. M-am apropiat încet. Auzeam fel şi fel de sunete. Păreau incantații. Şi zgomote de lanțuri. Şi un geamăt prelung, slab, pe care l-am recunoscut vag. Pe măsură ce mă apropiam, zgomotele deveneau tot mai

intense. Mâinile îmi tremurau deja, căci nu voiam să văd ce se petrecea dincolo de acea balustradă. Mi-am strâns mâinile în jurul taliei şi am început să mă legăn uşor, spunându-mi că totul avea să fie bine, că acea femeie încerca doar să mă sperie, că Luc nu era acolo, dincolo de acel balcon, şi că nu îi făceau rău. Mâna ei rece mi-a cuprins încheietura, şi m-a tras spre marginea balustradei.

— Ţi-am spus, draga mea, că Luciano te aşteaptă. Uite, convinge-te.

Mă_ strângea extrem de tare, şi am scos un suspin slab. Însă când am văzut ce se petrecea în camera de jos, am făcut ochii mari şi am simţit cum îmi îngheaţă sângele în vene.

Era un fel de sală de bal, o sală circulară cu covoare roşii ca sângele şi coloane uriaşe care se înălţau spre tavan. Jos, în mijloc, siluete în negru, cu măşti albe, erau aşezate în cerc, dar nu ele îmi atrăseseră atenţia. Nu ele îmi ridicaseră stomacul în gât. Imaginea care mă îngrozise, care îmi provoca spasme vomitive, era a lui Luc înlănţuit de un fel de altar aflat în mijlocul camerei. Era gol, şi îmi era limpede că fusese drogat. Îl înconjurau cel puţin zece femei care nu purtau decât măşti elaborate, cu pene, şi pantofi cu toc cui şi care îl atingeau şi-l chinuiau cu mâinile. M-am smucit din mâna care mă ţinea în strânsoare, ca o gheară.

— Nu! Ce... Cum poţi să...

— Vai, aşa te comporţi cu gazdele tale?

Mama lui Luc era mult mai puternică decât părea. Mă trase din nou la marginea balustradei. Înainte să mă smucesc din nou, de mine s-a apropiat o siluetă amplă, prinzându-mă practic prizonieră între ei doi. O mână mare, de bărbat, îmi prinse încheietura celeilalte mâini şi-mi puse palma pe balustradă. Am ridicat privirea şi l-am recunoscut pe Antonio Salvatici, tatăl lui Luc.

— Ţi-a luat ceva! pufni el.

— A durat mult până s-a dus efectul sedativului, răspunse mama lui Luc.

Ochii cenuşii ai tatălui lui Luc erau la fel de reci ca întotdeauna. Mă privi o clipă, apoi continuă să se uite la spectacolul sordid de jos. Făcu un semn de aprobare din cap, şi în acea clipă am privit şi eu în jos. O siluetă în robă şi mască albă apăru în grupul de femei, se aplecă şi îi şopti lui Luc ceva la ureche. Luc făcu ochii mari şi privi în sus, spre locul unde mă aflam. Chiar atunci, o lumină strălucitoare mă înconjură, aproape orbindu-mă. Am închis ochii şi am încercat să mă trag înapoi, dar părinţii lui Luc mă ţineau cu toată forţa. Era imposibil să mă retrag. De jos se auziră gemete şi zgomotele lanţurilor.

— Nu! strigă Luc. Luaţi-o de-aici! Nu aşa ne-a fost înţelegerea!

Nu ştiam ce se petrecea. Ştiam doar că sufeream şi că nu voiam ca lui Luc să i se întâmple tot ce i se întâmpla.

— Daţi-mi drumul! am strigat şi m-am tras din mâinile lor, înnebunită să ajung jos, să fiu lângă Luc. Lăsaţi-mă să...

Am simţit pe partea interioară a încheieturii mâinii apăsarea a ceva tare şi ascuţit, apoi durerea cruntă, care parcă îmi sfredelea creierul. Cu greu mi-am stăpânit un ţipăt.

— Ei, ei, zău aşa, spuse mama lui Luc, slăbind apăsarea unghiilor asupra venelor mele. Trebuie să priveşti, draga mea. Face parte din îndatoririle tale de nevestică. Priveşte, Natalie. Uită-te la ce păţeşte Luciano din cauza ta.

Cu cealaltă mână îmi prinse ceafa şi apăsă, fără să-i pese de durerea pe care mi-o provoca, forţându-mă să mă uit în jos. Acele femei îşi foloseau limbile şi mâinile ca să stimuleze fiecare părticică de piele goală a lui Luc. Am simţit o împunsătură în inimă când i-am văzut faţa. Avea ochii strâns închişi şi fiecare muşchi al trupului era încordat,

luptându-se să scape din lanțuri. Iar expresia de agonie de pe chipul lui...

— Nu puteți să-i faceți asta! am gemut, zbătându-mă să scap. Lăsați-l în pace. Dați-i drumul! Dați-i drumul acum!

— Știi ce se întâmplă, Natalie? șuieră mama lui Luc, ignorându-mi rugămințile. Acela e un om care nu respectă tradițiile noastre străvechi. În locul lui ar trebui să fii tu, înconjurată de Cavalerii acestei Case care să te curețe de reziduurile tale de țărancă. Numai că în locul tău e fiul meu. Fiul meu cel generos, care s-a oferit să sufere în locul tău, să fie supus acestui ritual. Unii ar spune că asta-i dragostea adevărată. Mie mi se pare doar o dovadă de slăbiciune. Nu-i așa, Antonio?

Tatăl lui Luc scoase doar un mârâit scurt, fără să-și dezlipească privirea de la scenele de jos. Mama lui plescăi din buze și se uită din nou în jos.

— Sau poate că Luciano și-a dorit asta. E bărbat, în definitiv. Iar bărbații au... nevoi. Mă întreb de câte ori îl vor aduce la orgasm în timpul ritualului. Sunt convinsă că tu reușești să-l faci să termine doar o singură dată. Dar fetele astea sunt extrem de bine pregătite. Și mult mai pricepute și talentate decât tine.

Privirea mi se încețoșă. Femeile de jos deveneau tot mai agresive. M-am zbătut și mai tare să scap, să îl salvez. La rândul lui, Luc se zbătea în lanțuri și încerca să nu-i văd fața. Când gemu, când am recunoscut acel sunet în care se amestecau durerea, umilința și o senzație pe care n-o putea evita, am simțit o arsură în piept și am știut că n-am să-mi pot înfrâna țipătul, un țipăt de fiară rănită. Parcă pluteam. Nu puteam respira. Mă simțeam de parcă urmăream un film de groază. O femeie blondă își ridică încet capul, întrerupând ce-i făcea lui Luc, păși pe altar și îl încălecă pe soțul meu. Am gemut când mi-am dat seama ce va urma și un nou val de groază și oroare m-a zguduit.

— O, Doamne! Opriți! Opriți totul! am strigat, zbătându-mă şi mai tare. Vă rog! Gata!

În încăpere se lăsă o linişte perfectă când femeia se lăsă încet peste Luc. El îşi muşcă buzele, şi trupul îi încremeni. Ave ochii închişi şi îşi ținea capul într-o parte, ca să nu-l pot vedea. Trăsăturile îi erau chinuite... ştiam că nu voise asta. Că nu fusese de acord. Nu-i făcea plăcere câtuşi de puțin.

— Doar tu poți opri totul, îmi spuse tatăl lui Luc.

Blonda scoase un suspin prelung şi începu să se mişte deasupra lui Luc. Am simțit că-mi vine să vomit şi am închis ochii. Nu mai voiam să văd şi făceam eforturi să nu leşin.

— Da. Fac orice vreți. Numai să opriți... demența asta. Vă rog.

— Ce vrem e ca Luciano să-şi preia locul şi rolul care i se cuvin în această familie şi în această Casă, spuse mama lui, cu glas calm. Şi să facă toate astea de bunăvoie, fără să protesteze.

Mi se strânse din nou stomacul. Aşa ceva era cu neputință. Luc îşi detesta familia. Nu voia să facă parte din Casă. Iar după tot ce se întâmpla...

— Doar de tine ascultă, interveni şi tatăl lui pe un ton sec, lipsit de viață. Dacă te angajezi ca Luciano să revină în familia sa, pisicuțele astea n-o să-l reguleze până la încheierea ritualului.

Capul îmi vâjâia, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Femeia gemea şi icnea, străduindu-se să fie cât mai vocală, zgâlțâind lanțurile cu care era legat Luc. Aveam ochii plini de lacrimi. Sufeream cumplit. Mă luptam să nu vomit.

— Deci? întrebă tatăl lui Luc.

Femeia începu să strige, să spună cuvinte în italiană, cuvinte pe care nu voiam să le înțeleg. Mi-am lăsat capul în jos, scuturându-l printre suspine pe care nu le puteam controla. Luc m-ar urî toată viața dacă aş face o înțelegere cu părinții lui demenți, dacă l-aş readuce în familia lui

dezgustătoare.

— L-au umplut cu pastile pentru tratarea disfuncției erectile, îmi şopti mama lui. Şi cu droguri care să-i sporească excitația. Poate să reziste toată noaptea. Şi mă întreb câte dintre sclavele astea beta sunt fertile?

„O, Doamne, nu..."

— Bine, am suspinat, cuprinsă de un nou val de greață. O să-l redau familiei. Dar opriți nebunia asta. Opriți acest viol. E fiul vostru, pentru Dumnezeu!

Mama lui Luc îşi privi soțul cu o expresie victorioasă, iar el se mulțumi să încuviințeze din cap spre cineva aflat jos. Mi-am ținut respirația şi am privit spre el. Unul dintre bărbații mascați se apropie de altar şi o bătu pe femeie pe umăr. Ea îşi încetini mişcările de du-te-vino şi se întoarse spre el. Apoi făcu un semn din cap că înțelegea ce i se spusese, se aplecă în față şi-şi lipi buzele de ale lui Luc, grăbind ritmul în care se mişca deasupra lui. Am văzut roşu înaintea ochilor, iar țipătul pe care îl țineam de atâta timp în mine răbufni.

— Ticăloşiile! Ai spus că se va termina totul.

Tatăl lui Luc îmi strânse încheietura atât de tare, încât am gemut de durere. Însă nu suferința fizică, ci cuvintele lui ca de gheață m-au făcut să nu mă mai împotrivesc.

— Se va termina când voi spune eu, femeie de nimic ce eşti. Nu când spui tu. Eu sunt Marele Duce, nu tu!

Jos, femeia începu să țipe de plăcere, şi am auzit şi geamătul lui Luc, care se lupta să se împotrivească la ce-i făcea.

— Pisicuța o să-l reguleze până-şi va da drumul, ca să-şi aducă aminte care îi e locul în Casa asta, îmi spuse tatăl lui. Şi când o să-l termine, se va termina şi ritualul. Asta dacă nu ai de gând să mă provoci din nou, caz în care voi avea grijă ca fiecare pisicuță aici de față să-l reguleze până la epuizare, până-l lasă fără aer, de câte ori o să vrea ele.

Ochii lui reci, lipsiți de viață, parcă se micşoraseră, reducându-se la două puncte negre şi vide.

— Ce alegi, nevestico? Viața lui e în mâinile tale.

În acea clipă, un val de ură pură mă cuprinse. Dar nici măcar ura nu era îndeajuns să mă facă să-l sfidez pe acel bărbat. Era prea puternic. Iar eu... eu voiam doar să se termine totul. Mă simțeam de parcă aş fi avut cenuşă în gură când am rostit, cu greu, cuvintele:

— Gata. Fă să se termine.

— Priveşte-l cum îşi dă drumul, ca să-ți aduci şi tu aminte care îți e locul, răspunse el cu acelaşi glas plin de răutate.

Am tresărit de repulsie şi de groază, dar ştiam că nu trebuie să-l mai sfidez. Am încercat să ignor greața intensă şi am reînceput să privesc ritualul de jos, concentrându-mi atenția nu asupra protagoniştilor, ci asupra covorului roşu de pe podea. Ochii mi se împăienjeniră, iar sunetele făceau încăperea să răsune.

„Ai încredere în noi, orice ar fi" îmi spusese Luc cu doar câteva ore în urmă, când mă anunțase la telefon că nu-l lăsau încă să se întoarcă acasă. Cuvintele lui îmi reverberau în creier şi-mi umpleau ochii de lacrimi.

„Te iubesc. Mereu o să te iubesc numai pe tine. Promite-mi că n-o să uiți asta."

Ştiuse. Am suspinat adânc, încercând să nu mă uit la ce se întâmpla pe altar. Ştiuse ce aveau să îi facă şi voise să se asigure că ştiam cât de mult mă iubea. Lacrimile mi se prelingeau pe obraji. Nimic din acel spectacol odios nu mă făcea să-l iubesc mai puțin. Credința şi încrederea în noi doi erau de nestrămutat.

— N-am să uit, am şoptit, cu toate că ştiam că nu mă poate auzi. Şi eu te iubesc. Te voi iubi mereu.

În cameră se lăsă tăcerea. Cu un suspin, femeia se dădu jos de pe el şi li se alătură celorlalte, care îşi aşteptau

rândul. L-am privit pe Luc. Stătea nemişcat pe altar, cu faţa întoarsă, cu trupul gol strălucind de transpiraţie. Nu se mai mişca. Nu mai încerca să scape din lanţuri. Respira scurt şi iute, iar muşchii gâtului îi zvâcneau. Era încă în agonie şi nu voia să-i lase să observe prin ce trecea. Apoi totul se întâmplă extrem de repede. În urmă cu o secundă, Luc zăcea pe altar. În următoarea clipă, mai mulţi mascaţi îl descătuşau, îl ridicau de pe altar şi îi ţârâiau trupul inert şi gol înspre mine. Inima reîncepu să îmi bată cu mare putere. Din tavan căzură două lanţuri lungi. Erau la şase-şapte metri de mine. Bărbaţii în negru îi prinseră lui Luc braţele de acele lanţuri, iar trupul îi fu ridicat la câţiva centimetri deasupra podelei.

— Ce se întâmplă? am întrebat, cu un nod în gât. Ce-i fac?

Luc nu mă privea. Capul îi atârna într-o parte şi se clătina. În spatele lui, o siluetă în roşu, cu o mască aurie, păşi din penumbră. Groaza îmi cuprinse pieptul ca o gheară. L-am privit cu ochi mari pe tatăl lui Luc.

— Ai spus că s-a terminat. Ce vor să-i facă?

— Ritualul s-a terminat, mă lămuri el cu voce rece, fără să mă privească. Asta n-are legătură cu căsătoria voastră. Va fi pedepsit acum pentru că şi-a sfidat Casa.

Făcu un semn discret cu capul, iar silueta în roşu scoase de sub robă un bici lung din piele, cu numeroase cozi cu ghimpi la capăt, şi pocni o dată.

— Nu!

Dumnezeule mare, acel bici arăta ca un instrument de tortură din perioada medievală. Mi-am dat atunci seama că era o flagelare şi am început să mă zbat cu mai multă putere.

— Nu! Nu puteţi face aşa ceva!

— Treisprezece lovituri! ceru tatăl lui Luc. Câte una de la fiecare dintre cei 13 Cavaleri, începând cu Grande Cavaliere.

Dați-i drumul!

Încăperea începu să răsune de incantații. Alte 12 siluete cu glugi pe cap se apropiată. Celelalte formară un semicerc în jurul lui Luc. Individul în roşu ridică brațul, îl trase apoi în spate şi se auzi o pocnitură ce semăna cu o salvă de tun.

— Nu! am țipat.

Trupul lui Luc zvâcni, iar geamătul lui acoperi sunetul pieii care se sfârteca.

— Ai căzut la înțelegere cu noi, îi spuse tatăl lui, cu glasul acela înghețat. Trebuie să o respecți.

Grande Cavaliere se retrase şi-i înmână biciul uneia dintre siluetele în negru.

Biciul muşcă din nou din trupul lui Luc, cu un zgomot asurzitor acoperit doar de cel al incantației. Fiecare lovitură mă făcea să tresar de groază, de oroare, de milă. Plângeam cu lacrimi fierbinți văzându-l pe Luc cum suferă şi tremură, copleşit de dureri inimaginabile.

— Asta se-ntâmplă dacă ne trădezi, continuă tatăl lui Luc.

O ştiam. Dar mai ştiam că sunt în siguranță, dat fiind ce fusese Luc dispus să facă pentru mine. Alianța opera după nişte reguli foarte stricte. Erau reguli extrem de vechi, reguli sacre pe care le găseam odioase, dar pe care acei nemernici bolnavi le urmau la literă, dincolo de orice altceva.

— Nu mi-e frică de tine, am şoptit, fără a îmi putea desprinde privirea înceţoşată de lacrimi de la Luc, ca să îl asigur că nu era singur. Nu mă mai puteți ucide după ce s-a petrecut aici. După înțelegerea făcută cu Luc. O ştiu şi o ştii şi tu.

O nouă lovitură îi sfâşie spatele. Am tresărit din nou la auzul zgomotului sinistru al pielii despicându-se. Luc scoase un geamăt chinuit. Tremura din tot corpul, aşa suspendat în lanțuri cum era. Şiroaie de sânge i se prelingeau pe picioare. Mi s-a încleştat stomacul.

— Poate că da, îmi răspunse tatăl lui. Dar dacă vei încălca înțelegerea noastră, legile Casei noastre ne permit să te pedepsim în fel şi chip. Poate vei supraviețui, dar ce vezi acum nici nu se compară cu ce-ți va fi dat să înduri dacă nu te ții de cuvânt. Şi crede-mă, nevestico, Luciano va avea locul de onoare ca să urmărească spectacolul în cele mai mici detalii.

Urmă încă o lovitură ce făcu încăperea să răsune de plesnitura biciului şi de cea a cărnii, deopotrivă. Am tresărit, dar mi-am ridicat încet privirea spre tatăl lui Luc. Ochii ni s-au întâlnit. Se uita la mine ca un leu care îşi măsoară prada. Am citit în ochii lui gri şi reci că îmi promitea o răzbunare cumplită dacă aş îndrăzni să-l provoc, să îl sfidez. Iar acea răzbunare avea să-l distrugă pe Luc aşa cum cumplitul ritual la care tocmai asistasem nu putea să o facă. Mi-am simțit inima invadată de o ură intensă şi cumplită. Nu credeam că pot simți atâta ură. Sentimentul era atât de intens că îmi împietrea sufletul. Am ştiut atunci că am să-i fac să sufere pe acei oameni, chit că era ultimul lucru pe care îl făceam. Am ştiut că-l voi face pe acel om să plătească pentru ce-i făcuseră lui Luc. Şi că voi savura momentul răzbunării, indiferent de consecințe. Indiferent de ce se va întâmpla cu mine după aceea.

Capitolul 2

Natalie

Timpul trecea pe nesimțite. Încă tremuram după ce văzusem şi auzisem. După ce îi făcuseră lui Luc. Trupul îi era plin de sânge când îl eliberaseră din lanțuri. În timp ce-l dezlegau, am fost luată de la acel balcon şi dusă înapoi în celulă. Nu ştiam dacă Luc era viu sau mort. La ultimele lovituri nici nu reacționase. Şi nu-mi puteam şterge din

minte imaginea sângelui care se scurgea şi îmbiba covorul.

Gustul amar de bilă îmi urcă în gât şi mă forţă să încetez să mai umblu dintr-un capăt în altul al celulei şi să înghit. M-am îmbrăcat la loc cu bluza şi pantalonii de pijama, pe de-o parte pentru că uram acea rochie şi pe de alta pentru că mi se făcuse rău şi vărsasem pe ea. Mi-am spus că trebuie să mă controlez. Dacă cedam, nu aveam cum să-l ajut pe Luc. Trebuia să mă concentrez asupra lui. Trebuia să îl găsesc, să îl ajut, să mă asigur că e teafăr. Uşa cea grea se deschise şi se izbi cu zgomot de peretele de ciment. Am tresărit violent. În pragul uşii stătea o siluetă îmbrăcată în roşu şi care purta o mască aurie. Apoi păşi în cameră.

Mi-am ţinut respiraţia. Silueta nu scotea un sunet. Se opri la un metru de uşă, blocându-mi ieşirea, dacă aş fi încercat să evadez, şi mă ţintui cu privirea. Am simţit un fior rece pe şira spinării. Ştiam cine era. Luc îmi povestise că Grande Cavaliere – principalul consilier al tatălui său – se îmbrăca în roşu la ritualuri. Pe el îl văzusem trăgându-i-o acelei sclave beta în pădurea din Toscana, la prima mea vizită în Italia. El se ocupase de biciuirea lui Luc. Şi îmi aminteam din discuţiile cu Luc, pe când eram în Pacificul de Sud, că acelaşi individ ordonase violarea în grup şi uciderea fetei cu care Luc încercase să fugă în urmă cu 12 ani.

Am înghiţit cu greu. Luc îmi spusese să mă ţin departe de Grande Cavaliere. Îmi spusese că e un individ malefic. Şi exact asta simţeam privindu-l pe bărbatul care mă fixa cu ochi goi, lipsiţi de suflet. Nu se vedea nicio lumină în acei ochi. Ochii tatălui lui Luc erau totuşi altfel. Reci, dar omeneşti. Însă cel din faţa mea nu transmitea decât răutate, ură şi întuneric. Acel întuneric ce sălăşluieşte în criminalii în serie, în ucigaşii în masă, în terorişti. M-am tras instinctiv înapoi, până când am atins peretele de ciment. Ştiam că dacă ar vrea să mă prindă, nu-l puteam ţine departe prea mult timp. Era cu aproape 50 de kilograme mai

greu ca mine, dar eram hotărâtă să mă lupt din toate puterile, până la ultima suflare. Minute lungi se scurseră într-o tăcere nefirească. Nu făcea decât să mă privească cu acei ochi lipsiți de suflet. Şi apoi, chiar în momentul în care mă pregăteam să țip, se trase într-o parte, lăsându-mi cale liberă spre uşa rămasă deschisă.

Inima îmi bătea cu putere. Mă uitam când la el, când la uşă. Holul era slab luminat, nu îmi dădeam seama dacă afară mai era cineva. Nu înțelegeam ce fel de capcană mi se întindea. Însă ştiam că era singura mea şansă de a fugi şi că, dacă n-o făceam, era posibil să nu-l mai revăd vreodată pe Luc.

Muşchii mi se încordară şi zvâcniră, înainte să decid conştient ce-aveam să fac. M-am trezit, pur şi simplu, alergând pe lângă silueta în roşu, alergând pe hol. Nu era nimeni acolo. Totul părea în regulă. Holul avea câteva zeci de metri şi în capăt era o uşă din oțel. Dacă făceam apoi la stânga aş fi ajuns înapoi în bibliotecă, înapoi la scări şi, speram eu, la Luc. Am luat-o într-acolo, dar n-am putut ajunge prea departe. Trei bărbați în negru cu acele măşti albe, sinistre, îmi blocară drumul. Fiecare ridică brațele, indicându-mi s-o iau în cealaltă direcție. Era ca un film de groază. Îmi simțeam pulsul bubuindu-mi în urechi. Am făcut câțiva paşi în spate, apoi am luat-o la fugă în cealaltă direcție. Nu-mi dădeam seama ce fel de joc de-a şoarecele şi pisica încercau cu mine. Am ajuns la uşa de oțel şi am împins-o tare, privind peste umăr. Grande Cavaliere ieşi din celula mea fixându-mă cu ochii ca nişte mărgele. Apoi toți patru veniră spre mine în grup.

La dracu'.

— Dispari înapoi în iad! am urlat, izbindu-mă cu toată forța în uşa de oțel.

Spre surprinderea mea, uşa şuieră şi cedă, iar o lumină orbitoare mă inundă. Am gemut şi am păşit afară, la aer

curat, în lumina zilei. Brusc, m-am simțit înşfăcată de mâini puternice care m-au tras. Am început să țip, să mă zbat, să lovesc.

— Natalie, sunt eu, Felicity!

Am simțit că pic din picioare şi am început să clipesc, încercând să mă obişnuiesc cu lumina naturală. Am auzit atunci uşa închizându-se în spatele meu. Nu reuşeam să văd nimic. Mi-am dat seama doar vag că mă aflam pe un fel de alee şi că Felicity, partenera lui Marco, mă susținea ca să nu cad din picioare.

— Stai liniştită, te țin eu, spuse ea. Dar nu avem prea mult timp. Haide!

Se întoarse şi mă făcu să merg cu ea. Mi-am pus mâna în dreptul ochilor, ca să mi-i protejez. Încet-încet am început să văd copacii înalți şi fântânile. În surdină auzeam ceva, ca un zgomot de motor.

— Vino aici.

Felicity mă făcu să opresc în dreptul unui sedan negru şi deschise uşa din dreptul scaunului pasagerului.

— Urcă! Hai, repede!

Portiera se închise cu zgomot. Am auzit apoi paşi şi o altă portieră care, de data asta, se deschidea.

— Trebuie să plecăm de-aici cât mai repede, mai spuse Felicity, iar maşina demară în trombă.

Nu înțelegeam ce se petrecea. Aveam din nou pulsul peste o sută şi mă străduiam să respir normal. Înțelegeam însă un lucru important: scăpasem din acel coşmar. Eram în siguranță. Dar nu şi Luc.

— Nu! am spus şi am încercat să deschid portiera, dar în zadar.

Portiera era blocată şi ceva mă strângea peste piept, împiedicându-mă să mă mişc în voie. Atunci mi-am dat seama că era centura de siguranță. Felicity o strânsese bine pentru mine.

— Nu pot să plec. Trebuie să mă întorc.

M-am eliberat din centură şi am încercat să deschid din nou portiera. Eram dispusă să mă arunc din maşină în timpul mersului, dacă era nevoie.

— Nu-l putem abandona pe Luc. N-ai idee ce-au făcut. L-au...

— Natalie, opreşte-te! spuse Felicity, trăgându-mă de lângă portieră în timp ce încerca să stăpânească şi volanul. Luc nu mai e acolo. L-au lăsat să plece. Este cu Marco acum.

Mintea mi-a stat în loc ca o maşină ce frânează brusc în plină viteză. M-am întors spre Felicity şi am ţintuit-o cu privirea. Îmi era teamă să cred ce-mi spunea.

— E cu Marco? Eşti sigură?

— Da. Şi dacă încetezi să te mai împotriveşti, o să te duc la el.

— Te rog!

Ochii mi se umplură de lacrimi pe care, de data asta, nu am mai încercat să le înfrânez.

— Te rog, spune-mi că e teafăr.

Felicity îşi retrase mâna, îşi dădu părul roşcat peste umăr şi se concentra asupra drumului. Strânse din buze şi se crispă uşor înainte de a-mi răspunde:

— N-am să te mint. Nu e tocmai bine.

— O, Doamne!

Am închis ochii şi m-am aplecat în faţă. Fără să îmi dau seama, mă legănam încet ca să nu mi se facă rău din nou.

— O, Doamne...

— Hai! Natalie, uită-te la mine. Trebuie să te aduni. Luc are nevoie de tine puternică. O să scape, dar nu va putea rezista fără tine. Îţi aminteşti discuţia de ieri din bucătărie? Concentrează-te, Natalie! Ce ţi-am spus ieri?

Am înghiţit cu greu şi m-am străduit să ţin ochii deschişi şi să îmi amintesc de acea discuţie din bucătărie, din urmă

cu câteva ore, în timp ce aşteptam ca Marco şi Luc să se întoarcă împreună cu Dante.

— Ai... ai spus că dacă totul se duce dracului, d-d-d-doar eu o să fiu stânca lui, sprijinul lui.

— Iar lucrurile nu s-au schimbat de atunci. Din punct de vedere fizic, Luc va trece cu bine peste ce s-a întâmplat. Se va vindeca. Însă din punct de vedere mental şi emoţional, ar putea fi distrus. Îmi pun bază-n tine că nu vei permite să se-ntâmple una ca asta. Cu toţii ne punem bază în tine, Natalie. Ştii bine cât de important este Luc.

Greaţa îmi provoca spasme cumplite în stomac. Încercam să le ignor şi priveam peisajul. Vedeam ca prin ceaţă dealurile unduioase ale Toscanei. Felicity vorbea despre viitorul lui Luc în Casa lui. Era moştenitorul Casei, predestinat ca într-o bună zi să-i ia locul tatălui său şi să devină Mare Duce. Şi în acea zi, Felicity, Marco şi alte sute de persoane care pândeau în umbră sperau ca Luc să se ridice împotriva maleficilor Cavaleri şi să înlăture întreaga dinastie.

— Lui Luc nu-i pasă de nimic din toate astea, i-am spus. Şi nici mie.

— Ştiu că acum nu-ţi pasă şi nu te învinovăţesc. Dar dacă Luc cedează, dacă nu îşi revine, îl vei pierde şi tu. Nu cred că-ţi doreşti asta.

O, Doamne... Mi-am înfrânt un suspin şi am clătinat din cap.

— Bun. Trebuie să îţi revii înainte să ajungem la el. Natalie, au avut un scop special când te-au adus să asişti la ritual. Scopul lor era ca el să te vadă acolo, să ştie că vezi ce i se întâmplă. El se va învinovăţi groaznic pentru asta. Să nu-l laşi s-o facă. Trebuie să-şi tragă forţa de la tine. Să fii puternică şi pentru el.

— Fee, să ştii că ei...

Mi-am strâns braţele în jurul corpului, ca într-o

îmbrățișare.

— L-au violat. Pur şi simplu. Părinții lui erau chiar acolo şi priveau totul, de parcă era cel mai firesc lucru. Mai mult, dădeau indicații, am continuat, simțind din nou senzația de vomă.

— Ştiu, răspunse ea, luându-mă de mână cu căldură. Sunt bolnavi, Natalie. Defecți. Dar Luc nu e ca ei.

— Ştiu.

— Convinge-l şi pe el de asta. Cu orice preț.

Felicity intră cu maşina într-o mică bază aeriană. Am clipit şi m-am îndreptat în scaun.

— Ce se întâmplă? am întrebat chiar când treceam de parcare şi ajungeam în spatele clădirii principale.

— Ceva pentru care riscăm enorm. Îl scoatem pe Luc de-aici, de aceea ne grăbim atât de tare. Cavalerii au fost de acord să îl elibereze şi să îl lase în grija lui Marco. Odată ce-şi vor da seama că nu l-am dus înapoi la vilă, vor porni pe urmele noastre.

Felicity încetini în spatele unui SUV mare, negru, parcat în apropierea unui avion privat cu motoarele pornite. Apoi opri maşina. Atunci i-am văzut pe Marco şi pe un alt bărbat în uniformă de pilot coborând în grabă scara avionului şi gonind spre SUV.

— Dumnezeule! am şoptit când ei deschiseră portiera din spate şi se aplecară înăuntru.

— Respiră, spuse Felicity şi deschise portiera. Nu-l ajuți deloc dacă te pierzi acum.

Felicity coborî din maşină şi se îndreptă şi ea spre SUV. Am înghițit greu şi am întins mâna spre deschizătoarea portierei. Simțeam că mă mişc în reluare. Am ieşit din maşină cu senzația că totul era un vis urât care avea să se termine curând. Vântul îmi răvăşea părul care îmi intra în ochi şi pe față. Am închis portiera şi i-am văzut pe Marco şi pe pilot scoțându-l cu grijă pe Luc de pe bancheta din spate

a SUV-ului. Mi-am ținut respirația. Nu puteam să mă mișc sau să vorbesc. Nu putea să ajut. Luc purta doar o pereche de pantaloni de trening gri, largi, lăsați mult pe șolduri. Fără tricou, fără șosete sau încălțăminte. Părul îi era ud și lipit de cap iar trupul, inert. Parcă nu-i funcționa niciun mușchi. Capul îi atârna într-o parte. Cei doi bărbați îl duceau pe brațe. L-am auzit atunci gemând, un geamăt plin de-o suferință pe care aproape că o resimțeam și eu în piele, în carne, în oase. Inima îmi bătea cu putere. Cei doi îl duceau la avion și am vrut să o iau după ei, înnebunită să îl ating cu mâna mea, să mă conving că respiră. Atunci i-am văzut spatele. Pielea îi era despicată în linii prelungi, roșii, umflate, supurând, sângerânde... iar toată greața pe care mă luptasem s-o reprim a revenit în forță.

— Of, la dracu'!

M-am aplecat în față. Mi-am pus mâinile pe genunchi și-am încercat să vomit. Degeaba, căci stomacul îmi era gol. Am simțit pe braț o atingere caldă. Cineva încerca să mă ridice și, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, acel cineva mă împingea încet să merg mai departe.

— Respiră, Natalie. Ia-o pas cu pas.

Confuză, m-am uitat în dreapta, spre Felicity, care mă direcționa spre avion.

— N-avem timp de pierdut. Haide, poți s-o faci.

Nu prea știam cum. Nu prea mai știam nimic, căci aproape că nu mai puteam gândi. Nu știam unde mă aflam. Totul se învârtea în jur. Nu vedeam decât rănile deschise de pe spatele lui Luc. Nu auzeam decât gemetele lui de durere și țipetele ascuțite ale acelei femei, îmi simțeam capul greu. Ceva mă împingea din spate și mă făcea să înaintez. Am simțit vag că pășesc pe ceva metalic, apoi că am în jur pereți întunecați și groși. Am auzit ca prin vis o ușă grea închizându-se, apoi vocea lui Felicity care întreba ceva de un plan de zbor.

— Am predat un plan de zbor, doamnă, îi răspunse un bărbat cu un puternic accent britanic. Dar am trecut o destinație fictivă.

— Bine. Hai, trebuie să plecăm. Facem la fel ca ieri.

— Mă ocup. Va fi o decolare foarte din scurt, s-ar putea să vă zguduie un pic.

Bărbatul plecase de lângă mine. Încă nu vedeam bine. Nu ştiam unde se dusese.

— Securizați-o, spuse cineva.

Cineva mă apucă de braț şi mă împinse înainte pe un culoar scurt.

— Pe-aici, Natalie.

Felicity. Era Felicity. Mă aşează pe scaun şi îmi puse centura.

— Ia asta, îmi spuse, punându-mi în mâini un obiect rectangular, din hârtie şi aplecându-mi capul. Respiră!

— Fee! se auzi glasul lui Marco, de undeva din spatele meu. Ajută-mă să-l țin!

— Vin acum!

Felicity se îndepărtă. M-am întors după ea şi am realizat că ne mişcăm. Distingeam vag, prin geam, peisajul, dar nu mă puteam concentra. Mi-am privit mâinile şi am văzut atunci că Felicity îmi dăduse o pungă pentru vomat. Sunetele din cadrul ritualului, pocnetul biciului, gemetele de agonie ale lui Luc... toate îmi răsunau în urechi. Îmi era rău din nou. Am inspirat adânc, iar şi iar, luptându-mă cu greața, luptându-mă să nu cedez, căci ştiam că sunt pe punctul de-a avea un atac de panică foarte serios, care urma să le facă să pară neînsemnate pe toate celelalte din trecut.

Motoarele avionului se auzeau tot mai tare. M-am concentrat asupra acelui sunet, am închis ochii şi am încercat să izolez celelalte zgomotele, zgomotele din mintea mea. M-am forțat să simt mişcările puternice ale aparatului,

forța G care aproape mă lipi de scaun când avionul se desprinse de la sol. Încet-încet, am reuşit să înfrâng panica şi să redevin eu însămi.

Am auzit apoi zgomote puternice în spatele avionului şi am făcut ochii mari. Urmă un geamăt prelung.

— Merda[1]! strigă Marco. Gata, l-am prins.

— Eşti sigur? întrebă Felicity.

M-am întors spre uşa care separa compartimentele avionului, cu inima bătându-mi nebuneşte. Îmi dădeam seama că acolo se ducea o luptă, dar nu eram convinsă că aş avea puterea să asist.

— *Porca troia*[2]*,* Luc, mormăia Marco. Stai locului, *figlio di puttana*[3]*.*

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. M-am ridicat, mi-am decuplat centura şi m-am îndreptat spre uşa deschisă ca să văd ce se întâmpla. Îmi tremurau mâinile. M-am apropiat de cadrul uşii şi m-am oprit chiar acolo. Era ca un fel de dormitor. Luc era întins pe burtă pe un pat, cu trupul lui greu aproape îngropat în saltea, zbătându-se în toate părțile, în timp ce Marco şi Felicity încercau din răsputeri să îl țină nemişcat. Rănile de pe spate supurau deja mult mai rău decât când îl scoseseră din maşină. Şiroaie de sânge îi curgeau pe spate, pătând hainele lui Marco şi ale lui Felicity.

— Ce faceți? am întrebat, simțind iar cum mă cuprinde panica. Dumnezeule, îi faceți rău! Opriți-vă!

L-am apucat de mână pe Marco, în încercarea de a i-o desprinde de brațul lui Luc.

---

[1] La naiba (în limba italiană, în original)

[2] Mama naibii (în limba italiană, în original)

[3] Fiu de curvă (în limba italiană, în original)

— Opreşte-te!

Luc întoarse brusc capul spre mine. Părul ud îi cădea în şuvițe pe frunte. Avea ochii închişi strâns. Dar, pentru o secundă, rămase nemişcat.

— *Cazzo,* pufni Marco, profitând de moment ca să îl apuce mai bine pe Luc. Vorbeşte-i, Natalie. E bine să ştie că eşti aici. Delirează din cauza durerii şi a drogurilor şi nu-şi dă seama ce face. Dar îți recunoaşte vocea.

Luc icni şi începu din nou să-şi mişte brațele şi picioarele. Redevenea agitat, iar Marco şi Felicity încercau să-l facă să stea locului.

— N-o să i se închidă rănile dacă o să se tot lupte cu noi, îmi spuse Felicity printre dinți. Natalie, vorbeşte cu el. Acum, fir-ar să fie!

Nu vedeam decât sânge. Sânge, nenorocire şi durere. Am simțit un nou val de greață, căruia am reuşit să-i rezist. Mi-am frecat de pantaloni palmele transpirate şi m-am lăsat în genunchi la marginea patului, lângă capul lui Luc.

— Luc? Sunt eu, Natalie. Sunt chiar aici, lângă tine, i-am spus, mângâindu-i părul şi încercând să-mi stăpânesc tremurul.

Începu să nu se mai zbată atât de tare. Părea că vocea mea îl calma.

— Aşa, foarte bine, spuse Marco, schimbând priza asupra brațelor şi picioarelor lui Luc. Continuă să-i vorbeşti, Natalie. Te descurci bine. Fee, l-ai luat?

— Da. Tu ține-l nemişcat, răspunse Felicity şi luă ceva, ceva ce nu reuşeam să văd.

M-am apropiat şi mai mult de Luc. Încercam să fac abstracție de ce făceau ceilalți doi şi să mă concentrez asupra chipului lui frumos.

— Sunt aici, i-am spus din nou. Sunt chiar lângă tine. Te-am aşteptat.

Avea în continuare ochii închişi, dar îşi mişcă fața către

mine. Iar când degetele mele îi mângâiată fruntea şi obrajii, l-am auzit murmurând:

— *Angioletto?*

Ochii mi se umplură iar de lacrimi, şi am crezut că îmi va exploda pieptul. Cu o mână îi mângâiam părul şi cu cealaltă îi atingeam chipul, braţele, mâinile, toate părţile care nu erau rănite.

— Da, *vita mia,* am reuşit să articulez cu greu.

Simţeam un nod în gât şi din clipă-n clipă eram gata să izbucnesc în lacrimi. Folosisem acele cuvinte de alint pe care mi le spunea uneori şi el şi care însemnau „viaţa mea”... pentru că el era cu adevărat viaţa mea. Era totul pentru mine.

— Sunt lângă tine.

Trupul lui Luc zvâcni şi muşchii i se tensionară. În spatele lui, Marco şi Felicity îşi vorbeau în şoaptă.

— Eşti în siguranţă, i-am şoptit ignorându-i pe cei doi, ca să nu îl agit din nou pe Luc. Cu mine eşti în siguranţă.

Mi-am lipit fruntea de a lui, apoi l-am sărutat cu buze tremurânde.

— Nimeni n-o să îţi mai facă rău. N-o să-i las. Am eu grijă de tine. Eşti al meu, iar eu sunt a ta, mai ştii? Rămâi cu mine, iubitule.

— Te descurci foarte bine, Natalie, spuse Fee încet. Fă-l să se concentreze doar la tine ca să-i putem injecta medicamentele.

— Nu mă mişc de lângă tine. N-am să te abandonez, am continuat, mângâindu-i părul. N-am să te părăsesc niciodată. Te iubesc. Ştiai? Te iubesc atât de mult, i-am mai spus, sărutându-l pe frunte. Doar pe tine te iubesc, Luc. Doar pe tine.

Luc îşi ridică uşor faţa spre mine. Răsuflarea lui caldă îmi mângâia gâtul în timp ce-mi plimbam degetele prin părul lui. Am închis ochii, mi-am lipit din nou fruntea de a lui şi l-

am tras uşor spre mine. Voiam să fac orice ca să-l protejez, ca să-l ajut. Atunci am simţit cum mâna lui o caută pe a mea, o prinde şi o trage la pieptul lui. În acel moment Luc suspină, iar trupul începu să i se relaxeze. Muşchii i se detensionau pe rând.

— Gata, spuse Felicity, extrăgând un ac din braţul lui. Bravo, Natalie. Ce a fost mai greu a trecut.

Luc rămase inert lângă mine. Substanţele pe care i le injectase Felicity îşi făceau deja efectul. Respiraţia îi era egală şi stabilă, şi mi-am dat seama că adormise, dar nu m-am mişcat de lângă el şi am continuat să îl mângâi. Nu mă puteam desprinde de el. Nu după tot ce se întâmplase. Marco şi Felicity schimbară în şoaptă câteva cuvinte, iar ea se întoarse ca să scoată câteva obiecte din geanta cu care urcase în avion.

— Ce i-aţi dat? am îngăimat.

— O combinaţie care îl va ţine adormit destul de multă vreme.

Felicity simţi însă teama şi îngrijorarea din privirea mea, căci încetă să cotrobăie prin geantă şi se uită înspre mine.

— I-am un anxiolitic ca să se calmeze şi calmante pentru dureri. O să-i pun o perfuzie ca să-i putem da şi antibiotice. Pe lângă tot ce-a pătimit, o infecţie ar fi tot ce-ar lipsi. Se va face bine. O să scape. Crede-mă.

Lacrimi fierbinţi parcă îmi ardeau iar ochii, dar am reuşit să mi le reţin. Am înghiţit cu greu şi am încuviinţat din cap. Ştiam că lacrimile mele nu-l pot ajuta pe Luc.

— U-u-unde ai învăţat să faci asta?

— Tata e medic, răspunse ea scoţând diverse alte obiecte din geantă.

— E modestă, interveni Marco. Şi ea e medic. Şi e chiar mai bună decât tatăl ei.

Felicity se încruntă la Marco, apoi îşi îndreptă din nou privirea spre mine.

— Nu am dreptul să profeseze în Italia.

— Şi cu toate astea, profesează, continuă Marco.

— Doar din când în când, spuse Felicity. Cam toţi cei pe care reuşim să-i scoatem din Alianţă au nevoie de îngrijiri medicale. Nu mă pot plânge de lipsă de activitate. Crede-mă, Natalie, m-am mai confruntat cu cazuri asemănătoare. Ştiu ce fac. Luc va fi bine, ai cuvântul meu. Ai încredere.

Nu voiam să mă gândesc la alţii care trecuseră cândva prin aceleaşi încercări ca Luc al meu. Şi, cum nu reuşeam să articulez vreun cuvânt, m-am mulţumit să dau din cap şi să-l sărut din nou pe frunte. Le eram recunoscătoare lui Marco şi Felicity. Dacă aş fi fost singură cu el în starea în care se afla... Am îndepărtat însă gândurile negre şi mi-am spus că suntem în siguranţă. Nu ne mai puteau face rău. Chiar credeam asta. Trebuia să cred, pentru că nu aveam de gând să accept un alt deznodământ. Marco se apropie din nou de pat. Auzeam clinchetul instrumentelor medicale din metal. El şi Felicity se ocupau de rănile lui Luc. Am închis ochii şi mi-am lipit obrazul de al lui. Îmi repetam în minte cuvintele lui Felicity.

„Ai încredere”... Aveam. Şi voi continua să am încredere. În noi. Relaţia noastră era tot ce conta.

Nu ştiam exact ce-i injectase Felicity, cert este că Luc dormi cât timp ea şi Marco îi curăţată rănile de pe spate, i le cusută şi îl bandajară. Apoi Marco m-a ajutat să-l aşez pe Luc într-o poziţie mai comodă pe pat. Ne gândeam că va redeveni agitat după ce se va trezi, aşa că m-am aşezat în mijlocul patului, m-am sprijinit de perete cu o pernă pe burtă şi i-am aşezat uşor capul pe ea. Nu se trezi când i-am schimbat iar poziţia, dar tresări de câteva ori. L-am mângâiat pe păr şi i-am şoptit vorbe dulci ca să îl liniştesc. A funcţionat. Apoi Marco şi Felicity mă lăsară singură cu el. Nu ştiam ce făceau. Bănuiam doar că şterg urmele de sânge lăsate de Luc. Când îmi aduceam aminte de acele imagini,

de tot sângele... Am închis ochii, m-am sprijinit mai bine cu spatele de perete şi mi-am trecut degetele prin părul lui Luc, străduindu-mă că-mi scot acele imagini din minte. Ştiam însă că niciodată nu vor dispărea de tot. Trupul lui atârnat, biciuit ca un animal, gemetele lui de agonie, hohotele mele de plâns... Toate îmi vor rămâne imprimate definitiv în minte, ca un film care rulează iar şi iar, fără oprire. La fel de clar îmi vor rămâne întipărite şi celelalte acte oribile la care îl supuseseră monştrii din acea Casă.

Cineva ciocăni uşor în uşa deschisă. Am deschis ochii, am ridicat capul şi am privit spre uşă. Marco tocmai intra, îmbrăcat într-o cămaşă albă şi cu mânecile suflecate.

— Bună. Ce face? mă întrebă el, privind spre Luc, care se odihnea cu capul pe pernă.

— Încă doarme, am răspuns şoptit.

— E bine. Poftim, spuse el, apropiindu-se şi întinzându-mi un pahar.

Am privit cele aproximativ două degete de lichid auriu şi am luat paharul.

— Ce e?

— Whisky. Mă rog, voi, americanii, îi spuneți scotch whisky.

Am dus paharul la buze şi am luat o înghițitură zdravănă, după care am început să mă înec şi să tuşesc înăbuşit, ca să nu-l trezesc pe Luc.

— Dumnezeule, ce tare e!

Marco zâmbi, trecându-şi mâna prin părul negru şi des, apoi se rezemă de micul dulap încastrat de sub fereastră.

— E marfă de calitate din distileria familiei lui Fee. Bea-l pe tot. Ai nevoie.

Nu aveam starea necesară să mă contrazic cu el. Am dat peste cap ce mai rămăsese în pahar, strâmbându-mă un pic. Marco luă paharul şi-l puse pe dulăpior.

— Te-ai descurcat foarte bine, Natalie.

Nu eram sigură la ce se referea. M-am uitat în jos la Luc şi am continuat să mă joc cu părul lui. Nici măcar nu eram sigură că voiam să ştiu la ce se referea Marco.

— Nu asta simt, i-am răspuns. Nu ştiu ce-am făcut bine.

— Ştiu ce spui, dar crede-mă, chiar te-ai descurcat bine. L-ai ajutat să se calmeze. Dacă nu se liniştea, eu şi Fee n-am fi reuşit să-l coasem.

— Până la urmă medicamentele tot şi-ar fi făcut efectul.

— Luc s-ar fi împotrivit, iar efectul s-ar fi instalat mai greu. Nu-i place să fie sub influența nici unei substanțe. Nu-i place să piardă controlul. Tu l-ai ajutat să se adune. Nu cunosc pe altcineva care să aibă acest efect asupra lui. De aceea e important să continui să faci ce ai făcut. Pentru că e doar începutul. Aş vrea să-ți spun că totul s-a terminat, că răul a trecut, dar îl cunosc pe Luc. Ceva îmi spune că, înainte să meargă spre bine, lucrurile vor fi destul de neplăcute o vreme.

Eram sugrumată de groază. Agonizam privindu-l pe Luc. Ştiam unde bate Marco. Nu se referea la suferința fizică, ci la uraganul de emoții ce avea să-l cuprindă după trezire, după ce ceața provocată de medicamente şi substanțe avea să se risipească.

— Nu ne puteți scăpa? Nu ne puteți duce, pur şi simplu, undeva unde nu ne vor găsi? Acolo unde l-a dus Felicity pe Dante?

— Aş vrea să putem.

— Puteți.

— Nu. Nu putem.

Cuvintele lui erau ferme, dar tonul era blând, şi oricât aş fi vrut să mă revolt şi să mă înfurii în fața nedreptății, ştiam că ar fi în zadar.

— De Dante nu le pasă. Dar în ce-l priveşte pe Luc... spuse el, privind înspre pat. Sunt capabili să îl caute şi-n gaură de şarpe. Fee a vorbit cu tatăl ei acum câteva minute.

El a negociat cu Marele Duce să-i acorde lui Luc timpul necesar ca să se vindece acasă la familia lui, în Scoția. Însă îți spun sincer, Natalie, până la urmă tot va trebui să se întoarcă şi să dea ochii cu ei. Să îi înfrunte. E inevitabil.

Nu mă puteam gândi la asta. Nu mă puteam gândi decât că trebuia să fac totul ca Luc să fie bine. L-am privit din nou şi i-am dat la o parte câteva şuvițe de pe chipul cu trăsături perfecte.

— Ştiu totul despre înțelegerea pe care ai făcut-o, îmi spuse Marco pe un ton blând.

M-am blocat. L-am privit cu ochi mari, cuprinsă de un nou fior de groază.

— Eu...

— E în regulă, mă întrerupse el ridicând mâna. Ai făcut ce trebuie. Ai făcut singurul lucru pe care îl puteai face. Să ştii că n-am adus asta în discuție ca să te sperii, ci pentru că trebuie să fii conştientă că trebuie să îți respecți partea ta din înțelegere. După ce Luc se va face bine, trebuie să-l aduci înapoi în Italia. Se va împotrivi. Dar va depinde de tine să-l convingi.

M-am simțit ca străpunsă de o mie de pumnale. Sufletul îmi era ferfeniță. Ştiam că nu-l pot sfida pe Marele Duce, dar nu puteam nici să îl trădez pe Luc. Să îl forțez să se întoarcă la acei... monştri care îl violaseră şi îl torturaseră... Va fi, în ochii lui, o trădare. Avea să mă urască toată viața dacă...

— Eu... am şoptit, cu ochii plini de lacrimi fierbinți, eu nu ştiu... nu ştiu cum să fac. Cum să-l conving?

— O să găseşti o cale la momentul potrivit. Natalie, ştii bine cât de important e Luc. Pentru noi în primul rând, nu pentru ei. Avem nevoie de el. E singurul care poate schimba ceva în bine în Casa asta dementă. Gio n-o va face. Dante n-ar putea nici dacă ar vrea. Unchii lui sau ceilalți care aşteaptă... sunt chiar mai răi decât Antonio Salvatici. Luc este singura speranță. Trebuie să fie el.

Simpla menționare a acelei odioase Case mă făcu să mă înfior de mânie şi repulsie, atât de intense că parcă îmi curgeau prin vene.

— El nu vrea să aibă niciun rol în acea Casă.

— N-a vrut niciodată. Dar nu noi ne alegem destinul. Destinul lui Luc este de a duce Casa Salvatici pe calea izbăvirii, cu toate implicațiile ce-ar decurge de-aici. Iar destinul tău este de a-l ajuta să se adune, să se concentreze, să atingă acest țel.

Mă luptam să-mi înfrânez lacrimile. Luc arăta atât de liniştit şi împăcat, aproape angelic. Acela să fie, oare destinul meu, de a-l menține pe direcția potrivită ca să preia conducerea dementei sale Case? Inițial crezusem că destinul meu era de a-l găsi pe ucigaşul Elenei, prietena mea cea mai bună. Aşa ajunsesem, de altfel, la Luc. Dar acum... După toate cele întâmplate, eram convinsă că soarta ne adusese împreună.

Adevăratul meu destin şi scopul meu erau să-l iubesc pe Luc. Să mă asigur că ştie şi că nu va uita niciodată că nu este şi nu va deveni precum monştrii care îi dăduseră viață. Să fiu stânca lui atunci când se va simți slab sau ezitant. Să îl protejez aşa cum şi el o făcuse de nenumărate ori.

— Nu ştiu... nu ştiu cum să-l conving să facă ceva ce nu-şi doreşte.

— Vei găsi o cale. Luc te iubeşte. Ar face orice pentru tine. Iar dacă-i vei cere, va face până şi acel lucru pe care l-a evitat toată viața.

L-am privit pe Marco.

— Dar dacă i-aş spune despre...

— Nu îi poți spune.

— Bine, dar...

— Dacă Luc ar afla că tatăl lui te-a amenințat în vreun fel, va vrea să-l facă să plătească. Ar face-o fără ezitare. Şi ai văzut bine ce i s-a întâmplat lui Dante când a încercat

acelaşi lucru. Dacă Luc l-ar ataca pe Marele Duce, ar zădărnici tot ce s-a făcut până la acel moment. Nu poţi permite să se întâmple asta. Trebuie să găseşti o cale de a-l aduce pe Luc înapoi în Italia. Şi trebuie s-o găseşti singură.

Am simţit o gheară în piept. Uram situaţia. O uram pe de-a întregul.

— Ne-am jurat că nu vom avea secrete unul faţă de celălalt, am spus, printre suspine.

— Aici nu e vorba de un secret, ci despre o chestiune de viaţă şi de moarte. Pentru Luc. Pentru mii de oameni.

Înainte de a-i putea răspunde, Marco se ridică de lângă dulăpior.

— Încearcă să nu te agiţi prea mult. Avem timp să ne gândim la toate. Am vrut doar să ştii despre ce e vorba, să ştii care e situaţia şi să începi să te gândeşti la asta.

Se apropie de mine cu paharul în mână şi îmi cuprinse umărul. Era un gest menit să mă calmeze, dar nu avea câtuşi de puţin efectul dorit. Tensiunea mea era la fel de vie.

— Aterizăm în aproximativ 20 de minute. O să mă întorc chiar înainte, ca să te ajut să-l ţii. Să nu cadă din pat. În următoarele câteva zile, cel mai important este să ne asigurăm că Luc se vindecă şi că cele întâmplate nu l-au afectat prea mult din punct de vedere psihic. Ce-o mai fi, vom vedea mai târziu.

Am încuviinţat în tăcere, iar Marco a ieşit. Rămasă singură cu Luc, i-am mângâiat părul mătăsos şi chipul liniştit. Mi-era clar că nu puteam să nu mă agit din cauza înţelegerii pe care o făcusem. Regretele mă copleşiră din nou, ca nişte cuţite în inimă. Poate că Luc va putea trece peste ce îi făcuseră Cavalerii cu acel bici. Peste faptul că acea femeie îl violase în faţa întregii lui Case. Dar dacă l-aş obliga, indiferent de motiv, să se întoarcă în Italia, avea să creadă că am ales între el şi familia lui. Iar în ochii lui asta n-ar fi trădare. Ar fi înşelătorie şi ar zgudui din temelii

legătura noastră, care în sfârşit devenise puternică şi solidă.

Capitolul 3

Luc

Mă durea. Mă durea totul. Şi nu eram sigur de ce.

Lumina strălucitoare parcă îmi ardea retina, deşi aveam ochii închişi. Am gemut şi am încercat să mă aşez pe o parte, ca să scap de strălucirea ei, doar că am fost nevoit să mă opresc, căci fiecare muşchi din corp mi s-a revoltat, iar spatele îmi era cuprins de dureri sfredelitoare.

— Luc?

Vocea dulce a lui Natalie îmi răsună în urechi. Atunci am simțit că salteaua pe care eram se adânceşte un pic şi ceva fin îmi atinge fruntea. Am încercat să-mi controlez respirația şi să anihilez astfel durerea, apoi am întors capul ca să o văd pe Natalie. Doar că nu o puteam vedea. Atunci mi-am dat seama că eram întins pe burtă. Niciodată n-am suportat să dorm pe burtă. Mereu am dormit pe spate. Întotdeauna. Am clipit de câteva ori ca să pot focaliza, dar vederea îmi era înceţoşată. Ce naiba era în neregulă cu ochii mei?

— Nu încerca să te ridici. Nu! am auzit-o pe Natalie de deasupra.

Continua să-şi plimbe degetele mătăsoase prin părul meu. Şi-mi plăcea. La naiba, îmi plăcea la nebunie, chiar dacă nu înțelegeam ce e în neregulă cu mine.

— *Ang... io... letto?*

Rahat. De ce mi se împleticea limba?

— Da, îmi şopti ea. Eu sunt. Sunt chiar aici. Lângă tine. De două zile nu mă mişc de lângă tine.

Buzele ei catifelate îmi atingeau tâmpla şi fruntea, stârnind valuri de căldură care mi se transmiteau până în piept. Şi ce-mi mai plăcea! Am închis ochii ca să savurez

atingerea mătăsoasă a degetelor ei, aroma liniştitoare de grepfrut şi miere din jur şi căldura dulce a trupului ei care, în contact cu al meu, îmi stârnea fiori. Am întins mâna ca să o trag pe Natalie mai aproape, dar n-am reuşit să îmi mişc braţul decât câţiva centimetri şi durerea mă săgetă din nou pe coloană. Un geamăt aproape neomenesc se auzi în cameră. Nu mă recunoşteam, deşi ştiam că eu îl scosesem. Îl simţisem în piept.

Mi-am sprijinit fruntea de saltea şi am încercat să mă ridic împingându-mă în mâini, dar durerea veni din nou în valuri insuportabile şi aproape imediat m-am prăbuşit la loc, gemând.

— Luc!

Din vocea lui Natalie începea să răzbată panica, iar asta îmi provocă fiori reci.

— Rahat! Nu te mişca. Stai să îl chem pe Marco. Nu vreau să ţi se desfacă cusăturile şi copcile.

Se aplecă şi îmi sărută fruntea, şi am fost copleşit de mirosul ei înnebunitor.

— Mă întorc imediat. Stai nemişcat.

Dispăru înainte să apuc să protestez. Se auziră paşi. Apoi i-am auzit vocea. Era agitată, chiar dacă nu înţelegeam ce spunea. Nu eram sigur de ce se petrecea, dar îmi era clar că păţisem ceva.

Cusături? Copci? Auzisem bine? Fusesem cusut? Nu îmi aminteam să mă fi rănit. Nu îmi aminteam nimic. Am încercat să îmi amintesc ce se întâmplase, dar m-am lovit doar de un mare gol.

Îmi simţeam creierul terci. Şi de fiecare dată când încercam să mă mişc... Mama dracului, ce mai durea!

— Hei.

Paşii care se apropiaseră erau însoţiţi de o voce care îmi era cunoscută. Era vocea lui Marco. O mână îmi prinse braţul.

— Uşurel. Respiră. Respiră adânc, Luc.

Am strâns din dinţi şi am reuşit să mă împing în braţe în ciuda durerii arzătoare de pe spate. Din două mişcări eram deja asudat. În jur se auziră mai multe voci, dar eram prea ocupat să mă mişc, să nu mai stau pe burtă, aşa că nu mi-am dat seama cine şi câţi mai erau în cameră.

Am reuşit să îndoi picioarele sub mine şi să le trag la marginea patului, ca să stau în şezut. Marco mă ţinea de ambele braţe, de parcă îi era frică să nu mă prăbuşesc.

De două ori m-am clătinat. Nu înţelegeam în ruptul capului de ce eram atât de slăbit. Dar eram al naibii de bucuros că îl aveam pe el alături.

— Ţine-te bine, Luc.

Felicity. Era vocea lui Felicity şi se auzea exact în faţa mea. Ochii mei afurisiţi încă nu îşi făceau treaba.

— O să ne ocupăm noi de asta pentru tine.

Nu aveam idee ce tot bălmăjea. Eram prea concentrat să respir, să nu cad şi să înţeleg de ce mama naibii era nevoie să se ocupe. Ceva ascuţit îmi împunse braţul.

— *Che... Cazzo*[4]*!*

M-am smucit.

— O să îţi calmeze durerile, spuse Felicity. Nu te mai purta ca un copil.

Mă înţepase cu un fel de ac. De atâta lucru îmi dădeam şi eu seama, nu eram chiar într-atât de pierdut. Senzaţia de înţepătură dură doar o secundă. Am simţit apoi cum mi se pune un bandaj.

— Gata. O să îţi fie mai bine.

Deja îşi făcea efectul, iar durerea de spate începea să amorţească şi devenea aproape tolerabilă. Nu îmi plăceau medicamentele, dar aş fi acceptat orice ca să scap de acea

---

[4] Ce mama dracului (în limba italiană, în original)

durere arzătoare. Injecția mă ajuta. Cel puțin nu îmi mai venea să smulg pielea de pe mine.

— Nu pot... nu văd bine... am spus.

La naiba! Nu semăna deloc cu vocea mea. De ce mama dracului aveam vocea atât de groasă? Parcă vorbeam dintr-un mormânt.

— Nu vezi bine pentru că ai fost inconştient vreme de câteva zile, spuse Felicity. O să treacă. Ai răbdare.

Câteva zile? Mintea îmi lucra febril, dar tot nu reuşeam să îmi dau seama ce naiba se întâmpla.

— Unde e... Natalie?

— Sunt chiar lângă tine.

I-am simțit mâna cuprinzându-mi brațul şi, mai mult decât atât, i-am auzit vocea foarte aproape de mine. Glasul ei dulce şi blând era suficient să mă liniştească un pic, să mai înlăture din tensiunea care se acumulase în mine din clipa în care plecase să-l cheme pe Marco.

— Nu plec nicăieri.

Degetele ei fine coborâră peste mâna pe care mi-o țineam pe coapsă şi mi-o cuprinseră cu tandrețe. Doar simțind-o aproape şi puteam să respir mai bine. Dar de ce eram atât de înnebunit să o ştiu lângă mine? De ce îmi era brusc frică să o scap din vedere – în fine, din imediata apropiere – fie şi pentru o secundă? Eram în siguranță, acasă la Marco. Cei din Casa mea nu puteau ajunge la ea. Şi, până la urmă, fuseseră de acord cu căsătoria noastră, nu?

Simțeam cum îmi vâjâie capul. Da, fuseseră de acord. Mă întâlnisem cu tata. Vorbisem cu el despre...

— Crezi că poți mânca? întrebă Felicity, întrerupându-mi gândurile fragmentate. Poate un pic de gelatină? Sau suc? Am putea începe cu un pic de suc.

Mi-era foame? Nu eram sigur. Eram sigur, în schimb, că vezica îmi era pe cale să explodeze.

— Am... am nevoie la baie, mai întâi.

— Ştiu că n-o să-ți placă deloc, spuse Marco, ajutându-mă să mă ridic în picioare, dar încă nu te poți ține singur pe picioare, aşa că o să te însoțesc în baie, fie că-ți convine sau nu.

M-am clătinat şi am privit în stânga mea. O strânsoare puternică îmi cuprinsese brațul. Marco se asigura că nu voi cădea din picioare. I-am fost recunoscător, pentru că îmi simțeam picioarele precum gelatina cu care Felicity voia să mă hrănească.

— Perversule. Zi drept... vrei să te uiți... la scula mea.

Marco pufni.

— Nu trebuie să mă uit, deja ştiu că a mea e mai mare.

Ridică degetul mic de la o mână. Îl distingeam, dar vag.

— A ta e piccolissimo[5].

Nu mi-am putu stăpâni râsul, dar, din păcate, asta veni la pachet cu încă un val de durere.

— *Vaffanculo,* am mormăit către Marco, întrerupt fiind de un acces de tuse. Unde e Natalie? am continuat.

— Sunt aici.

Mâna ei îmi prinse celălalt braț, oferindu-mi sprijin. Am început să păşesc. La naiba, îmi plăcea atingerea mâinilor ei pe orice parte a corpului. Faptul că o ştiam aproape mă făcea să mă simt bine.

— După ce te-ajut să-ți faci trebuirile n-ai decât să-mi spui să mă duc dracului, spuse Marco. Să ştii că situația nu e amuzantă pentru niciunul dintre noi. Natalie, deschide tu uşa de la baie, te rog.

Nu voiam să se îndepărteze de mine nici măcar o secundă, dar nici nu voiam să par dependent de ea. Şi, pe toți sfinții, unde era baia? În Siberia? Ne lua enorm să ajungem şi deja asudam din greu. Când Marco îmi veni în

---

[5] Foarte mică (în limba italiană, în original)

ajutor în baie, am gemut, cu toate că m-am străduit ca dracu' să n-o fac.

— Sigur nu aveți nevoie de mine? am auzit din spate vocea lui Natalie.

Eu, unul, cu siguranță aveam. Mereu. Oriunde. Şi aş fi preferat să mă ajute ea, nu Marco. Dar înainte să pot deschide gura, Marco spuse:

— Mă ocup eu. E totul bine.

Uşa se închise, apoi Marco mă luă iar de braț.

— Toaleta e în partea asta.

Deja mă simțeam ca un invalid. Când mă poziționă în dreptul vasului de toaletă, i-am îndepărtat mâna.

— Mă descurc singur de... de aici.

— Eşti sigur? încă eşti nesigur pe picioare.

M-am sprijinit cu o mână de perete, ca să îi demonstrez că aveam un bun punct de sprijin, apoi i-am arătat degetul mijlociu.

— Dispari de-aici, perversule!

Marco râse, dar se conformă. După ce am terminat, am tras apa şi m-am îndreptat cu paşi nesiguri spre chiuvetă. Îi mulțumeam lui Dumnezeu că baia nu era prea mare. Numai că, ce să vezi, nu-mi aminteam deloc de acea baie. Nu-mi aminteam să o fi văzut în casa lui Marco. Pereții erau vopsiți într-o nuanță urâtă de verde-limetă, iar chiuveta şi tot restul erau albe şi nu păreau deloc după gustul lui.

Mi-am sprijinit şoldurile de chiuvetă şi am dat drumul la apă. M-am spălat pe mâini cu apă călduță, apoi am ridicat privirea înspre oglindă şi privirea mi-a rămas pironită pe chipul cam înceţoşat care mă privea înapoi.

Dumnezeule! Arătam de parcă fusesem trecut prin maşina de tocat. Aveam ochii plin de vinişoare sparte, eram palid ca un mort, iar părul îmi era răvăşit. Arătam de parcă fusesem trecut prin maşina de tocat din iad! Privirea mi-a alunecat spre piept, spre pieptul gol, apoi spre pantalonii gri

care clar nu erau ai mei şi care abia mi se ţineau pe şolduri.

— Poftim, spuse Marco întinzându-mi un prosop.

Mi-am scuturat mâinile şi am luat prosopul. Îmi tot băteam capul să îmi amintesc ce mi se întâmplase. Oare mă îmbătasem criţă şi mi se tăiase filmul? Nu mai făcusem aşa ceva din adolescenţă. Mi-am trecut limba peste dinţii din faţă şi m-am strâmbat. Scenariul cu băutura era posibil, totuşi, căci gura îmi puţea înfiorător. De parcă mi-ar fi citit gândurile, Marco îmi dădu o periuţă de dinţi nouă şi un tub de pastă.

— Îţi pute gura. Spală-te pe dinţi înainte să-ncerci s-o săruţi pe frumuşica ta soţie.

Soţia mea... Pieptul mi se încălzi, înlăturând o clipă gândurile care îmi făceau capul să vâjâie.

— Mulţam, am îngăimat.

Mi-o imaginam pe Natalie aşteptându-mă de cealaltă parte a uşii. Am început să mă spăl şi m-am uitat în oglindă la Marco. Stătea în spatele meu.

— Îi poţi spune... frumuşelei tale soţii că aş mânca ceva. Dar nu gelatină. Ceva mai pentru bărbaţi.

Marco zâmbi.

— Sigur te ţii pe picioare? Prea bine, continuă după ce i-am făcut semn că da. Să nu cazi. Mă întorc imediat.

Mi-am dat ochii peste cap şi am continuat să mă spăl pe dinţi. Dincolo de uşă, Marco vorbea cu Fee şi cu Natalie.

Natalie...

Nu era frumoasa mea soţie, ci superba mea soţie. Care se întorsese la mine. Iar la nunta noastră purtase acea rochie uimitoare, ca din aripi de fluture. Care îmi dezgheţase inima şi sufletul prin iubirea ei. Care era de acum în siguranţă pentru că îi convinsesem pe tata şi pe Grande Cavaliere să accepte căsătoria noastră.

Am vrut să mă aplec în faţă ca să îmi clătesc gura şi m-am strâmbat din nou, de data asta din cauza durerii care

îmi săgetase iar spatele. Rahat! Nu puteam să mă aplec. Am privit în jur şi-am dat peste un pahar, aşa că l-am luat şi mi-am clătit gura cu ajutorul lui. Când am terminat, m-am uitat iar în oglindă şi m-am încruntat. Chiar arătam în ultimul hal.. Şi tot nu aveam idee de ce...

În acea clipă am văzut o altă reflexie în oglindă. Din cealaltă parte a băii. Acolo mai era o oglindă în care mi-am văzut spatele. Era acoperit de ceva alb. M-am îndepărtat un pic de oglinda mare şi m-am privit peste umăr.

— Ce naiba e as...

În acea clipă, parcă totul în jur a încremenit. Sau aproape totul în afară de adrenalina mea, care atinsese cote maxime. Am făcut ochii mari. Când am văzut bandajul care îmi acoperea spatele, de la umeri la zona lombară, amintirile mi-au inundat creierul. M-au năpădit toate amintirile pe care nu le putusem distinge până atunci, trezindu-se la viață cu o forță cumplită.

— Merda! Merda!

Gustul amar de bilă mi se ridică în gât. M-am prins de chiuvetă şi am făcut câțiva paşi, străduindu-mă să nu vomit. Încă aveam privirea înceţoşată, dar cu ochii minții revedeam de-acum totul: că am fost dezbrăcat, înlănțuit, drogat... mi-am amintit cercul din jurul meu, incantațiile, femeile, încă nu eram sigur câte, care mă atingeau şi mă lingeau... şi blonda...

qqq — Cazzo1.

Cu greu am ajuns la toaletă la timp. Am vomat bilă, căci aveam stomacul gol. În apropiere au început să se audă paşi repezi. Apoi voci. Voci isterice. Vocea lui Marco... Vocea lui Fee.

— Luc! strigă Natalie. O, Doamne, Dumnezeule!

Stomacul mi se crispă doar la auzul vocii ei. M-am prăbuşit în genunchi în fața vasului de toaletă, prinzându-l cu ambele mâini.

— Luați-o de aici! am mârâit. Luați-o!

— Luc!

În vocea ei se simțea panica. În spate se produsese o mare agitație, dar nu mă puteam întoarce să văd ce e. Nici nu mă interesa. Singurul lucru asupra căruia mă puteam concentra era durerea arzătoare – nu cea de spate, ci din miezul sufletului meu afurisit.

— Nu! Nu mă mai împinge! țipă Natalie. Are nevoie de mine! O, Doamne! Cusăturile, copcile! Şi le-a rupt. Luc!

Nu-mi păsa de copci. Ritualul, femeia care mă posedase, împingându-mă spre o eliberare pe care nu mi-o doream, faptul că îmi încălcasem legământul față de Natalie... toate îmi vâjâiau în cap, iar şi iar, şi îmi provocau spasme vomitive, cu toate că nu mai puteam scoate nimic din mine.

— *Figlio di puttana,* Luc!

Marco se lăsă în genunchi lângă mine şi îmi puse în mână un prosop.

— Respiră, *fratello.*

Încercam, numai că, la dracu', mă durea pe dinăuntru. Minute bune n-am vrut decât să dispar înapoi în beznă şi să nu mai ies. Au fost minute lungi în care m-am luptat să respir, să gândesc.

— Spune-i... spune-i doar că medicamentele îmi... fac., rău, am reuşit într-un final să spun.

Ştiam că era o laşitate din partea mea, dar nu-mi venea altceva în minte. Mi-am şters gura cu prosopul şi m-am rezemat de perete. Proastă idee, pentru că durerea mă făcu imediat să zvâcnesc.

— *Merda!* exclamă Marco, apucându-mă de brațe şi ajutându-mă să stau drept fără să cad. Nu o să creadă.

— Ba... da...

Am închis ochii şi am inspirat adânc. M-a cutremurat gândul că eram la fel ca tata. La fel ca bărbații degenerați din familia mea. Deja încălcasem singurul jurământ care

însemna ceva pentru Natal ie, la nici două zile de la nunta noastră.

— Orice-ai face... nu-i spune totul. Las-o să creadă... că am fost doar flagelat.

Marco nu răspunse, iar tăcerea apăsătoare care se lăsă făcu loc groazei şi-mi activă nebuneşte. Adrenalina. Am deschis larg ochii şi l-am privit cum stătea în genunchi pe podea, ţinându-mă de mâini, vădit neliniştit şi apăsat de ceva.

— Nu. Am clătinat din cap. Te rog, spune-mi că nu i-ai spus deja că...

— Nu i-am spus, răspunse Marco, strângând buzele şi privindu-mă cu o expresie plină de compasiune. N-a fost nevoie să îi spun. A fost de faţă, Luc. Au obligat-o să se uite. A văzut totul.

Rahat. La dracu'.

Am simţit că mi se blochează plămânii. Brusc, nu mai puteam trage aer în piept. Pielea începea să mă frigă şi-mi doream să mi-o smulg de pe carne. Nu puteam decât să mă aplec în faţă şi să icnesc. Simţeam din nou nenorocitele de lanţuri imobilizându-mă, auzeam incantaţiile, vocile şi...

— *Cazzol* exclamă Marco, pe care îl auzeam cumva foarte de departe. Felicity! strigă, ceva mai tare. Am nevoie de tine. În clipa asta!

— Rahat!

Auzeam paşi care se apropiau. Apoi Felicity exclamă:

— Fir-ar să fie, Luc!

Cineva ţipa. Auzeam vocea disperată a lui Natalie. Am simţit cum mai multe braţe încearcă să mă ţină în loc şi am început să mă zbat. Apoi Felicity spuse:

— Ţine-l nemişcat!

O înţepătură în braţ. Ecoul unor voci ale căror cuvinte nu le înţelegeam. Nu îi recunoşteam nici pe cei care vorbeau. Recunoşteam doar bezna. Îi eram recunoscătoare pentru că

mă elibera de amintiri şi mă făcea să uit de lucrurile cumplite pe care le făcusem.

Iar o parte din mine înțelese că acea beznă mă aşteptase toată viața.

De data asta m-am trezit ştiind exact ce făcusem, încăperea era cufundată în întuneric. Durerea pulsa chinuitor pe tot spatele. Am încercat să îmi mişc picioarele şi mi-am dat seama că iar eram întins pe burtă pe o saltea. Mai puternic decât durerea era dezgustul care îmi răvăşea măruntaiele.

— Uşor, Luc. Nu te mai forța.

Marco. Din nou, afurisitul de Marco Romano.

— E şi ea aici? am întrebat încet, cu voce joasă, temându-mă să îmi mişc capul.

— Nu. E cu Fee în cealaltă cameră. Suntem doar noi doi. M-am gândit că ar fi bine să stăm de vorbă înainte să o vezi.

Nu voiam să o văd.

Greața mi se ridică din nou în gât, dar am reuşit să o reprim. Ştiam că merit să mă simt ca naiba.

— Treb-b-uie să stau în... fund.

Marco mă ajută să mă aşez la marginea patului. Am scrâşnit din dinți de durere, ştiind că o meritam cu vârf şi îndesat. Când tălpile mi-au atins podeaua şi am apucat cu mâinile marginea patului, am privit ferestrele întunecate şi extrem de înalte, care se ridicau de la podea până la tavan. Draperiile aveau un model roşu cu albastru, în toată camera era aprinsă o singură veioză, care lucea timid în beznă.

— Unde suntem?

Marco se întoarse pe scaunul lui.

— La Gadleigh Castle.

Să-mi trag una! Eram în Scoția, acasă la familia lui Felicity.

— Charles e acasă?

Tatăl lui Felicity era liderul casei Merrick şi Arhiduce al

Insulelor. Era un tip masiv, foarte englez, foarte corect. Relația cu el fusese mereu în regulă, interacțiunile fuseseră mereu pozitive, dar nu ardeam de nerăbdare să mă vadă, dată fiind starea mea actuală. În lumea mea, totul gravita în jurul aparențelor, care trebuiau păstrate cu orice preț, iar principala regulă era să nu îți arăți niciodată slăbiciunea. Niciodată.

— Nu. Charles şi Adelaide sunt la reşedința din Țara Galilor. Inclusiv servitorii lui au plecat.-

— Arhiducele ştie că îi oferă adăpost unui fugar?

Era imposibil ca tata să-şi fi dat acordul să plec din țară după ritual. Iar când avea să afle că cei din Casa Merrick mă găzduiseră...

— Tehnic vorbind, nici n-o face.

M-am uitat înspre Marco. Stătea aşezat pe un fotoliu stil, foarte elegant, lângă patul meu, şi-şi ținea coatele pe genunchi.

— Charles a vorbit cu tatăl tău, continuă el. Au discutat când avionul nostru se îndrepta încoace. L-a convins pe Marele Duce să îți dea ceva timp.

Ceva timp...

Timp să îmi vină mintea la cap. Să mă adun. Să înțeleg că nu aveam de ales şi că trebuia să mă supun. Exact la fel ca acum 12 ani. Numai că de data asta ştiam că nu mă vor mai lăsa singur atâta vreme, ca data trecută, pentru şase luni. Imediat ce mi se vor vindeca rănile, mă vor trage din nou în afacerile Casei şi-mi vor distruge iar viața.

Am simțit cum creşte în mine bine cunoscuta ură față de familia în care m-am născut şi, încercând să-mi abat gândurile, am privit în jur. Totul din încăpere era prea elegant pentru gustul meu – patul cu baldachin, pătura cu dantelă pe margini, dulapul victorian, oglinda cu ramă suflată cu aur. Totul era foarte rafinat. Foarte englezesc. În starea în care eram, era ținta perfectă asupra căreia să-mi

revărs furia. Puteam face nişte pagube serioase în acea cameră, lucru pe care mi-l doream nespus. Chiar eram pe punctul de a mă dezlănțui, iar prezența lui Marco era singurul lucru care mă oprea. Mi-am înăbuşit furia pe moment şi am tras de mine ca să-i pun întrebarea care mă apăsa cel mai tare.

— Ce s-a întâmplat?

— În baie?

Am încuviințat, iar Marco a continuat:

— Te-ai pierdut cu totul, asta s-a întâmplat.

Nu mai spune! O observație demnă de Sherlock Holmes. M-am încruntat.

— Ce a băgat Fee în mine?

— Un sedativ. Ți-ai desfăcut câteva cusături. Dacă vrei să nu faci infecție şi să mori, trebuie să rămână închise.

Minunat, la dracu'.

Într-un fel ironic, moartea mi se părea o opțiune foarte tentantă. Dar trebuia să lupt în continuare. Nu pentru mine, ci pentru Natalie. Da, târgul pe care îl făcusem însemna că e în siguranță, dar dacă la un moment dat m-aş fi dus la fund, nu eram sigur că Grande Cavaliere şi nenorocitul de tata şi-ar ține cuvântul.

— Cum naiba am ajuns aici? am întrebat, lăsând capul în jos şi inspirând adânc. Natalie trebuia să fie la voi la vilă. M-a urmărit?

— *Merda.* Chiar nu ştii, aşa-i? Au venit pe proprietatea noastră şi au luat-o, Luc. După ce am plecat la adunare.

— Cum? am întrebat, mărind ochii. Nu pot face asta.

— Uite c-au făcut-o.

Totul mi se învârtea în cap. Şi, dintr-odată, piesele se aşezară la locul lor. Totul căpăta sens. Nu eu fusesem ținta. Fusesem doar elementul de diversiune. Un nou val de frică, altfel de frică, mă cuprinse, făcându-mă să mă ridic brusc.

— Ce i-au făcut? Cine a atins-o? Care dintre ei... Gâtul mi

se încleşta dureros. Îi omor pe toţi care au atins-o măcar cu un deget.

— Respiră!

Marco se ridicase şi mă apucase strâns de umeri.

— Natalie e bine. Nu i-au făcut nimic. Nimeni nu a atins-o.

L-am sfredelit cu privirea. Nu-mi venea să cred ce-mi spunea.

— Atunci ce...

— Nu i-au făcut niciun rău, fizic. Dar au băgat spaima în ea. Şi au obligat-o să stea la acel balcon până la final.

Amintirile reveniră în forţă. Amintiri pe care, era clar, le blocasem – lumina de deasupra, momentul în care deschisesem ochii, înlănţuirea, acea femeie care mă chinuia, clipa în care am privit în sus şi am văzut-o pe Natalie în acel balcon, îmbrăcată în rochie albă, uitându-se în jos, înspre mine.

Stomacul mi se strânse din nou din cauza greţei, dar nu puteam ceda, nu mă puteam lăsa pradă întunericului. Nu încă. Aveam nevoie să ştiu totul.

— Cine a obligat-o?

— Tatăl tău.

Am strâns din dinţi cu atâta putere că am crezut că o să-mi rup maxilarul. Eram din nou înnebunit de ură. O simţeam zbătându-se în mine, încleştându-mă cu totul.

— Şi mama ta, adăugă Marco.

Pentru o clipă, am crezut că nu aud bine. Dar când ne-am privit în ochi, iar el nici nu a clipit, mi-am dat seama că spunea adevărul.

— Amândoi? am întrebat încet.

În mine creştea dispreţul, un dispreţ întunecat, mai intens şi mai periculos decât orice simţisem până atunci.

— Au pus-o să stea între ei. Nu au lăsat-o să plece. Şi sunt convins că au simţit o satisfacţie bolnavă auzind-o cum

imploră şi plânge, cerându-le să oprească ritualul.

Normal. Pentru că sunt nişte monştri. Josnici, răi, negri la suflet, care se hrăneau cu sufletele şi cu lumina oamenilor nevinovați peste care dădeau. Iar de-acum, după ce făcusem, eram şi eu la fel ca ei.

M-am aşezat din nou pe marginea patului, mi-am pus coatele pe genunchi şi mi-am lăsat capul în mâini. Nici nu mai simțeam durerea, pentru că agonia care îmi consuma fiecare fibră din trup era prea puternică şi prea proaspătă.

— Îşi face griji pentru tine, omule, îmi spuse Marco. După ce s-a întâmplat la baie...

— Nu vreau să o văd.

— E soția ta.

— Nu-mi pasă. Să nu îndrăzneşti să o laşi să intre în camera asta. Marco, nu glumesc. Ai văzut cum am reacționat acolo. E posibil să răbufnesc în orice clipă. N-o vreau lângă mine.

Marco îşi puse mâinile în şold şi mă privi cu reproş.

— Te iubeşte.

— Şi asta e greşeala vieții ei.

Eram cuprins de disperare la gândul că nu aveam să reuşesc să-mi regăsesc calea şi să ies din Casa asta nenorocită o dată pentru totdeauna.

— Şi de data asta asigurați-vă că nu se întoarce.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da.

M-am întors spre pernele de pe pat, dorindu-mi să fiu sedat din nou ca să nu mai fiu nevoit să mă gândesc la tot. În schimb, eram condamnat să zac toată noaptea în acel pat, retrăind fiecare lucru cumplit pe care i l-am făcut lui Natalie din clipa în care am cunoscut-o.

— Fă-o chiar în seara asta, am spus repede, ca să nu mă răzgândesc. Până mâine-dimineață vreau să dispară din viața mea.

Capitolul 4

Natalie

— Nu! am spus ferm, privindu-l cu uimire şi neîncredere pe Marco. Nu plec de-aici. Nici să nu-ți dea prin cap să-mi ceri aşa ceva.

— Nu-ți cer, îmi răspunse Marco şi îşi puse mâinile pe umerii mei.

Stăteam amândoi în bucătăria slab luminată, iar el mă privea cu blândețe.

— Sunt sută la sută de partea ta, continuă el. Locul tău e aici. Am vrut doar să îți transmit ce gândeşte şi simte el.

Din punctul meu de vedere, Luc nu gândea deloc. Cel puțin, nu rațional. Cea mai recentă cerință a lui o demonstra din plin.

După ce trecuse să vadă cum se simte Luc, Marco ni se alăturase mie şi lui Fee în bucătărie, unde stăteam de vorbă încet, la un ceai. Eram atât de obosită încât abia îmi țineam ochii deschişi, dar m-am trezit brusc când Marco mi-a aruncat bomba.

— Chiar a spus asta? am întrebat, căci mi se strângea pieptul la gândul că ce-mi spusese Marco putea fi adevărat. Chiar vrea să plec?

— Luc trece prin momente foarte dificile, Natalie. E furios şi are tendințe autodistructive. Faptul că ştie că ai fost de față la ritual nu ajută deloc. Ți-am spus că va fi greu. Cred că în seara asta ar fi cel mai bine să-i oferi spațiu. Lasă-l să cumpănească singur o parte din ce s-a întâmplat, înainte să te duci să-l vezi.

Inima îmi bătea cu putere. Am privit spre scările care duceau spre camera lui Luc. Camera unde suferea în singurătate. Instinctul îmi spunea să mă duc la el, să-l

consolez, să-l alin, să fiu forța de care știam că are nevoie. Apoi mi-am amintit cum sunase vocea lui mai devreme, în baie. Vocea aceea plină de ură cu care urla la Marco să mă dea afară din cameră și să nu mă lase să mă apropii de el.

Lacrimile îmi ardeau din nou ochii și am clipit repede, apoi m-am uitat din nou la Marco.

— Dacă se trezește în timpul nopții...

— O să am grijă de el. Ai încredere în mine. Îl cunosc pe Luc. O să-l poți vedea din nou peste o zi sau două, când amintirile și emoțiile nu vor mai fi la fel de proaspete, după ce le va procesa un pic. Cred că în clipa asta starea lui s-ar agrava dacă te-ar vedea.

Nu credeam asta nicio secundă. Dar înțelegeam, totodată, că acel Luc pe care îl văzusem zvârcolindu-se în baie nu era Luc al meu, ci o umbră a bărbatului pe care îl cunoșteam. Și nu eram dispusă să-i ofer acelui bărbat vreun motiv să-l țină reprimat pe Luc al meu.

Am înghițit cu greu și am încuviințat din cap. Apoi am reușit cumva, nu știu cum să spus:

— Bine.

Marco îmi strânse ușor umerii, apoi își retrase mâinile.

— O să fie mai bine, Natalie. Trebuie să ai credință că va fi așa.

Credința era tot ce-mi mai rămăsese. Speram doar să nu mă trădeze.

— Haide, spuse Felicity. Te conduc sus să-ți alegi o cameră. Sunt o grămadă de încăperi în castel și toate au paturi superconfortabile.

Am urmat-o și am ieșit din bucătărie și sus, pe scări. Când mă duse într-o altă aripă a clădirii față de cea în care era Luc, am reușit cu greu să nu protestez. Am făcut-o doar pentru că eram dispusă la orice, numai să-l recapăt pe Luc, să se întoarcă la mine. Eram dispusă inclusiv să-i las spațiu, deși inima îmi striga că nu era o idee bună. Nu eram

sigură cât voi rezista să fiu departe de el.

Până la urmă, se dovedi că nu prea mult.

Nu puteam să adorm fără să mă asigur că Luc era bine. Aşa că, după trei ore de foială, am dat cuvertura la o parte şi am ieşit pe holul cufundat în beznă. Marco şi Fee se duseseră la culcare la puţin timp după mine. Nu ştiam în ce cameră erau, dar am presupus că erau undeva în apropiere de Luc, în caz că avea nevoie de ajutor pe timpul nopţii. M-am furişat cât de încet am putut, desculţă pe pardoseala rece. Mi-am spus din nou că totul va fi bine. Aveam credinţă. Aveam încredere în nou. Ştiam că nu-i voi permite familiei lui Luc să ne separe, oricât ar încerca. Toate uşile din aripa de clădire unde se afla Luc erau închise. Mi-am ţinut răsuflarea şi m-am oprit în dreptul camerei lui. Am simţit fiori reci pe spinare şi am regretat că nu-mi luasem un pulover sau o jachetă. Nu avea rost să pierd timpul şi să mă întorc în cameră. Îl voiam pe Luc şi asta era tot.

Clanţa scârţâi când am apăsat-o şi mi-a făcut inima să bată şi mai repede. M-am mişcat rapid, ca să nu risc să trezesc pe cineva. Am întredeschis uşa şi m-am strecurat în cameră, apoi am închis-o încet.

Razele argintii ale lunii pătrundeau prin ferestrele înalte. Am aruncat o privire în jur şi l-am văzut pe Luc. Zăcea în pat, cu faţa în jos, cu cearşafurile acoperindu-l doar de la mijloc în jos, iar unul dintre picioare îi atârna dincolo de saltea. Spatele îi era acoperit de bandaje, îmi controlam cu greu bătăile inimii. Îşi ţinea mâinile aproape de faţă şi, când am ajuns lângă el, am observat că pernele aproape că îi acopereau capul, ca să blocheze, probabil, fie lumina, fie zgomotul.

Amintirile scenei din baie îmi năvăliră iar în minte. L-am revăzut cum stătea aplecat, tremurând din tot corpul, cu vocea răguşită şi profundă care îmi părea a unui străin. Eram la marginea patului şi tot nu îi vedeam faţa. Ezitam,

cuprinsă de o dureroasă indecizie, îmi doream mai mult ca orice să îl ating, să îl iau în braţe, să mă strecor lângă el în aşternut şi să îl ţin îmbrăţişat. Dar dacă urma să facă din nou o criză? Dacă apropierea mea avea să declanşeze, cumva, aceeaşi reacţie ca...

În acea clipă, Luc şi-a mişcat capul înspre mine, împingând uşor perna. Iam zărit atunci o parte din faţă – nasul, buzele şi bărbia pe care adoram să i-o mângâi.

— Ang... letto?

O căldură binefăcătoare îmi inundă pieptul.

— Da, am şoptit, aşezându-mă în genunchi lângă pat. Sunt chiar aici.

Am dat perna ia o parte şi i-am mângâiat părul căzut pe frunte.

— Sunt aici.

Nu deschise ochii, dar nici nu era nevoie. Felul în care îşi întorsese faţa către mine îmi dovedea clar că îmi simţise prezenţa. Ochii mi se umplură din nou de lacrimi. Lacrimi de fericire, de data asta. Îşi ridică braţul, strâmbându-se de durere, şi îmi cuprinse umerii.

— Vino-ncoace.

Când mă trase spre el, n-am mai putut rezista. M-am strecurat sub pături alături de el, mi-am sprijinit spatele de o pernă şi l-am lăsat să mă cuprindă în braţe. Iar când îşi puse capul pe pieptul meu şi îşi împleti picioarele cu ale mele, mi-am încolăcit braţele în jurul lui, atentă să nu îi ating rănile.

— Eşti în siguranţă. Sunt cu tine. Eşti doar al meu, i-am şoptit, mângâindu-i părul mătăsos.

L-am sărutat pe frunte, cu speranţa că voi reuşi să îi transmit, prin atingerea buzelor, toată dragostea mea.

— Nu te las să pleci. N-o să-ţi dau drumul.

Oftă adânc şi i-am simţit trupul relaxându-se. Greutatea lui mă împingea tot mai adânc în saltea. Am închis ochii şi,

uşor-uşor, am simţit că aţipesc. Felicity avea dreptate. Trebuia doar să credem. Câtă vreme ne ţineam aproape unul de celălalt, puteam depăşi orice obstacol. Puteam supravieţui oricărei încercări.

Când m-am trezit, în jur de auzeau voci. Voci furioase. De fapt, o singură voce era furioasă. Celelalte păreau... frustrate. Am deschis cu greu ochii. Am auzit o uşă trântindu-se undeva în apropiere, apoi acea voce furioasă strigând:

— Numai scoate-o dracului de-aici!

Am clipit nedumerită de câteva ori şi am privit în jur. Camera lui Luc. Eram în camera lui Luc. Mă dusesem la el în miez de noapte. M-am sprijinit în mâini şi m-am uitat alături. Eram singură în pat. M-am uitat apoi spre uşa de la baie. Era închisă. Marco se sprijinea de tocul uşii. Când văzu că sunt trează, se apropie de mine. În priviri i se citea îngrijorarea, o îngrijorare pe care mi-o transmise imediat şi mie. Îmi simţeam stomacul ghem. Mi-am dat la o parte câţiva cârlionţi rebeli de pe frunte.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Te-a găsit la el în pat când s-a trezit. Şi nu e prea încântat. Asta se întâmplă.

Am privit spre uşa de la baie.

— Noaptea trecută m-a vrut aici. Când am venit să-l văd ce face, nu m-a mai lăsat să plec.

— N-a plecat încă? urlă Luc din baie.

Marco se încruntă şi se întoarse spre uşă.

— Nu. Încă nu.

— Dă-o dracului afară! Nu ies de aici până nu pleacă! izbucni Luc.

Marco veni lângă pat. Părea că îşi cere scuze din priviri.

— Nu e el însuşi din cauza durerii. Încă nu i-am dat doza de calmante.

Nu eram atât de sigură. Mă cuprinse un val de nelinişte.

Am dat păturile la o parte şi m-am ridicat din pat, l-am ocolit şi m-am dus lângă uşa de la baie. Am ciocănit.

— Luc? Ce se întâmplă?

Am auzit un *„Merda”* înăbuşit. Apoi el spuse, ceva mai tare de data asta:

— N-am nevoie de ajutorul tău. Vreau să pleci.

O durere cruntă mă săgetă. M-am uitat la Marco, apoi mi-am reîndreptat atenţia către uşă.

— Nu te cred.

Am apăsat clanţa, dar uşa nu se deschise. Era încuiată.

— Luc, lasă-mă să intru.

— Ieşi din camera mea, Natalie! Nu te vreau în preajmă.

— Noaptea trecută m-aivrut.

— Eram drogat ca naiba noaptea trecută!

Am simţit că-mi stă inima în loc.

— Luc...

— *Cazzol* Pleacă odată! mârâi el. Altfel, s-ar putea să o iau razna ca data trecută!

Mâna îmi alunecă uşor de pe clanţă. Priveam ţintă uşa, incapabilă să reacţionez. Inima îmi bătea de două ori mai repede. Era atâta furie în acea voce, aproape că nu semăna cu a lui! În minte îmi reveniră amintiri ale scenelor din baie, de noaptea trecută. Nu păruse el însuşi. Marco îşi lăsă mâna pe umărul meu şi mă întoarse uşor spre el.

— Dă-i un pic de spaţiu, şopti el. O să vorbesc cu el.

Am înghiţit cu greu şi m-am îndepărtat de uşa de la baie. Am ieşit apoi din cameră şi m-am îndreptat spre a mea. Mâinile îmi tremurau incontrolabil. Ajunsă în cameră, singură, desculţă, m-am aşezat pe marginea patului, privind fix covorul. Era din lână, cu motive florale aurii, portocalii şi albastre, care mi se amestecau şi se înceţoşau în faţa ochilor, până când toate culorile se contopiră într-una singură. Noaptea trecută, când Luc mă trăsese în pat lângă el, crezusem că răul a trecut. Dar acum începeam să

bănuiesc că ce spusese Marco în avion era pe cale să se adeverească. Înainte să fie mai bine, avea să fie rău, foarte rău. Am închis ochii şi am inspirat profund, pe nas. Apoi am expirat. Am repetat de câteva ori. Am repetat până când mâinile mi s-au oprit din tremurat. De data asta nu mă mai luptam cu suferința, ci cu o furie cumplită care amenința să mă consume. Niciodată nu înțelesesem ce-i poate împinge pe oameni să comită crime. Dar dacă i-aş fi avut în față pe părinții lui Luc, nu aş fi ezitat. Le-aş fi smuls ochii din orbite dacă ar fi trebuit. Şi aş fi savurat fiecare clipă.

Am auzit un ciocănit la uşă. Am ridicat privirea, m-am străduit să-mi recompun un aer cât de cât firesc şi apoi am răspuns:

— Intră.

Marco întredeschise uşa şi îşi băgă capul în cameră, privindu-mă cu regret şi compasiune.

— Hei!

Ştiam că nu avea cum să fie Luc şi mă bucuram că nu era. Nu-l voiam aproape când eram într-o stare de nervi vecină cu nebunia, când eram capabilă să dau cu pumnii în pereți, să zgârii, să urlu. Nu ştiam cum ar fi reacționat văzându-mă aşa. Sau cum aş fi reacționat eu dacă se apuca să țipe iar la mine. Mi-am trecut mâinile prin păr şi m-am ridicat în picioare.

— Hei.

— Eşti bine?

Am ridicat din umeri, iar el se apropie.

— Te-aş minți dacă aş spune da, dar oricum cred că ți-ai da seama imediat că mănânc rahat.

El zâmbi şi-şi puse mâinile în şolduri, chiar deasupra beteliei de la blugi.

— Tot e bine că nu ți-ai pierdut simțul umorului.

Nu eram prea sigură. Nu vedeam nimic amuzant în toată tâmpenia situației. L-am privit cu atenție pe Marco. Avea

părul ciufulit, iar tricoul arăta de parcă dormise în el. N-aveam idee cât era ceasul, dar bănuiam că se culcase îmbrăcat ca să fie pregătit să sară şi să se ducă la Luc peste noapte, dacă ar fi fost nevoie.

— Ce mai face?

— E arţăgos.

— N-am vrut să creez probleme. Nu voiam decât să mă asigur că e bine. El nu m-a lăsat să pl...

— Înţeleg. Cred că era undeva suspendat între vis şi realitate. Ceea ce-i un lucru bun.

M-am încruntat.

— Ţi se pare un lucru bun că mă vrea doar când e semiconştient sau sub influenţa medicamentelor? Păi hai să îl ţinem drogat tot timpul, nu?

Doza mea de sarcasm îl făcu pe Marco să strângă buzele.

— Ştii bine ce-am vrut să spun. Ideea e că atunci când mecanismele de activare nu-i funcţionează, Luc nu te respinge. Când sunt sub influenţa substanţelor sau semiconştienţi, oamenii spun, de obicei, adevărul. Din păcate, când e treaz, creierul lui idiot i se pune împotrivă.

— Asta mă şi îngrijorează, reacţia creierului lui. Ştiu că, din punct de vedere fizic, se va vindeca. Dar la ce i-au făcut...

Greaţa mi se ridică din nou în gât, dar am reuşit s-o controlez şi să continui să vorbesc:

— Au pus totul la cale tocmai ca să-i răpească întreg controlul. Şi ştii la fel de bine ca mine ce important e pentru el să deţină controlul. I-au...

— Ai dreptate. Iar el nu se aştepta să fii acolo. A fost o altă metodă de a-l frânge, de a-l distruge psihic. Iar faptul că te vede acum, înainte să fi apucat să se adune şi să interiorizeze tot ce s-a întâmplat, nu face decât să îi aducă aminte că a fost slab, lipsit de control, frânt.

Mi se strânse stomacul.

— Ce-mi spui, exact?

— Ideea e că... are nevoie de timp şi trebuie să-i dai timp. Lasă-l să gestioneze furia, umilința, ruşinea pentru tot ce i-au făcut, înainte să dea iar ochii cu tine.

Toată puterea de a lupta pe care o simțisem în urmă cu câteva clipe mă părăsi brusc. M-am aşezat din nou la marginea patului.

— Şi cât va dura? O zi? Câteva zile? O săptămână?

— Văzând şi făcând.

Nu-mi plăcea cum suna. Mi-au dat din nou lacrimile, lacrimi de mânie şi de durere. Sentimentele mi se amestecau, iar sufletul mi se zvârcolea neputincios. Mi-am strâns mâinile în poală şi am privit în jos. Marco îngenunche lângă mine şi-mi puse grijuliu mâna pe genunchi.

— Trebuie să ai răbdare. Bărbatul pe care îl cunoşti şi îl iubeşti e în continuare acolo. Doar că e ținut prizonier. E strivit sub greutatea a tot ce i s-a întâmplat.

Ştiam că aşa era. Iar cel mai grav era că nu aveam idee cum să ajung la el.

Mi-am tras nasul şi m-am şters cu mâna.

— Ai răbdare şi credință. Se pare că astea îmi spun motto-urile acum. Când, de fapt, nu vreau decât să omor pe cineva.

Zâmbi din nou.

— Să ştii că sunt un pic mândru de tine că vrei să faci moarte de om.

Am ridicat privirea din pământ.

— Serios?

— Normal! Cele mai multe femei ar fi renunțat dacă ar fi văzut ce-ai văzut tu.

— N-am să-l părăsesc!

— Asta-mi spune că eşti exact ce-i trebuie. Eşti cu adevărat. N-am fost neapărat sigur până acum. Când l-am

văzut cum te privea atunci, pe aeroportul din Roma, mi-am dat seama imediat că e nebun după tine, dar în acele prime zile ai fost foarte defensivă.

Se referea la primele zile pe care le petrecusem cu Luc la casa de oaspeți de pe proprietatea lui Marco. Am privit din nou în jos.

— Lucrurile erau... complicate pe atunci.

Rememorând situația, lucrurile nu fuseseră chiar atât de complicate. Nu ca acum. Amândoi eram, pe atunci, prea mândri ca să fim sinceri şi să recunoaştem ce simțeam unul pentru celălalt. O greşeală pe care eu, una, nu aveam de gând să o repet.

L-am privit pe Marco.

— Îl iubesc la nebunie. Nu vreau să-i dau motive să creadă că nu-l iubesc.

— Foarte bine, răspunse el, cu o expresie serioasă. Pentru că mai există un motiv pentru care sunt aici.

— Nu sunt sigură că vreau să ştiu ce înseamnă asta.

— Se va strădui să te dea deoparte, Natalie. Te va respinge. O să-ți spună că e spre binele tău. O să spună că nu eşti în siguranță în preajma lui. Orice ți-ar spune, te rog să nu-l crezi. Să nu cazi în plasă. Luc e acum ca o fiară încolțită. Detestă situația în care este – rănit, dependent de alții, fără să poată controla ce i s-a întâmplat. Şi, pe lângă toate astea, conştient că ai asistat la calvarul lui. E încolțit rău de tot. Şi reacționează agresiv pentru că nu ştie cum altfel. Dă-i timp să-şi vindece rănile, dar nu-l lăsa să te înfurie sau să te intimideze. Şi nu cumva să te dai bătută şi să renunți, pentru că, orice ar spune, Luc are nevoie de tine. Eu şi Fee putem să îl ajutăm să depăşească durerea şi problemele fizice, dar tu şi numai tu îl poți sprijini ca să se vindece şi emoțional.

L-am țintuit cu privirea. Se referea la cicatricile cu care va rămâne Luc după viol. Pentru că, oricum i-ar fi zis Casa lui,

fusese un viol. Îl legaseră, îl drogaseră şi îl incapacitaseră. Nu conta dacă violatorul fusese femeie sau bărbat. Ritualul nu fusese despre sex, aşa cum voia să creadă Luc, ci despre putere. Fusese o demonstraţie de forţă cu scopul de a ne arăta, mie şi lui Luc, cine conduce lumea, cine deţine puterea.

Şi cu scopul de a ne băga bine în cap să nu-i mai sfidăm vreodată.

— Vreau să plătească pentru ce i-au făcut, am spus încet.

Marco mă strânse uşor.

— Vor plăti. Ai cuvântul meu. La momentul potrivit, vor plăti.

Momentul potrivit mi se părea mult prea îndepărtat, dar am păstrat gândul doar pentru mine. Simţeam că-mi dau iar lacrimile, aşa că am închis ochii şi am încuviinţat din cap. Marco se ridică în picioare.

— Hai la bucătărie să mănânci ceva. Fee face frigănele. Iei micul dejun, pe urmă te întorci aici şi mai dormi câteva ore. Trebuie să ai grijă de tine. Ai nevoie de energie şi de forţă. De dragul lui Luc.

Am încuviinţat din nou, cu toate că nu aveam pic de poftă de mâncare. Şi nici nu mai eram sigură că Luc are nevoie de mine. Sau dacă mă va mai lăsa vreodată să mă apropii de el.

Se dovedi că n-au fost de ajuns câteva zile pentru ca Luc să-şi revină şi să se adune. Nicio săptămână n-a fost suficientă. La zece zile de La sosirea în Scoţia, în timp ce stăteam la masa din bucătărie, strângând în palme cana de ceai, o urmăream cu privirea pe Felicity, care aduna şi punea în geantă diverse obiecte. Pregătea bagajul pentru ea şi Marco. Urmau să plece, iar eu nu eram deloc sigură că era cea mai bună idee.

— Ce fac dacă situaţia lui se înrăutăţeşte?

— Ca de exemplu? Dacă îi curge nasul? întrebă Felicity, pironindu-mă cu privirea.

— Ştii la ce mă refer, i-am răspuns, încruntându-mă. Dacă face vreo infecţie?

— A depăşit faza asta. Ieri i-am scos aproape toate copcile. Pe celelalte i le poţi scoate tu azi, ceva mai târziu.

Nu eram aşa sigură. Mi-am dus cana la buze şi am murmurat:

— Dacă presupunem că o să mă lase să mă apropii de el.

Felicity oftă şi se aşează lângă mine la masă, punându-şi mâna peste a mea.

— O să fie bine.

— Cum? De fiecare dată când mă apropii de camera lui, mai că nu începe să latre la mine. Nu-mi vrea ajutorul. Doar pe tine şi pe Marco vă acceptă.

— Exact de-asta plecăm. Va fi nevoit să coopereze cu tine.

M-am încruntat din nou.

— Va fi forţat, vrei să spui.

— Asta e, scumpo. Dacă l-ai luat de bărbat... Felicity zâmbi.

Greşit. Am luat de bărbat un tip blând şi iubitor. Nu un urs nesuferit. Cu toate că, dacă mă gândeam bine, existau anumite asemănări între Luc, aşa cum îl cunoscusem la birourile Covet din New York, şi versiunea lui cu care aveam de-a face de zece zile. Amândoi păreau să creadă că dacă mă bruschează şi se poartă urât cu mine voi depune armele şi voi bate în retragere.

Proastă strategie. Nu funcţionase nici prima dată. Luc ar fi trebuit să se gândească de două ori înainte să o folosească din nou.

Felicity zâmbi mai larg.

— Asta e! Ştiam că ai focul ăsta în tine! Se aplecă şi îmi strânse mâna. Nu-l lăsa să facă figuri, Natalie. Gata, a trecut vremea cocoloşelii. Trebuie să iasă din camera aia. Singurul motiv pentru care stă închis acolo este că în felul ăsta se poate ţine departe de tine. Intră peste el, scoate-l de

acolo în şuturi şi fă-l să ia realitatea în piept.

Se ascundea de mine. Trebuie să-mi fi dat seama de asta mai devreme, doar că fusesem prea ocupată să mă complac în propriile mele trăiri. Proceda exact cum procedase pe insula lui, după ce mă dusese în Pacificul de Sud şi descoperisem, când mă trezisem, că mă răpise, mă înfierase şi mă luase de nevastă – toate fără acordul meu.

M-am foit pe scaun. Dacă eu reuşisem să trec peste acele lucruri, şi el trebuia să treacă peste faptul că îl văzusem cum o luase razna în prima seară la castelul tatălui lui Felicity.

— Serios acum, am spus, ce fac în cazul în care chiar se întâmplă ceva rău?

— N-o să se întâmple. Proprietatea e păzită cu strictețe. Câtă vreme rămâneți în perimetrul ei, veți fi în siguranță.

Din nou sentimental că eram prizonieră.

— Şi dacă nu rămânem?

— Tata şi tatăl lui Luc au căzut la o înțelegere. Casa Salvatici nu va risca un război cu Casa Merrick. Sunteți în siguranță aici, în insule. Dacă vrei să pleci, eu, în locul tău, n-aş face-o singură. Şi n-aş face mare caz de asta. Dar oamenii de aici ştiu cine e Luc. Dacă îl văd afară, se va duce vorba. Iar dacă Marele Duce află că s-a însănătoşit, îl vor chema înapoi mai devreme decât suntem pregătiți. Asta-i tot ce spun.

Mi se făcea rău la gândul că Luc s-ar întoarce vreodată la cei din Casa lui, dar mi-am înghițit vorbele. Nu eram sigură de ce aveam să fac în privința părinților lui, dar în fiecare noapte când mă duceam la culcare, singură în pat, îmi imaginam noi şi dureroase moduri de a-i face să sufere. Deveneam obsedată de asta. Iar obsesia îmi lua gândul de la Luc, măcar pentru câteva minute.

— O să fim atenți. N-am nicio intenție să părăsesc proprietatea. Voiam doar să ştiu cum stau lucrurile, în caz

că Luc nu cooperează.

— Va coopera. Chiar dacă nu e în cea mai bună dispoziție, nu te-ar pune în pericol. Nu ar îndrăzni. Şi nu ar risca să te ştie expusă.

Felicity se ridică de la masă şi continuă să îşi vadă de treabă. Nu înțelegeam prea bine ce voise să spună. Nici ea, nici Marco nu îmi spuseseră o vorbă din ce zisese Luc despre mine în ultima săptămână, deşi amândoi se ocupaseră zilnic de el, îi oblojiseră rănile, îi duseseră mâncare şi stătuseră de vorbă cu el.

Din spusele ei reieşea că Luc vorbise, totuşi, şi despre mine. Sau cel puțin, că se gândea la mine.

O căldură plăcută începea să mă învăluie. Era bine dacă se gândea la mine. Era de bine. Orice era mai bine decât să urle la mine.

Se auzi zgomot de paşi şi în câteva secunde îşi făcu apariția Marco.

— *Dio,* oftă el, trecându-şi degetele prin păr. Tipul ăsta poate fi mare măgar. Şi al dracului de dificil.

Felicity se apropie şi îl sărută pe obraz, apoi continuă să facă bagajul.

— Ce să-i faci, e de la sângele albastru, comentă ea.

Marco îi trase în joacă o palmă peste fund.

— Dacă el e un măgar cu sânge albastru, tu eşti o măgăriță cu sânge albastru. Eu şi Natalie nu ştim cum e, suntem doar nişte bieți oameni de rând, replică el şi îmi făcu amuzat cu ochiul.

Felicity râse.

— Ascultă, Romano, dacă nu-ți ții mâinile acasă, voi fi nevoită să te pedepsesc.

— Ah, *vita mia!* exclamă el şi o trase aproape. Mi *piaci da moriré*[6]*.* A trecut mult prea mult timp de când nu m-ai mai

[6] Îmi placi de nu mai pot (în limba italiană, în original)

pedepsit!

Se sărutară. Moment în care am dat ochii peste cap şi m-am ridicat de la masă.

— Gata, mi-a ajuns. Eu stau pe uscat, iar voi îmi fluturaţi viaţa voastră intimă prin faţa ochilor. N-aveţi un avion de prins sau ceva?

Marco zâmbi, o sărută pe Felicity pe frunte şi se desprinse din îmbrăţişare.

— Ai dreptate. Se apropie de mine, devenind brusc foarte serios. Vezi că nu i-am spus că plecăm. M-am gândit că nu avea sens să declanşez un conflict de care nimeni nu are nevoie. Când începe cu crizele, spune-i că nu te are decât pe tine. Şi dacă nu îl ajuţi tu, nu are cine.

— Şi să vezi ce bine o să iasă...

Marco mă strânse uşor de umăr cu mâna lui mare şi puternică.

— E cazul să-i administrezi o doză de dragoste dură. Am mai discutat despre asta.

Adevărat. Doar că pe-atunci nu-mi dădeam seama că o să i-o administrez singură.

I-am condus până la ieşire, unde îi aştepta maşina.

— Ţi-am salvat în telefon numerele noastre, mai spuse Marco, luând geanta lui Felicity de pe blatul din bucătărie. Am salvat şi câteva numere importante din Casa Merrick, inclusiv pe ale părinţilor lui Fee, pentru situaţii de urgenţă când nu dai de noi. Ai acolo şi numărul unui medic, în caz că ceva merge rău. Dar nu va fi cazul. Luc nu mai ia deja niciunul dintre calmantele puternice.

Asta era şi bine, şi rău. Era bine pentru că însemna că durerile lui deveniseră suportabile. Era rău pentru că o parte din mine îl voia înapoi pe Luc cel cu mintea ameţită de medicamente, pentru că era singurul Luc care mă voia în preajmă.

— Sper că mi-ai lăsat nişte sedative, pentru orice

eventualitate.

Marco zâmbi şi puse ultimele bagaje în portbagaj.

— În caz că oboseşti de la fiţele lui şi vrei să evadezi în lumea viselor?

— El mi-a dat somnifere de câteva ori. Mă gândeam să-i întorc favorul.

Felicity râse, apoi veni spre mine şi mă îmbrăţişă.

— Dumnezeu să-l aibă în pază. Luc nici n-are idee ce îl aşteaptă.

I-am zâmbit de formă, dar după ce Fee urcă în maşină, am redevenit îngrijorată şi apăsată.

— O să fie bine, îmi spuse Marco, privindu-mă ca pe un copil lăsat prima dată singur acasă. Vei reuşi.

Ştiam că pot. Doar că nu ardeam de nerăbdare s-o şi fac.

— Hai, du-te. Fee te aşteaptă.

— Nu suntem departe. Doar la două ore cu avionul. Dacă ai nevoie de noi, ne întoarcem într-o clipită.

— O să fim bine.

— Ştiu.

Mă îmbrăţişă şi, în timp ce-l cuprindeam cu mâinile de după gât mi-am dat seama că era prima dată când mă lua în braţe.

— Eşti exact ce îi trebuie, Natalie. Îi faci bine. Ştiu că-l poţi ajuta să depăşească perioada asta.

Am tras aer în piept şi m-am forţat să par încrezătoare. Însă n-am putut scoate un cuvânt, aşa că doar am dat din cap. Nu eram convinsă că că-l puteam ajuta pe Luc să depăşească situaţia cu bine. Ştiam însă că trebuie să încerc.

M-am desprins de Marco şi am aşteptat până s-au urcat în maşină şi le-am făcut cu mâna până s-au îndepărtat. M-am întors în bucătărie şi în sufragerie, întrebându-mă cum naiba ni se dăduseră viţele peste cap în aşa hal.

Cu două săptămâni în urmă mergeam spre altar pe o potecă plină cu petale de trandafiri şi lumânări şi mă

căsătoream cu bărbatul vieții mele. Eram cea mai fericită. Şi iată-mă pe punctul să-l pierd dacă nu îl făceam să îşi aducă aminte că doar noi contam pe lume. Nu era luna de miere pe care mi-o imaginasem. Totul era departe de cum crezusem că va fi.

Mi-am adunat bruma de curaj care îmi mai rămăsese şi mi-am spus că gata, nu se mai putea aşa! Venise momentul să aibă de-a face cu mine. Şi chiar era cazul să începem să ne bazăm unul pe celălalt.

Capitolul 5

Luc

Deveneam claustrofob. După o săptămână petrecută între patru pereți, mi-era silă de acea încăpere fițoasă şi de balconul care dădea înspre o pajişte verde, bogată, şi spre coasta stâncoasă a Scoției. Aveam nevoie de aer şi de o schimbare de decor, dar afurisita de cameră era singurul loc unde ştiam că nu trebuie să stau de vorbă cu nimeni şi să socializez. Nici să dau ochii cu nevastă-mea. De fiecare dată când mă gândeam să o văd pe Natalie, simțeam un fior de dezgust. De fiecare dată. Poate eram laş, dar nu-mi păsa. Nu suportam să mă gândesc la ce-o simți sau ce-o vedea Natalie atunci când mă privea. Marco nu dorise să mă asculte când i-am cerut să îi spună lui Fee să o izgonească pe Natalie şi să o ascundă undeva, sub o identitate falsă, astfel încât Casa mea să nu-i dea de urmă. Nu dorise să mă asculte nici când i-am spus să o țină pe Natalie departe de mine cât mai departe. Ştiam că bântuia prin castel şi că încerca din când în când să vadă ce fac şi cum mă simt, cu toate că îi interzisesem să intre în camera mea.

Stăteam pe balcon, aşezat pe un scaun, dârdâind în tricoul şi pantalonii de trening cu care mă îmbrăcasem, şi

blestemam afurisita de țară în care mă aflam. Blestemam faptul că mă aflam acolo. Blestemam tot şi pe toți, mai ales pe Marco, pentru că nu-mi urmase indicațiile. M-am lăsat cu grijă pe spate, sprijinit de perne, strâmbându-mă din cauza durerii arzătoare de spate. Rănile se închiseseră. Fee îmi scosese aproape toate copcile. Dar pielea era încă fragilă şi sensibilă şi mă durea ca naiba la aproape orice atingere mai puternică. Îmi displăcea până şi atingerea materialului tricoului, dar era prea frig afară ca să stau la bustul gol. Până la urmă, puteam să suport durerea. Ba chiar îmi era utilă, pentru că-mi distrăgea un pic atenția de la preocuparea mea cea mai constantă, aceea de a mă dispreți, dar şi de la senzația de greață care mă cuprindea când îmi aminteam de la ce mi se trăgeau rănile.

Cineva bătu la uşă. Nici nu m-am obosit să răspund. Am rămas aşezat pe balcon, cu uşile mari lăsate deschise. Marco fusese la mine acum mai puțin de o oră şi mă bătuse crunt la cap. Nu aveam nevoie de nimic, iar el o ştia prea bine. Am auzit balamalele uşii scârțâind. M-am încruntat, mi-am încrucişat brațele la piept, pregătindu-mă pentru eterna placă a lui Marco: „Trebuie să-ți mişti fundul şi să te comporți ca un om normal, bla-blabla". Eram sătul. De trei zile nu auzeam altceva. Trecură minute bune şi nimic nu se întâmpla. Marco întârzia să-şi facă apariția pe balcon. Nici măcar nu sufla o vorbă. Deja eram confuz. Nu înțelegeam ce punea la cale de data asta. M-am aplecat încet în față, ca să nu îmi irit spatele, apoi m-am întors şi am privit peste umăr. Apoi mi-am dorit să n-o fi făcut.

În cameră, nici urmă de Marco. Sau de Fee. În schimb, iat-o pe nevastă-mea, care aduna cearşaful şi cuverturile murdare şi le înlocuia cu lenjerie curată, proaspăt spălată. M-am ridicat în picioare şi am intrat în cameră.

— Ce naiba faci?

— Îți schimb lenjeria de pat.

Pletele negre şi ondulate îi acopereau obrajii în timp ce trăgea aşternuturile de pe pat, le făcea ghem şi le punea pe podea, lângă uşă. Îmi evita privirea şi, cu toate că nu voiam să se uite deloc la mine, tot am simțit cum încep să mă enervez repede şi sigur.

— Nu ți-am cerut să le schimbi.

— Ghinion. Trebuie schimbate oricum. Camera asta pute, spuse ea, netezind aşternutul.

— Poate că aşa-mi place, am răspuns, cu brațele încrucişate.

Ea oftă şi se aplecă să mai netezească nişte cute.

— Sunt convinsă, mi-a replicat.

Când ajunse la latura de pat cea mai aproape de mine, se aplecă şi continuă să aranjeze aşternutul. Stătea cu spatele la mine. Era îmbrăcată într-un tricou lung şi larg şi o pereche de colanți subțiri prin care îi vedeam fundul mic şi ferm, numai bun de înşfăcat şi pipăit. Am simțit cum sângele îmi năvăleşte în vintre, iar penisul mi se întăreşte pentru prima dată în cel puțin o săptămână. Dar odată cu excitația am simțit o durere ascuțită în piept, care îmi tăie răsuflarea şi-mi provocă o intensă senzație de greață. Rahat! Avea să mi se facă rău – din nou!

Am ocolit patul şi m-am dus direct la baie, singura încăpere pe care o uram mai mult decât idioțenia de dormitor. Am închis uşa cu zgomot. Am închis ochii şi m-am rezemat de ea, încercând să înving senzația de vomă.

— Pleacă din camera mea, Natalie, şi nu te întoarce! Singurii pe care vreau să îi văd sunt Marco şi Fee.

I-am auzit paşii, de cealaltă parte a uşii. Apoi i-am auzit vocea.

— Marco şi Fee au plecat ceva mai devreme în Țara Galilor, în vizită la părinții ei. Dacă ai nevoie de ceva, n-ai încotro, la mine trebuie să apelezi.

Am făcut ochii mari. Ce mama dracului...?!

— Mă întorc în câteva ore ca să îți scot restul de copci, mai spuse. Va trebui să te împaci cu ideea.

Din nou, sunetul paşilor ei pe podeaua de lemn, apoi uşa se deschise şi se închise. Nu o trânti, cum m-aş fi aşteptat. O închise normal, firesc. Venea şi pleca după cum îi convenea, de parcă era la ea acasă. Lucru care, mi-am dat seama cu stupoare, era cam adevărat, pentru că în afurisitul de castel unde mă ascundeam mai eram doar noi doi. Senzația de greață se transformă în suferință, în acea stare de care deja eram sătul până peste cap. M-am lăsat uşor pe podea şi m-am rezemat cu grijă de uşă. Mă simțeam epuizat fizic, k emoțional şi psihic. Şi mă purtam ca ultimul dobitoc. Îi frustram pe toți, dar în special pe mine. Numai că nu ştiam cum să ies din beznă, din acea continuă silă față de propria persoană, care ajunsese să mă domine întru totul. Şi la ce bun, oare?

De ani întregi îmi tot spuneam că voi găsi cumva, cândva, o cale să ies din Casă. Am continuat să-mi spun asta chiar şi după ce am târât-o şi pe Natalie în acest coşmar. De-acum însă, ştiam că nu voi scăpa niciodată. Nu mă voi elibera niciodată de familia mea şi de acea Casă dementă. Puterea mea era egală cu zero. Din clipa în care puseseră piciorul pe proprietatea lui Marco şi o răpiseră pe Natalie, deşi căzusem la înțelegere cu ei, îmi dovediseră că eram complet lipsit de putere. Nu o puteam apăra pe Natalie, iar asta însemna un singur lucru: că era în siguranță doar dacă se ținea cât mai departe de mine. Numai că era al naibii de încăpățânată şi refuza să înțeleagă că era spre binele ei să dispară din preajma mea. Am simțit o durere surdă în piept şi mi-am dus mâna la inimă, încercând să respir şi să învinge durerea.

Voiam ca Natalie să plece.

De tot.

Voiam să dispară din viața mea definitiv, să nu o mai văd,

să nu o mai aud şi să nu mai retrăiesc clipă de clipă trădarea. Bezna mă împresura din ce în ce mai repede şi mă simţeam prea obosit să o mai înfrunt. Am lăsat-o să mă cuprindă şi m-am întins pe podea, pe o parte, pe gresia rece, privind în gol şi dorindu-mi să devin una cu nimicul şi să nu mai simt nimic. Pentru că, la dracu', ce putea fi mai rău decât iadul în care trăiam?

Nu îmi era clar ce anume mă trezise. Ştiam doar că, atunci când am deschis ochii, în jur era întuneric, zăceam pe o parte, în pat şi cineva se mişca prin cameră. Am ridicat capul de pe pernă şi am încercat să disting ceva în beznă. Degeaba.

— Marco?

— Nu.

Paşii se apropiată de pat, apoi veioza de pe noptieră se aprinse şi mai că nu m-a orbit.

— Aşază-te pe burtă ca să verific copcile.

M-am strâmbat, mi-am pus mâna streaşină la ochi şi am băgat faţa în pernă. Nu pentru că aşa-mi spusese Natalie, fir-ar să fie, ci pentru că simţeam că-mi ia foc retina.

— *Parca troia!*

— Vrei să mă-njuri? N-ai decât. Chiar nu-mi pasă, spuse ea, ridicându-mi cearşaful de pe spate. Acum stai nemişcat. Trebuie să le scot.

Îşi puse o mână pe spatele meu, şi am simţit atingerea unui obiect rece, din metal. Mi-am ţinut respiraţia şi nu m-am mişcat. Nu-mi era teamă că o să mă taie cu foarfecă, ci pentru că atingerea palmei ei era extrem de plăcută. Prea plăcută, la dracu'. Mama dracului, era mult mai plăcut decât meritam. Simpla atingere piele pe piele îmi provoca o erecţie. Şi încă una mult mai zdravănă decât avusesem când mă încălecase femeia aceea blondă şi mă făcuse să-mi dau drumul de faţă cu soţia mea.

Starea de excitaţie se risipi brusc, lăsându-mă gol şi rece

pe dinăuntru.

— Doare?

Natalie se oprise, şi mi-am dat seama că scosesem, probabil, un geamăt. Mi-am muşcat buzele.

— Nu. Termină dracului odată, am răspuns cu faţa în pernă.

Să-mi bag picioarele, voiam să se termine mai repede. Voiam să iasă naibii din cameră. Şi, la dracu', voiam să nu mă mai atingă, deşi îmi plăcea la nebunie şi mă excita din nou. Şi cea mai mică mişcare a mâinii ei pe pielea mea mi-o întărea şi mai mult, şi mai mult, iar asta mă făcea să mă gândesc la nenorocitul de ritual care mă făcea să vomit.

— Gata, asta e ultima, spuse ea.

— Bine.

Mi-am ridicat puţin capul de pe pernă, doar cât să pot să respir, dar am făcut în aşa fel încât să nu fiu nevoit să mă uit la Natalie. Mi-am înfrânat impulsul de a o împinge, de a o îmbrânci ca să nu observe efectul atingerii ei.

— Acum pleacă, i-am cerut.

— Trebuie să te bandajez.

— Nu, eu...

— Nu vrei să nu te mai porţi ca un ticălos? Măcar două secunde?

Am închis gura, mi-am afundat din nou capul în pernă şi am rămas nemişcat.

— Mă dau de ceasul morţii ca să te ajut, să ştii.

Îmi aplică mai multe bandaje pe spate, apăsând poate cam tare, dar nu pe cât meritam. Durerea mă fulgeră, făcându-mă să mă strâmb şi să mă crispez, dar n-am vrut ca ea să observe.

— Ai putea să fii măcar un pic recunoscător, continuă ea.

— Nu ţi-am cerut ajutorul! am răbufnit.

— Normal că nu. Când e de tras linie, redevii exact nemernicul din ziua când ne-am cunoscut.

Îmi lipi cam tare ultimul bandaj şi se ridică de pe pat.

— Faci totul pe cont propriu, fără să-ți pese de sentimentele celorlalți. Fără mine, Marco şi Felicity făceai o septicemie cât casa şi dădeai colțul.

Bruma de autocontrol pe care o mai aveam dispăru într-o clipă şi am sărit în picioare înainte să-mi dau seama exact ce fac.

— N-am cerut ajutorul nimănui!

— Cui dracu' îi pasă? întrebă ea, oprindu-se la capătul patului şi privindu-mă cu ochi mari, atât de mari că le vedeam albeața din jurul frumoaselor ei irisuri albastre. Formăm o familie, deşi poate că ai uitat. Când unul suferă sau e bolnav, ne ajutăm între noi. Asta înseamnă familia.

— Nu şi rahatul meu de familie. Familia mea provoacă durere şi suferință. Ai văzut cu ochii tăi.

Trăsăturile i se îndulciră şi dădu să vină spre mine.

— Luc...

— *Parca puttana.*

De ce naiba adusesem vorba de asta? M-am îndepărtat de ea ca ars, tremurând din tot corpul de furie, o furie pe care mi-o stăpâneam cu mare greutate.

— Ieşi din camera mea!

— Nu, răspunse ea blând.

Era aproape. În spatele meu. Mult prea aproape.

— De fiecare dată când ai zbierat la mine, m-am retras. Acum nu mai plec. Ai nevoie de mine.

— Ba nu.

— Ba da.

Se apropie şi mai mult. Aproape că îi simțeam căldura trupului, ca o adiere ce îmi mângâia rănile. Eram din nou excitat şi, în acelaşi timp, mă mânca pielea de silă şi dezgust. Cele două reacții îmi suprasolicitau nervii şi creierul.

— Ai nevoie de mine cum am şi eu nevoie de tine.

— *Dio dannato*[7]*!* N-am nevoie de nimeni.

Nu mi-am mai putut controla furtuna de emoții și, cu o singură lovitură, am ras cu mâna veioza de pe noptieră, care căzu cu o bufnitură și zgomot de bec spart, iar camera se întunecă brusc.

— Ieși dracului de-aici!

Trupul îmi vibra, mâinile îmi tremurau. Respiram repede și precipitat și ciuleam urechea ca să prind sunetul pașilor ei, zgomotul ușii trântindu-se. Dar nu auzeam nimic. Când m-am întors ca să mă asigur că plecase, mi-am dat seama că era în continuare în cameră. Mai mult, nici nu se mișcase din loc. Stătea în picioare la câțiva centimetri de mine, lângă marginea patului, înfruntându-mă în beznă cu tot curajul și cu toată îndrăzneala de care era capabilă.

— Nu, îmi șopti. Am spus că nu te părăsesc și nu am s-o fac. Suferi.

Mai făcu un pas, și am înghețat când i-am simțit degetele atingându-mi pieptul gol. La naiba, atingerea ei îmi făcea stomacul să se revolte. Dar, în același timp, mă excita mai rău ca oricând, într-un fel pe care nu îl înțelegeam. Am închis ochii și am inspirat profund. Voiam să o resping și să îi cer să nu mă mai atingă vreodată. Voiam, în același timp, să o implor să nu plece niciodată. Acele stări conflictuale mă înnebuneau, mă excitau, mă învârtoșau. Veni și mai aproape până când, Dumnezeule mare, i-am simțit buzele plimbându-mi-se pe piept. Mi s-au înmuiat picioarele, m-am clătinat și am făcut doi pași în spate până m-am lovit de noptieră.

— Ai nevoie de mine, îmi șopti, apropiindu-se și sărutându-mă pe piept, chiar deasupra inimii. Iar eu am nevoie de tine. A trecut atât timp, Luc. Și eu sufăr. Am

---

[7] Dumnezeii mă-sii (în limba italiană, în original)

nevoie să te am aproape.

Mă sărută din nou, dar în loc de valul de fierbinţeală care îmi făcea penisul să se întărească, am simţit doar greaţă. Intensă, copleşitoare, pentru că mi-am dat seama, ca lovit de trăsnet, ce urmărea Natalie.

Sex. Voia sex.

Respiraţia mi se acceleră. Buzele ei îmi atingeau gâtul, iar degetele îmi atingeau pieptul.

„Vrea sex cu mine."

Am rămas nemişcat, iar buzele ei îmi atinseră bărbia, şărutându-mă uşor. Trupul ei suplu se lipi de al meu. Îi simţeam pe piele rotunjimile sânilor.

Vrea sex cu bărbatul care se comportă ca o bestie, la fel ca la Roma.

— Luc...

Degetele i se plimbau prin părul meu, şoldurile îi erau lipite de ale mele...

Am închis ochii, încercând să controlez sentimentele contradictorii care duceau în mine un război pe viaţă şi pe moarte – excitaţia şi greaţa, plăcerea şi durerea, dragostea şi ura. Se înfruntau bărbatul care credea că sunt şi monstrul care ştiam că sunt predestinat să fiu.

— Vita *mia,* şopti ea, sărutându-mă pe obraji, cu buzele alunecând uşor spre ale mele. *Ho voglia di te*[8]*.*

Poate pentru că-mi vorbise în italiană sau poate pentru cuvintele pe care le alesese, „viaţa mea", am prins-o de încheieturile mâinilor înainte să ajungă să mă sărute şi am smucit-o, cu mâinile noastre formând un scurt între noi. Se uită la mine cu ochi măriţi de uimire, parcă şi de ceva spaimă, de parcă nu mai era sigură cine eram sau ce aveam de gând să fac. În liniştea care se lăsă, toată ura şi tot

[8] Te doresc (în limba italiană, în original)

dispreţul faţă de mine însumi reveniră înzecit. La fel ca şoaptele pe care le auzeam iar şi iar, cuvintele pe care mi le spusese la ureche tatăl meu după ritual, după ce fusesem eliberat din lanţuri.

„Toată viaţa te-ai crezut mai bun decât mine şi decât toţi ceilalţi bărbaţi din Casă. Nu eşti. Şi ai dovedit-o regulând-o pe pisicuţa aia în faţa nevestei tale. Încălcându-ţi legământul sacru la nici măcar o zi după căsătorie. Ţi-a plăcut fiecare secundă din tot ce ţi-au făcut pisicuţele. Eşti slab. Eşti o mare dezamăgire. Eşti zero, iar acum o ştiu toţi. Ascultă-mă bine, fiule, m-am săturat de figurile tale. Ori faci ce ţi se spune, ori o să te distrug cu tot ce ai mai scump pe lume, inclusiv pe frumuşica de nevastă-ta. Iar înainte să începi să mă blestemi şi să zici că sunt un monstru, ai face bine să priveşti realitatea-n ochi. Eşti un monstru, întocmai ca mine. Eu te-am creat. Eşti sânge din sângele meu, din sângele Salvatici. Oricât vei încerca să te opui, să ştii că de ce ţi-e sortit nu scapi”.

— Luc!

Natalie mă privea fix.

— Luc, ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. Te vreau. Te iubesc. Lasă-mă să îţi arăt cât de mult te iubesc.

— Mă vrei?

— Cu disperare.

Ceva se rupse în mine. Nu meritam să mă dorească nimeni. Nicio femeie întreagă la cap nu avea cum să mă dorească după ce făcusem. Mai ales cineva care, chipurile, mă iubea. Am văzut roşu în faţa ochilor, apoi furia m-a orbit, alimentată de şoaptele, minciunile şi adevărurile dureroase, şi m-a făcut să acţionez.

Am trântit-o pe Natalie pe pat, cu faţa în jos. A încercat să se sprijine în mâini şi pe genunchi ca să se ridice, dar nu am lăsat-o. Am obligat-o să stea întinsă pe burtă şi am imobilizat-o cu o mână, uitându-mă în jur în căutarea a

ceva cu care să o leg. Am observat halatul pe care Marco îl lăsase lângă pat cu două zile în urmă, i-am scos cordonul şi am legat-o cu el de tăblia patului.

— Luc, ce faci? Stai! De ce mă... Opreşte-te o clipă, vorbeşte cu mi...

— Ai zis că mă doreşti.

Am înfăşurat capătul liber al cordonului de fierul forjat de la capătul patului şi l-am strâns bine.

— Uite-mă. Asta sunt, am continuat.

— Eu... Te doresc, dar nu e nevoie să mă legi. Vreau să te ating. Vreau să fac dragoste cu ti...

— Ţi-am spus din prima noastră noapte împreună că eu nu fac dragoste. Se pare că ai uitat.

M-am aşezat în spatele meu şi i-am tras colanţii şi i-am aruncat pe podea. Apoi i-am cuprins fundul cu mâinile.

— E timpul să-ţi reamintesc la ce sunt bun. Cum mi-ai spus în Roma?

— Luc...

— Spune-o!

I-am despărţit fesele şi am plesnit-o, făcând-o să tresară.

— Vreau să te-aud. Spune-o!

Mi-am strecurat mâna între coapsele ei. Era deja umedă şi înfierbântată, iar reacţia trupului ei nu făcu decât să-mi alimenteze şi mai mult furia.

— Spune-o, Natalie! Altfel o să te plesnesc până nu-ţi mai simţi fundul!

— O, Doamne...

Îşi îngropă capul în pernă şi se împinse înspre mâna mea, în loc să încerce să se ferească, iar reacţia ei mă înfierbântă şi mai rău.

— Am... am zis că... eşti... o bestie.

— Exact.

M-am aplecat deasupra ei şi i-am cuprins un sân cu mâna, pe sub tricou.

— Sunt o bestie. Dintotdeauna, am adăugat, stârnindu-i clitorisul cu atingeri experte.

— Da, scânci ea, unduindu-şi şoldurile. Da, aşa...

— Vrei mai mult?

Încuviință din cap şi apucă strâns cordonul cu care o legasem.

— Mai mult. Te rog. Te vreau.

Nu mă voia pe mine. Nu aşa. N-avea cum. I-am strâns sfârcul între degete şi mi-am introdus două degete în ea. Era fierbinte şi catifelată. Voiam să îi dovedesc că nu mă voia, voiam să o pedepsesc pentru că se apropiase de mine, voiam să-i provoc o plăcere atât de intensă încât să-mi inunde degetele cu seva ei.

Emoțiile care mă năpădeau erau de neînțeles. Simțeam că îmi explodează capul. Mă înnebuneau de furie şi de excitație în acelaşi timp.

— Dintotdeauna am fost o bestie, am scrâşnit, mişcându-mi degetele înlăuntrul ei şi frecându-i clitorisul, mânat de un instinct primar pe care nu reuşeam să îl înțeleg şi care mă împingea să o pedepsesc şi să o posed în acelaşi timp. Ai făcut o mare greşeală când ai crezut că mă poți îmblânzi. Dar acum ştim amândoi care e adevărul. Sunt brutal, sunt sălbatic, sunt exact cum ți-am spus că voi fi. Doar că ai fost prea proastă ca să mă asculți.

Am împins mai tare, atingând acel loc bine ascuns care îi făcea trupul să tremure de extaz. Adoram şi uram felul în care Natalie răspundea la atingerile mele. Nu încerca să se retragă, să mă împingă, ci era dispusă să mă lase să îi fac orice, să o sUpun oricărei fantezii demente.

— Asta voiai, nu-i aşa? am întrebat-o în timp ce-i ciupeam un sfârc şi îmi împingeam degetele şi mai adânc în ea. Voiai să ți-o trag intens şi rapid. De-asta nu mă lăsai în pace. Ia de-aici! Haide! Ia tot ce poți. Ştim amândoi că doar la asta sunt bun.

— Nu, gemu ea.

Chiar atunci îşi arcui spatele şi se crispă, prinzându-mi degetele ca într-o menghină.

— Nu... doar la asta... Te vreau pe tine... Nu doar sex.

— Rahat. Vrei să-ți dai drumul. Spune-o!

— Ah...

Îşi lăsă capul în jos, sprijinit de saltea. Îşi pierduse controlul şi se împingea nebuneşte în mâna mea.

— Luc...

Ştiam semnele. Ştiam că era pe punctul să juiseze. Undeva, în adâncul sufletului, o disprețuiam pentru asta. Pentru că mă dorea pe mine, când ştiam amândoi că n-are trebui. Căci eu, unul, nu suportam nici să mă privesc în oglindă.

— Spune-o! am şuierat. Imploră bestia să te lase să termini.

— Luc...

— Spune-o! am strigat.

— O, Doamne, Dumnezeule! Se sprijini pe coate, dându-mi contre din şolduri. Te rog, fă-mă să-mi dau drumul... Te rog!

Am apăsat-o din nou în acel punct din adâncul ei, frecându-l intens cu ambele degete. Iar când juisă, nu doar i-am auzit extazul, ci l-am şi simțit în felul în care canalul umed şi fierbinte al feminității ei se încleşta în jurul degetelor mele, umplându-mi-le de sucul ei. Natalie se prăbuşi apoi pe saltea, transpirată şi inertă, cu hainele în dezordine şi pletele răvăşite. Mi-am extras degetele din trupul ei ademenitor şi am privit-o cum se lupta să respire în beznă, cu mâinile legate, incapabilă să se mişte, goală de la brâu în jos. În loc de satisfacția pe care credeam că o voi simți pentru că o făcusem să implore, convins că îi dovedisem şi îmi dovedisem şi mie că eram un monstru, cum spusese tata, pieptul mi se încleştă de durere, de parcă

cineva îmi despicase coşul pieptului.

— Luc.

Îşi întorsese capul înspre mine, dar nu aveam cum să se întoarcă îndeajuns ca să mă vadă. Asta îmi convenea de minune, pentru că simțeam că mă cuprinde panica, odată ce furia se mai domolise. Iar panica era mai intensă decât cea care mă copleşise în baie, cu o săptămână în urmă. Nu mă lăsa să respir, să mă mişc, să mă mişc, la dracu'! Am înghiţit cu greu şi am reuşit să mă aplec şi să o dezleg, apoi am rămas fără puteri. Dorința de a lupta mă părăsise. Tot ce simțeam era slăbiciune. O simțeam în brațe, în picioare, în fiecare părticică din trupul meu trădător. M-am îndepărtat de ea şi m-am tras pe saltea cât de departe am putut. Atunci au început tremurăturile.

Rahat!

Parcă îmi ardeau ochii. Urma să-mi pierd controlul, să o iau razna şi nu aveam ce face ca să împiedic izbucnirea. Nici până la baie nu puteam ajunge la timp. Iar nevastă-mea era ultima persoană din lume pe care o voiam de față.

— Luc?

— Taci!

Am reuşit cumva să întind o mână şi să o apăs pe spate, ca să nu se rostogolească între mine.

— Şi nu te uita la mine. Nu suport.

Am simțit-o că înlemneşte. Nu încercă să se apropie. Şi în liniştea din cameră, în timp ce mă luptam din răsputeri să nu cedez, îmi şopti:

— Te înşeli. Nu eşti ca ei. Eşti al meu şi nu renunț la tine. Te iubesc. Te iubesc cu totul. Pentru totdeauna.

Atunci am cedat. M-am prăbuşit complet. Cu tot cu urma de mândrie care îmi mai rămăsese.

Capitolul 6

Natalie

Crezusem că la lumina zilei lucrurile nu vor mai arăta la fel de sumbre. Întinsă pe spate în patul uriaş din camera lui Luc, m-am uitat la locul gol de alături, intens luminat de razele soarelui, şi m-am luptat să-mi înfrânez lacrimile. Mă săturasem să plâng. Lacrimile nu-şi aveau rostul în iadul Casei Salvatici.

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am netezit şuviţele care îmi intrau în ochi. Nu ştiam când plecase Luc din pat, dar era destul de limpede că tot nu voia să aibă de-a face cu mine. Se ascundea în cameră de mai bine de o săptămână, atât de mult îşi dorea să se ţină la distanţă de mine. Noaptea trecută pusesem presiune pe el, îl obligasem, practic, să aibă de-a face cu mine. Şi avusese, într-un fel complet neaşteptat. Tot nu înţelegeam cum de lucrurile degeneraseră în acea partidă de sex dur şi pervers, dar nu mă plângeam. Îmi plăcea să jnă atingă, indiferent dacă era dur sau tandru şi dulce. Îmi plăcea la nebunie atingerea lui. Nu-mi plăcea, în schimb, că plecase imediat ce adormisem. Am simţit în piept un sentiment straniu, de goliciune, uitându-mă la aşternuturile răvăşite. Ce făcuserăm noi nu fusese sex în acel sens al plăcerii oferite reciproc. El, unul, nu avusese parte de plăcere, de eliberare, pentru că totul pornise din furia care îl copleşea, din dispreţul faţă de sine şi dintr-o dorinţă dementă de a ne dovedi amândurora că era la fel de rău şi degenerat ca monştrii din Casa din care făcea parte.

Înfuriată, la rândul meu, am dat cuverturile la o parte, mi-am găsit colanţii aruncaţi pe podea şi i-am tras pe mine. Îi detestam Casa pentru ce-i făcuse, pentru cum îi manipulase mintea, dându-l peste cap. Şi îi învinuiam pe părinţii lui pentru suferinţa prin care trecea, pentru felul în care se învinovăţea pentru ceva ce nu putuse controla. Nu

aveam de gând să-l las să se distrugă, să mă distrugă pe mine, pe noi. Nu aveam de gând să îl las să mă îndepărteze. La naiba, avea nevoie de mine, chiar dacă nu credea! Şi eu aveam nevoie de el. Atât de mult. Să-l pierd ar însemna...

Mi se tăiau picioarele doar când mă gândeam la asta. M-am sprijinit de perete, gemând din pricina durerii care pusese brusc stăpânire pe mine şi pe care o resimțeam direct în inimă. Nu! Mi-am înfrânat lacrimile prosteşti. Trebuia să existe o cale să ajung la el, să-i demonstrez că nu era monstrul care se considera, să-i arăt că îl iubesc în continuare şi îl voi iubi mereu.

Am reuşit, cumva, să ajung în camera mea. M-am spălat pe dinți şi mi-am aranjat părul cât de bine am putut. Când m-am simțit mai stăpână pe mine, am coborât la parter. Voiam să îl găsesc pe Luc şi să stăm de vorbă despre ce se întâmplase noaptea trecută.

În bucătărie nu era nimeni. M-am înfiorat. Am luat-o spre sufragerie, am străbătut apoi biroul, biblioteca şi sera fără să dau de Luc. Îmi simțeam nervii întinşi la maximum. M-am întors la bucătărie şi am început să o străbat în lung şi în lat, ca un animal în cuşcă. Mi-am impus să nu intru în panică. Nu încă. Proprietatea era uriaşă. Poate că Luc ieşise să ia aer. Am luat telefonul fără fir de pe blatul de bucătărie şi am dat fuga la etajul al doilea, unde, de la un balcon imens, putea, vedea aproape toată proprietatea. Ajunsă sus, am sunat la punctul de securitate de la poartă.

Dexter, un bărbat de vârstă mijlocie, cu tâmplele cărunte, cu care vorbisem de mai multe ori în ultima săptămână, răspunse imediat.

— Da, doamnă Salvatici, cu ce vă pot ajuta?

Nu-mi dădeam seama cum de ştia că eu sunt la telefon, dar nu aveam dispoziția necesară să-l întreb.

— Bună, Dexter. Eram curioasă dacă l-ai văzut pe domnul Salvatici plecând. Cu maşina sau pe jos.

— Dacă a plecat, n-a ieşit pe poarta principală, răspunse el cu acel accent britanic inconfundabil. Staţi să mă uit pe camerele de supraveghere. A, iată-l! E pe plaja din zona sudică a proprietăţii.

— Pe plajă? Nu înoată, sper?! am întrebat sufocată de panică.

Am ieşit pe balcon, iar aerul rece de octombrie mă făcu să tremur instantaneu. Era mult mai frig ca în Italia.

„Te rog, nu înota... „

— O să îngheţe, am adăugat cu voce tare.

— Nu, doamnă. E încălţat cu tenişi şi poartă pantaloni lungi. Cred că a fost la jogging. Mai doriţi altceva, doamnă?

La jogging? Luc nu ieşise din dormitor o săptămână şi acum se apucase de alergat?

— Nu, am reuşit să îi răspund lui Dexter. Asta e tot. Mulţumesc, Dexter.

— Cu plăcere, doamnă, spuse el şi închise.

Mi-am strâns mâinile în jurul taliei şi am făcut încă un pas pe terasa balconului. M-am apropiat de balustradă şi am început să cercetez zona de sud a proprietăţii, încercând să îl depistez pe Luc. Era pe plajă, exact cum spusese Dexter. Purta doar tenişi şi pantaloni. Numai că nu alerga, ci stătea cu mâinile în şold, respirând adânc, cu privirea aţintită spre valurile care se rostogoleau spre mal.

M-am uitat la el câteva zeci de secunde. Cumva îmi era teamă că se va duce spre apă şiva dispărea definitiv din viaţa mea. Dar n-o făcu. Îşi trecu degetele prin păr, se aplecă şi îşi puse mâinile pe genunchi, uitându-se la apă de parcă deţinea toate secretele Universului.

Întreaga mea fiinţă îmi striga să mă duc după el. Să-l iau în braţe. Să îl consolez. În el se ducea clar o luptă după ce se întâmplase noaptea trecută. Şi am simţit că dacă m-aş duce la el n-ar face decât să mă respingă din nou. Nu aveam de gând să-i mai dau vreun motiv s-o facă. O pală de vânt

mă făcu să mă zgribulesc şi mai tare. Pe cer se adunau nori de furtună. Voiam să rămân să îl urmăresc pe Luc, dar se făcuse prea frig. Am intrat în cameră, am închis uşa şi m-am dus la bucătărie, în ideea că un mic dejun ar fi cel mai bun punct de plecare pentru amândoi. Sigur avea să se întoarcă flămând, iar eu aveam nevoie de energie ca să pot găsi o cale de a ajunge la el.

Trecu încă jumătate de oră fără ca Luc să se întoarcă. Ştiam că probabil tremură de frig afară. Numai că, în clipa în care intră în sfârşit în bucătărie, nu părea deloc înfrigurat. Avea o expresie severă şi privirea întunecată, mai întunecată ca oricând, şi un aer neliniştit, imposibil de definit. Îmi dădea senzația că nici nu observase ce frig fusese afară, pe plajă.

— Hei! l-am salutat, ridicându-mi privirea de la omleta pe care tocmai o terminam. Ai venit la fix. Micul dejun e aproape gata.

Nici nu se obosi să se uite la mine. Trecu de parcă aş fi fost o piesă de mobilier şi abia dacă mormăi:

— Nu-mi e foame.

Am oprit aragazul, am luat tigaia şi am pus-o pe blat, apoi m-am întors spre el. Îşi turna cafea în ceaşcă, undeva la celălalt capăt al blatului. Îi vedeam spatele brăzdat de urmele roşii care, din cauza frigului, deveniseră şi mai evidente şi îmi reaminteau de tortura la care îl supuseseră acei monştri.

— Trebuie să mănânci ceva. Dacă nu vrei omletă, pot să-ți fac nişte pâine prăjită. Sau cereale. Parcă am văzut nişte fulgi de ovăz în...

— Ce naiba nu pricepi? Ți-am spus că nu mi-e foame! Nu mă mai pisa.

Mi-am muşcat buzele şi am continuat să-i privesc spatele. Mi s-a strâns inima, cu toate că o parte din mine ar fi vrut să dea frâu liber furiei, să îi răspund cu aceeaşi monedă.

Dar la câtă mânie acumulase în el, deja mă întrebam cum de-mi trecuse prin minte că ar fi o idee bună să îl momesc cu ceva de mâncare.

Luc se sprijini cu mâinile de blat şi apoi lăsă capul în jos. Inspiră adânc şi expiră lent, aproape cu încetinitorul.

— Îmi pare rău. N-am vrut să izbucnesc aşa. Doar că... nu am chef să mănânc.

Felul liniştit în care îmi vorbise mă luă prin surprindere.

— Nu-i nimic, i-am răspuns.

Rămase nemişcat câteva secunde, cu capul în jos, apoi spuse:

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară, să ştii. N-o să se mai întâmple.

Luă cafeaua şi se îndreptă spre scări, dar ceva din străfundul fiinţei mele îmi spunea să nu îl las să plece. Nu aşa.

— Stai. I-am ţinut calea, înainte să ajungă la scări. Eu...

Se opri brusc, la câţiva metri de mine. Mi-am împreunat mâinile pentru că, acum că reuşisem să îl opresc, nu ştiam ce să îi spun. Iar faptul că evita să mă privească nu mă ajuta deloc. Însă eram disperată să ajung la el. Atunci mi-am amintit ceva ce discutasem cu Felicity înainte de plecarea lor. Poate nu era momentul potrivit, dar nu mai conta. Trebuia să fac ceva.

— Ştiu... ştiu că nu ţi-e foame... nici mie nu-mi e. Doar că eu... Trebuie să stăm de vorbă, Luc.

— Nu avem despre ce să vorbim.

Încercă să treacă de mine, dar m-am pus din nou în calea lui.

— E în regulă dacă nu vrei să vorbeşti. O să vorbesc doar eu. Nu putem să ne evităm la nesfârşit.

— N-am timp de asta. Trebuie să fac duş.

— Fă-ţi timp. Până nu ne confruntăm direct cu ce s-a întâmplat, până nu punem cărţile pe masă, asta o să ne

erodeze relația.

— Nu ştiu despre ce naiba vorbeşti.

— Ba ştii.

Încercă din nou să treacă pe lângă mine, dar m-am proptit la baza scărilor, blocându-i calea.

— N-ai fost doar tu acolo, Luc. Şi eu am fost de față.

— Tocmai de-asta nu aveam nevoie să vorbim despre asta. Niciodată! scrâşni el.

— Te contrazic. Bun, nu vrei să vorbeşti cu mine, dar trebui să vorbeşti cu cineva. Felicity mi-a dat numărul unui psihia...

— Un doctor de cap? Exclus! strigă el, bătând în retragere.

— Un terapeut poate fi de mare ajutor în astfel de situații.

Trăsăturile i se oțeliră.

— „în astfel de situații", mă îngână el disprețuitor.

— Ştii bine la ce mă refer. E vorba despre ce ți-au făcut. Despre vioi, am adăugat, cu inima cât un purice.

El râse, dar era un râset lipsit de veselie, care îmi dădu fiori pe şira spinării.

— Eşti atât de naivă! Al dracului de naivă!

— Nu sunt deloc naivă! am replicat, făcând eforturi să-mi păstrez cumpătul şi să nu trec la atac.

Înțelegeam că suferă, dar voiam să fiu sprijinul lui, nu sacul de box.

— Am văzut ce ți-au făcut. Eram de față. Am...

— Ai văzut ce ai vrut să vezi.

— Nu-i adevărat! Am...

— *Porca troia.*

Cu o mişcare bruscă, luă cana de cafea şi-o aruncă pe podeaua bucătăriei, împroşcând totul cu lichid şi cioburi. Am tresărit şi l-am privit ca hipnotizată. Ochii îi erau întunecați şi parcă fierbeau de furie.

— Am fost de acord cu tot ce s-a întâmplat, pricepi? Am

fost de acord să mi-o trag cu acele femei şi cu flagelarea de după. Dacă există dorinţă, nu mai vorbim de viol, nu crezi? Iar eu eram dorit. Am participat. Am avut şi orgasm cu ea. Acum pricepi? Nu sunt o afurisită de victimă şi n-am nevoie să vorbesc cu vreun doctor de cap. Şi dacă ţi-ai băga minţile în capul ala tare şi ai renunţa la încăpăţânarea asta prostească, te-ai căra dracului din viaţa mea cât mai poţi. Nu sunt cu nimic mai bun decât degeneraţii din Casa mea. Dacă nu ţi-ai dat seama de asta când m-ai văzut trăgându-i-o ăleia, de faţă cu tine, măcar azi-noapte era cazul să te convingi.

În loc să încerce să mă dea la o parte şi să urce scările, se îndreptă spre aripa principală a clădirii. I-am auzit paşii pe hol, apoi pe scara principală, în formă de spirală, în timp ce, în mintea mea, cuvintele pe care le rostise se amestecau şi se învălmăşeau. Brusc mi-a fost clar un lucru. Nu suferinţa îl făcea să se poarte astfel. Nici umilinţa, cum crezusem la un moment dat. Nici măcar mândria rănită. Ce nu reuşea el să depăşească era sentimentul de vinovăţie. În mintea lui sucită, se învinovăţea pentru ce se întâmplase. Se considera responsabil. Cu inima zbătându-mi-se în piept, am aruncat o privire în bucătăria largă cu dulapuri albe, gresie în alb şi negru, ca o tablă de şah şi blaturi impecabile din granit.

Până nu îl făceam să accepte adevărul, nu puteam trece peste această încercare. Am strâns bucată cu bucată ce mai rămăsese din ceaşca de cafea, am şters dulapurile şi podeaua. Nu m-am grăbit, profitând de fiecare clipă ca să mă gândesc cum ar fi cel mai bine să îl abordez pe Luc. De două ori îşi pierduse controlul de faţă cu mine. Prima dată, la Veneţia, când mama lui îşi făcuse apariţia la hotelul unde eram cazaţi, iar el fusese înnebunit de grijă, din dorinţa de a mă proteja de familia lui. A doua oară, pe insula lui, după ce îmi mărturisise ce păţise fata pe care încercase să o salveze din Casa lui. În ambele situaţii, abordarea câştigătoare nu

fusese de a-l lăsa în pace, de a-i da timp şi spaţiu. Spaţiul nu era decât un prilej de a se afunda şi mai adânc în beznă. Ce-i trebuie lui era... Eu eram ce-i trebuia! Atingerea mea. Trupul meu. Vocea mea. Singura cale prin care reuşisem să ajung la el în trecut fusese să mă predau cu totul, să mă ofer lui fără restricţii, fără limite. Trebuia să cred că va funcţiona şi de data asta, cu toate că mă temeam că ceva se schimbase, că întunericul era la un pas de a-l învălui definitiv.

Am urcat scările cu inima bătându-mi cu putere şi am luat-o pe holul de la etaj. Uşa de la dormitorul lui era închisă, dar când am apăsat pe clanţă am constatat că, din fericire, nu era încuiată. Dar în cameră nu era nimeni. În schimb, se auzea apa curgând la baie. Am privit prin uşa întredeschisă. Luc pornise duşul. Mi-am dat jos colanţii şi tricoul, le-am lăsat pe podea şi, inspirând adânc, am intrat în baie.

Înăuntru era beznă. Beznă şi abur. Nu se obosise să aprindă lumina. Nici să pornească ventilaţia. Stătea nemişcat sub duş, cu capul înspre jetul de apă, cu faţa în mâini. Trupul lui gol, bronzat şi superb, sclipea sub şiroaiele care i se prelingeau pe fiecare centimetru de piele. Arăta perfect, în ciuda cicatricilor de pe spate care ştiam că îl dureau încă. Am păşit lângă el sub duş. Mă simţi şi se întoarse, privindu-mă cu ochi mari.

— Ce faci? întrebă ridicând mâinile şi lipindu-se de peretele băii. Pleacă de-aici!

— Nu plec nicăieri, i-am spus şi m-am apropiat.

— Natalie, nu-i amuzant. Pleacă înainte s-o iau razna din nou! mă avertiză, cu o undă de panică în glas.

Îşi ţinea mâinile întinse în dreptul pieptului, în încercarea de a mă împiedica să îl ating. Am clătinat din cap.

— Am făcut o promisiune, ai uitat? Eu, Natalie, te iau pe tine, Luc, de bărbat...

— *Cazzo!*

Închise ochii şi strânse pleoapele, cu o expresie de durere întipărită pe chip. Nu mai era furios. Era doar rănit. Iar eu nu-mi doream nimic mai mult decât să-l sărut până avea să-i treacă.

— Nu. Te rog, nu.

Eram decisă să pun punct. Să nu mă mai las împinsă şi respinsă. Avea nevoie de asta. Şi eu la fel.

— Îți jur credință veşnică.

El gemu şi lăsă capul în jos, iar mâinile începură să îi tremure. M-am apropiat până când aroma senzuală şi căldura trupului lui mă învăluiră.

— La bine şi la rău, am continuat, luându-i mâinile. Şi promit să te iubesc şi să te cinstesc în fiecare zi, pentru tot restul vieții.

— *Merda.* Te rog, nu...

Respira precipitat, iar pieptul îi vibra. Nu încerca să mă atingă. Brațele îi atârnau pe lângă corp, sprijinindu-se uşor de perete. Avea ochii închişi şi, cel puțin, nu mai încerca să fugă de lângă mine.

— Luc...

I-am atins abdomenul sexy şi bine lucrat. Tresări sub atingerea mea, dar nu se retrase. Eram tot mai convinsă că făceam ce trebuia, că asta era calea spre sufletul lui.

— Nu s-a schimbat nimic, să ştii. Promisiunea pe care ți-am făcut-o e în continuare în picioare.

— *Cazzo,* şopti el, fără să se mişte.

În acel moment am ştiut că nu se va retrage. În mintea lui, îşi îndura pedeapsa binemeritată. Credea că merită orice aş face ca să-l rănesc, iar eu voiam să îi demonstrez cât de tare se înşela. În toate privințele. I-am atins uşor pieptul cu buzele.

— Nu ți-ai încălcat promisiunea față de mine, absolut deloc.

— Merda. N-n-u ştii ce spui.

— Ba da. Ştiu ce ai făcut ca să mă protejezi. Ştiu că te-ai sacrificat pentru ca eu să fiu în siguranță. Nu mă interesează ce-au vrut ei să te facă să crezi, dar faptul că ai acceptat ritualul nu înseamnă că ți-ai dat consimțământul.

— Natalie...

— Au pompat în tine o farmacie întreagă, Luc. Ăsta nu e consimțământ. Ai avut pur şi simplu o reacție biologică în urma stimulării directe. Te cunosc, ştiu cum arăți, când te simți bine. Şi nu te simțeai bine, era clar. Îți ştiu gemetele de plăcere, iar ce simțeai atunci nu era câtuşi de puțin plăcere. Ce ți-au făcut acele femei nu era ce-ți doreai. Nu s-au oprit nici când ai spus nu. N-a fost consimțământ, Luc. A fost viol. Şi n-a fost vina ta.

— *Dio dannato,* şopti el strângând şi mai tare pleoapele. Te rog, nu mai... Nu suport. Nu vreau să mă atingi. Nu aşa. Nu când sunt atât de... murdar. Întinat.

Mi s-a strâns inima şi o clipă m-am temut că mi se va frânge.

— Of, *vita mia.* L-am mângâiat pe bărbie. Nu eşti murdar. Câtuşi de puțin. Eşti al meu. Mă auzi? Eşti al meu cu totul. Nimeni şi nimic nu poate schimba asta. Nici ei, nici ritualurile lor. Nici măcar amenințările lor. Eşti al meu, Luc, iar eu sunt a ta. Împreună suntem o stâncă. Nimeni şi nimic nu ne poate despărți.

Rămase nemişcat o secundă, apoi deschise ochii şi mă privi cu ochii aceia minunați, cenuşii şi umezi, cu genele îngreunate de stropii de apă. Mă privea neîncrezător, dar, cumva, cu speranță.

— Nu-ți pasă de ce am făcut? Că te-am trădat? Am încălcat jurămintele de nuntă. Am...

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am întrerupt, lipindu-mi buzele de ale lui. El nu răspunse la sărut, ci doar mă privi confuz. Dar nu îmi păsa. I-am zâmbit şi l-am sărutat încă o

dată.

— Tu m-ai salvat, Luc. La fel cum te salvez şi eu pe tine.

Mi-am ridicat privirea, în speranța că în ochii mei va găsi toate răspunsurile şi confirmările de care avea nevoie, toată dragostea pe care i-o purtam, inima mea pusă pe tavă.

— Ce ți-au făcut ei a avut două mize: puterea şi controlul. Ce vreau eu să îşi fac are una singură: dragostea.

L-am sărutat din nou pe piept, apoi m-am lăsat uşor în jos şi mi-am plimbat buzele peste muşchii puternici ai abdomenului aproape sculptat, peste buric... Când m-am lăsat în genunchi, lui Luc aproape că i se opri respirația, dar nu se retrase şi nu mă îndepărtă. I-am luat în mână sexul deja erect şi m-am uitat în sus, întâlnindu-i privirea. În ochii lui gri precum cerul pe timp de furtună vedeam confuzie şi neîncredere, dar şi ardoarea şi pasiunea pe care ştiam că numai eu le pot satisface.

I-am zâmbit şi mi-am trecut limba peste penisul lui. Se crispă şi începu să tremure din tot corpul. Am repetat mişcarea, făcând cercuri cu limba în jurul capului organului său, încântată de gemetele adânci pe care i le smulgeam.

— *Cazzo,* şopti el, fără să-şi desprindă privirea de la mine. Nu e nevoie să faci asta. N-ar trebui să...

— Dar vreau s-o fac. Nu-ți place?

— *Dio.* Îmi place, dar...

— Atunci lasă-mă că continui.

Penisul i se întărea tot mai mult cu fiecare secundă. I l-am cuprins cu degetele şi am început să îl frec de sus până jos, delectându-mă cu lungimea şi grosimea lui.

— Lasă-mă să-ți provoc plăcere. E tot ce vreau. Vreau să te iubesc cu gura, cu buzele, cu limba, să te excit până nu mai vezi în fața ochilor. Vreau să ți-o sug, să ți-o iau adânc, până-n gât, până explodezi în gura mea. Vreau să-ți înghit seva până la ultima picătură.

— Ah, *cazzo.* Nu-mi vorbi aşa. N-o să mă mai pot abține.

— Nu vreau să te abții, i-am zâmbit. Vreau să-mi simți fiecare atingere a limbii, vreau să simți cum te ling şi te sug, să simți cum îți înghit sperma, să simți cum te iubesc cu gura. Te iubesc, să ştii. Iubesc fiecare părticică din tine. Şi o să încep cu penisul tău senzațional.

I-am prins capul penisului în gură, făcând cercuri cu limba şi sugându-l intens. El gemea, iar când i-am luat-o până în gât a icnit, surprins. L-am privit în ochi în timp ce m-am retras şi apoi am repetat mişcarea, de data asta chiar mai adânc. Era atât de erect şi de gros că aproape mă înecam, dar nu îmi păsa.

— Ah, şi... gemu el, fără să mă scape din ochi, aproape lăcrimând de plăcere.

Am continuat să i-o sug, apăsându-i uşor şoldurile înspre mine, ca să îl simt şi mai în profunzime. Îi simțeam penisul atât de gros şi de adânc în gât că mi-au dat şi mie lacrimile. Am gemut înăbuşit, atingându-i vârful cu limba, şi plimbându-mi uşor unghiile pe scrotul lui. Gemu şi se împinse din nou în gura mea. Începea să îşi dea frâu liber, începea să se lase în voia senzațiilor pe care i le provocam şi care se intensificau... până când începu să se înfigă în gura mea, aşa cum îmi doream, cu mişcări adânci şi prelungi, forțându-mi limitele, obligându-mă să înghit fără să mă desprind o clipă de el. M-am lăsat de tot în genunchi pe podeaua udă, mi-am dat părul la o parte de pe față şi m-am lăsat în voia lui, relaxându-mă, dornică să îi fac loc cât mai mult ca să se dezlănțuie. Mă apucă cu mâinile de păr şi se împinse şi mai tare, şi mai adânc, privindu-mă fix în ochi, ca şi cum îi era imposibil să se uite în altă parte. Ca şi cum doar pe mine mă vedea. Ca şi cum aş fi fost totul pentru el. Mă simțeam puternică. Adorată. Venerată. Iar când l-am simțit cum începe să se umfle şi să se tensioneze şi mai tare, am ştiut că nu-l înnebuneau nici buzele mele, nici limba mea, nici ceea ce îi făceam. Dragostea mea era cea

care îl împingea în abisul plăcerii. Legătura indestructibilă dintre noi, pe care niciunul nu o putea nega.

— *Cazzo,* Natalie! strigă el răguşit. Trebuie să te opreşti. Sto *per venire*[9]*.*

Îşi lăsă mâinile pe umerii mei, fără să mă împingă sau să mă îndepărteze, aşa că mi-am pus mâinile pe fesele lui perfecte, mi-am relaxat şi mai mult gâtul şi l-am primit şi mai adânc. Apoi am înghiţit, aproape prinzându-l captiv, şi m-am delectat cu imaginea chipului lui în clipa în care orgasmul i se dezlănţuia în torente. L-am simţit în gura mea, umplându-mă cu dovada dulce-sărată a plăcerii supreme. Apoi se rezemă tremurând de perete şi închise ochii. Mi-am desprins mâinile de pe fesele lui şi i-am eliberat penisul din gură, lingând şi ultimele picături de spermă, exact cum îi spusesem că am să fac. El clipi de câteva ori, îşi dădu la o parte şuviţele de pe frunte şi mă privi. Ochii îi străluceau de plăcere, dar distingeam în expresia lor şi altceva. Nu eram sigură ce. Ceva greu de definit, dar care îmi sfâşia inima. Până să apuc să mă gândesc prea mult la asta, Luc se lăsă în jos pe pardoseală lângă mine şi mă trase la el în poală. L-am cuprins cu braţele şi l-am strâns la piept, iar el îşi lăsă capul în scobitura gâtului meu şi se rezemă de mine. Apa curgea peste noi din toate direcţiile, dar eu nu simţeam decât lacrimile lui prelingându-mi-se pe gât. Nu auzeam decât respiraţia lui înăbuşită. Nu voiam decât să îl vindec, să îi alin durerea, chinul şi suferinţa care îl copleşeau.

— Te iubesc, i-am spus, mângâindu-i părul şi sărutându-l pe frunte, în timp ce el mă ţinea strâns. Numai pe tine te iubesc, Luc. Întotdeauna pe tine.

Tremuratul i se domoli. L-am simţit trăgându-şi nasul.

---

[9] Sunt pe cale să termin (în limba italiană, în original)

Apoi se retrase încet şi se uită la mine cu ochii strălucind şi vagi urme de lacrimi pe obraji.

— Îmi pare rău, şopti. Îmi pare atât de rău că...

— Şşşşşt... Gata. Gata cu părerile de rău. Gata cu scuzele, i-am spus, ştergându-i lacrimile şi lipindu-mi buzele de ale lui.

— Dar...

— Gata şi cu „dar”-urile. L-am sărutat din nou, de data asta ceva mai intens. Nimic din toate astea nu mai contează. Tot ce contează e asta, am reluat, sărutându-l din nou. Noi suntem tot ce contează.

Buzele ni se întâlniră din nou şi, de data asta, ale lui se întredeschiseră şi îmi făcură loc, iar limba lui se strecură şi o atinse pe a mea, întâi încet, apoi tot mai intens şi înnebunitor. Am gemut când i-am simţit gustul şi l-am sărutat mai apăsat. Voiam să simtă preaplinul din inima mea, din sufletul meu. Tot ce se acumulase şi se intensificase în ultima săptămână. Aproape fără suflare, m-am desprins din sărut şi mi-am strecurat mâna între trupurile noastre. L-am simţit din nou erect. Era tare şi gol, şi îl doream dureros de mult în mine.

— Am nevoie de tine, i-am spus abia atingându-mi buzele de ale lui, frecându-i sexul de la bază la vârf. Am nevoie să fiu aproape de tine. Cât mai aproape. Chiar acum.

El gemu şi mă privi cu ochi umezi şi pasionali. Apoi îşi trecu degetele prin părul meu, mă trase spre el şi mă sărută.

— *Ti desidero disperatamente*[10].

Numai că cealaltă mână i se opri pe talia mea, împiedicându-mă să mă mişc deasupra lui şi să îl primesc în mine.

---

10 Te doresc cu disperare (în limba italiană, în original)

— N-ar trebui să... îmi spuse, cu voce întretăiată.

Am gemut şi l-am sărutat din nou, aşezându-i capul penisului exact în dreptul buzelor sexului meu.

— Ba da, trebuie.

Îmi cuprinse şoldurile cu ambele mâini şi mă îndepărtă, retrăgându-se, în acelaşi timp, de lângă mine.

— Nu pot, Natalie. Vreau, dar nu am prezervative.

Panica din vocea lui risipi brusc ceaţa cu care mă învăluise dorinţa. Am rămas nemişcată deasupra lui, m-am lăsat pe genunchi şi i-am prins bărbia în palmă.

— Luc, uită-te la mine.

Înghiţi greu, apoi clipi şi îşi ridică privirea spre mine. Am văzut atunci în ochii lui exact de ce anume se temea. M-am aplecat spre el şi l-am sărutat.

— Te iubesc.

— Ah, *Dio, angioletto.* Şi eu te iubesc. Te iubesc atât de mult.

Apele gri din ochii lui se îmblânziseră. Era la un pas să lăcrimeze.

— Atunci arată-mi cât de mult. Aici şi acum.

— Vreau... dar...

— Eşti perfect sănătos. Felicity ţi-a făcut toate testele pe care le-ai cerut.

El închise ochii.

— Ştiu, dar...

— Eşti absolut în regulă, l-am asigurat, sărutându-l din nou încet şi dulce. Nu eşti murdar. Nu eşti întinat. Eşti perfect.

El inspiră adânc.

— Eşti frumos, i-am spus, cuprinzându-l cu braţele. Eşti atât de sexy, incredibil de sexy.

Am venit mai aproape şi m-am lăsat din nou în poala lui. Îi simţeam erecţia lipită de mine, de centrul meu umed, acolo unde îmi doream atât de mult să îl simt.

— Şi eşti al meu. Al meu şi doar al meu. Nu renunț la tine. La nicio parte din tine. Iar asta...

L-am privit în ochi, frecându-mă uşor de sexul lui întărit, până când l-am simțit că se relaxează şi că dorința i se citeşte pe chip.

— Şi asta e a mea. Să o ating, să o ling, să o sug, să o înghit. Să o am în mine când vreau, de câte ori vreau, cum vreau. E parte din jurămintele noastre de nuntă.

El râse uşor stingherit, apoi gemu adânc.

— *Dio. Sei irresistibile*[11]*,* spuse în timp ce mă frecam din nou de el.

Închise ochii, şi îmi dădeam seama că făcea eforturi uriaşe să nu se înfigă adânc în mine.

— Natalie...

Mi-am plimbat buzele peste ale lui.

— Gata cu scuzele. Te vreau, Luc. Carne pe carne. Fără nimic între noi. Eşti al meu, sunt a ta, iar ăştia suntem noi. Iar ce avem e indestructibil.

El gemu şi răspunse la sărutul meu, atingându-mi limba cu a lui şi sugând-o încet. Iar când mi-a cuprins mijlocul cu brațele, m-am aşezat în poziția perfectă şi m-am lăsat în jos, lăsându-l să mă umple, gemând când l-am simțit în mine, mare, gros şi tare.

— *Cazzo, ho bisogno di te*[12]*.*

Sărutul lui deveni lacom, sălbatic, cotropitor. M-am rotit deasupra lui, contractându-mă în jurul lui, gemând, cu buzele lipite în continuare de ale lui. Mâinile lui mari îmi înclinară capul uşor, ca să mă poată săruta mai profund. Ca să mă poată lua. Ca să mă facă a lui aşa cum amândoi ne doream. Iar eu m-am lăsat în voia plăcerii pe care mi-o

---

11 11 Eşti irezistibilă (în limba italiană, în original)

12 Am nevoie de tine (în limba italiană, în original)

provoca atingerea lui. Era liber să-mi facă orice. Oricât voia. Pentru că pentru mine el era totul. Tot ce-mi lipsise. Tot ce aveam nevoie. Inima mea. Forța mea. Scopul meu în viață. O ştiam de-acum. Înțelegeam că în ziua în care intrasem în clădirea din New York unde îşi avea el birourile conlucrase nu doar soarta, ci şi altceva mult mai puternic. O dragoste ca a noastră, o pasiune atât de intensă nu apărea aşa, la întâmplare. Destinul mă trimisese să îi vin în ajutor. Îl găsisem pe Luc pentru că el era verigă lipsă, acea parte a inimii mele despre care nici nu ştiusem că lipseşte.

— Ah, *angioletto.*

Îi simțeam şoapta ca o adiere pe buzele mele.

— *Non posso vivere senza* te[13]. Nu mă părăsi. Te rog... Non *lasciarmi mai[14].*

— Nu te părăsesc, i-am şoptit şi eu, sărutându-l iar şi iar în timp ce mă unduiam deasupra lui. N-am să te părăsesc niciodată.

Începu să îmi sărute bărbia, obrajii, conturul feței. Mă împresură cu brațele lui puternice şi preluă controlul asupra trupului meu, iar eu m-am lăsat să mă pierd sub forța şi senzualitatea lui. Se împingea cu forță în mine, devorându-mi gâtul cu buzele lui ispititoare şi hotărâte. Aroma pieii lui mă înnebunea. Era acel miros specific, acel amestec de dulce, iasomie, cedru şi rom pe care deja îl asociam cu el, numai cu el. Ieşea din mine aproape complet, apoi reintra şi mai puternic, şi mai intens, şi mai profund, atingându-mi toți centrii plăcerii şi aducându-mă tot mai aproape de climaxul pe care deja îl simțeam clocotind în mine. Iar când mi-a cuprins ceafa cu o mână şi mi-a pus capul pe pieptul lui, consumându-mă cu o pasiune şi o

---

[13] Nu pot trăi fără tine (în limba italiană, în original)

[14] Nu mă părăsi (în limba italiană, în original)

frenezie disperată de care nu îl ştiam capabil, m-am dăruit lui cu totul, cedându-i întreaga inimă, întreg sufletul.

— Uită-te la mine, *angioletto.* Nu-ți feri privirea.

Am suspinat adânc, căci atinsese acel loc... locul perfect care avea să-mi provoace explozia. Am încercat să mă concentrez, dar în zadar.

— Rămâi cu mine, Natalia, mi-a spus, ținându-mă strâns lipită de el, pătrunzându-mă nebuneşte, cu privirea pierdută în a mea. Tu... tu eşti salvarea mea. Nu te merit, dar... Ah, *Dio...* Am nevoie de tine. Nu sunt nimic fără tine. Absolut nimic. Te iubesc, *angioletto.* Doar pe tine te iubesc. Mereu. Întotdeauna pe tine, dulcea mea Natalie.

Cuvintele lui, sexul lui atingându-mi iar acel sublim centru al plăcerii, adorația necondiționată şi ameţitoare din ochii lui... era prea mult. Prea intens. Orgasmul veni cu forța unui tsunami, luându-mă pe sus, ameţindu-mă, devorându-mă cu forța şi intensitatea lui. L-am auzit vag pe Luc spunându-mi numele şi am simțit cum propria lui plăcere erupe în adâncul meu. Nu voiam să mă desprind încă, aşa că am continuat să mă mişc deasupra lui, savurând împreună valurile de plăcere, până când am rămas amândoi inerți, asudați, consumați de extaz. Eram pierduți unul în celălalt. Întocmai cum ne era sortit.

Apa îmi curgea şiroaie pe față. Când am reuşit să deschid ochii, l-am văzut pe Luc rezemat cu spatele de perete. Am încercat să mă retrag, ca să nu îl rănesc, dar el mă cuprinse şi mai strâns cu brațele. Nu voia să mă lase să mă desprind de el. Şi, când l-am privit cu atenție, mi-am dat seama că nu îl durea nimic, chiar dacă atingea cu spatele peretele rece şi aspru. Trăsăturile îi erau relaxate, privirea îi lucea, iar mâinile lui se jucau cu părul meu ud, coborând apoi pe gât, pe umeri, pe sâni, pe fiecare părticică pe care mi-o putea atinge, făcând exact ce tânjeam de o săptămână să facă.

— Eşti bine? am întrebat în şoaptă, ca să nu stric

momentul.

Trebuia să ştiu dacă nu cumva îl împinsesem prea departe.

— Simt... simt că pot respira, răspunse el, privind şuviţa ondulată pe care şi-o înfăşurase pe un deget. Pentru prima dată în mai bine de o săptămână, simt că pot să respir, adăugă el, uitându-se de data asta la mine.

Mi-am simţit inima plină. Plină de iubire pentru bărbatul din braţele mele. Mi-era teamă că va da pe-afară. I-am atins chipul şi l-am sărutat.

— Oh, Luc...

Degetele lui îmi mângâiată obrazul.

— Plângi... *Dio,* n-am vrut să te fac să plângi.

Am clătinat din cap.

— Sunt lacrimi de fericire. Doamne, ce mult mi-ai lipsit...

— Şi tu mi-ai lipsit, *angioletto,* spuse el, strângându-mă în braţe sub duş şi lipindu-şi fruntea de gâtul meu. Mi-ai lipsit mai mult decât îţi poţi imagina. _

L-am îmbrăţişat şi am închis ochii. Îi simţeam inima bătându-i, lipită de pielea mea. Şi mi-am spus că trăim un nou început. Drumul era încă lung, dar pentru prima dată după ceva timp simţeam speranţă. Speranţă că vom trece peste asta. Că ne putem vindeca. Şi, cumva, indiferent cum, vom putea supravieţui familiei lui. Trebuia. Pentru că nu aveam de gând să îi mai las să-i dicteze viaţa lui Luc. Luc era al meu şi nu aveam să-i mai las să mi-l fure din nou.

Capitolul 7

Luc

Mă iubea.

Mă iubea fără să mă judece. Irațional. Fără să îi pese de consecinţe şi fără să se gândească la ea. Mă iubea din toată

inima şi din tot sufletul. Se vedea din felul în care mă privea. Se simțea din felul în care mă atingea. Iar adevărul acesta şi felul în care ea mă făcea să mă topesc mă uimeau şi mă îngrozeau în acelaşi timp. Dragostea ei mă făcea să tânjesc să fiu mai bun, să fiu mai mult, să fiu totul pentru ea. Şi îmi era o frică de moarte că nu voi reuşi niciodată.

M-a dus de mână pe scări, până la bucătărie. Îmi simțeam picioarele moi. Întreg trupul îmi era distrus, sau, cel puțin, aşa mi-l simțeam. Dar nu voiam să o las să plece de lângă mine nici măcar pentru o secundă. După ce murisem şi înviasem cu ea sub duş, îi şamponasem bine părul, îi săpunisem fiecare centimetru delicios de piele şi profitasem de ocazie ca să o ating, să o mângâi, să-mi imprim din nou în memorie fiecare linie, unghi şi sinuozitate a trupului ei. Ne-am şters reciproc, dar nu am vrut să o las să se ducă după haine curate în camera unde stătea. Am scos două tricouri curate pe care mi le lăsase Marco, iar ea îmbrăcă unul, căci părea la fel de puțin dornică să plece de lângă mine pe cât eram şi eu.

Bucătăria era impecabilă. Atunci am remarcat că Natalie curățase urmele furiei mele, când aruncasem cât colo cana plină cu cafea. Probabil făcuse curat şi apoi mă urmase în duş.

Ne-am îndreptat spre masa de lemn de lângă fereastra ce dădea spre pajişte. Ea îmi trase un scaun şi mă ajută să mă aşez.

— Stai aici cât pregătesc ceva de mâncare, spuse ea, prinzându-mă de bărbie şi sărutându-mă. Trebuie să te hrăneşti, bello. Bărbatul meu trebuie să fie bine făcut.

Nu-mi puteam lua ochii de la ea. O urmăream avid cum îşi făcea de lucru la aragaz, mânuind expert ustensilele de gătit. Învățase câteva cuvinte şi fraze în italiană. Nu eram sigură dacă Fee îi dăduse ceva lecții în ultima săptămână sau dacă le prinsese din zbor, pur şi simplu. Dar îmi plăcea.

Îmi plăcea la nebunie, de fapt. Eram nerăbdător să îmi mai şoptească vorbe dulci la ureche, în italiană sau în engleză, nu conta. Sunetul vocii ei, atingerea pieii ei... mă ţineau cu picioarele pe pământ. Datorită lor, îndoielile şi disprețul față de propria persoană nu mă mai consumau. Datorită lor chiar uitam, cel puțin pe moment, de toate defectele mele de om şi soț.

Se îndreptă spre frigider şi scoase câteva ouă, brânză, nişte legume şi o bucată de şuncă, apoi închise din şold uşa frigiderului. Murmura ceva neinteligibil şi îşi vedea de treabă lângă aragaz, cu spatele la mine, cu tricoul meu atârnându-i până la jumătatea coapselor. Sparse ouăle într-un castron, le bătu cu furculița şi turnă amestecul în tigaia în care sfârâia deja o bucată de unt. Acel „V” sexy dintre coapsele ei mă chema precum un cântec de sirenă. Nu mai puteam sta locului, aşa că m-am ridicat, m-am apropiat de ea şi am apucat-o de şoldurile care se unduiau în ritmul acelui cântec nedesluşit pe care îl îngâna. Ea tresări, apoi mă privi zâmbind. Un zâmbet senzual, relaxat, doar pentru mine, care mă făcea să vreau să o ating peste tot.

— Parcă ne fusese vorba că stai şi te relaxezi.

— Ştiu, am spus, mângâindu-i şoldurile şi sărutând-o pe gât. Dar sunt prea flămând ca să mă relaxez.

Am continuat să o sărut, iar ea oftă şi îşi lăsă capul într-o parte, oferindu-mi şi mai mult acces către pielea ei catifelată şi albă. Se înfioră când buzele mele atinseră şi supseră acel loc sensibil de pe gât.

— Dacă o ții tot aşa, o să se ardă ouăle.

Am oprit aragazul şi am dat tigaia la o parte, apoi am întors-o pe Natalie cu fața spre mine.

— Nu de ouă îmi arde acum. *Ti desidero, angioletto.*

Oftă din nou. Se deschise sub sărutul meu şi îmi cuprinse gâtul cu brațele, gemând în timp ce o sărutam şi o gustam. Mi-am trecut mâinile sub fesele ei încântătoare şi am

ridicat-o, iar ea şi-a încolăcit imediat picioarele în jurul meu. Cu ea în braţe m-am îndreptat către masa din bucătărie.

— Mm, Luc îşi băgase o mână în pantalonii mei, trăgându-mi-i în jos chiar înainte să ajung la masă. Am întins-o pe suprafaţa de lemn, iar ea îmi cuprinse cu degetele penisul deja tare ca piatra şi mi-l ghidă către centrul ei arzător.

— La-mă. Sunt a ta.

Am sărutat-o apăsat şi am pătruns-o dintr-o mişcare, adânc, minunându-mă de senzaţiile incredibile pe care mi le oferea sexul ei umed. Era atât de strâmtă, de fierbinte, şi mă împresura pe toată lungimea cu strânsoarea ei catifelată. Era perfectă. De atât timp nu o mai simţisem! Atâtea zile tânjisem după asta, după ea...

M-am retras, apoi am pătruns-o din nou cu putere, savurând fiecare netezime, şi fiecare asperitate din miezul ei de femeie, fiecare contracţie, fiecare semn care îmi transmitea câtă plăcere îi provocam, fiecare icnet şi geamăt care îi ieşea de pe buzele încântătoare.

— Da...

Îşi înfipse unghiile în umerii meu, rotindu-şi şoldurile în ritmul în care o penetram. Am privit-o ca hipnotizat, captivat de plăcerea ce i se citea pe chip, de felul în care închisese ochii şi îşi lăsase capul pe spate. Îmi dădea contre, ridicându-şi şoldurile ca să-i stimulez şi clitorisul. Parcă nu se mai sătura.

— O, da, Luc... Mai vreau!

Un sentiment copleşitor, o frenezie necunoscută până atunci creştea în mine, alimentată de dorinţa ei, de rugăminţile ei, de nevoia de a fi exact ce îşi dorea ea, de a fi tot ce îi trebuia. De gândul că voiam să îi ofer măcar o parte din ce-mi oferise ea sus, sub duş.

— Eşti al dracului de frumoasă, *angioletto.* Atât de sexy, de atrăgătoare... Perfectă!

Buzele mi-au coborât pe gâtul ei, iar cu o mână i-am cuprins şi i-am strâns sânul, prin tricou, în timp ce cu cealaltă i-am ridicat un picior ca să o pot penetra şi mai adânc. Ca să o pot pătrunde şi mai intens. Ca să i-o pot trage mai tare şi mai bine ca oricând.

— Nu mă satur de tine. N-o să mă satur niciodată de tine.

Scoase un geamăt prelung, dându-mi contre din şolduri. I-am sărutat gâtul, nu mă puteam sătura de moliciunea pieii ei. Mă rugam să juiseze curând, pentru că eram la un pas să explodez şi nu voiam să las să se întâmple asta înainte să îi simt spasmele de extaz.

— *Cazzo,* am murmurat, sprijinindu-mă cu o mână de masă şi ţinând-o de genunchi cu cealaltă. La dracu', Natalie...

Am simţit cum creierul îmi face scurtcircuit. Voiam să mă opresc, dar nu puteam. Continuam să intru şi să ies din ea, incapabil să mă mai controlez. Instinctul animalic preluase controlul. Mă consuma dorinţa primară de a o marca, de a o face a mea. O penetram din ce în ce mai adânc şi mai repede.

— O, Doamne, Luc...

Îşi arcui spatele şi îşi înfipse unghiile în umerii mei, dar nici măcar durerea nu mă făcu să mă opresc. Nici nu îmi domoli pornirile animalice. Atunci am auzit-o ţipând de plăcere şi i-am simţit vaginul în spasme, prinzându-mi penisul dureros de tare în strânsoarea-i fierbinte. Explozia care urmă fu atât de intensă, atât de arzătoare, de parcă Natalie îmi pătrunsese în suflet şi-mi provocase din interior orgasmul, apoi mă apucase strâns şi storsese din mine până la ultima picătură de spermă. Plăcerea dură mult mai mult decât de obicei. Am tresărit, vibrând până în cele mai mici terminaţii nervoase, gemând în timp ce ea continua să se frece de mine, ţinându-mă încă în interiorul ei. Iar când am crezut că e gata, s-a contractat din nou în jurul meu,

tremurând din tot trupul, copleşită de un nou val de extaz. Simplul fapt de a şti că avea din nou orgasm m-a împins din nou dincolo de limite şi am erupt iar, cu o intensitate care m-a secătuit complet.

— *Santo Dio*[15]*,* am îngăimat la pieptul ei, incapabil să mă ridic, să mă mişc, să fac orice altceva în afară de a respira. Ce naiba mi-ai făcut?

— Eu? râse ea, trecându-şi degetele prin părul meu. Poate ce mi-ai făcut tu mie. A fost... incredibil. Nu cred c-o să pot merge prea bine după aşa o partidă.

M-am sprijinit într-o mână şi am privit-o. Era roşie la faţă, avea buzele umflate, iar părul umed se răsfira rebel în jurul chipului ei adorabil. Avea acea lucire satisfăcută în ochi şi se uita la mine ca la un zeu.

— De două ori? Ai terminat de două ori? îmi surâse ea.

— Cred... cred că da.

Parcă nu-mi funcţiona creierul. Tot ce ştiam era că, indiferent ce făcuserăm împreună, mai voiam. Surâsul ei se transformă într-un zâmbet larg. Îşi muşcă muza de jos, se ridică în coate şi mă sărută.

— Mmmm, ce tare! Data viitoare o să te fac să-ţi dai drumul de două ori mai tare. De ambele dăţi. Dar până atunci chiar trebuie să mâncăm ceva.

Avea dreptate. Dar imediat ce am părăsit, cu un geamăt, lăcaşul ei strâmt, cald şi umed, mi-am dorit să fiu din nou în ea. Mi-am tras pantalonii, iar ea se ridică şi îşi aranjă tricoul, acoperind acel loc fermecat dintre coapse. Atunci mi-am dat seama că nu fusesem un iubit prea generos. Nu o atinsesem, nu o sărutasem şi nici nu o linsesem acolo. Pur şi simplu intrasem în ea dintr-o mişcare şi o regulasem până-mi pierdusem minţile. Se dădu jos de pe masă şi îşi

---

[15] Dumnezeule mare (în limba italiană, în original)

scutură pletele. Am apucat-o de mână şi am sărutat-o înainte să facă doi paşi către aragaz.

— Asta pentru ce e? mă întrebă cu un zâmbet dulce.

— Pentru tine. Îți promit că data viitoare o să fiu mai bun şi mai atent cu tine, am răspuns, sărutându-i degetele unul câte unul.

— Mai bun? Mai bun decât adineauri? se încruntă ea. Nu cred că ai cum.

— O, ba da. Şi încă cum! am răspuns, trăgând-o spre mine şi sărutând-o. Pot mult, mult mai bine.

Ca să i-o dovedesc, mi-am strecurat o mână între coapsele ei şi i-am frecat uşor clitorisul cu degetele.

— Ei, bine... suspină ea, înfiorându-se.

— Îți promit că o să te fac să termini de mai multe ori, cu degetele şi gura, înainte să îmi pierd iar controlul.

Se ridică pe vârfuri, mă cuprinse după ceafă şi îmi trase buzele spre ale ei, sărutându-mă cu atâta pasiune că mi se scula din nou.

— Las-o încolo de mâncare, spuse ea. Trage-mi-o. Fă-mi ce vrei, Luc. Sunt a ta. A ta cu totul.

I-am despărțit buzele cu limba şi am invadat-o. Ştiam că e a mea. Ştiam că avea să fie mereu a mea. La fel cum ştiam că, oricât aş încerca să mă conving că nu-i aşa, n-am să fiu niciodată suficient de bun pentru ea. N-o voi merita niciodată.

Capitolul 8

Natalie

Într-un final am reuşit să îl conving pe Luc să mănânce, după ce şi-a făcut mendrele cu mine chiar acolo, în bucătărie. Prea mult n-a mâncat, totuşi – cam jumătate din omletă şi o felie de pâine prăjită, dar eram sigură că era mai

mult decât mâncase toată săptămâna, aşa că nu l-am presat. După ce am spălat vasele împreună, ne-am întins pe canapea şi ne-am uitat la un film, ceva de acțiune. Mare lucru n-am înțeles din film, pentru că amândoi eram prea ocupați să ne bucurăm de apropierea noastră. Eu îi mângâiam părul, iar el adormi, într-un final, cu capul pe pieptul meu şi trupul lui masiv învăluindu-mă ca o pătură. În următoarele zile, petrecu mult timp dormind. Bănuiam că voia să recupereze timpul pierdut, pentru că fără mine nu dormise mai deloc. Mi-am dat seama destul de repede că nu reuşea să doarmă decât dacă mă atingea cumva. Cu o mână, cu un picior, cu spatele... totul era să mă simtă lângă el, să simtă contactul fizic. Dacă în timpul zilei, de exemplu, când trăgea un pui de somn aproape încolăcit în jurul meu, sau pe timp de noapte, dacă mă mişcăm, atunci tresărea şi se trezea panicat. Reacția lui îmi făcea şi mie inima să bată mai repede, căci nu îi stătea deloc în fire.

Nu-i plăcea nici să mă scape din ochi. Era constant în apropierea mea, spre deosebire de primele zile la castel, când nu voise să aibă deloc de-a face cu mine. Nu eram prea sigură ce să cred. De fiecare dată când vedeam în ochii lui că îl cuprinde panica, îmi era aproape teamă să deschid subiectul. Nu voiam să risc să se îndepărteze din nou de mine.

— Unde e acum? îmi sună în ureche întrebarea lui Felicity, cu care vorbeam la telefon.

— Face jogging pe plajă. E cumplit de tensionat. E ca un arc gata să se rupă. A trebuit să-l forțez să iasă şi să-şi consume energia.

— Şi a ieşit fără tine? E un semn bun.

Am oftat.

— Şi eu sunt tot pe plajă, înfăşurată în pătură. De aici vorbesc cu tine. Se tot uită încoace ca să fie sigur că n-am plecat. Luc a fost ¿întotdeauna un tip posesiv, dar de data

asta nu e acelaşi lucru. E un pui de paranoia, crede că la un moment dat o să dispar. Nu îi stă deloc în fire.

— Aşa este. Cu sexul cum vă merge? Faceți sex din nou, sper.

Obrajii mi se colorară sub aerul rece de octombrie.

— Da.

— Şi?

Mi-am muşcat buza. Nu ştiam cum să-i răspund fără să spun prea multe. Unele detalii ale relației noastre erau prea importante şi intime, lui Luc nu i-ar fi plăcut să mă apuc să bârfesc despre ele. Mai ales despre viața noastră sexuală.

Cum nu am răspuns, Felicity continuă:

— Nat, sunt medic. Nu prea există lucruri care să mă şocheze. Eu şi Marco am decis să vă lăsăm singuri şi pentru a vă da ocazia să vă reconectați sexual, să vă redescoperiți intimitatea. Recăpătarea controlului asupra propriei sexualități e primul pas spre vindecarea lui Luc.

Chiar îi împărtăşeam convingerea şi tocmai de aceea în ultima săptămână nu îl refuzasem niciodată când mă atinsese. Am oftat, mi-am trecut degetele prin păr şi am privit spre plajă. Luc ajunsese în dreptul unei stânci, cam la un kilometru şi jumătate de mine. Avea să se întoarcă în câteva minute, aşa că am profitat de ocazie să îi răspund lui Felicity fără ca el să mă audă:

— Apetitul sexual îi e ridicat. Gen de mai multe ori pe zi şi de câteva ori pe noapte.

Ea râse.

— Asta e, doar te-ai măritat cu un bărbat care dă pe afară de testosteron. Aş zice că e lucru bun că are aşa un apetit ridicat.

— Nu înțelegi. Da, dorința şi interesul sunt la cote înalte, dar ceva e diferit.

— Explică-mi.

Nu prea ştiam cum, dar aveam nevoie de ajutorul ei ca să

ajung la el şi, până acum, nimic nu funcționase.

— Nu mă îndoiesc că mă doreşte, ceea ce e un lucru bun, dar am senzația că foloseşte sexul ca să îl distragă de la altceva. De fiecare dată când încerc să îl provoc la o discuție despre ce simte sau pomenesc de familia lui, începe să mă pipăie şi vrea să facem sex. Iar sexul, actul în sine, e diferit.

— Diferit în cel fel?

— Păi... am ezitat, schimbându-mi poziția, uşor jenată. Personalitatea lui Luc este...

Căutam cuvântul potrivit. Cuvântul care să îl încorporeze cât mai bine pe bărbatul de care mă îndrăgostisem.

— Mascul alfa? Dominator? Ori la bal, ori la spital? Faci ca mine sau dispari? sugeră Felicity, făcându-mă să izbucnesc în râs.

— Într-un fel, deşi ştie să nu încerce cu mine faza cu faci ca mine sau dispari.

— De-asta eşti exact femeia de care are nevoie, pentru că nu-i accepți toate rahaturile.

Era adevărat. Fusese chiar unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise de mine. Îi plăcuse că îl provocam, că nu eram una dintre acele femei care acceptau orice de la el şi nu-i ieşeau din cuvânt. În acelaşi timp, mă făcuse să îmi depăşesc limitele, din punct emoțional şi sexual, iar acela fusese unul dintre motivele pentru care mă îndrăgostisem de el. Am înghițit cu greu, forțându-mă să continui să vorbesc:

— În pat, Luc a fost mereu un pic imprevizibil. De-a lungul relației noastre am făcut adesea sex romantic, tandru, lent... dar el are şi o latură foarte dominatoare, am spus, muşcându-mi buzele, căci nu ştiam cum să o spun fără ca Felicity să-l creadă pe Luc un ciudat. Ei, bine, latura asta nu io mai regăsesc. De fiecare dată când facem sex e banal ca înghețata de vanilie. Stilul misionar şi tot tacâmul. Se asigură că vede tot ce se întâmplă şi că poate observa cu

ochii lui dacă îmi place. Şi îmi place, sincer. Nu mă plâng deloc, îmi place mult să fiu cu el, doar că...

— Doar că nu este Luc cel de dinainte, completă Felicity în locul meu, dându-şi seama că nu-mi găseam cuvintele.

— Aşa e, i-am răspuns, recunoscătoare.

— Iar ție îți place Luc cel puternic, autoritar, uşor pervers.

Simțeam că obrajii îmi iau foc de jenă şi mi-am rezemat fruntea de genunchii pe care îi țineam îndoiți la piept, cu toate că ştiam foarte bine că Felicity nu are cum să mă vadă.

— Sunt defectă, ştiu.

— Nu eşti, crede-mă! râse Felicity. Nu-i în neregulă să ai chef de sex... nevanilat. Nici eu nu-s amatoare de vanilie, după cum bine ştii. Cât despre Luc... Impactul emoțional al unui viol e diferit asupra unui bărbat față de cum îl resimte o femeie. Luc şi-a petrecut toată viața încercând să găsească măcar un crâmpei de control într-o lume unde, de fapt, nu deține câtuşi de puțin controlul. Iar ei i-au luat şi acea brumă de control prin ritualul la care te-au şi obligat să asişti. Prin asta nu i-au afectat atât trupul, cât mintea. În clipa asta e important să se simtă în siguranță. Iar ce faci tu, oferindu-i alinare şi căldură şi sex de care-şi doreşte, fie şi din acela banal, e ceea ce îi trebuie ca să se vindece. Când o să fie pregătit pentru mai mult, o să ştii.

Erau lucruri logice şi de bun-simț, dar tot eram îngrijorată.

— Vezi tu, problema e că el nu consideră că ce i-au făcut a fost viol, pentru că şi-a dat consimțământul.

— Nu contează. N-a fost o alegere pe care a făcut-o de bunăvoie. A fost constrâns să-şi dea consimțământul. Nu i s-a dat de ales, de fapt. Fie era de acord să participe la ritual, fie te-ar fi sacrificat pe tine. Pentru că cei din Casă ar fi venit după tine.

— Ştiu.

Mi-am sprijinit fruntea mâna liberă. Simțeam că mi se face rău din nou, gândindu-mă la situația imposibilă în care îl puseseră.

— Numai că nu e deloc dispus să discutăm despre asta, am continuat. Nici despre ritual, nici despre viol, nici despre flagelare. Când aduc vorba, schimbă imediat subiectul. Cum să se vindece emoțional şi sexual dacă nu discută despre asta?

— Natalie, au trecut doar câteva săptămâni.

— Ştiu, dar simt că deasupra noastră pluteşte o negură ce nu se mai risipeşte odată. Rănile de pe spate i se vindecă de la o zi la alta, arată tot mai bine, dar inima şi mintea lui nu se vindecă. Parcă bat pasul pe loc. Şi ce-o să se întâmple când mă vor obliga să-l duc înapoi în Italia? Situația actuală nu e permanentă, şi ştim cu toții asta. Ei îl vor înapoi. Iar mie mi-e frică, o frică de moarte de ce se va întâmpla cu el dacă îl ducem înapoi prea devreme. Încă nu e el însuşi. Nici măcar nu ştiu dacă va redeveni vreodată bărbatul pe care îl ştiam. Şi nu ştiu dacă nu cumva îl va da complet peste cap momentul în care va da iar cu ochii cu ei, în starea asta de fragilitate în care e.

— Te înțeleg, spuse Felicity. Ai toate motivele să fii îngrijorată. Dar vreau să iei în calcul şi alte câteva elemente. Întâi şi-ntâi, Luc e puternic. Va trece peste încercarea asta. Şi te are pe tine ca sprijin, lucru care contează enorm. Te iubeşte şi are încredere în tine. Eşti singura care îl poate ajuta să se vindece. Şi mai e ceva. Avem timp. Marco ne va avertiza din vreme când îl vor vrea înapoi pe Luc. Dacă se va întâmpla prea repede, iar el nu va fi pregătit, Marco va găsi o cale să tragă de timp. Nimeni n-are nimic de câştigat dacă Luc se întoarce fără să fie sută la sută pregătit. Suntem aici ca să vă ajutăm pe amândoi, Natalie. Vom face tot ce ne va sta în puteri pentru ca Luc să îşi revină.

Ştiam că e sinceră şi credea fiecare cuvinţel. Dar ştiam şi că Felicity şi Marco aveau propria lor agendă, propriile interese. Voiau ca Luc să fie sănătos pentru ca atunci când va prelua poziţia tatălui său, când va deveni Mare Duce, să îi provoace pe liderii Casei lui şi să provoace o revoltă. Doar că mie nu-mi păsa de toate astea, îmi păsa doar de Luc, voiam doar să găsesc o metodă de a-l readuce la suprafaţă pe bărbatul încrezător, sexy, charismatic de care mă îndrăgostisem. Mi-era groază la gândul că el nu va mai reapărea vreodată.

— S-a programat la o şedinţă cu vreunul dintre terapeuţii de pe lista pe care v-am lăsat-o? întrebă Felicity.

— Nu. Şi nu l-am mai presat după ce prima dată când i-am propus aproape că a luat-o razna.

— Bine-ai făcut. Dar lasă-le la vedere. Poate aşa va lua totuşi în calcul să stea de vorbă cu cineva. Iar până atunci, tu fă ce faci şi acum. Va fi bine, Natalie. Se va da pe brazdă. Ştiu că acum îţi vine greu să crezi şi că nu ţi se pare că lucrurile merg cum ar trebui. Dar, crede-mă, va fi bine.

Pe toată durata convorbirii, am încercat să mă conving că Felicity avea dreptate. Dar în clipa în care am închis tot nu eram sigură. M-am străduit însă să afişez un zâmbet, pentru că Luc venea spre mine, parcă scăldat în razele soarelui la apus. Mi-am pus masca soţiei optimiste şi puternice de care ştiam că avea nevoie, deşi în sufletul meu era o furtună de temeri, îndoieli şi nervi.

— Hei, străine! i-am spus când se opri pe nisip, în dreptul meu.

Era asudat, dar arăta superb: plin de muşchi, în pantaloni scurţi, tenişi şi un tricou larg. Se aplecă după sticla de apă de lângă mine.

— Cum a fost alergarea? l-am întrebat.

— Grea. Urăsc să alerg pe nisipul ăsta infect.

Am zâmbit şi mai larg.

— E foarte bine că e greu. Nu degeaba sportivii de performanță fac şi antrenamente pe nisip.

Se încruntă, îşi lăsă capul pe spate şi bău cu poftă din sticlă.

— Eu nu sunt sportiv de performanță, îmi spuse după ce termină de băut.

Adevărat. Era al meu. Şi nu aveam de gând să-l las să uite.

— Ce mai zicea Fee? întrebă, lăsând sticla jos.

— E bine. Cred că un pic frustrată că stă la ai ei. Mama ei o tot bate la cap că vrea nepoți.

Luc pufni şi privi în zare, spre apa care căpătase parcă nuanțe gri şi la valurile care se spărgeau cu zgomot de mal.

— Marco şi Felicity, părinți. Ce n-aş da s-o văd şi pe-asta!

I-am analizat profilul cu trăsături puternice, frumoase, aproape regale.

— Tu te gândeşti vreodată la copii?

— Nu.

— Niciodată?

— Niciodată.

Răspunsul lui mă luă un pic prin surprindere. Ştiam că Luc provenea dintr-o familie dementă, dar îşi adora sora şi, sub aparențele de tip dur, se ascundea un bărbat bun şi iubitor, generos şi protector. Genul de bărbat cu potențial să fie un tată desăvârşit.

Chiar în acele momente i-am observat privirea. Nu se uita la mine cu expresia adoratoare şi uimită din ultimele zile. În ochii lui gri parcă mocneau furtuni asemenea valurilor oceanului ce se întindea în spatele lui.

— Se pare că tu te gândeşti, îmi aruncă el.

— Păi... nu chiar. Adică...

M-am simțit brusc încurcată şi, ca să-i evit privirea, m-am uitat spre ocean. Niciodată nu vorbiserăm despre copii şi ştiam că în niciun caz nu era momentul, ținând cont de tot

ce se întâmplase recent.

— Nu ştiu, i-am spus. Nu pot să spun că nu tn-am gândit. Doar că n-a venit vorba până acum.

— Vrei copii.

Vocea îi era lipsită de cea mai mică urmă de entuziasm. De fapt, eram destul de sigură că detectasem o undă de dezamăgire. Mi-am ridicat privirea spre el, simțind cum inima mi-o ia brusc la galop.

— Nu chiar acum. Dar în cinci sau zece ani...

Am ridicat din umeri. Mă gândeam la insula lui, la viața relaxată pe care am putea să o ducem acolo. Aproape fără să-mi dau seama, l-am văzut, cu ochii minții, jucându-se şi alergând pe plajă o copie în miniatură a mea sau a lui.

— Nu ştiu. Poate.

Mă țintui cu privirea câteva secunde, iar acele clipe de tăcere mi-au dat fiori reci. Nu din pricina frigului, ci pentru că nu nu-mi dădeam seama ce simte, ce gândeşte, sau dacă era mai bine să-mi fi ținut gura.

Într-un final, clipi şi-mi întinse o mână.

— Haide. S-a făcut frig. Mergem în casă. Tu ai nevoie de căldură, iar eu, de un duş.

I-am dat mâna, iar el m-a ajutat să mă ridic. Nu mi-a dat drumul la mână şi am pornit alături, traversând plaja şi apoi peluza înverzită. Nu mi-a dat drumul la mână nici după ce am intrat în casă şi apoi în bucătărie. Nici când am urcat scările şi am intrat în dormitorul nostru. Iar când s-a întors spre mine, mi-a dat pătura jos de pe umeri şi mi-a scos bluza, m-am lăsat în voia lui. M-am lăsat fără să protestez, pentru că simțeam că avea din nou nevoie de mine. Ceva din conversația noastră de pe plajă stârnise în el ceva straniu şi întunecat, de care încerca acum să scape, ca să nu fie tras în hău. Avea nevoie de mine, de atingerea mea, de buzele şi de trupul meu ca să revină printre oameni. Mă dezbrăcă şi de restul hainelor şi mă trase după el în baie. Porni apa,

apoi se dezbrăcă şi mă trase în braţele lui. Am acceptat imediat şi m-am lipit de el, în braţele lui, sub jetul de la duş, şi l-am lăsat să-şi facă poftele de câte ori a dorit, aşa cum făcusem de fiecare dată când dorise, toată săptămâna. Mă rugam ca, într-un fel, asta să fie de ajuns şi, într-o bună zi, umbra alături de care trăiam să se retransforme în bărbatul fără de care nu-mi puteam imagina viaţa.

— Natalie, îmi şopti la ureche o voce. Trezeşte-te.

Am oftat şi m-am cuibărit şi mai bine. Nu pricepeam cine sau ce mă smulsese din acel somn profund, fără vise. Nu-mi doream decât să alunec din nou în acea minunată stare de inconştienţă.

— Angioletto, şopti Luc din nou, scuturându-mă uşor. Trebuie să vorbim.

Am mormăit şi am încercat să mă trag mai departe de el, dar îşi petrecuse o mână în jurul trupului meu şi-mi era aproape imposibil să mă mut.

— Somn, am mormăit. Mai încolo vorbim.

— Acum. E important.

Am oftat din nou şi am deschis ochii. În cameră era beznă. M-am forţat să ţin ochii deschişi. Luc stătea în capul oaselor în pat şi se uita la mine. Părea concentrat şi aproape tulburat. Începură să-mi sune toate alarmele şi m-am trezit instantaneu. În ultima săptămână, Luc nu voise decât să doarmă şi să facem dragoste. Statul de vorbă nu fusese tocmai printre priorităţile lui. Faptul că voia să discutăm în miez de noapte îmi întindea nervii la maximum. Mi-am dat la o parte şuviţele de păr, m-am ridicat încet şi am încercat să rămân calmă.

— Cât e ceasul? E târziu?

— Nu. Da. *Merda.* Într-un fel. Trebuie să ştiu ce-ai vrut să spui mai devreme, spuse el, trecându-şi degetele prin păr.

M-am încruntat şi am început să-mi storc creierii ca să-mi dau seama ce anume din ce spusesem ar fi putut cauza

aşa o reacție. Făcuserăm dragoste la duş, apoi luaserăm cina. Urmase un film. Apoi somn. Abia dacă scosesem câteva vorbe.

— Nu... nu ştiu la ce te referi.

— La ce ai spus la plajă, mă lămuri el, dând cuverturile la o parte şi ridicându-se din pat doar în boxeri. Ai adus vorba de copii, continuă, plimbându-se de la un capăt la altul la patului. Trebuie să ştiu dacă e o condiție fără de care nu stai la discuții.

— Cum adică?

— Adică... N-am discutat niciodată despre perspectiva de a avea o familie, de a avea copii.

Mintea îmi lucra cu repeziciune. Nu ştiam de ce aducea din nou tema în discuție şi nu înțelegeam de ce era aşa important.

— Aşa e, n-am discutat. Dar avem timp suficient în viitor.

— Ba nu. Trebuie să ştiu acum. Se opri şi mă privi cu intensitate din întuneric. Vrei neapărat copii? Răspunde-mi cu da sau nu.

Nu-mi plăcea că punea presiune pe mine, mai ales la miezul nopții, mai ales după tot ce se întâmplase în ultima perioadă.

— Nu ştiu. Poate nu chiar acum, dar, cine ştie, în câțiva ani...

— *Merda!*

Îşi puse mâinile în şolduri şi privi afară la luna care strălucea deasupra întinderii apei.

— Luc, ce se întâmplă? am întrebat, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

— Nu vreau copii, răspunse el încet, fără să mă privească. Niciodată. Iar dacă pentru tine e o chestiune vitală de care poate atârna relația noastră, ne putem anula căsătoria. Tot ce-ar trebui să faci ar fi să spui că te-am forțat să te măriți cu mine, ceea ce-i adevărat. Iar Fee ar apela la contactele ei

ca să-ți faci un rost în altă parte.

— Hei, stai aşa!

Am dat şi eu cuverturile la o parte şi tn-am dat jos din pat, îmbrăcată doar cu un tricou de-al lui, şi m-am apropiat de el.

— Nu m-ai obligat să mă mărit cu tine. Uiți că eu te-am cerut?

— N-are-a face.

Nu prea înțelegeam ce se petrece, dar nu îmi plăcea nici răceala din glasul lui, nici faptul că nu voia să mă privească. I-am atins brațul cu mâna.

— Luc, ce se întâmplă? Despre ce vorbim aici?

— Despre viitor. Despre ceva la care trebuia să mă fi gândit dracului până acum.

Mă privi în sfârşit, dar ochii îi erau ca două tornade. Nu mai semănau deloc cu acei ochi blânzi şi încărcați de iubire în care mă oglindisem în ultimele zile.

— Nu am să-ți dăruiesc copii, Natalie. Niciodată. Dacă nu te poți împăca cu asta, va trebui să o rezolvăm chiar acum.

Îmi dădea un ultimatum pe un subiect căruia până acum nici nu prea îi acordasem importanță. Nu-mi plăcea deloc situația în care mă punea. Nici faptul că îmi cerea să iau o decizie pe moment. Nu i-am spus însă nimic din ceea ce gândeam, pentru că părea gata să-şi piardă bruma de control pe care o mai deținea. Trecuse prin prea multe ca să-l provoc astfel şi, probabil, să îl pierd pentru totdeauna. Mai ales că făcusem eforturi atât de mari ca să-l readuc lângă mine.

— Nu am nevoie de copii, Luc. În schimb, am nevoie de tine.

Se crispă uşor, îşi încleştă fălcile şi mă privi cu ochii aceia de furtună. Iar în tăcerea aşternută între noi am sesizat focul. Am simțit pericolul. Am văzut un infern de emoții, un infern pe care făcea eforturi uriaşe să îl țină sub control. Şi

am avut o reacție viscerală, de căldură în vintre. Instinctiv, mi-am strâns coapsele. Recunoşteam acea imagine. Era Luc cel întunecat. Luc cel dominator, care făcea să mi se taie genunchii şi să-i cedez la comandă. Acel Luc pe care îl aşteptasem să revină la suprafață, să se întoarcă la mine. I-am atins mâna cu degetele tremurând şi i-am strâns-o uşor.

— Te vreau, am şoptit. Lasă-mă să îți arăt.

Mă privi câteva secunde ce părură o eternitate, cu ochii ca nişte uragane dezlănțuite, apoi îşi retrase mâna.

— Nu sunt obosit. Du-te înapoi în pat

Inima începu să-mi bată nebuneşte. Îl priveam cum se îndepărtează de pat şi se îmbracă.

— Luc, stai un pic!

— Conversația asta s-a încheiat, îmi spuse în timp ce se îndrepta spre uşă. Nu veni după mine, Natalie.

Uşa se închise cu zgomot, iar ecoul răsună în cameră. Rămasă singură, am început să mă gândesc ce naiba se întâmplase şi cum de ajunsesem în acea postură într-o clipită. Nu reuşeam să-mi explic. Orice îi provocase acea reacție provenea, cu siguranță, dintr-un loc întunecat din adâncul lui, un loc pe care refuza să îl împartă cu mine. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum să ajung la el când pătrundea în acea zonă înnegurată. Nici nu ştiam dacă ar fi înțelept să încerc. Simțeam că distanța parcă tot mai mare dintre noi îmi săpa un gol în suflet. Şi mai simțeam că, într-un fel sau altul, tot familia lui era de vină. Mai ales când mă gândeam la femeia aceea care se urcase pe el şi la comentariul mamei lui, care supusese că femeia ar putea fi fertilă.

Nu mai reuşeam să-l citesc pe Luc. După conversația pe care o avuseserăm în urmă cu câteva nopți, când vorbiserăm despre copii, era mereu tensionat. De fiecare dată când încercam să deschid subiectul spunea că e prea obosit să stea de vorbă sau pleca pur şi simplu de lângă

mine. Făcea asta tot mai des – evita să discute despre orice subiect ce avea cât de cât o însemnătate şi mă lăsa singură, izolându-se cu gândurile lui. Încercam să am răbdare cu el. Ştiam că are multe de gestionat. În acelaşi timp, deveneam tot mai nemulţumită de la zi la alta. Mai mult, începeam să îmi fac griji că prin faptul că nu îl obligam să stăm de vorbă despre ritual nu făceam decât să ne facem rău, în loc să ne ajutăm. Îmi scăpa printre degete. Era o realitate pe care nu o puteam ignora, îmi spuneam în acea după-amiază liniştită, stând la masa din bucătărie şi sorbind din ceai. De trei zile nu mai avuseserăm relaţii intime. Din acea noapte când mă trezise din somn ca să avem acea conversaţie ciudată. Mângâierile şi atingerile cu care mă copleşise până atunci dispăruseră. Împărţeam în continuare acelaşi pat, numai că Luc nu se mai înghesuia în mine noaptea, ca să mă simtă, ci se întorcea cu spatele şi se îndepărta cât putea de mult. Simţeam cum golul ce se căsca între noi creştea de la zi la alta. Şi mă durea inima, pentru că nu ştiam cum să îl acopăr, cum să îl reduc. Mă temeam că va continua să crească dacă nu găseam o cale să ajung iar la inima lui Luc.

Gândul îmi provoca o suferinţă fizică pe care o resimţeam în întreg corpul. Dar chiar înainte să mă las în voia durerii cineva bătu la uşă. Am tresărit şi m-afn întors, apoi am scos un oftat de uşurare, recunoscând-o pe Felicity pe geam.

M-am ridicat şi în doi timpi şi trei mişcări am ajuns la uşă.

— O Doamne! am exclamat, îmbrăţişând-o. Ce faceţi aici? i-am întrebat pe amândoi, căci lângă Felicity îşi făcuse apariţia şi Marco.

— Marco s-a cam săturat de ai mei.

— Minte! comentă Marco, aşezând pe blatul bucătăriei pungile cu cumpărături. Îmi plac mult părinţii ei. Ea a vrut să plecăm.

Felicity dădu ochii peste cap şi zâmbi.

— Bine, recunosc. Mama mă tot bătea la cap cu nuntă şi copii. Deveneam claustrofobă în casa aia.

Am zâmbit, dar comentariul ei îmi provocă un val de greaţă, amintindu-mi de declaraţia lui Luc, care spusese ritos că nu vom avea copii. Da, înţelegeam de ce nu voia. La fel ca el, nu voiam ca familia lui să se folosească de copiii noştri. Numai că nu îmi plăcuse deloc felul în care pusese problema, fără să lase loc de discuţii. Practic, îmi cerea să accept sau să anulăm căsătoria. Mă nemulţumea groaznic faptul că refuza să discute cu mine nu doar despre asta, ci şi despre orice altceva.

— Unde e Luc? întrebă Marco.

Mi-am trecut degetele prin păr şi mi-am spus că toată povestea cu şi despre copii nu conta. Până să îl cunosc pe el nici nu mă gândisem la copii, aşa că de ce m-ar fi deranjat deodată ideea de a nu îi avea?

— E sus. Abia s-a întors de la alergare. Probabil tocmai a ieşit din duş. Du-te sus să-l saluţi.

— Asta cred că o să fac, spuse Marco.

Îi mai aruncă o privire complice lui Felicity şi porni spre scări.

— Ce-a fost asta? am întrebat-o pe Felicity.

Felicity se aşează pe un scaun de bar.

— Treburi bărbăteşti. Dar zi-mi de tine. Expresia ta îmi spune că lucrurile nu s-au îmbunătăţit prea mult faţă de ultima dată când am vorbit la telefon.

M-am încruntat, cu toate că n-aş fi vrut, mi-am încrucişat braţele la piept şi m-am rezemat de blat.

— Aşa e.

— Tot nu vrea să discutaţi despre ce s-a întâmplat? Am clătinat din cap şi mi-am privit picioarele goale.

— Acum nu mai vorbeşte cu mine despre nimic. Şi nu ştiu ce să fac.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Felicity, înclinând uşor

capul.

Nu eram convinsă că ar trebui să abordez subiectul, dar până la urmă mi-am zis că nu are sens să mă ascund. Poate Felicity venea cu o idee care să-mi fie de ajutor sau care să mă lămurească ce se petrece cu el.

— Am avut o conversație ciudată rău. Despre copii.

— Ce-i cu copiii?

— Ideea era că nu vrea să aibă vreodată copii şi că, dacă eu țin neapărat să avem, ar trebui să anulăm căsătoria şi să te rugăm pe tine să mă ajuți să fug departe de cei din Casă.

— Chiar a spus asta?

— Da, am oftat. Cu subiect şi predicat. Şi de-atunci s-a retras complet din punct de vedere emoțional. Iar fizic, e mereu distant. Nu chiar ca atunci când ați plecat, dar...

Am ridicat din umeri, nesigură. Nu mai ştiam ce să spun.

— E distant în sensul că...?

— În sensul că nu mai facem sex. Deloc. Ori de câte ori îl ating îmi spune că e obosit. E o întoarcere la 180 de grade.

— Rahat! Tu ce-ai zis la faza cu copiii?

— Am încercat să fiu înțelegătoare. Serios acum, discuția s-a iscat chiar de nicăieri şi m-a luat prin surprindere. Nu am nevoie de copii ca să fiu fericită, dar aş vrea să putem discuta despre asta ceva mai mult, nu doar aşa, cinci minute în toiul nopții. Şi aş prefera ca discuția să nu se încheie cu ieşirea lui furtunoasă din cameră şi cu decizia unilaterală că nu vom mai discuta vreodată pe tema asta.

— La naiba, Luc! mormăi Felicity, clătinând din cap. Ce idiot poate fi uneori!

— Ştiu, am răspuns, cu umerii lăsați. Cu toate astea, îl iubesc. Chiar şi atunci când se poartă ca un dobitoc.

Mi-am muşcat buzele. Nu ştiam dacă ar fi cazul să-i spun şi restul. Apoi m-am gândit că Felicity chiar era persoana care mi-ar putea potoli temerile.

— Pot să te întreb ceva despre cum funcționează Casa

lui?

— Sigur că da. Numai că e posibil să nu ştiu răspunsul. Mi-am adunat forţele şi am vorbit.

— În timpul ritualului, mama lui Luc mi-a şoptit ceva la care nu am vrut să mă gândesc prea mult, dar care de câteva zile nu-mi iese din minte.

— Aşa... Continuă!

M-am foit pe scaun, căci discuţia nu mă făcea să mă simt deloc în largul meu.

— E posibil ca... Vreau să spun, fata aceea ar putea rămâne însărcinată după ce i-au făcut lui Luc? am întrebat, silindu-mă să ignor amăreala care îmi umpluse gura.

Felicity rămase tăcută câteva clipe.

— Nu ştiu, răspunse, într-un final. Crezi că asta îl îngrijorează pe Luc?

— Nu. Nu ştiu. Adică... nu s-a referit direct la asta, dar la ce reacţie ciudată a avut în timpul discuţiei despre copii am început să mă întreb dacă nu cumva fix asta îl macină. Practic, e încă ceva de care se simte vinovat, deşi nu s-a întâmplat din vina lui. Nu cred că familia lui e atât de bolnavă încât să îi răpească până şi asta, dar după tot ce au făcut până acum, nu pot exclude nimic. Şi de fiecare dată când mă gândesc că există o şansă cât de redusă ca acea fată să fie însărcinată, mă simt... josnică. Ticăloasă. Şi simt, în acele clipe, că i-aş sugruma pe toţi.

Felicity se apropie de mine şi mă luă de umeri.

— Uită-te la mine. Ştiu că eşti îngrijorată, dar chiar nu cred că e cazul. Nu-mi place să folosesc exemplul Maricellei, dar gândeşte-te că au fost dispuşi la orice ca să se asigure că nu va aduce pe lume copilul lui Dante. Luc e moştenitorul Casei. Nu vor îngădui ca una dintre fetele care au luat parte la ritual să nască un bastard, carne din carnea lui şi sânge din sângele lui. Mama lui Luc voia doar să te rănească prin acele cuvinte. Sunt convinsă. Voia să îţi

facă rău, să te destabilizeze, să te facă să suferi. Şi a reuşit. Natalie, şi-au bătut jos de trupul lui Luc în acel ritual, iar pe tine te-au adus ca să-şi bată joc de mintea ta. Vor să fii geloasă şi speriată, iar sentimentele astea să intervină între tine şi Luc. Chiar dacă până la urmă au fost de acord cu căsătoria voastră, ştii bine că nu le convine că ai atâta influenţă asupra lui. Vor face tot ce le va sta în puteri ca să vă despartă. Nu trebuie să-i laşi. Trebuie să fii puternică şi să nu te laşi manipulată. Pe de altă parte, nu vreau nici să continui să îţi ignori emoţiile şi temerile, pentru că nici ele nu ajută în situaţia dată. Trebuie să discuţi cu Luc despre. Asta. Trebuie să îi spui ce simţi. Doar aşa te vei putea vindeca. Şi, dacă o vei face, poate că îl vei încuraja şi pe el să discute despre ceea ce simte.

Ştiam că are dreptate, dar nu ştiam cum să fac tot ce-mi spunea. În ultima vreme abia dacă reuşeam să-l ţin în aceeaşi cameră cu mine. Cum aveam să-l conving să stea suficient ca să discutăm?

Am închis ochii şi am tras aer în piept.

— Şi dacă nu merge? Dacă îl îndepărtez şi mai mult?

— Atunci îl faci să te asculte, răspunse Felicity şi mă luă de mână. Vino. Ţi-am luat ceva.

Am urmat-o către uşa de la bucătărie. Când o deschise, aerul rece m-a făcut să mă înfior. Am coborât treptele ce dădeau spre alee, iar ea îmi făcu semn să o urmez.

— E în portbagaj, îmi spuse. Nu voiam să ţi-o dau imediat, mă gândeam că s-ar putea ca Luc să fie de faţă.

Mi-am înfăşurat cardiganul lung cât mai strâns pe corp. Pe sub el aveam doar un tricou şi colanţii. Mi-am reproşat că nu-mi pusesem şosete, mi-ar fi fost de mare folos. Aşa eram nevoită să umblu desculţă pe alee până la Range Roverul negru. Felicity deschise portbagajul şi scoase o cutie dreptunghiulară pe care mi-o înmână.

— Poftim. Ţi-am adus câteva chestii care ţi-ar putea fi de

ajutor.

Am deschis capacul şi i-am inspectat conținutul cu ochi mari şi gura căscată.

— Nu te speria, râse Felicity.

Nu eram speriată, eram doar complet nedumerită. Din tot ce mi-ar fi putut oferi Felicity, conținutul acelei cutii era cu totul neaşteptat. Aveam în fața ochilor nenumărate jucării sexuale, ambalate, nou-nouțe. Pe unele le ştiam. Ştiam cum se folosesc. Pe altele, câtuşi de puțin.

— Hm... Nu ştiu ce să spun.

Felicity râse din nou.

— Când mi-ai zis că sexul cu Luc e cam tern, m-am gândit că ți-ar fi de folos câte ceva ca să înviorezi atmosfera.

Am recunoscut o pereche de cleşti pentru sfârcuri. Luc folosise ceva asemănător pe mine când eram la Veneția. Dar cătuşele învelite în blană... Am înghițit greu şi am încercat să îmi alung din minte imaginile acelea pe care chiar nu voiam să le revăd. Ştiam că Felicity voia să mă ajute, nu să mă facă şi mai geloasă.

— Hm... Am pus capacul la loc, ca să nu mai văd jucăriile. Mulțumesc... cred.

Valuri de anxietate îmi răvăşeau simțurile. Oricât de mult încercam, nu puteam să nu mă întreb de unde ştia atâtea despre ce-i place lui Luc.

— E cam frig. Hai să intrăm în casă.

N-am făcut decât câțiva paşi şi Felicity mă prinse de mână şi mă întoarse cu fața la ea.

— Stai aşa. Doar nu te-ai supărat.

— Nu.

Mă privi câteva secunde, dar nu m-am putut uita în ochii ei. Priveam în jos, la cutia aceea albă şi fără etichete, urându-mă pentru ce gândeam despre ea, când ea făcuse atâtea pentru mine.

— Rahat! şopti ea. Nici nu m-am gândit la asta. Nu.

Exclus. Niciodată. Nici măcar o singură dată. Îmi strânse mâna. Eu şi Luc n-am fost niciodată împreună.

Eram geloasă şi ruşinată de propria gelozie. Am ridicat privirea spre ea. Încă ezitam.

— Dar... parcă părinţii voştri au vrut să vă combine.

— Şi au eşuat lamentabil.

— Şi-atunci cum de ştii...

Am privit iar spre cutie, căci cuvintele refuzau să-mi iasă din gură.

— De unde ştiu ce-i place lui Luc?

Am dat din cap.

— Pentru că eu şi Luc suntem prieteni de-o veşnicie. Ştiu că nu e câtuşi de puţin banal şi tern în pat, pentru că mi-a vorbit despre asta acum mulţi ani, de când eram amândoi încă la şcoală. Chiar se lupta cu faptul că nu era deloc aşa.

— Cum adică?

Îmi lăsă mâna, suspină şi se rezemă de portiera maşinii.

— Pentru că el asociază cu Casa tot ceea ce este ieşit din banal şi din plictisitor, din punct de vedere sexual. Asociază cu deviaţiile la care se dedau cei din Casă. Dar tu ştii, aşa cum şi eu ştiu, că el nu e ca ei. A-ţi plăcea sexul mai picant, mai pervers, din când în când, nu înseamnă că eşti un prădător sexual. Înseamnă că eşti uman.

Ştiam asta, şi cuvintele ei m-au făcut să privesc într-o cu totul altă lumină acţiunile lui Luc din ultimele săptămâni, din ultimele zile. Nu puteam să neg că acel Luc întunecat, dominator, care deţinea controlul absolut, care mă trezise la viaţă la Roma şi Veneţia şi care avea darul de a mă pune pe jar cu o simplă privire, dispăruse de când avusese loc ritualul. Dispăruse total... mai puţin în noaptea discuţiei despre copii. Atunci am văzut în ochii lui acea intensitate pe care o cunoşteam atât de bine, acea furtună care semnala, o ştiam bine, faptul că era pe punctul să îşi piardă controlul. Că se lupta să-şi ţină sub control uraganul interior ca să nu

se dezlănțuie asupra mea. Dar eu voiam să se dezlănțuie asupra mea. Nimic nu mă excita mai tare decât să ştiu că nu se poate controla în preajma mea. Voiam să fiu tot şi orice voia pentru că, dacă nu eram, urma să ne fie imposibil să redevenim ce eram înainte şi să mergem mai departe. Am închis ochii. Ura față de familia lui devenise şi mai intensă.

— Doamne, ritualul ăla l-a zguduit rău de tot.

— Adevărat. Dar tu îl poți ajuta. Până nu îşi recapătă controlul asupra sexualității lui, nu se poate vindeca. Iar dacă nu se poate vindeca, nu poate depăşi ce i-au făcut. Avem cu toții nevoie ca el să treacă peste. Tot viitorul depinde de Luc, de momentul când va deveni bărbatul care e sortit să devină.

Am deschis ochii şi am privit-o. Nu eram tocmai sigură că îl pot ajuta pe Luc aşa cum sugera ea. Ceea ce îi făcuseră zguduise din temelii totul pentru el – cine era, lucrurile în care credea şi cine voia să devină. Am tras adânc aer în piept. Singurul lucru de care eram sigură era că, din clipa în care ne cunoscuserăm, relația noastră se fundamentase pe sex. Şi că doar prin sex aveam o şansă să ajung la el.

Trebuia să încerc. Eram dispusă să încerc orice ca să-l readuc pe bărbatul de care mă îndrăgostisem.

— Mulțumesc.

Îmi zâmbi şi se îndepărtă de maşină.

— Nu-mi mulțumi acum. Mulțumeşte-mi după. Şi dacă nu merge, nu cumva să-i spui că ai toate astea de la mine.

Am zâmbit.

— Haide, îmi spuse, pornind spre casă. Am făcut cumpărături pentru cină. Şi nu-ți face griji, nu rămânem aici. După masă, o luăm spre coastă şi vom petrece un weekend romantic. Ultimul lucru de care aveți nevoie e să vă împiedicați de noi pe aici.

— Cred că lui Luc i-ar conveni, de fapt.

— E, pe dracu'! Treaba ta va fi să-l seduci, râse ea.

Am intrat împreună în casă, cu cutia în braţe. Eram bucuroasă şi recunoscătoare că Felicity venise. Avem un plan. Iar ea avea dreptate. Nu aveam să-i las pe părinţii lui Luc să ne îndepărteze. Eram mai puternici decât ei. Trebuia să fim. Trecuserăm prin atâtea încât era singurul adevăr pe care eram dispusă să îl accept.

Capitolul 9

Luc

— *Porca puttana!* am scrâşnit, cu ochii la scrisoarea pe care mi-o întinsese Marco. Ai citit-o? l-am întrebat, şezând pe marginea patului, înfăşurat doar în prosop.

— Da, răspunse Marco.

Stătea în picioare la celălalt capăt al camerei, cu mâinile înfipte în betelia blugilor.

Vibram de furie şi ştiam că îmi era tot mai greu să o stăpânesc. Am mototolit scrisoarea şi am aruncat-o pe jos.

— Mai bine o omoram când am avut ocazia.

— Şi cam despre ce ocazie vorbim? întrebă Marco.

Am luat scrisoarea de pe jos şi am aruncat-o în coşul de gunoi din baie, apoi m-am dus spre şifonier şi mi-am ales câteva haine.

— Despre fiecare zi din viaţa mea până am făcut 20 de ani.

Mi-am tras pe mine nişte boxeri, o pereche de blugi curaţi şi un pulover, pentru că era al naibii de frig aici, în Scoţia.

— Sau în acele câteva zile în care am fost în Italia, luna trecută. Chiar are senzaţia că o să iert tot ce mi-au făcut? Ce i-au făcut lui Natalie?

M-am întors spre Marco, iar el îşi înclină capul în semn că da, ei chiar credeau că voi ierta totul.

— Ştim amândoi că nu vor să uiţi, dar se aşteaptă să fii

disciplinat şi să treci peste asta.

— Să-i ia dracu'!

Am tras un pic de pulover, dorindu-mi fierbinte să-l rup, să îl sfâşii şi să mă dau cu capul de pereți, deşi ştiam că n-o să mă simt mai bine după.

— Din partea mea, să-i ia dracu'!

— Scopul scrisorii a fost să te înfurie. A funcționat.

Nu mai spune! Mama îmi scrisese că înțelegea că am nevoie de timp să-mi revin, dar că în curând trebuie să mă întorc în familie şi să-mi iau în primire rolul pe care îl aveam în cadrul casei. Aceleaşi rahaturi pe care mi le servise şi în urmă cu 12 ani, după ce plecasem din Italia. Numai că de data asta nu mai menționa că tatăl meu se simțea prost pentru cele petrecute. Ştiam prea bine că nici el, nici ea nu se simțeau vinovați pentru ce îmi făcuseră. Pentru că nu le păsase niciodată de mine ca persoană, ci doar pentru ce reprezentam în prețioasa lor Casă.

— Trebuia să ți-o aduc, spuse Marco în timp ce mă încălțam. Înțelegi, da? Nu am vrut, dar trebuia.

Stăteam cu ochii țintă la covor şi mă simțeam ca ultimul rahat. Îmi doream să mă fi născut în oricare altă familie de pe planetă.

— Da, ştiu.

— Nu te presează neapărat. N-au spus cam când vor să te întorci. Tu şi Natalie puteți rămâne aici cât doriți.

— Deocamdată.

Am închis ochii şi m-am gândit la Natalie. Deocamdată era în siguranță față de familia mea, dar... Rahat! Nu voiam să o ştiu aproape de ei. Nu voiam să o întineze în vreun fel. Şi, la naiba, ştiind că emoțiile îmi erau atât de volatile în ultima vreme, amintindu-mi ce voisem să îi fac în acea noapte, cum dorisem să o arunc pe pat şi să-mi eliberez asupra trupului ei dulce şi delicat toate frustrările... Nu mai aveam încredere în mine în prezența ei pentru că ştiam că

nu eram cu nimic diferit față de ei. De ai mei.

— Să ne gândim la termene când va fi cazul, spuse Marco.

Glasul lui parcă mă smulse din acea lume a furiei pe care nu mai eram sigur că o voi putea controla pentru mult timp.

— Eu şi Fee vă pregătim cina, adăugă el. Am cumpărat vin şi fripturi. Tu eşti mai bine. Natalie încă nu te-a omorât. Avem ce sărbători.

Zâmbi, dar gluma lui nu mi se păru amuzantă. Îşi dădu şi el seama.

— Măcar în noaptea asta, adăugă, ignorându-mi reacția, hai să încercăm să uităm de familie şi să ne relaxăm.

Să ne relaxăm? Am pufnit încet. N-aveam cum să mă relaxez când ştiam că cei din Casă pândesc în întuneric, gata să mi-o tragă din nou. Şi când Natalie mă tot bătea la cap să-i împărtăşesc sentimentele mele de rahat. În acea noapte luasem decizia de a nu face niciodată asta cu ea, pentru că aveam să declanşez o furtună pe care nu aveam cum să o mai țin apoi sub control. Şi care urma să mă facă să pierd definitiv controlul.

Am reuşit să o scot la capăt cu bine pe durata cinei. Am fost la limită, dar am reuşit. Marco şi Felicity se ocupară de tot. De fiecare dată când eu sau Natalie voiam să îi ajutăm, ne trimiteau la loc pe scaun şi ne umpleau din nou paharele cu vin. Aveam cumva senzația că Fee voia să mă îmbete ca să las garda jos. Era clar că femeia uitase că eram un beţiv taciturn. Când beam mult, ca în seara aceea, efectul era că mă simțeam tot mai excitat. Şi eram tot mai conştient de asta de fiecare dată când Natalie râdea sau se foia pe scaun. Conştient, dar incapabil să mă opresc, pentru că era prima dată în ultimele zile când nu simțeam nevoia să dau cu pumnii în pereți. Voiam, în schimb, să o ating. Impulsul era aproape incontrolabil, şi încercam să mă lupt cu el bând şi mai mult, în speranța că o să depăşesc faza de excitație şi

voi pica direct în inconştienţă.

— Şi pe urmă, spuse Marco, care stătea în stânga mea la vechea masă din lemn, Jasper, fratele lui Felicity, a decis că scrima e sport de fătălăi, aşa că a aruncat sabia...

— Floreta, îl corectă Felicity, de cealaltă parte a mesei.

— Mă rog, replică Marco, fluturând nepăsător din mână. Aşa, şi atunci ticălosul a venit direct la mine. Ar fi trebuit să-i înfig floreta în ochi.

— Ei, haide, făcu Felicity, dându-şi ochii peste cap şi uitându-se înspre Natalie. Părinţii mei stăteau pe peluză, pe scaune, şi priveau spectacolul. Numai gura e de el.

Marco se încruntă.

— Răzgâiatul ăla de frate-tău merită câteva şuturi zdravene în fund! o avertiză Marco, întorcându-se apoi spre mine. Din partea mea, *figlio di puttana* ar merita chiar mai mult de nişte şuturi.

Felicity pufni şi luă paharul cu vin. Lângă ea, Natalie ridică o sprânceană, uluită de cum funcţionau lucrurile în Casa Merrick. Nu aveam dispoziţia necesară să îi explic. Şi nu voiam nici să mă uit prea mult lea ea, pentru că de fiecare dată când o făceam mi se scula şi mai tare. Aşa că mi-am concentrat atenţia asupra lui Marco.

— Şi tu ce-ai făcut când a venit peste tine?

— Nimic! răspunse Felicity, înainte ca Marco să aibă şansa să deschidă gura. În ultima clipă a făcut un pas în lateral şi Jasper a căzut în nas pe iarbă.

Marco chicoti şi luă paharul.

— Afurisitul ăla mic avea pământ şi iarbă până şi în nări. A fost superamuzant.

— Nu uita că vorbeşti de fratele meu! îl avertiză Felicity cu o privire ucigătoare.

— E un pişăcios, îmi mormăi Marco la ureche, apoi se întoarse spre Felicity. Armata i-ar prii. Şi nu încerca să mă contrazici. Ştii prea bine că aşa e.

Felicity oftă şi privi spre Natalie.

— Jasper e un nesuferit, aşa e. Dar e fratele meu şi îl iubesc. N-are nici 20 de ani. Are suficient timp să se maturizeze. Şi eu eram o răzgâiată când eram tânără.

Am râs, pentru că-mi aminteam perfect că exact aşa fusese. O fandosită. Fee îmi trase un şut pe sub masă.

— Ai grijă, amice!

I-am făcut cu ochiul.

— Au! *Merda.* Dacă ai venit să abuzezi de mine, mai bine aţi pleca amândoi.

Fee râânji, iar Marco clătină din cap.

— Să sperăm că tatăl tău rămâne sănătos, pentru că nimeni nu vrea ca Jasper să ajungă prea curând la conducerea Casei Merrick.

— Nu e chiar aşa rău, replică Felicity.

— Nu ca Giovanni, dar să fim serioşi, Jasper nu e nici pe departe pregătit să îşi asume un rol de conducere. Tu ar trebui să fii în fruntea Casei, nu el.

— Nu vreau, spuse ea limpede.

— Fată deşteaptă, am mormăit, dând peste cap ce mai rămăsese în pahar.

Natalie mă privea, făcându-mi sângele să clocotească, aşa că am evitat să mă uit la ea.

— Tu eşti prima născută? N-am ştiut, spuse Natalie.

— Da, răspunse Fee. Casele încă funcţionează pe principii patriarhale, aşa că nu trebuie să îmi fac griji că voi deveni cândva moştenitoarea Casei Merrick. E o responsabilitate ce-i va reveni lui Jasper.

— Până şi familia regală a Marii Britanii a modificat legea succesiunii la tron, punctă Marco.

— Ei conduc doar cu numele, se încruntă Felicity. Ştii prea bine.

— Da, dar tatăl tău a jucat un rol important în luarea acelei decizii. Şi vorbeşte de modificarea liniei de succesiune

a Casei Merrick încă dinainte ca noi doi să ne cunoaştem. Ştie că Jasper nu se compară cu tine. Nu e aşa puternic.

Felicity se încruntă şi se uită la mine.

— Tu auzi ce spune? Dacă ar fi după el, noi doi ne-am conduce Casele.

Îl auzeam foarte bine. Şi, chiar dacă eram beat, tot nu îmi plăcea ce spunea. I-am aruncat o privire severă şi m-am lăsat pe spate în scaun.

— E o idee proastă. N-ar trebui să încurajezi aşa ceva.

— De ce? Crezi că o femeie nu poate conduce? E o tâmpenie. Ştim asta amândoi.

Am riscat şi m-am uitat la Natalie, care asculta cu ochi mari.

— Nu, am răspuns, mutându-mi privirea spre Marco. Pentru că e periculos. Poate Casa Merrick e mai progresistă, dar ştii prea bine că liderii celorlalte Case nu vor accepta niciodată o femeie la conducere.

— Ei, bine, poate vor fi nevoiți să accepte. Toate Casele trebuie să se schimbe. Pentru asta facem tot ceea ce facem.

Era pe cale să se lanseze într-una dintre acele discuții despre motivele pentru care trebuia să fac pasul în față şi să-mi preiau locul care îmi revenea în Casa Salvatici, dar nu aveam chef să aud toate astea. Nu aveam chef nici să vorbesc despre Casă, despre responsabilități sau despre tot rahatul ăsta afurisit în care mă născusem. Nu dădeam doi bani pe Casa mea şi eram sătul ca toți ceilalți să tragă de mine din toate direcțiile doar din cauza unei linii de succesiune. Nu voiam decât să o iau pe Natalie sus şi să o las să mă distragă de la toate temerile şi de la tot stresul din mine. Dar aveam să urc singur, pentru că nu aveam încredere că o să-mi pot păstra controlul lângă ea. Mi-am tras scaunul şi m-am întins după paharul gol.

— Îmi pare rău să sparg petrecerea, dar sunt obosit. Cred că o să mă duc direct în pat.

Felicity ridică spre mine ochii aceia verzi, nedumeriți.

— Serios? E devreme.

— Serios, am răspuns, aplecându-mă să o sărut pe obraz. N-am dormit prea bine noaptea trecută. Mulțumesc pentru cină, i-am spus apoi lui Marco.

Mi-am dat seama după mutra lui încruntată că ştia că foloseam un pretext ca să evit acea conversație, dar nici că-mi păsa. Iar spre Natalie nu am aruncat nici măcar o privire. Mă temeam că dacă aş face-o mi s-ar prăbuşi tot autocontrolul şi aş târî-o cu mine pe scări. Am pus paharul pe blatul bucătăriei şi le-am făcut celorlalți cu mâna, îndreptându-mă spre scări.

— Pe mâine!

— Noapte bună, Luc! îmi ură Felicity.

— Noapte bună! se auzi şi Marco.

De la Natalie, nimic. Era mai bine, probabil. Pentru că nu aveam nici cea mai vagă idee ce trebuie să fac legat de nevastă-mea. Mă simțeam de rahat din cauza asta pentru că mă gândeam tot mai mult că poate ar fi mai bine dacă ar pleca în Italia chiar în acea noapte şi nu s-ar mai întoarce. După acea discuție despre copii, vedeam lucrurile clar. Puteam continua să mă amăgesc şi să îmi spun că nu îi distrugeam viața, dar nu mai puteam evita adevărul crud. Căci într-adevăr i-o distrugeam cu fiecare zi în care mai sacrifica pentru mine câte ceva. Asta mă durea şi îmi făcea rău. Şi mă dezgusta, pentru că nu ştiam cum să schimb lucrurile în bine altfel decât ucigând pe cineva din Casa mea.

Eram perfect treaz când Natalia veni în pat, ceva mai târziu. Nu ştiam cât mai stătuse cu Marco şi Felicity, dar nu îndrăzneam să mă uit la ceas. Stăteam întins pe o parte şi mă prefăceam că dorm, în timp ce ea umbla prin camera învăluită în beznă. Probabil eram un laş, dar nu aveam chef să trec iar prin tot ce-mi spusese Marco mai devreme. În

ultimele zile fusesem chiar la limită, aşa că nu aveam suficientă încredere în autocontrolul meu ca să o privesc pe Natalie. Cu atât mai mult să o ating.

După ce am auzit-o că intră în baie şi închide uşa, am început să îmi imaginez insula mea. Valurile ce se spărgeau de mal. Rotocoalele de apă înainte de a fi înghiţite de nisip. Palmierii care se unduiau sub briza caldă. Erau imagini care de obicei mă ajutau să mă relaxez. Numai că în acea noapte nu făceau decât să îmi amintească de Natalie pe şezlong, lângă piscină, în ultima zi când fuseserăm acolo împreună. Purta o pereche de bikini roz şi o pălărie de paie. Avea unghiile lăcuite într-o nuanţă de un roşu blând, iar pielea îi era aurie, sărutată de soare.

Am simţit în trup acea căldură bine-cunoscută de care nu aveam însă nevoie în acele clipe. Uşa de la baie se deschise şi se închise, iar lumina se stinse. Am auzit apoi paşii uşori ai lui Natalie şi am simţit-o cum se bagă în pat. Salteaua se lăsă uşor în jos. Apoi totul se cufundă în linişte şi nemişcare. Mi-am imaginat-o pe Natalie cum închide ochii şi adoarme. Am tras aer în piept care însă nu mă linişti deloc. Avu tocmai efectul opus, căci aşa i-am simţit şi mai intens aroma de grepfrut şi miere. Mirosul mă împinse şi mai aproape de limită şi mi-am dat seama că n-am să pun geană pe geană în acea noapte. La naiba! O variantă era să mă mut în altă cameră. Sau să renunţ de tot la somn şi să ies la alergare pe plajă, chit că eram în toiul nopţii, iar afară erau cam patru grade. Simţeam că mă transformasem într-o masă de energie gata să erupă şi care devenea tot mai puternică de la o zi la alta, în ciuda eforturilor mele de a mă împotrivi.

Salteaua se mişcă din nou sub mine, iar mâna lui Natalie mă prinse de braţ şi mă împinse pe spate. Am deschis ochii în întuneric.

— Ce faci?

— Cum îți e spatele?

— Bine.

— Bun.

Atunci mă încălecă, îmi prinse brațele deasupra capului şi îmi blocă încheietura cu ceva moale.

— Ce mama naibii?

Am încercat să-mi mişc mâna şi mi-am dat seama că îmi era prinsă de capătul de fier al patului. M-am întors să văd ce făcea Natalie şi în acea clipă ea îmi prinse ceva blănos de cealaltă încheietură şi îmi blocă şi cealaltă mână. Am făcut ochii mari când mi-am dat seama că îmi pusese cătuşe. Erau învelite în blană şi eram convins că erau roz. Fierbințeala aceea interioară crescu în intensitate, dar, cu eforturi uriaşe, am reuşit să o controlez şi i-am aruncat lui Natalie o privire prin care îi transmiteam că nu mi se părea amuzant ce se petrecea.

— Scoate-mi-le în clipa asta.

— Neah.

Ce mama naibii?! Mă provoca! Lucru care, în starea mea actuală, nu era chiar cea mai nimerită idee.

— Natalie, nu glumesc! i-am spus, expirând cu zgomot, chinuindu-mă să-mi păstrez cumpătul. Nu glumesc. N-am chef de...

— Nu mă interesează de ce ai sau n-ai tu chef.

Îşi lăsă greutatea pe mine, în poala mea. Fir-ar să fie, era atât de plăcut. Îmi plăcea la nebunie să o simt acolo. Prea mult. Şi prea aproape de unde mi-o doream cu adevărat. Îşi puse mâinile pe brațele mele, ca să nu încerc să mi le smulg din cătuşe.

— Sunt sigură că ți-ai dat deja seama că astea nu-s cătuşe adevărate şi că dacă tragi suficient de tare o să le rupi şi o să te eliberezi. Prin urmare, nu-mi fac griji că te vei enerva că te țin imobilizat, îmi spuse. Numai că n-ai s-o faci. Nu te vei elibera pentru că, după ce s-a întâmplat zilele

astea, îmi datorezi câteva momente din timpul tău. O ştiu şi o ştii şi tu foarte bine. Aşa că o să stai acolo şi-o să mă asculți. Şi n-ai să mă întrerupi până nu spun tot ce am de spus. Ne-am înțeles?

Inima îmi bătea nebuneşte în piept. O priveam pe Natalie în întuneric şi nu vedeam nicio urmă de blândețe pe trăsăturile ei. Nici măcar de drăgălăşenie sau amabilitate. Era cumplit de serioasă şi mă privea sever. Era pusă pe treabă. Avea un scop şi avea de gând să şi-l atingă. Iar acea parte dementă din mine pe care mă chinuisem în ultimele săptămâni să o neg adora atitudinea asta a ei. Şi de-abia aştepta să vadă ce va urma.

— N-ai nimic de spus? mă întrebă Natalie privindu-mă fix cu ochii albaştri, de gheață.

— În clipa asta cred că e mai sigur să tac.

— Bravo. Eşti băiat deştept.

Îmi dădu drumul şi se ridică în şezut chiar deasupra şoldurilor mele. Purta un tricou de-al meu, unul gri cu care fusesem îmbrăcat cu o zi în urmă şi care încă îmi păstra mirosul, plus o pereche de chiloți din mătase care îmi dădeau fel şi fel de senzații tari când sexul ei era lipit practic de abdomenul meu. Nu mă mai puteam gândi decât la ce mult aş vrea să-i sfâşii lenjeria ca să îi simt pielea peste a mea.

— Nu sunt proastă, Luc. Îmi dau seama ce faci. Şi ți-o zic acum, de la obraz: no să-ți meargă.

Nu prea înțelegeam unde bate, dar nu voiam so întreb direct.

— De când mi-ai aruncat bomba în noaptea aceea te-ai distanțat de mine. N-am de gând să mai suport asta, înțeleg că te simți vinovat că fata aia ar putea rămâne însărcinată, dar asta nu-ți dă niciun drept să...

— Hei, stai aşa! însărcinată?

— Bun, înțeleg că nu vrei să vorbeşti despre ce s-a

întâmp...

— Nu e nimeni însărcinată, Natalie. Nu cu mine, cel puțin. Nu pot avea copii.

— Ce?!

Rahat! Nu aşa aveam de gând să-i spun.

— Sunt steril.

— Cum? De când? se încruntă ea.

— De când am plecat din Italia, acum 12 ani. Am făcut vasectomie.

— Serios? De ce?

— Pentru că n-am vrut ca familia mea să se folosească de copiii mei aşa cum au de gând să se folosească de mine. Pentru ei nu exist ca persoană, cum probabil ți-ai şi dat seama în ultima vreme. Ei mă privesc ca pe un mijloc de a-şi cimenta moştenirea.

Mă privi în tăcere, şi în acele momente toată vinovăția pe care o simțisem în ultima perioadă mă copleşi şi ucise orice urmă de excitație stârnită de faptul că mă imobilizase.

— *Cazzo!* am exclamat, uitându-mă spre tavan. Trebuia să-ți spun asta înainte ca lucrurile să se complice. Şi-

Rahat! Trebuia să mă adun şi să îmi recapăt curajul.

— Nu ți-am spus înainte pentru că nu voiam să-ți dau un motiv să pleci. Lucrurile tocmai începuseră să meargă bine. A fost greşit şi egoist din partea mea şi ar fi trebuit să-mi dau seama că pentru tine e ceva important. De-asta te-am întrebat zilele trecute dacă ai putea trece peste faptul de a nu avea copii pentru că, dacă nu poți, putem în continuare să apelăm la Fee ca să...

Îşi lipi buzele de ale mele cu intensitate, lăsându-mă fără cuvinte.

— Nemernicule! îmi şopti, retrăgându-se doar cât să respire o clipă, gâdilându-mi buzele. De trei zile mă dau de ceasul morții gândindu-mă dacă fata o fi sau nu însărcinată şi suferind la gândul că nu vrei copii cu mine.

Vinovăția mă copleşi din nou. Ani vrut să o iau în brațe, dar n-am putut din cauza cătuşelor.

— Dacă aş putea avea copii, *angioletto,* numai cu tine aş vrea să-i am. Ar fi trebuit să-ți spun asta limpede. Îmi pare rău. Doar că...

— Doar că ai fost un idiot.

— Da!

Ne-am privit în tăcere, cu inimile bătând puternic.

— Nu eşti supărată?

— O, şi încă cum! Sunt supărată că n-ai ştiut să gestionezi situația altfel decât evitându-mă. Că nu mi-ai spus mai devreme. Şi mai ales pentru că am fi putut face sex fără prezervativ de mult, mult timp. La ce ți-a fost capul?

Am închis ochii cuprins de un sentiment de uşurare pe care nu-l meritam.

— De ce reacționezi aşa? De ce eşti aşa îngăduitoare cu mine?

— Nu ştiu. Poate pentru că te iubesc?

Am clipit şi mi-am îndreptat privirea spre ea.

— Chiar nu te deranjează faptul că nu îți pot oferi copii?

— Luc, spuse ea, mângâindu-mi bărbia cu vârful degetelor, nici măcar nu m-am gândit la copii până să te întâlnesc. Părinții mei n-au fost tocmai nişte modele la capitolul creşterea copiilor. Erau egoişti, preocupați doar de ei şi de nevoile lor, iar eu nu eram decât o povară pentru ei. Iar motivul pentru care m-am gândit la copii după ce te-am cunoscut este că ai toate datele să fii un tată nemaipomenit.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. Eşti bun, iubitor, răbdător şi protector.

— Şi idiot, cum frumos ai punctat mai devreme.

— Şi asta, spuse ea cu o grimasă amuzată. Dar crede-mă, nu am nevoie de copii ca să fiu fericită. Doar de tine am nevoie. Şi am nevoie să mă laşi să pătrund în mintea şi în

sufletul tău, pentru că dacă vei continua să mă ții la distanță, să mă respingi de fiecare dată când intervine ceva, relația noastră nu va supraviețui.

— Nimeni nu ştie, Natalie.

M-am simțit covârşit de emoții pe care nu le înțelegeam, iar ochii au început să mă usture. Am închis ochii ca să alung lacrimile arzătoare care ştiam că mi se formează sub pleoape.

— Nimeni din familia sau din Casa mea nu ştie că sunt steril. Cu toții aşteaptă de la mine să produc moştenitori, iar dacă se va afla că nu pot, lucrurile ar putea deveni destul de neplăcute. Mă rog, problema nu se pune dacă vor afla, ci când. Pentru că vor afla, până la urmă.

Pe măsură ce vor trece ani şi Natalie nu va rămâne însărcinată, vor începe să îşi pună întrebări.

— Ne vom ocupa de asta când o să fie cazul.

Nu ştiam dacă şi cum va ține strategia, dar nu voiam să-mi bat capul pe moment. Am privit-o cu genele umezite de lacrimi.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama ce anume te îngrijora, îmi pare rău că nu am făcut-o.

Mi se puse un nod în gât, dar m-am străduit să nu îi evit privirea.

— Fata aceea nu este însărcinată. N-am vrut nimic din ce s-a întâmplat acolo. N-am vrut să...

Cuvintele mi se uscară pe buze, înainte să le pot rosti.

— Ştiu, îmi spuse ea, aplecându-se spre mine, atingându-mi pieptul cu sânii şi lipindu-şi buzele de ale mele. Nu e nevoie să vorbeşti despre asta dacă nu vrei.

— Nu ştiu cum să fac. Când vorbesc cu tine mă simt... vulnerabil. Şi nu vreau să fiu vulnerabil față de tine. Vreau să fiu puternic ca să ştii mereu că te voi proteja.

— Ştiu asta deja, Luc. Ştiu că mă vei proteja mereu.

— Una e s-o ştii, alta e să o crezi. Ceea ce ai văzut

schimbă...

— Uită-te la mine! îmi ceru ea, ridicându-mi bărbia ca să mă uit în ochii ei. Ceea ce am văzut nu schimbă absolut nimic. Ceea ce au făcut sau au spus nu schimbă nimic. Eşti puternic. Eşti rezistent. Eşti un bărbat de onoare şi un bărbat credincios.

Cuvintele ei îmi străpungeau pieptul ca nişte pumnale, pentru că nu mă vedeam deloc aşa cum mă descria ea. Poate fusesem cândva aşa, dar în prezent lucrurile nu mai stăteau astfel. Iar faptul că ea mă vedea în continuare aşa cum fusesem cândva îmi făcea pieptul să se strângă dureros, de nu mai puteam respira. Nu mă mai puteam uita în ochii ei blânzi şi albaştri, aşa că am închis pleoapele şi mi-am inspirat adânc durerea. Ştiam că dacă n-o fac, nu am să-mi mai pot stăpâni lacrimile. Vor ţâşni ca din nişte fântâni arteziene.

— Nu! Uită-te la mine!

Îmi ridică şi mai mult bărbia, forţându-mă să deschid ochii să o privesc. Am clipit des, cu privirea înceţoşată de lacrimi, şi am văzut-o cum îmi zâmbea.

— Şi mai eşti ceva: eşti al meu. Asta înseamnă că din toată lumea asta nu trebuie să răspunzi decât în faţa mea. Şi îţi promit că de fiecare dată când vei încerca să te retragi, să te îndepărtezi de mine, am să te trag înapoi, mereu şi mereu. Chiar dacă va fi nevoie să te încătuşez.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Nu eram nimic. Nu aveam nimic să îi ofer, nici măcar o familie. Şi, cu toate astea, mă iubea. Încă mă iubea. Încă mă voia. Nu înţelegeam de ce, dar eram prea slab ca să mă împotrivesc. Aveam nevoie de ea, de puterea şi de dragostea ei. Aveam nevoie să mă salveze. Să continue să mă salveze, aşa cum făcea din clipa în care ne-am cunoscut.

— Te iubesc, i-am spus cu lacrimi în ochi, prinzându-i buzele între ale mele. Sunt un idiot care te iubeşte. Nu

renunța la mine, *angioletto.* Te rog, nu renunța la mine.

— Nu renunț. Promit că no să renunț niciodată, îmi şopti ea, mângâindu-mi obrajii şi aplecându-şi trupul suplu ca să mă sărute.

Am gemut când îşi strecură limba între buzele mele. Iar când am gustato şi i-am simțit moliciunea suculentă şi căldura, am simțit că sufletul îmi revine la viață, iar mintea mi se limpezeşte, în sfârşit. De parcă ea ar fi fost cheia sănătății mele mintale, dar şi a întregii mele existențe, pur şi simplu. Şi m-am întrebat cum de mi-a trecut vreo secundă prin cap că îmi va fi mai bine dacă măA țin la distanță de ea.

Îşi înclină uşor capul şi continuă să mă sărute, de data asta mai profund, şi i-am simțit prin tricou sfârcurile întărite. În acel moment, tot sângele începu să îmi pulseze în vintre. Tot ce-mi doream era să mă îngrop în ea, acolo unde nimic altceva în afară de noi nu mai conta.

— Desfă-mi cătuşele, am şoptit aproape fără să îmi dezlipesc buzele de ale ei. Vreau să te ating.

Zâmbi, se sprijini de pieptul meu şi se ridică uşor, privindu-mă cu o privire aţâţătoare şi parcă poznaşă.

— Neah.

— Cum adică neah?

— Mai am ceva de făcut înainte să te eliberez.

Se dădu jos de pe mine şi am simțito, în întuneric, cum se mişcă în pat. Nu vedeam ce făcea, dar camera se umplu de foşnete. Când se întoarse lângă mine, ținea în brațe o cutie.

— Ce se întâmplă? am întrebat pe un ton prudent în timp ce ea se aşează peste mine, chiar deasupra sexului meu deja erect, care pulsa de excitație.

Puse cutia pe pat, lângă mine, dar nu-mi dădeam seama ce era înăuntru, iar din expresia ei nu deduceam absolut nimic.

— Îți aminteşti prima noapte împreună la Roma?

— Da... am spus ezitant, căci nu înțelegeam unde bătea.

— Îți amintești ce mi-ai spus înainte să mă atingi?

La dracu'! Se gândea la conversația de atunci, când îi spusesem că eram o bestie. Chiar nu voiam să discut despre asta.

— Eu...

Îmi pieri glasul când ea își ridică tricoul, și-l dădu jos și îl aruncă lângă pat. Rămase goală, fără nimic peste pielea mătăsoasă și fină. Nu mai avea nici chiloții de mătase pe care îi văzusem mai devreme. La vederea sânilor ei goi, a curburii blânde a șoldurilor și a peticului de păr dintre coapse, acolo unde era lipită de mine, mi se produse un scurtcircuit în creier. Nici nu mai țineam minte ce mă întrebase.

— Mi-ai spus, continuă ea, rezemându-se cu brațele de pieptul meu și privindu-mă din penumbră, mi-ai spus așa: „Eu nu fac dragoste, Natalie. Nici nu regulez. Eu domin". Mai ții minte?

Îmi vâjâia capul. Mă înfierbântasem groaznic. Al naibii de tare. Dar îmi dădeam seama cumva, ca prin ceață, că ce spusesem atunci era pe cale să mă bage în bucluc.

— Da, am răspuns. Dar asta era înainte să fim împreună.

— Foarte adevărat.

Se aplecă să mă sărute, iar eu am respirat ușurat când buzele ni se atinseră. Eram conștient că scăpasem ca prin urechile acului.

— Știam că mă minți atunci, în prima noapte la Roma.

Se ridică și îmi trase boxerii, aruncându-i apoi pe podea. Privindu-mă în ochi, mă încălecă la loc, atentă să nu-mi atingă penisul tare ca piatra, cu toate că doream aproape dureros să mă atingă. Se așeză cumva peste buricul meu și își reluă micul discurs.

— Da, m-ai dominat, dar ai și făcut dragoste cu mine atunci, pe canapea, deși spuseseși sus și tare că n-o vei

face. Iar la duş mi-ai tras-o de parcă nu te mai săturai de mine. Şi de atunci, de fiecare dată când am fost împreună, am fost mereu excitată şi dornică să aflu cu ce faţetă a lui Luc voi avea de-a face: cu bărbatul dulce şi blând care mă face să mă topesc cu atingerile lui delicate, cu amantul flămând care de-abia aşteaptă să ne-o tragem până la epuizare sau cu dominatorul în prezenţa căruia aproape că am orgasm doar când îmi cere să mă aşez în genunchi.

Am suspinat adânc, căci începeam să înţeleg încotro bătea. Abia mai reuşeam să îmi ţin sub control excitaţia care ameninţa să mă copleşească, să preia frâiele, să mă împingă dincolo de limită, acolo unde nu voiam să ajung.

— Natalie...

— Vezi tu, Luc... continuă ea, aplecându-se şi sărutându-mă pe piept, îmi place la nebunie să fac dragoste cu tine. Ultima săptămână a fost uluitoare. Simt că am descoperit o parte din tine din care înainte prinsesem doar crâmpeie. Dar nu ăsta eşti tu cu adevărat. Nu în întregime.

M-am foit în pat. Nu mă simţeam deloc în largul meu. Am încercat să-mi trag mâinile din strânsoare, dar cătuşele alea cretine mă împiedicau să mă mişc.

— Natalie...

— Ţi-am spus mai devreme că dacă te retragi o să fiu din nou pe capul tău. Iar asta e parte din program.

Se aplecă spre cutie şi începu să scotocească. Am încercat să-mi dau seama ce scotea de acolo, dar era prea întuneric. Îşi puse o mână pe pieptul meu, apoi am simţit pe piele ceva unsuros şi rece. Ulei. Mi-am reţinut un geamăt în timp ce degetele ei experte începură să-mi maseze pieptul şi umerii. Nici nu realizasem până atunci cât de tensionaţi îmi erau muşchii. Bun... la turnura asta a evenimentelor chiar nu mă aşteptasem.

— Îţi place? mă întrebă, cu un zâmbet.

— Ah, *şi!*

Am închis ochii şi mi-am simţit tot trupul relaxându-se. Adoram senzaţiile pe care mi le provoca atingerea ei.

— Pentru o clipă m-ai cam îngrijorat.

— În cel fel?

Îi simţeam atingerea mătăsoasă pe trunchi, apoi pe umeri.

— Nu ştiu. Pentru că vorbeai despre ce a fost înainte. Acum totul e diferit.

— Totul e diferit. Eu, în schimb, nu. Şi nici tu. Şi dacă e ceva ce ştiu sigur despre tine, Luc, spuse ea, învăluindu-mă cu căldura trupului ei când se aplecă să-şi plimbe din nou buzele peste ale mele, este că oricât de blând poţi fi când faci dragoste, nu eşti şi nu vei fi niciodată un amant banal ca vanilia.

Îşi retrase buzele, iar eu am rămas dezorientat, clipind în beznă, nedumerit de ultima ei afirmaţie. Atunci am văzut o flacără aprinzându-se şi mi-am dat seama că Natalie ascunsese lângă mine încă un obiect.

O lumânare.

— Mi-ai mai spus ceva. Când eram la Veneţia. Când mă luptam să fac faţă relaţiei noastre şi lucrurilor pe care mi le cereai.

Mi-am ţinut răsuflarea, privind-o cum lasă flacăra lumânării să topească ceara din jurul fitilului. Muşchii mi se încordară. Eram din nou încordat ca piatra.

— Mi-ai spus că nu eşti vreun sadic. Că ce-mi făceai nu era de dragul durerii, ci al plăcerii. Ca să îmi antrenezi mintea şi trupul să se predea în faţa celui care vrea să îmi ofere plăcere. Atunci nu minţeai. Chiar îmi spuneai adevărul. Dar săptămâna trecută nu ai trăit după acele adevăruri spuse atunci. Ţi-ai negat, ţi-ai ferecat acea parte din tine care m-a vrăjit la Roma şi la Veneţia. Trebuie să-l laşi pe acel Luc să se întoarcă la mine dacă vrem ca lucrurile să se îmbunătăţească definitiv.

În lumina blândă a lumânării, trăsăturile ei căpătau nuanțe aurii, iar privirea îi devenea şi mai pasională şi convingătoare.

— Îl vreau înapoi pe acel Luc. Tu nu-l vrei?

Înclină uşor lumânarea, iar ceara lichidă începu să se adune la margine. Am strâns din dinți şi am privit-o, căznindu-mă să mă împotrivesc unui instinct atât de primitiv şi atât de adânc zăgăzuit în mine încât nu-mi dădeam seama dacă mă născusem cu el sau îmi fusese inoculat de Casa mea scrântită. În fiecare zi mă luptasem cu dorința de a o domina sexual. De a o face a mea în toate modurile pe care mi le puteam imagina. Să o forțez să se bucure de toate perversiunile care îmi plăceau. Încercasem la început să o fac să mi se supună, dar pe parcurs ea bătuse în retragere. Şi avusese dreptate s-o facă. Atunci când unul dintre parteneri îl forțează pe celălalt să se supună dorințelor lui depravate asta nu e dragoste. Nu e o relație sănătoasă. Şi nu voiam să fiu genul acela de bărbat. Nu mai voiam.

— Nu. Nu-l vreau, am răspuns cu glas gâtuit, care nici măcar nu semăna cu al meu, dar privind-o în ochi.

Îşi schimbă un pic centrul de greutate, poziționându-şi fundul mic şi bombat deasupra penisului meu înnebunit de dorință.

— Ba vrei, din ce simt eu.

Îmi cuprinse sexul cu o mână, masându-mi-l pe toată lungimea, făcându-mă să gem.

— N-ai mai fost aşa tare de ceva timp.

Dacă mă mai masa mult aşa, aveam să-mi dau drumul.

— E doar... Am tuşit ca să îmi dreg vocea. E o reacție biologică, am completat. Pentru că stai deasupra mea goală-puşcă.

— Serios? Deci dacă şi-aş picura ceara asta pe piept te-ar excita şi mai tare?

Fir-ar să fie...

— N-am s-o fac dacă nu vrei. Zi-mi „nu” şi mă opresc.

Ochii ei nu se dezlipeau de ai mei. Mă privea cu intensitate, provocându-mă. N-am zis nimic, doar am strâns din dinţi şi mi-am încleştat pumnii. Drept reacţie, ea îşi muşcă buzele, înclină lumânarea şi-mi picură un pic de ceară fierbinte pe pectoralul stâng. Am simţit o mică arsură, de parcă aş fi fost atins de o bandă elastică bine întinsă. Am tras aer în piept. Senzaţia mi se răspândea în tot pieptul, până la sfârcuri, ca un val de electricitate care începu apoi să radieze tot mai jos, spre vintre, făcându-mi penisul să se întărească şi mai tare şi să pulseze. Un zâmbet atotştiutor îi lumină chipul.

— Bănuiam eu, îmi şopti, apoi lăsă să picure alţi câţiva stropi de ceară, de data asta pe pectoralul drept.

Fiecare scurtă senzaţie de durere se transforma instantaneu într-un val de plăcere care mă excita şi mai tare. Iar vulpiţa de deasupra mea ştia asta. Ştia şi era încântată să îmi aplice acea dulce tortură. Şi, Dumnezeule mare, îmi plăcea la nebunie.

Am închis ochii în timp ce ea continuă să picure ceara fierbinte pe piept şi pe sfârcuri, evitând cu grijă zonele cu păr. Am tras de cătuşele care mă ţineau imobilizat şi am încercat să nu-mi rotesc şoldurile spre ea de fiecare dată când simţeam împunsătura de durere, dar am eşuat lamentabil. Eram mai înfierbântat cu fiecare secundă ce trecea. Nu-mi doream decât să o penetrez tare şi adânc. Deja îi eram recunoscător că mă imobilizase pentru că, dacă aş fi avut libertate de mişcare, n-aş fi putut să îmi stăpânesc impulsurile primare care îmi strigau parcă să o trag de pe mine, s-o ţintuiesc pe pat cu faţa în jos şi să-i dovedesc cât de dominator pot fi.

Se aplecă spre dreapta şi am auzit un declic. Am deschis ochii şi am observat că pusese lumânarea pe o farfurioară

de pe noptiera de lângă pat.

Apoi îşi puse mâinile pe ceara deja rece de pe pieptul meu şi începu să mă sărute. Când buzele ni se atinseră, i-am cuprins limba şi i-am supt-o până când Natalie gemu.

— Mmmm... deci ți-a plăcut, spuse ea.

— Urcă-te pe mine, *angioletto.* Lasă-mă să te fac să te simți bine.

— Nu, protestă ea şi se ridică încet. Nu facem asta pentru mine, ci pentru tine.

Se Lăsă în jos peste mine şi mi-am ținut iar respirația, neştiind ce-mi mai pregăteşte.

— Natalie, nu vreau sex cu picanterii. Te vreau pe tine.

— Dar îți place sexul cu picanterii. Sexul cu perversiuni. Mi-ai spus-o de nenumărate ori.

Îi simțeam respirația fierbinte pe piele, aşa că am închis ochii şi am suspinat adânc, ştiind că îmi plăcea enorm sexul cu perversiuni, cât mai picant şi mai murdar cu putință. Însă nu voiam să îmi placă aşa. Voiam să fiu normal. Să fiu opusul a ce devenisem.

— Te rog...

Am strâns din dinți, căutând ceva care să o facă să mi se ofere.

— Stai deasupra mea, pe fața mea. Lasă-mă să te gust.

— Bună încercare, îmi răspunse, gâdilându-mi cu buzele partea interioară a coapsei. Poate mai încolo.

Înainte să apuc să mai spun ceva, am simțit cum ceva elastic îmi cuprinde baza penisului şi mi se strânge peste testicule. Am încercat să ridic capul ca să văd ce-mi făcea, dar m-a distras un sunet ciudat, ca un bâzâit, iar pe penis am simțit vibrații care îl făcură să se întărească şi mai tare şi se împrăştiată apoi spre testicule.

— Santa *madre di Dio* [16]*!* am gemut. Ce naiba e asta?

---

16 Sfântă Fecioară (în limba italiană, în original)

— Ceva nu tocmai vanilat. Iau la rând conținutul cutiei.

— *Cristo Santo!*

Ştiam ce era. Era un inel vibrator pentru penis. Fir-ar să fie, vibrațiile alea mă puneau pe jar în ultimul hal.

— Nu am... *Merda...* n-am nevoie de asta, Natalie...

— Eu zic că minți.

Îmi cuprinse baza penisului cu degetele şi i-am simțit limba atingându-mă cu unduiri ațâțătoare, înnebunitoare. Iar când a început să mă sugă, am simțit că o iau razna complet. Mă scoteau din minți felul în care se combinau senzația de sucțiune, umezeala şi moliciunea gurii ei şi vibrațiile pe care mi le provoca inelul. În acele clipe, instinctele preluară controlul, iar ultima fărâmă de rezistență se duse pe apa sâmbetei. Trupul şi mintea îmi lucrau într-o singură direcție, aceea a nevoii primare. Mi-am tras cu forță brațele, iar lanțurile au plesnit, eliberându-mă. Un geamăt animalic, care ştiam că pornise din mine, răsună în cameră, iar patul se cutremură. Am prins-o pe Natâlie de braț şi am trântit-o lângă mine. Gemu, surprinsă, dar asta nu avea să mă oprească. I-am strivit buzele cu un sărut intens, gustându-i plăcerea, durerea, chiar şi teama. Am tras şi de celălalt, lanț, făcându-l să se rupă, am cuprins-o cu ambele brațe şi am pus-o cu fața în jos pe pat. I-am ridicat şoldurile şi am pătruns-o adânc, dintr-o singură mişcare, în clipa în care păsărică ei dulce se atinse de penisul meu dureros de tare. Scoase un icnet prelung şi se împinse înspre mine, arcuindu-se pe măsură ce ieşeam aproape complet din ea, apoi mă împingeam din nou până la capăt. Degetele îmi erau aproape înfipte în carnea ei. O țineam de şolduri şi o penetram tot mai tare şi mai repede, de parcă ceva dincolo de controlul meu îmi dicta fiecare mişcare. Pielea îmi ardea, sângele îmi clocotea. Vibrațiile îmi pătrundeau în fiecare celulă, împingându-mă până dincolo de limite. Încercam să mă opresc, dar îmi era imposibil.

Voiam mai mult şi nu mă puteam concentra la altceva.

— Ah, da, Luc îşi lăsă capul pe spate, iar în secunda în care i-am simțit spasmele de extaz am fost copleşit de propria descărcare de plăcere, care mă izbi ca un tren de mare viteză. Ce-a urmat a rămas învăluit în ceață. M-am dezmeticit cu capul pe pernă, cu Natalie sub mine, cu părul ei mătăsos mângâindu-mi obrajii. Iar undeva în preajmă se auzea un bâzâit însoțit de nişte vibrații stranii pe care le resimțeam în partea de jos a trupului.

— Ai avut dreptate, şopti ea. Deloc n-aveai nevoie de asta.

Frânturi de amintiri începură să-mi revină, la pachet cu încă o doză de vinovăție când mi-am dat seama ce făcusem.

— *Cazzo!*

M-am dat jos de pe ea, dar înainte să o pot îndepărta, se întinse spre mine şi mă trase lângă ea.

— Lasă-mă! i-am cerut.

— Nici gând.

La dracu'! Tocmai demonstrasem că eram întocmai ca animalele de la conducerea Casei mele nenorocite. Am vrut să-i dau la o parte piciorul cu care mă încolăcise.

— Nu vreau să te rănesc şi mai rău, Natalie. Lasă-mă.

— Ți se pare că sunt rănită, Luc?

Am ezitat. Chiar nu suna ca o femeie rănită, ca o femeie în suferință.

— Uită-te la mine şi vezi cu ochii tăi dacă mi-ai făcut rău, îmi spuse.

Am privit-o în lumina lumânării. Avea părul în dezordine, trupul gol îi era acoperit de o peliculă fină de sudoare, dar trăsăturile îi erau relaxate. Iar ochii ei... Aveau acea expresie de euforie pe care o ştiam atât de bine şi care îmi spunea că avusese un orgasm al naibii de intens. Nu înțelegeam nici mort ce se petrecuse.

— Eu...

Se ridică în coate şi mă sărută.

— Mi-a fost dor de asta. Chiar mi-a fost, spuse, cuprinzându-mă cu brațele după gât şi trăgându-mă peste ea.

M-am lăsat atras într-un sărut fierbinte, umed, care îmi dădu fiori din cap până în picioare, dar îmi simțeam creierul praf. Apoi se aşeză pe-o parte, lângă mine, şi cu un zâmbet demn de Pisica de Cheshire din Alice în *Țara* Minunilor îşi strecură o mână între noi ca să-mi scoată inelul. Am lăsat-o. Eram prea confuz. Nu înțelegeam de ce nu era supărată şi de ce o parte din mine se simțea atât de bine când cealaltă parte îmi şoptea că n-ar trebui.

Bâzâitul încetă. Natalie îşi lipi de mine trupul gol, superb şi surâse.

— Pari cam confuz, *bello.*

Apelativul „frumosule" mă făcu să mă topesc. Era o reacție ridicolă, dar nu mi-am putut-o controla.

— Păi nu...

M-am uitat la ea. Îmi plăcea la nebunie felul în care mă privea, expresia ei blândă şi iubitoare. Îmi desprindea cu grijă ceara de pe piept, dorind să se apropie când ar fi fost, de fapt, spre binele ei să se îndepărteze cât mai mult.

— Cum de nu eşti supărată?

— De ce aş fi? râse ea.

Mi-am ridicat o mână cuprinsă încă de o cătuşă roz, cu lanțul atârnând.

— Pentru că mi-am pierdut cumpătul şi te-am atacat ca ultimul animal.

Zâmbi şi mai larg, apoi mă sărută.

— Ți-ai pierdut cumpătul pentru că mă doreai. Nu m-ai atacat.

— Te-am aruncat pe pat şi...

Mi se puse un nod în gât. Cuvintele refuzau să-mi iasă. Refuzau să redea realitatea că o violasem.

— Luc, uită-te la mine. Am vrut. Tot ce s-a întâmplat am

vrut. Mi-am dorit să îți pierzi controlul şi să mă posezi.

— De ce? am şoptit. De ce-ai vrea aşa ceva? De ce-ar vrea cineva aşa ceva?

Îşi puse capul pe pernă, cu chipul aproape, milimetric de aproape de al meu, şi-mi mângâie bărbia cu vârfurile degetelor.

— Pentru că îmi place la nebunie când mă vrei atât de mult încât nu te mai poți controla. Mă face să mă simt dorită. Specială. Mă face să mă simt a ta.

Cu inima bătându-mi nebuneşte, am apucat-o uşor de braț. Simțeam nevoia să o ating. Simțeam nevoia să înțeleg, pentru că brusc totul mi se învălmăşea în cap.

— Dar te vreau. Te vreau mereu. Doar că... nu înțeleg...

— Aveai nevoie de asta, îmi spuse, privindu-mă cu atâta sinceritate că timpul parcă rămase suspendat. Aveai nevoie de descătuşarea asta, aveai nevoie să-ți dai frâu liber şi să vezi apoi că nu se întâmplă nimic rău dacă o faci. Iar eu aveam nevoie să mă simt în siguranță. Adică exact cum mă faci tu să mă simt.

— În siguranță?

Nu avea nicio noimă.

— Da. Mă simt în siguranță când intri în pielea masculului afla, dominator, spuse ea, cu un zâmbet adorabil, acel zâmbet special care mă înnebunea. Femeilor li se tot spune că trebuie să fie puternice, independente, să nu aibă nevoie de nimeni ca să supraviețuiască. Multă vreme am crezut asta. Am crezut că aşa trebuie să fim. Apoi ai apărut în viața mea şi o lume nouă mi s-a deschis în fața ochilor. M-am luptat multă vreme cu mine însămi. Credeam că sunt slabă dacă mă las în voia dorințelor altcuiva. Dar mi-am dat seama că nu era deloc aşa. Nu e o dovadă de slăbiciune. Lubindu-te pe tine, oferindu-ți ce ai nevoie mă face, de fapt, mai puternică. Pentru că aveai şi ai nevoie de cineva care să te iubească şi să aibă încredere desăvârşită în

tine. Aşa cum o fac eu. Am încredere în tine cu trupul, cu sufletul, cu mintea. Cu toată inima. Ştiu că nu-mi vei face rău niciodată.

Simțeam că mi se taie respirația. Lucrurile pe care mi le spunea, felul în care mi le spunea... parcă îmi pătrunsese în suflet şi se instalase acolo.

— Aşa e. Niciodată nu te-aş răni.

Îmi zâmbi.

— De-asta îmi pot lăsa garda jos cu tine, Luc. N-am făcut-o cu nimeni altcineva. Nici măcar cu mine însămi. Până să te cunosc, nici nu mă credeam în stare s-o fac. Dar acum... chiar am nevoie de asta. Când am impresia că lumea e un loc dement, cu susul în jos, o atingere fermă din partea ta, o poruncă sexy, o privire dominatoare rezolvă totul pentru că ştiu că în câteva minute n-o să mai conteze nimic altceva în afară de tine. Va conta doar ce ai de gând să faci cu mine şi cum o să mă faci să simt. Nu mai e nevoie să gândesc. Nu mai e nevoie să planific. Pot să mă las în voia ta, să îți predau controlul cu totul, să nu fac altceva decât să exist şi să savurez ce se întâmplă. Pentru că ştiu că mă vei face să mă simt bine şi în siguranță. Iar la final, lumea nu-mi va mai părea la fel de dementă şi dată peste cap, pentru că te am pe tine.

Am privit-o năuc, mişcat de mărturisirea pe care tocmai mi-o făcuse. Cuvintele ei făceau ca tot ce-mi plăcea, toate instinctele de dominator cu care mă luptam să pară... pure. Şi cinstite. Şi binefăcătoare. Nu întunecate, murdare şi ticăloase, cum le considerasem mereu. Nu voiam să cred că familia mea o corupsese şi pe ea. Nu voiam să cred că o influențase în vreun fel. Dar trebuia să fiu sigur.

— Nu ți-e... nu te temi că sunt la fel ca ai mei? am întrebat-o, rostind cu greutate fiecare cuvânt în parte.

— Deloc. Nu mi-a fost niciodată teamă de asta. Nu eşti ca ei, m-auzi? Ei fac ceea ce fac pentru putere şi control. Ce se

petrece între noi doi e despre plăcere. Despre dragoste şi încredere. Te iubesc, Luc. Te iubesc pentru blândeţea şi tandreţea ta, dar şi pentru latura ta dominatoare, creativă, care mă împinge dincolo de limite în feluri care nu credeam vreodată că-mi vor fi pe plac. Am nevoie de tine cu totul, cu tot ce eşti, aşa cum eşti tu, aşa cum m-am îndrăgostit de tine. Ca să ne vindecăm după ceea ce ne-au făcut, trebuie neapărat să nu-ţi mai negi acea latură pe care o consideri murdară şi perversă. N-am să-i las să-mi răpească acea parte din tine. Am nevoie de tine. Am nevoie de tine în întregime.

Eram copleşit de cuvintele şi de dragostea ei pentru mine. Mi-am apropiat buzele de ale ei, iar ea m-a tras, şoptind:

— Lasă-mă să te am în întregime.

Am răsturnat-o şi am renunţat la luptă. Am renunţat la toată suferinţa, la toată furia, la toată ruşinea pe care o purtam în mine de când cu acel ritual. M-am oferit ei cu totul. Şi, în acelaşi timp, mi-am dat voie să mă bucur de o nouă şansă.

Capitolul 10

Natalie

L-am lăsat pe Luc să mai doarmă. Nu se odihnise cine ştie ce în ultimele zile, aşa că m-am străduit să mă dau jos din pat şi să ies din cameră fără să îl trezesc. După discuţia de noaptea trecută, ştiam că nu era doar obosit fizic, ci stors din punct de vedere psihic. Marco şi Felicity plecaseră la scurt timp după cină, aşa că aveam întreaga casă la dispoziţie şi mă puteam mişca în voie. Am pus de ceai şi m-am apucat să strâng ce era de strâns. Dacă nu puneam la socoteală frigul, chiar îmi plăcea Scoţia, din puţinul pe care apucasem să îl văd. M-aş fi obişnuit să locuiesc lângă plajă.

Toată viața trăisem pe continent, fără acces la mare sau la ocean. Descoperisem recent că valurile aveau asupra mea un efect calmant. Îmi făcea tare bine să le aud şi să le văd mişcarea neîntreruptă. Mai ales acum.

M-am aşezat pe peluză, cu genunchii la piept şi acoperită cu o pătură groasă. Priveam valurile şi mă gândeam la Luc şi la discuția noastră de noaptea trecută. Nu eram sigură cât de mult ajutase, dacă ajutase vreun pic. Da, făcuserăm dragoste din nou, dar totul fusese tandru şi dulce. Deşi amândoi aveam nevoie să ne reconectăm emoțional unul cu celălalt după toată acea discuție, tot nu eram convinsă că mesajul meu ajunsese la el. Nu eram convinsă că îşi dăduse seama că iubeam fiecare parte din el, fiecare față a personalității lui, inclusiv pe cele pe care nu le considera demne de a fi iubite.

Am auzit uşa deschizându-se. M-am uitat în spate, peste umăr, şi l-am văzut pe bărbatul meu iubit venind spre mine. Părea proaspăt ieşit din duş şi purta blugi şi un pulover albastru. Arăta extrem de sexy. Era exact imaginea bărbatului visurilor mele.

— Aici erai! începusem să cred că ai dat bir cu fugiții.

— Am vrut să te las să dormi mai mult.

I-am întins o parte din pătură, iar el s-a aşezat lângă mine pe canapeaua de pe terasă, lipindu-se de mine, exact cum mi-aş fi dorit. Nu-l mulțumea doar să fie aproape, lucru care mă făcu să zâmbesc. Mă împinse uşor în față ca să se poată strecura în spatele meu, apoi mă trase aproape, înconjurându-mă cu forța şi căldura lui. Mă strânse şi-mi atinse tâmpla cu buzele.

— Dorm mai bine când eşti lângă mine.

— Mmm... O să-ncerc să țin minte.

Am rămas tăcuți câteva minute, ascultând zgomotul valurilor ce se spărgeau de mal. Am închis ochii şi mi-am spus că, dincolo de tot şi toate, eram împreună. Puteam

depăşi orice moment, oricât de greu, dacă ţineam aproape. Chiar credeam asta. Dacă aveam răbdare, dacă îi dădeam timp, acel Luc pe care îl cunoşteam avea să îşi găsească drumul înapoi la mine.

— Mă gândeam să luăm maşina şi să mergem la Edinburgh, îmi şopti la ureche.

— Serios? Am deschis ochii şi am privit înspre apă. Pentru ce? am continuat.

— Felicity a lăsat în bucătărie un bilet cu un nume şi un număr. Am sunat şi m-au programat la ora 2 după-amiaza.

Eram şocată. M-am întors spre el.

— Ai sunat la terapeut?

— Da.

Îmi dădu o şuviţă de păr după ureche. Părea agitat şi complet nesigur pe el.

— Mă duc singur dacă trebuie, dar speram că poate ai fi de acord să vii cu mine.

Îmi bătea inima atât de tare că mă temeam că o poate auzi şi el.

— Sigur că merg cu tine. Doar că nu ştiam că iei în calcul varianta asta.

— Nici nu o luam. Până azi-noapte. Dar lucrurile pe care mi le-ai spus...

Clipi des şi mi-am dat seama că se străduia să-şi transpună emoţiile în cuvinte.

— Vreau să fiu cel de care ai nevoie. Şi trebuie să găsesc o cale să redevin bărbatul pe care amândoi ni-l amintim.

L-am cuprins în braţe, încercând să nu plâng, căci ştiam cât de greu îi fusese să ia decizia.

— Te iubesc. Ştii asta, da? Te iubesc orice-ar fi.

— Ştiu. E singurul lucru de care sunt sigur. Unica mea certitudine, îmi spuse, cuprinzându-mi talia cu braţele. Dacă nu m-ai iubi, nu mi-ai suporta toate rahaturile.

Făcuse o glumă, o glumă tâmpită care mă făcea să râd şi

să plâng în acelaşi timp. L-am strâns mai tare în braţe.

— Nu glumi. Nu-mi rezistă inima.

— Nici nu glumesc, îmi şopti el lângă ureche. Vreau să fac ce trebuie. Îţi promit că o să îndrept lucrurile. Vom fi din nou bine, *angioletto.*

Am închis ochii şi l-am sărutat pe gât. Ştiam că va face tot ce va ţine de el. Pentru prima dată în ultimele săptămâni, chiar credeam că ne va fi din nou bine.

Nu eram sigură la ce mă aşteptaserăm. Ştiam că Edinburgh era un oraş bogat în istorie şi cu numeroase clădiri vechi, dar îmi imaginasem că biroul terapeutului ar fi într-o clădire modernă, înaltă. Sau măcar într-un complex cu alte cabinete medicale.

— Parcă-i o biserică, i-am spus lui Luc în timp ce urcam treptele clădirii vechi, din piatră.

Mâna lui îmi strânse mai tare braţul.

— Chiar e, îmi răspunse, în timp ce se pregătea să sune la uşa imensă, arcuită. Cred că datează din secolul al XIV-lea. În Europa, multe biserici au fost transformate în alte scopuri.

— De ce?

— Pentru că trăim într-o societate obsedată de sine în care oamenii nu mai pun mare preţ pe religie.

Am rumegat acea idee în timp ce-l urmam în clădire. Nu fusesem niciodată prea religioasă, dar mă consideram o persoană aplecată spre spiritualitate şi ştiam că Luc era la fel. Pentru el fusese important ca mariajul nostru să fie oficializat de un preot – în ambele rânduri. Cu toate că, dând filmul înapoi, nu eram convinsă că motivele avuseseră legătură cu regulile Casei Salvatici privind legalitatea căsătoriei în ţara lui sau cu faptul că el credea cu adevărat în jurămintele de nuntă. Nu apucaserăm să discutăm despre asta.

Toate gândurile intrară parcă în stop-cadru odată ajunşi

în spațiul central al casei. Era uriaş. Tavan înalt, coloane gigantice, un balcon situat la două etaje de sol şi mergea pe toate laturile încăperii rectangulare, vitralii care împrăştiau o lumină caldă de jur-împrejur.

Privirea mi-a alunecat asupra numeroaselor canapele, fotolii, scaune şi mese din mijlocul încăperii, asupra oamenilor care se mişcau de colo-colo şi a tejghelei lungi din dreapta, unde lumea stătea la rând să-şi ia cafele şi cappuccino.

— E o cafenea?!

— Oarecum. Mă trase prin zona aglomerată. Clădirea asta e multifuncțională.

Îmi indică ceva cu degetul şi am văzut că la nivelul balconului se aliniau numeroase uşi.

— Vezi? Sus sunt birouri, jos e cafeneaua.

— Birouri? Cabinete medicale, adică?

— Unele-s cabinete, altele nu.

Nu eram sigură de ce voia să spună. L-am urmat prin spațiul uriaş de la parter şi am observat o scară uriaşă, curbată, sculptată în lemn, care ducea la etaj.

— Uau! E uimitoare! am exclamat, trecându-mi degetele peste balustrada netedă, în timp ce urcam treptele.

— Aproape toate clădirile vechi au ceva uluitor. Unele au fost transformate în baruri, săli de recepții sau chiar locuințe. Am văzut una transformată în spa. Au izolat parterul lăcaşului de cult şi l-au transformat într-o piscină uriaşă.

Era cam trist cum toată istoria, toate lucrurile în care oamenii crezuseră, puteau să dispară aşa.

Încă auzeam agitația de la parter când am ajuns la primul etaj. De acolo am luat-o la stânga, înspre spațiul vechii biserici, departe de zgomot şi de oameni. Am ajuns pe un coridor unde tavanul era mai jos, ferestrele înalte, iar în pereții de piatră erau sculptate statui. Am trecut de câteva

uşi amplasate pe ambele părți ale coridorului, dar Luc nu încetini decât când am ajuns în dreptul unei uşi mari din lemn sculptat amplasată la finalul culoarului. Nu bătu la uşă, ci apăsă pur şi simplu pe clanță. Am intrat într-o încăpere ce arăta ca o recepție, cu scaune confortabile şi canapele. În față se vedea o altă uşă închisă. Pereții erau lambrisați, iar culorile dominante erau verde şi burgund. O femeie tânără şi blondă de la recepție ridică privirea.

— A, zâmbi ea, domnul Salvatici. Ați ajuns exact la timp. Luați loc, vă rog. Domnişoara Stanton vă va primi imediat.

— Mulțumesc.

Luc încuviință şi se îndreptă spre canapea. I-am dat drumul la mână şi m-am dus către fereastră, cât mai departe de fata de la recepție. Eram teribil de agitată când m-am aşezat pe canapea lângă Luc, iar el mi-a prins degetele într-ale lui. Nu ştiam de ce avusesem impresia că terapeutul va fi bărbat. Faptul că era femeie mă deranja. Dincolo de faptul că era într-o biserică, nimic nu sugera că ne-am afla într-un cabinet medical. Fata de la recepție nu îi dăduse lui Luc niciun formular de completat şi niciun chestionar la care să răspundă. M-am uitat la ea exact în clipa în care s-a ridicat şi a început să îşi facă de lucru cu diverse documente, ca şi cum noi nu am fi fost acolo. Părea ocupată, dar nu aducea deloc a angajată a unui cabinet medical. Sau, în fine, nu în cabinetele pe care le ştiam din America.

Era frumuşică, probabil că avea în jur de 25 de ani. Era impecabil machiată şi părul îi era coafat cu grijă. Era suplă şi purta o rochie strâmtă şi deloc potrivită pentru lucrul la birou.

Mi-am amintit atunci acel straniu control medical la care fusesem supusă imediat ce mă angajasem la Covet. Fusese într-o clădire veche care semăna cu cea de față, cu medici şi angajate la recepție care arătau exact ca acea fată. Mi-am

simțit stomacul crispându-se. Nu-mi plăcea deloc senzația. M-am aplecat spre LuC.

— Cum a dat Felicity de terapeutul ăsta?

Luc dădu să-mi răspundă, dar chiar în acel moment fata de la recepție ne privi de parcă avea de gând să tragă cu urechea.

— Domnule Salvatici, o să vă rog să mă însoțiți ca să parcurgem câteva elemente.

— În regulă, spuse Luc, strângându-mi mâna şi ridicându-se apoi în picioare.

M-am ridicat şi eu, cu intenția să îl urmez, dar fata mă opri.

— Dumneavoastră nu, doamnă. Aşteptați aici.

Luc se aplecă şi mă sărută pe obraz.

— Vin imediat, îmi şopti, dar îmi dădeam seama că era agitat.

Nu-mi plăcea ideea de a-l lăsa undeva fără mine. Îmi ceruse să îl însoțesc, şi instinctul meu protector îmi spunea că trebuie neapărat să nu îl scap din ochi.

— Eşti sigur? l-am întrebat, privindu-l în ochi.

— Da, sunt bine.

Se îndreptă de spate şi îi zâmbi fetei de la recepție, iar ea îi indică o uşă aflată la dreapta biroului ei.

— Pe aici, domnule.

Domnule. Am simțit că-mi pică ceva în cap. Femeia de la clinica din New York folosise aceeaşi formulă de adresare. Toate femeile de la Covet, revista de lux unde lucra Luc când ne-am cunoscut, le spuneau „domnule” lui Luc şi fratelui său, Gio. Cele mai multe dintre ele erau sclave sexuale special pregătite de Casa lor depravată. Luc dispăru împreună cu blonda, de cealaltă parte a uşii care se închise cu un țăcănit care îmi sună ca un pocnet de pistol.

Am tras aer în piept şi mi-am spus că Felicity nu ne-ar fi trimis într-un loc unde femeile aveau drept unic scop

satisfacerea poftelor sexuale ale bărbaților din jur.

În timp ce încercam să mă conving de asta mi-am amintit de cutia cu jucării sexuale pe care mi-o dăduse Felicity, iar cuvintele ei mi-au răsunat în urechi: „Până nu îşi recapătă controlul asupra sexualității lui, nu se poate vindeca. Iar dacă nu se poate vindeca, nu poate depăşi ce i-au făcut. Avem cu toții nevoie ca el să treacă peste. Tot viitorul depinde de Luc, de momentul când va deveni bărbatul care e sortit să devină."

Am simțit un gust amar în gură şi m-am străduit să înghit. Dacă eu n-aş fi în stare să îl ajut din punct de vedere sexual, Felicity l-ar trimite oare la cineva care ar putea? La femei special pregătite să se supună în feluri în care n-aş putea?

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Salvatici.

Am făcut ochii mari şi am tresărit la auzul vocii cu accent britanic. Am sărit în picioare, surprinsă de faptul că nu auzisem nicio uşă deschizându-se, nu auzisem paşi pe podeaua de lemn, nu auzisem nimic în afară de propriile gânduri şi temeri nevrotice.

— Hm... Bună!

Femeia din fața mea era mai înaltă ca mine, avea ochii mari şi albaştri, păr blond mătăsos care îi cădea în valuri pe spate şi un trup suplu, perfect, ideal pentru podiumurile marilor case de modă.

— Sunt Abigail Stanton, spuse ea, întinzându-mi mâna. Poți să-mi spui Abby.

Avea degetele lungi şi subțiri şi manichiura perfectă. Când ne-am strâns mâinile, mă trase spre ea şi mă sărută pe ambii obraji înainte să schițez şi cel mai mic gest de împotrivire. Până şi mirosul îi era perfect. Avea iz de liliac. I-am observat apoi rochia violet care îi complimenta de minune silueta, scoțându-i sânii în evidență. Purta ghete cu toc cui şi n-am putut să nu mă întreb ce fel de doctor arată,

se îmbracă sau se comportă aşa. Sau dacă era într-adevăr doctor.

— Văd că Eve l-a preluat deja pe domnul Salvatici pentru consultaţie.

— Consultaţie?

Toate sistemele de alarmă îmi intrară în alertă. Am privit neliniştită spre uşa dincolo de care dispăruseră Luc şi fata cea blondă.

— Nu îţi face griji. Nu e o consultâţie pe care să nu o treacă. E vorba despre date de bază precum înălţimea, greutatea, un chestionar general legat de starea de sănătate. Asta e tot.

Cuvintele ei nu reuşiră să mă liniştească. Îmi aminteam mult prea bine chestionarul pe care mi se spusese să îl completez la vizita medicală de la New York. Era plin de întrebări de natură sexuală la care refuzasem să răspund. Şi n-am avut cum să nu remarc că pe blondă o chema Eve. Eva. La fel ca pe femeia care îl ispitise pe Adam în Grădina Edenului. Am înghiţit cu greu şi mi-am încrucişat braţele la piept. Îmi reproşam că nu mă îmbrăcasem şi eu cu ceva sexy şi că aruncasem pe mine la repezeală o fustă lungă şi neagră, balerini şi un pulover supradimensionat. Pe lângă zeiţa din faţa mea arătam banală şi neîngrijită.

— Eşti medic? am întrebat-o, conştientă de nota răutăcioasă din vocea mea, pe care nu reuşisem să mi-o stăpânesc. N-am mai fost într-un cabinet care să arate aşa.

— Da, zâmbi ea. Lucrez deja de zece ani. Toţi clienţii mei sunt pe deplin satisfăcuţi.

Of, la naiba! Nu spusese tocmai asta! îmi simţeam stomacul în gât, gata să explodeze. În acea clipă, zâmbetul ei păli.

— Doamnă Salvatici, vreau să te avertizez de la bun început că metodele mele sunt un pic neortodoxe. Pot şi sunt dispusă să îi tratez pe toţi membrii Alianţei, dar rămân

loială Casei Merrick. Astăzi îl tratez pe domnul Salvatici ca un favor făcut domnişoarei Merrick.

Naiba s-o ia pe Felicity! Simțeam cum furia creştea în mine. Ştiuse exact ce făcea în clipa în care îi dăduse lui Luc numele terapeutei.

— O cunoşti pe Felicity?

— Suntem prietene de ani buni, răspunse Abigail, căreia îi revenise zâmbetul. Am fost colege de facultate la...

Uşa de lângă biroul fetei de la recepție se deschise, iar tânăra îşi făcu apariția alături de Luc. Mă cuprinse un val de uşurare, iar el observă, probabil, starea în care mă aflam şi îmi aruncă un zâmbet. Nu voiam decât să-l iau de mână şi să o ştergem împreună de acolo, dar înainte să pot face o mişcare, Abigail exclamă:

— Ia te uită, aici erai!

Îi întinse lui Luc mâna, iar în clipa în care se atinseră am simțit o dorință intensă de a-i frânge toate degetele, unul câte unul.

— Sunt Abigail Stanton.

— Bună.

Vocea lui Luc suna spart. Era crispat şi agitat. Se vedea din felul în care îi strângea mâna. Din fericire, femeia nu sărise să-l sărute pe obraji, cum făcuse cu mine. Probabil îi intuise agitația sau simțise privirea ucigaşă pe care i-o aruncasem.

— Vă mulțumim că ne-ați primit aşa din scurt.

— Mă bucur că programul mi-a permis, răspunse ea. Privi apoi peste umărul lui Luc şi-i eliberă mâna. Eve, nu vreau să fim deranjați în restul după-amiezii. Preia toate apelurile.

Restul după-amiezii... Nu-mi plăcea cum sună.

Abigail făcu un semn spre uşa înaltă şi boltită.

— Pe aici, vă rog. Amândoi.

Faptul că mă includea şi pe mine îmi dădea un sentiment de uşurare. Luc îmi căută mâna şi mă apropie de el. Mi-am

spus atunci că nu se poate întâmpla nimic rău şi că nu aveam să-l mai scap din ochi încă o dată în locul acela straniu.

Biroul lui Abigail nu avu darul să îmi mai alunge din nelinişti. Am aruncat o privire de jur-împrejur, în timp ce ea închidea uşa. Încăperea semăna nu atât cu un birou, cât cu un loc unde aveau loc vechi ritualuri. Gândul îmi provocă din nou acea nesuferită senzaţie de greaţă. Era o încăpere rotundă, cu un fel de platformă într-o parte, iar de jur-împrejur erau vitralii. De tavanul înalt atârna un candelabru uriaş, plasat deasupra unui birou lat, din lemn de mahon, urcat pe o platformă. Era atât de mare că aducea mai mult a altar decât a piesă funcţională de mobilier. Nici nu îl puteam privi, din cauza amintirilor care îmi năvăleau în minte.

În stânga mea, peretele era plin de la podea la tavan cu rafturi cu cărţi. Ceva mai încolo, o canapea de piele, două fotolii confortabile şi o măsuţă de cafea circulară, din piatră.

Abigail se îndreptă spre canapea.

— Vă pot oferi ceva? Cafea, ceai, apă?

Am fost uşurată că nu se includea şi pe ea în ofertă. M-am aşezat la mijlocul canapelei, lângă Luc.

— Nimic pentru mine, mulţumesc.

— Nici pentru mine.

Luc îşi desprinse mâna dintr-a mea şi şi-o aşeză pe piciorul meu, aproape de interiorul coapsei. Eram înnebunită să păstrez contactul fizic cu el, aşa că i-am cuprins braţul cu ambele mâini. Abigail se aşeză pe unul dintre fotolii, cu faţa înspre noi. Voiam să îi transmitem un mesaj clar, acela că eram o echipă şi că eu, una, nu aveam de gând să mă las prostită de metodele ei neortodoxe.

Se aşeză picior peste picior şi-şi puse mâinile în poală.

— Mă gândeam să începem cu o recapitulare a istoriei cuplului vostru. Înţeleg că sunteţi căsătoriţi doar de câteva săptămâni.

Fiecare cuvânt pe care îl spunea mă punea în gardă, dar am încercat să-mi păstrez calmul şi să îmi controlez vocea.

— Depinde cum priveşti lucrurile. Am avut, de fapt, două nunți.

Luc îmi strânse genunchiul şi mă privi, zâmbind cu jumătate de gură.

— Cred că doar a doua se pune.

Eu, în schimb, eram mai mult decât dispusă să o pun la socoteală şi pe prima, ca să-i arăt tipei că Luc e al meu. Jos labele!

— Povestiți-mi despre nuntă, spuse Abigail. Despre a doua, dacă asta a rămas că se pune.

Deja îmi imaginam cum s-ar pune pumnul meu pe fața acelei femei.

— A fost o nuntă restrânsă, începu Luc, plimbându-şi palma pe piciorul meu. Ceva intim. Câțiva membri ai familiei şi prietenii. Ne-am căsătorit la o capelă de pe proprietatea din Italia a unui prieten.

— Ce drăguț!

— A fost mai mult decât drăguț, am intervenit, privindu-l pe Luc. A fost perfect! Ne-am căsătorit la asfințit, iar când eu am intrat în capelă am văzut că umpluse drumul spre altar cu flori şi lumânări. Ceva de vis!

El mă privi. Trăsăturile parcă i se mai relaxaseră, iar nervii şi stresul din ultimele zile păreau că dispar încet-încet.

— A fost perfect, şopti el. Cea mai frumoasă zi din viața mea.

Mi se umplu inima de bucurie. Voiam să îl iau în brațe, să îl sărut, să-l trag spre mine şi să-i arăt că era perfect pentru mine. Dar nu puteam, pentru că afurisita de terapeută vorbea din nou şi mă priva de privirea şi de atenția lui Luc când tot ce voiam era exclusivitate asupra lor, asupra lui.

— Luc, ce te-a atras la Natalie?

El ezită, apoi mă privi din nou.

— La început? În primă fază?

— Da.

— Personalitatea ei. Din clipa în care am întâlnit-o am simțit că-n ea ardea un foc mistuitor, imposibil de stins. Lumina încăperea în care își făcea apariția.

Zâmbi cu jumătate de gură, iar acel zâmbet îl făcea atât de sexy, că ardeam de dorința de a-l săruta.

— Mi-am dat seama imediat că focul acela avea să mă bage-n belea, dar nu am putut să mi-o scot din minte, oricât am încercat, adăugă el.

I-am zâmbit și i-am strâns ușor brațul. Avea perfectă dreptate în ce spunea. Îi plăcuse la nebunie felul în care îl provocasem la început. Încă îi plăcea.

— Aceeași întrebare și pentru tine, Natalie, mi se adresă Abigail. Ce te-a atras inițial la Luc?

Am înclinat capul și l-am privit cu atenție. Arăta mortal. Brunet, italian, cu vino-ncoace și un sex-appeal devastator.

— Ochii lui.

— Coloboma îi face foarte speciali, într-adevăr.

— Nu la asta mă refer. De când l-am văzut mi-am dat seama că este mai mult decât un președinte de companie arogant, cum voia să pară. Mi se părea că privesc o mască. Ochii l-au dat de gol. El, cel adevărat, se ascundea. Și cu cât îl vedeam mai mult, cu atât îmi doream să știu cine era cu adevărat.

Trăsăturile i se îmblânziră. Îmi strânse genunchiul într-un fel ce-mi transmise fiori prin tot corpul. Îmi spusese de mai multe ori că eram singura persoană care îl văzuse așa cum era cu adevărat și voiam să știe că încă îl vedeam pe el, exact așa cum era, chiar dacă nu mai era la fel de sigur.

— Luc, spuse Abigail, întrerupându-ne din nou momentul de intimitate. Dacă ar fi să îi spui lui Natalie ceva ce nu știe sau nu crede în totalitate, care ar fi acela?

El mă privi fix câteva secunde.

— I-aş spune că acum ea e familia mea, răspunse într-un sfârşit. E singura familie care contează pentru mine. Iar familia e mai presus de tot şi toate. Întotdeauna ea va fi pe primul loc.

Credeam asta. Aveam s-o cred întotdeauna. Dar ştiam şi că afurisita lui de Casă era dispusă la orice ca să nu permită să mă pună pe mine pe primul plan.

— Aceeaşi întrebare şi pentru tine, Natalie.

Mi-am dres glasul şi am făcut eforturi să rămân calmă şi să nu plâng.

— I-aş spune doar ceea ce ştie deja, în adâncul inimii lui, am rostit, privindu-l în ochi. Nu te definesc nici numele pe care îl porţi, nici titlul care îţi revine, nici de unde vii, nici cine te-a zămislit. Nu eşti parte din ei, Luc, nu eşti deloc ca ei. Şi nu vor avea nicio putere asupra ta dacă nu le conferi chiar tu această putere.

Privirea i se înceţoşă şi fu nevoit să clipească rapid ca să nu-i dea lacrimile. Se aplecă uşor spre mine şi mă sărută pe creştet. Am închis ochii şi m-am agăţat de el, lăsându-mă învăluită de mireasma lui, de căldura lui, spunându-mi că dacă îi voi repeta suficient de des acele cuvinte, va ajunge să creadă în ele.

— Cred că e tranziţia perfectă la următoarea etapă a terapiei lui Luc.

Am privit-o pe Abigail printre lacrimi. Nu înţelegeam la ce se referă. Ea îmi susţinu privirea.

— O să te rog, Natalie, să ne laşi singuri pentru a continua şedinţa.

— Poftim? am exclamat, uitându-mă înspre Luc. Dar am crezut că...

— Avem de discutat nişte aspecte privind Alianţa la care nu poţi fi de faţă, interveni Abigail. Sunt convinsă că ştii că regulile sunt foarte clare. Faptul că îi eşti soţie nu îţi dă

automat unele drepturi.

Am strâns din dinți.

— Dar ție nu ți se aplică regulile? am întrebat, privind-o cu severitate.

— Casa Merrick mi-a dat o dispensă specială. În plus, fiind cadru medical, profesia mea presupune un acord de confidențialitate între medic şi pacient, iar acest acord nu poate fi încălcat, te asigur.

Rahat! N-aveam încredere în ea nici cât negru sub unghie. Voia doar să fie singură cu Luc ca să... Nu eram sigură ca să ce, dar nici nu voiam să-mi imaginez.

— E-n regulă, *angioletto,* îmi spuse el, strângându-mi iar genunchiul. O să fiu OK. Are dreptate, avem de vorbit şi unele lucruri pe care nu ți le pot spune. Nu că n-aş vrea, ci pentru că nu vreau să te pun în pericol. E mai sigur aşa.

Nu eram de acord. Existau lucruri pe care nu mi le putea spune pentru că îi era ruşine! Lucruri care, credea el, m-ar face să-l privesc cu alți ochi.

— Eşti sigur? Pentru că, dacă nu...

— Sunt sigur, spuse el, mângâindu-mi obrazul şi sărutându-mă pe frunte. O să fiu OK, îți promit.

Voiam să mă sărute pe buze, să mă tragă în brațele lui şi să-i arate cățelei din fața noastră că era al meu, că eu eram a lui şi că nu-l putea avea. Dar el nu făcu nimic din toate astea. Se retrase şi îmi zâmbi. Privirea însă îi era îngrijorată. Ochii îi erau din nou ca a unei măşti. Îmi ascundeau lucruri. Abigail se ridică în picioare, pe tocurile ei cui, şi se îndreptă spre uşă.

— S-ar putea să dureze destul de mult. Poți sta în sala de aşteptare, dar cred că te-ai simți mai bine la cafeneaua de jos. Sau într-unul dintre barurile din zonă, dacă simți nevoie să bei ceva mai tare.

Deschise uşa, indicându-mi cât se putea de clar că era cazul să plec.

— Eve are numărul tău de mobil şi te va sunat imediat ce vom termina.

Luc se ridică şi mă ajută şi pe mine. L-am privit cu stomacul ghem. Capul mi se învârtea. Nu voiam să mă conformez. Nu voiam să fac ce-mi cerea acea femeie. Voiam să stau cu el. Aveam nevoie să stau cu el.

— E OK, mi-a şoptit. Du-te. O să se termine cât ai clipi. Numai... nu te îndepărta prea mult.

Cuvintele lui nu aveau darul de a-mi potoli anxietatea. Mă împinse uşor şi mă lăsă să plec. Am traversat încăperea ca prin ceaţă, iar când uşa se închise în spatele meu am tresărit şi m-am uitat în jur, în sala de aşteptare goală. Blonda era din nou la birou şi tasta de zor la computer. M-am gândit să mă aşez din nou pe canapeaua de lângă fereastră, să iau o revistă şi să aştept. Ştiam însă că n-am să mă pot concentra asupra lecturii, ci m-aş chinui să prind crâmpeie din ce se discuta de partea cealaltă parte a uşii şi mi-aş imagina că cei doi fac fel şi fel de lucruri pe acea canapea sau pe biroul acela idiot care arăta ca un altar cocoţat pe o platformă.

M-am îndreptat rapid către uşă, ca să nu-mi dau timp să mă răzgândesc, şi am respirat abia după ce-am ieşit din vechea biserică. Stăteam pe trotuar, în dreptul gardului înalt din fier care înconjura proprietatea, tremurând în aerul rece de octombrie. Cu degete tremurânde, mi-am scos din geantă telefonul mobil şi m-am uitat la ecran. Era 2:30 după-amiaza. Acea terapeută, doctoriţă sau ce-o fi fost îşi eliberase restul zilei pentru Luc şi îmi spusese că vor termina în câteva ore. Iar eu aveam să îmi petrec acele ore îngrijorându-mă şi făcându-mi scenarii înnebunitoare. Nu aveam să rezist. Am băgat telefonul la loc şi am plecat în căutarea unui bar, orice bar, ca să-mi protejez sănătatea mintală.

Eram pe punctul de a da cu telefonul de pământ.

Trecuseră ore bune de când nu primisem nicio veste de la Luc sau măcar de la fata de la recepție. Afară se înserase şi era pe cale să se întunece. Ce mama naibii făceau acolo?

— Sigur nu îți pot aduce şi altceva? mă întrebă chelnerița care binevoise să vină la masa mea, în barul slab luminat. Tragi de berea aia de câteva ore.

Aşa era. După cele două pahare de whisky Macallan pe care le dădusem peste cap imediat ce intrasem şi care mă liniştiseră un pic, îmi luasem o bere şi mă holbasem la ea, încercând să rămân calmă.

— Nu, mulțumesc.

M-am uitat din nou la telefon. Tot niciun semn. Trebuiau să termine în curând, nu se putea altfel. Era aproape ora 17. Mi-am spus că ar fi mai bine să mă duc înapoi la cabinet şi să aştept. Chit că stăteam acolo cu mâinile pe urechi, ca să nu aud nimic.

— Adu-mi nota, te rog, am adăugat.

— E rezolvat cu nota, îmi spuse ea, cu un puternic accent scoțian.

— E rezolvat?

Am ridicat privirea pentru prima dată şi m-am uitat la ea. Nu era chiar atât de tânără cum crezusem. Avea, poate, în jur de 35 de ani.

— Cine a plătit? am vrut să ştiu.

— Tipu' brunet de la bar. Mişto rău, dacă mă-ntrebi pe mine. Mă mir că n-a venit încă la tine la masă. S-a tot uitat la tine de parcă te cunoştea.

Am simțit un nou val de îngrijorare şi m-am întors în direcția barului.

— Unde e?

Chelnerița se uită şi ea înspre bar, apoi la mine.

— A plecat de ceva timp. Pe bune, pe mine m-a topit toată. Şi accentul ăla al lui...

Simțeam deja panică. Panică pură.

— Ce accent? Italienesc?

— A, deci îl ştii pe tip, aşa-i?

Inima începu să îmi bată nebuneşte. Am sărit de la masă şi am rupt-o la fugă spre uşă.

— Nu ți-ai terminat berea! strigă chelnerița după mine.

Am ieşit din bar şi am continuat să alerg şi pe stradă, printre trecătorii care se întorceau acasă de la serviciu. Eram disperată să ajung la Luc. Nu eram convinsă că el fusese în bar, dar dacă acea persoană mă urmărise cu privirea şi era de origine italiană, înseamnă că ştiau că suntem amândoi în oraş. Şi sigur ştiau că Luc era în cabinet şi stătea de vorbă cu acea femeie despre Casa lui. M-am forțat să alerg şi mai repede. Vedeam în față vechea biserică, la câteva sute de metri. Când deodată o mână mă apucă de braț şi mă opri. Aproape că am căzut. Am scos un icnet şi, înainte să încep să țip, am simțit o mână peste gură, iar în spate, un trup solid de bărbat. Individul începu să meargă cu spatele, târându-mă până în dreptul unei uşi şi în interiorul unei clădiri. Eram cuprinsă de groază. M-am zbătut, am încercat să țip, dar era prea puternic. Înainte să îmi dau seama ce se petrecea m-am trezit în beznă, lipită de un perete. Individul mă imobilizase, proptindu-şi o mână în gâtul meu. Am tras aer în piept şi totul se cufundă în tăcere şi nemişcare. Era mare şi musculos. Nu îi vedeam fața, din pricina întunericului. Dar mirosul lui îmi era cunoscut. Avea iz de citrice şi de ceva condimentat. Era un miros pe care îl mai simțisem. Şi nu oricum, ci pe pielea unui bărbat. Aproape. Ca acum. În întuneric, înconjurați de lumini şi de muzică asurzitoare.

— Ah, *bella!* îmi spuse o voce extrem de cunoscută. A trecut ceva timp, nu-i aşa? Prea mult, dacă mă-ntrebi pe mine.

Giovanni.

Am înghețat. Respirația fratelui lui Luc îmi aluneca

neplăcut pe gât, făcându-mă să tremur. El râse.

— Încă tremuri când te ating. Asta-i bine, *bella.* E foarte, foarte bine.

Îşi plimbă degetele pe gâtul meu. Am închis ochii şi mi-am ţinut respiraţia. Îmi era frică să mă mişc, să vorbesc, să fac orice, pentru că ştiam de ce e capabil. Era bărbatul care mă drogase. Care mă dusese la acea orgie din Long Island. Care plănuise să mă drogheze şi să mă transforme într-o sclavă sexuală de care să se bucure împreună cu prietenii lui cei depravaţi. Bărbatul care o ucisese pe prietena mea cea mai bună, Elena. O ucisese când ea aflase cine şi ce era el cu adevărat. Probabil ucisese în acelaşi fel cine ştie câte alte femei când avuseseră îndrăzneala să-i ţină piept.

— Uitasem ce piele fină ai, *bella.*

Mă atingea cum ar fi făcut-o un amant, coborând tot mai mult, cu degetele parcă alunecându-i către sânii mei. Dar nu era nici pe departe un amant. O dovedea cât se putea de clar mâna pe care încă mi-o ţinea încleştată pe gât. Era un monstru şi era dispus să mă folosească pentru a-i face rău lui Luc. Şi nu aveam de gând să-l las.

Am deschis ochii şi l-am fixat cu privirea. Eram atât de aproape încât îmi respira direct în faţă şi îi vedeam albul ochilor, albul din jurul irisurilor lui palide şi lipsite de suflet.

— Ce vrei, Gio?

Surâse, scoţându-şi la iveală dinţii, ca o fiară._

— Tot îndrăzneaţă ai rămas, aşa-i? Şi mândră. Îmi plac târfuliţele ca tine, răspunse, intensificându-şi strânsoarea şi aplecându-se mai aproape. Îmi place să le îngenunchez. Să le înfrâng mândria. E clar că frate-meu nu a făcut o treabă prea bună. Dar eu pot.

Îmi trase într-o parte gulerul de la pulover, ca să-şi facă Joc şi să-mi atingă pieptul şi sânul stâng.

— Îţi pot zdrobi rezistenţa. Cu totul, continuă el. Şi am senzaţia că o să-ţi placă la nebunie.

Am strâns din dinți ca să nu izbucnesc în plâns. Nu voiam să-i dau o asemenea satisfacție. Mintea mi se învârtea cu repeziciune. Instinctul îmi spunea să mă opun. Să ripostez. Poate că mi-ar da drumul o clipă, dar şi dacă aş reuşi să scap, era atât de întuneric că nu vedeam încotro era uşa. Când mă trăsese înăuntru auzisem că se încuiase. Dacă alegeam să mă împotrivesc şi să lupt, nu aveam să ies de acolo în viață. Mai mult, rațiunea îmi spunea să fiu atentă la cuvintele pe care le folosise. Spusese că el poate să mă pună la punct, nu că ar face-o. Nu era acolo ca să îmi facă rău, aşa cum voia să mă facă să cred. Scopul lui era să mă sperie. Iar o eventuală ripostă ar servi drept pretextul perfect. Scuza perfectă. Asta aştepta. Aştepta un motiv să încalce regulile prețioasei lui Case. Trebuia să fiu docilă. Nu-mi permiteam să-l fac să devină şi mai agresiv. Era singura mea şansă. Singura mea şansă de a-l ține pe Luc în siguranță.

Am simțit cum ochii mi se umplu de lacrimi. M-am luptat să nu plâng şi să nu izbucnesc, să nu mă las pradă isteriei care amenința să mă cuprindă. Dacă păteam ceva, Luc avea să fie distrus. Eram absolut convinsă de asta.

— Mmmm... făcu Gio, apucându-mi sfârcul şi răsucind tare, făcându-mă să icnesc de durere. Reacționezi imediat. Vei fi o târfuliță foarte competentă. Nu crezi, David?

— O, cu siguranță. O să fie foarte plăcut s-o antrenăm.

La auzul noii voci am făcut ochii mari. Venea de undeva din spatele lui Gio şi îmi era, la fel, cunoscută. O auzisem la petrecerea aceea din Roma.

David Bonello.

Un nou val de teroare mă izbi, amintindu-mi ce-mi spusese Luc despre el după ce-mi ordonase să nu mă mai apropii de el vreodată. Era prieten cu Giovanni şi era exact la fel de dement şi periculos ca el. Împărțeau aceleaşi depravări şi, adesea, aceleaşi femei.

O, Doamne, ! Rahat! La naiba!

Eram îngrozită. Calculasem greşit. Indivizii din faţa mea nu dădeau doi bani pe reguli, fie ele şi regulile sacre ale Casei. Urmau să mă violeze amândoi.

M-am mişcat puţin, cu spatele lipit de perete, hotărâtă să lupt până la moarte. Însă brusc Giovanni îmi eliberă sânul şi îşi retrase mâna din puloverul meu.

— Rănile fratelui meu s-au vindecat, îmi şuieră la ureche. Timpul a expirat. Ai trei zile să-l aduci înapoi în Italia. Ce-ai păţit acum e doar o mostră din ce-o să-ţi facem dacă nu te conformezi. Ai făcut o înţelegere cu Casa Salvatici şi dacă nu ţi-o respecţi, sunt dispuşi să te lase pe mâna noastră.

Bonello se apropie şi el de mine. Era atât de aproape încât căldura trupului său urca înspre mine în valuri şi îmi provoca o intense senzaţie de vomă.

— Eu, unul, sper că vei eşua, *bella,* îmi şopti la cealaltă ureche. Pentru că de-abia aştept să eliberez târfa care zace-n tine. Ştim cu toţii că e acolo. Şi dacă o s-o eliberez de faţă cu soţul tău va fi cu atât mai incitant.

Gio râse scurt şi mă eliberă din strânsoare. Amândoi bărbaţii făcură un pas înapoi. Apoi se auzi un zgomot scurt, ca un declic, urmat de paşii lor care se îndepărtau, se tot îndepărtau până când, la un moment dat, în jurul meu rămaseră doar bezna şi liniştea. Am suspinat şi în acea clipă mi-au cedat genunchii. Am căzut la pământ şi m-am aplecat în faţă, cu stomacul cuprins de spasme. Dar o voce interioară îmi striga să mă ridic şi să fug înainte ca ei doi să se răzgândească şi să se întoarcă după mine. M-am ridicat cu greu şi am bâjbâit în beznă până am dat de uşă. Am încercat să o deschid, dar mâinile îmi tremurau cumplit, făcându-mi sarcina extrem de grea. Când în sfârşit am reuşit să ies, m-au împresurat aerul proaspăt şi sunetele urbane bine cunoscute – zgomotele maşinilor, vocile oamenilor. Vedeam totul ca prin ceaţă. Mergeam împleticit,

încercând să folosesc clădirile pe post de punct de reper. Mă încerca o senzație de rău fizic care se intensifica şi amenința să copleşească. Brusc am simțit că nu mă mai pot stăpâni şi am vomitat pe trotuar. Cumva am reuşit să ajung la fosta biserică, iar în clipa în care am pus piciorul în cafenea, o femeie amabilă şi-a dat seama dintr-o privire că îmi era rău şi m-a condus spre baie.

— Pe-aici. Of, se pare că n-ai o zi prea bună.

M-am curățat cât am putut de bine, mulțumindu-i Cerului că nu mai era nimeni în baie. Din fericire, reuşisem să nu vomit pe haine. Era singura parte bună din ziua de rahat de care aveam parte. Mi-am ridicat încet puloverul şi mi-am tras sutienul un pic într-o parte. Aveam vânătăi pe piele, acolo unde degetele acelui individ mă apăsaseră, mă ciupiseră şi mă chinuiseră. Îmi venea iar să vomit, dar am rezistat. Mi-am lăsat puloverul la loc în jos şi m-am privit cu atenție în oglindă. Chiar dacă reuşeam cumva să-mi ascund vânătăile de ochii lui Luc, tot şi-ar fi dat seama că s-a întâmplat ceva. Ar fi citit totul în paloarea mea şi în ochii de căprioară prinsă în lumina farurilor. Am încercat să îmi controlez respirația. Să inspir şi să expir încet şi profund. Am închis ochii. Degetele încă îmi tremurau, aşa că am strâns marginea chiuvetei până când au început să mă doară mâinile.

Putem să fac față. Era în regulă. Vânătăile erau o nimica toată. Rezistasem la toate încercările cu care încercaseră să ne frângă şi reuşisem doar prin puterea voinței. Nu trebuia decât să continui la fel. Să rămân puternică.

Eram pe punctul să am o nouă izbucnire isterică, dar am reuşit, ca prin minune, să mi-o reprim. Trebuia s-o fac. Nu-mi puteam petrece tot restul zilei în baie.

M-am clătit pe față cu apă şi mi-am aranjat părul cât am putut de bine, apoi m-am îndreptat spre ieşire. Nu mică mi-a fost mirarea să dau cu ochii de Eve. Mă aştepta cu o cană

în mână.

— Arăți mai bine, dar nu cu mult. Ia loc, îmi spuse, apucându-mă de braț şi conducându-mă cu delicatețe până la o masă liberă. Şi bea asta, adăugă, punându-mi în față cana.

Am luat o înghițitură şi am tuşit, gata-gata să o scuip.

— E whisky!

— Bea-l pe tot. O să îți facă bine.

Vocea îi era amabilă, fără pic de superioritate în ton. Am făcut ce-mi spunea nu pentru că mi-ar fi plăcut gustul, ci pentru că ştiam că alcoolul o să mă relaxeze. Aveam neapărat nevoie să mă opresc din tremurat înainte să apară Luc.

— Eşti cam vraişte, comentă ea pe un ton scăzut, după ce-am mai luat o înghițitură. Dar stai liniştită, sus am o trusă de cosmetice. O să te aranjez înainte să dai ochii cu el.

Nu prea înțelegeam de ce era aşa drăguță cu mine. Nici ce căuta acolo.

— Cum de... Au terminat?

— Aproape. Te-am sunat pe mobil, dar n-ai răspuns. Aşa că am coborât să te caut. Mă bucur că te-am găsit înainte să urci.

Totul era suprarealist. Era prea mult. Mi-am sprijinit capul în mâini.

— Nu... nu pari surprinsă de toate astea. De mine.

— Deloc. În profesia mea am văzut o mulțime de oameni apăsați de griji, stresați. Soți, soții, rude... Tu eşti un pic mai neliniştită şi mai agitată decât majoritatea dar, una peste alta, e de înțeles.

Nu înțelegeam unde bătea şi nici nu voiam să dezvălui mai mult decât ştia deja – cu toate că nu-mi era clar exact ce ştia.

— Nu-ți face griji, continuă, punându-şi mâna peste a mea. Abigail e foarte bună la ce face.

Am închis ochii şi am încercat să-mi stăpânesc încă un val de greaţă la gândul la ce făcea Abigail atât de bine. Sus, cu soţul meu.

— E absolut nevinovat, ai cuvântul meu, îmi spuse Eve, zâmbind discret, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Pur şi simplu stau de vorbă. Abigail are darul de a ajunge exact la rădăcina problemei, identifică imediat exact ce anume îl supără pe pacient. Plus că lucrează de mult timp cu familii din Alianţă. Va fi mai bine după şedinţa asta, crede-mă.

Voiam să o cred, dar învăţasem să nu mă încred în nimeni.

— Eşti sigură? am întrebat, privind-o drept în ochi. Sigur nu fac decât să vorbească?

— Absolut. Abigail e prietenă cu Felicity Merrick de mulţi, mulţi ani. Felicity a sunat-o acum câteva zile şi i-a spus că e posibil ca tu sau soţul tău să sunaţi pentru o programare. Pe urmă a ameninţat-o pe Abigail că o să aibă de-a face cu ea dacă face ceva să vă strice relaţia. Ca să ţi-o zic pe-a dreaptă, cred că lui Abigail îi era un pic teamă să te întâlnească.

O parte din mine era încântată la auzul acelor cuvinte, deşi nu voiam să mă trădez.

Am inspirat adânc ca să înlătur panica ce ameninţa în continuare să-şi înfigă ghearele în pieptul meu şi ca să uit, sau măcar să încerc să uit, ce se întâmplase mai devreme în acea clădire întunecată.

— E numai vina mea, am şoptit. Totul e din vina mea. El n-ar fi aici dacă eu n-aş exista.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

Mi-am înfipt mâinile în păr, dorindu-mi fierbinte să-mi smulg şuviţe întregi, trăgând suficient de tare încât să simt cum o durere arzătoare îmi cuprinde pielea capului.

— Dacă n-aş fi fost eu să-mi bag nasul unde nu-mi

fierbea oala, Luc ar fi în clipa asta la New York. Nimic din toate asta nu i s-ar fi întâmplat. Familia nu şi-ar fi înfipt ghearele în el, încercând să-l atragă înapoi, aşa cum face acum.

— Ascultă-mă, îmi ceru Eve, strângându-mă mai tare de braţ. Nu cunosc detaliile despre care vorbeşti, dar ştiu că nimeni nu poartă responsabilitatea pentru acțiunile altora. E pierdere de vreme să te gândeşti la ce ar fi trebuit sau n-ar fi trebuit să faci. Nu te poți întoarce în timp. Nu poți schimba ce s-a întâmplat deja. Poți doar să iei decizia de a nu repeta greşelile trecutului.

Ştiam că avea dreptate. Chiar ştiam. Dar a şti şi a crede sunt lucruri diferite. Şi tocmai făcusem încă o greşeală uriaşă. Căzusem la învoială cu însuşi Diavolul, iar acum eu... noi... urma să plătim prețul. M-am frecat la ochi şi mi-am reținut lacrimile gata-gata să înceapă să mi se prelingă pe obraji. Mă temeam că Luc îşi va da seama dintr-o singură privire ce se întâmplase cu Gio. Dar ce mă speria şi mai tare era că, dacă ar afla ce înțelegere am făcut, mă va urî pentru tot restul vieții.

— Există şi bine pe lume, Natalie, spuse Eve pe un ton scăzut, fără să îşi dea seama de motivele reale ale tumultului din sufletul meu. Chiar există, cu toate că acum poate îți vine greu să crezi. Nu toată lumea e ca oamenii pe care i-ai cunoscut tu. Dacă te uiți cu atenție, în lume e mai mult bine decât rău. Ai cuvântul meu.

Greşea. Lumea era condusă de oameni răi cărora nu le păsa de alții. Iar aceia dintre noi care chiar dădeau doi bani pe ceilalți erau condamnați la o eternitate de suferință.

Capitolul 11

Luc

La întoarcere, Natalie fusese tăcută tot drumul. N-o puteam învinovăți. Ştiam că fusese o după-amiază stresantă pentru ea. Nici eu nu fusesem prea vorbăreț. Mă tot gândeam la ce-mi spusese Abigail, tot ce discutaserăm în timpul şedinței. Încercam să-mi dau seama cât şi cum puteam să împărtăşesc cu Natalie fără să pun şi mai mare presiune pe ea. Am parcat pe alee Lexusul pe care ni-l lăsaseră la dispoziție Marco şi Fee. Imediat ce-am intrat în casă, Natalie îşi puse geanta pe masa şi se îndreptă spre frigider.

— Îmi imaginez că ți-e foame. Sigur aveam pe-aici câteva ceva pentru ei...

— Nu încă.

Am luat-o de mână şi am tras-o spre mine. Mă privi cu o expresie mirată şi închise frigiderul. Când i-am simțit trupul lângă al meu, mi-am trecut degetele prin părul ei, am apucat-o uşor de bărbie şi mi-am coborât buzele către ale ei.

Îşi puse mâinile pe pieptul meu şi am simțit o undă de tensiune între noi. Una extrem de subtilă, dar imposibil de ignorat. Ziua nu decursese cum ne imaginaserăm. Pentru niciunul dintre noi. Voiam să îi arăt cât de mult însemna pentru mine.

Sărutul fu blând şi tandru. Iar când ea oftă şi întredeschise buzele, relaxându-se un pic, şi i-am simțit moliciunea, umezeala şi dulceața gurii, mi-a fost aproape imposibil să mă controlez. Voiam să o devorez, să o consum toată. Dar, în acelaşi timp, nu voiam. Aveam alte planuri. Şi speram că ele aveau să-i demonstreze că încă eram bărbatul de care se îndrăgostise. Sau, cel puțin, că încercam cu disperare să îl readuc la viață.

Mi-am îndepărtat buzele de ale ei, deşi aş fi continuat acel sărut.

— Eşti obosită.

— Da... cred că da. A fost o zi lungă, spuse ea, privindu-

mi pieptul, parcă evitând să se uite în ochii mei.

Fuseseră două săptămâni lungi. Iar eu nu făcusem nimic să îi uşurez situaţia. Îmi dădusem seama de asta în timpul discuţiei cu Abigail şi eram hotărât să îndrept lucrurile. I-am dat părul mătăsos de pe frunte.

— Pregătesc eu cina.

— Nu-i nevoie. Ştiu că şi tu eşti oboist.

— Sincer, nu prea sunt.

Tot nu voia să mă privească în ochi. Se tot uita la gulerul bluzei mele de parcă s-ar fi temut de ce-ar fi descoperit în ochii mei. Aveam de gând să îndrept şi aspectul acesta.

— Şi numai tu ai gătit, am continuat. Cred că a sosit momentul să mă implic şi eu pe-aici.

— Nu prea mi-e foame, aşa că nu-i nicio problemă dacă nu faci nimi...

— Nu vreau s-aud niciun protest. Ştiu că n-ai mâncat nimic azi. Plus că încă n-ai gustat spaghetele *alia carbonara* făcute de mine. Fac nişte paste criminale.

Am reuşit să-i smulg un zâmbet ezitant. Tot nu se uita în ochii mei.

— Criminale, zici? îmi plac mult pastele.

— Foarte bine, am spus, sărutând-o pe frunte. Cât gătesc, vreau să te relaxezi. I-am dat drumul şi am scos din frigider o sticlă cu vin. Îmi dai un pahar?

Îmi aduse un pahar de vin şi îl puse pe masă.

— Credeam că-ţi place vinul roşu.

— Aşa e, am răspuns, desfăcând sticla. Dar acum e pentru tine.

— A, nu, nu-mi e se...

— Văd că-n seara asta protestezi orice-aş spune. Ţine paharul.

— De ce...

Înainte să mai comenteze, am luat-o în braţe. Vinul se agită în pahar, dar Natalie reuşi să nu îl verse şi mă

cuprinse de după gât cu mâna liberă.

— Luc, ce faci?

— Am grijă de tine aşa cum ai avut tu de mine. Nu te mai împotrivi. Lasă-te dusă de val.

— Bine, îmi răspunse, relaxându-se în braţele mele. Ai câştigat.

Faptul că predase armele atât de repede îmi dovedea că era într-adevăr extrem de obosită. Asta nu-mi plăcea. Nu-mi plăcea să o văd epuizată, stoarsă, stresată, ştiind că era aşa din pricina mea. Am dus-o în dormitor, am trecut de pat şi m-am îndreptat spre baie. Am aşezat-o pe marginea căzii.

— Nu te mişca, i-am spus, începând să pregătesc baia.

— Şi dacă mă mişc? Ce-o să faci? O să mă plesneşti la fundul gol?

Am izbucnit în râs, un râs din toată inima, cum nu mai simţisem de multă vreme.

— Tot ce se poate, i-am răspuns, privind-o peste umăr.

Nu răspunse. Se uita spre paharul de vin cu o expresie tristă, de copil abandonat. Îmi venea să o iau în braţe şi să o sărut până când aveam să-i şterg acel aer abătut de pe chip. Am rezistat impulsului pentru că ştiam că nu aveam cum să o fac să se relaxeze aşa, la comandă. Cada începea să se umple, aşa că m-am ridicat şi am venit lângă ea.

— Sus mâinile! i-am cerut, apucând-o de pulover.

Puse paharul pe chiuvetă şi ridică braţele, ca să-i pot da jos bluza. Am ajutat-o să se descalţe, apoi i-am dat jos şi fusta. I-am privit apoi silueta superb conturată şi sutienul şi chiloţii din dantelă albă pe care şi-i pusese de dimineaţă. Un fior de căldură mă cuprinse. Voiam să o ridic pe chiuvetă, să-i desfac coapsele şi să-mi îngrop faţa în dulceaţa dintre coapsele ei.

Am încercat să îi desfac sutienul, dar, înainte să reuşesc, Natalie se lipi de mine, îşi puse capul pe pieptul meu şi mă surprinse cu braţele.

— Ține-mă un pic în brațe, te rog.

Ceva din vocea ei îmi alertă toate simțurile. O mai văzusem pe Natalie supărată. O văzusem speriată. Chiar și deprimată, când ne aflam pe insula mea și își dăduse seama că nu voiam să o las să plece. Dar până în momentul de față nu o văzusem niciodată neajutorată. Am strâns-o în brațe și am început să o mângâi pe păr. Mă speria groaznic starea în care o vedeam. Mă speriau implicațiile ei.

— Totul va fi bine, i-am spus, trecându-mi mâna prin părul ei, pe spate, pe gât. Știu că nu am discutat încă despre asta, dar să știi că deja e mai bine. Mă simt mai bine. Și *voi fi* mai bine. Îți promit.

— După doar o după-amiază în compania acelei bombe sexy? întrebă ea. Ce bine dacă te-ai fi dus la ea mai devreme!

Mi s-a strâns inima. I-am cuprins ușor ceafa cu o mână și am tras-o un pic în spate ca să-i văd ochii.

— Nu, *angioletto.* E efectul unei brunete focoase care a picurat pe mine ceară fierbinte. Pe trup și în creier.

— Sper că nu o să te plângi că te-am ars, răspunse ea, privindu-mi gâtul. Era o lumânare cu temperatură scăzută. Ai fost mereu perfect în siguranță.

— Aveam nevoie de impulsul ăla. Știi mereu de ce am nevoie.

— Nu-i adevărat, șopti ea, închizând ochii. Nu știu nimic.

Nu-mi plăcea deloc deznădejdea din glasul ei. Nici faptul că nu se uita la mine. Și cel mai mult îmi displăcea că nu mă credea când îi spuneam că noaptea trecută chiar schimbase ceva. Provocase o schimbare importantă.

Am sărutat-o iar pe frunte și i-am inspirat aroma de grepfrut și miere care mă putea face să-mi pierd controlul. Eram decis să repar lucrurile. Să dreg totul.

— Bagă-te în cadă și relaxează-te cât pregătesc cina, angioletto. După ce mâncăm n-o să ne mai simțim atât de

apăsați de tot ce s-a întâmplat azi.

— Bine, răspunse ea cu jumătate de gură.

Am ieşit din baie cu senzația foarte pregnantă că se ținea la distanță de mine. Poate că meritam aşa un tratament, la cum mă purtasem cu ea. Nu aveam de gând să o las să se îndepărteze. Şi ştiam exact ce avea de făcut ca să preîntâmpin asta. Ştiam cum să îi demonstrez că sunt acelaşi bărbat de odinioară.

Natalie abia dacă se atinse de mâncare. Se aşează la masă îmbrăcată cu halatul de baie pe care i-l lăsasem şi pe toată durata cinei a plimbat pastele de colo-colo în farfurie. Nu şi-a băut nici vinul, lucru neobişnuit pentru ea. Îi plăcea un pahar cu vin bun ori de câte ori avea ocazia. Aşa cum şi mie îmi plăcea. Simțeam că nu are dispoziția necesară să stea de vorbă, aşa că m-am îndurat de ea şi i-am spus să se ducă în pat, promițând că o să strâng eu în bucătărie. Se împotrivi cam două secunde, apoi dispăru pe scări. Ceea ce, iarăşi, nu-i stătea în caracter focoasei mele brunete.

Am făcut curat în bucătărie pe îndelete, fără grabă. Nu voiam să o trezesc, aşa că am mai rămas jos şi, după ce am terminat treaba, mi-am turnat un pahar cu whisky şi m-am dus în sufragerie ca să mă uit la ştiri.

De săptămâni bune nu mai ştiam ce se petrece în lume. Mă deconectasem total. Am încercat să identific subiecte care aveau legătură cu Italia şi Casa mea, dar singura ştire cât de cât de interes era despre preşedintele Italiei care luase parte la o strângere de fonduri organizată de un politician cu legături strânse cu Casa noastră. Erau şanse mari ca şi tatăl meu să fi fost prezent la eveniment, dar am închis televizorul înainte să se dea imaginile de la petrecere. Nu aveam niciun chef să-i văd fața. Am stat câteva clipe în beznă, cu paharul în mână, rezemat cu coatele pe genunchi, în liniştea care mă înconjura. Niciodată nu-mi plăcuse cu adevărat liniştea. În acele momente trecutul începea să îmi

dea târcoale, amintindu-mi de toate lucrurile de care nu aveam cum să scap. Numai că de data asta n-am mai fugit de acele amintiri. Le-am lăsat să vină, una câte una, şi am separat evenimentele de emoţiile pe care mi le provocaseră, exact cum mă învăţase Abigail.

Fără acele emoţii, fără vinovăţie, ruşine şi chiar frică, vedeam lucrurile mult mail limpede. Şi vedeam trecutul aşa cum era, ca pe ceva încheiat, ceva ce depăşisem. Nu-l putea schimba, dar nici nu îl puteam nega. Toate lucrurile pe care le făcusem şi pe care le văzusem mă formaseră şi făcuseră din mine ceea ce eram acum. Mă transformaseră în bărbatul pe care îl respinsesem în ultimele săptămâni. În bărbatul pe care pe Natalie nu îl privea ca pe un monstru, ci ca pe un erou. Gândul mă făcea să râd. Nu mă considerasem niciodată un erou, dar acum chiar credeam că Natalie avea dreptate, măcar într-o oarecare măsură. Nu eram tatăl meu. Nu eram ca bărbaţii din Casa noastră. Nu eram vreun sfânt, dar asta nu mă făcea rău, diabolic. Eram uman, pur şi simplu. Eram eu însumi. Cu tot cu greşeli. Ani la rând îmi dorisem să schimb trecutul, dar acum... acum ştiam că asta nu se va întâmpla, oricât de mult mi-aş dori. Pentru că fiecare greşeală făcută mă condusese, până la urmă, la Natalie. Nu eram sigur ce am de făcut cu privire la Casa mea. Nu eram convins că sunt predestinat să realizez ceva atât de important pe cât voia Marco să cred. Singurul lucru pe care îl ştiam cu certitudine era că relaţia cu Natalie, căsătoria cu ea şi iubirea pe care i-o purtam erau singurele lucruri cărora le eram predestinate în viaţa asta. Şi de data asta nu aveam să-mi mai bat joc. Urma să fac lucrurile cum trebuie.

Natalie dormea când am intrat în cameră. Era întinsă pe-o parte, cu obrazul pe pernă şi mâinile strânse la piept.. M-am mişcat cu băgare de seamă, ca să nu o trezesc. În camera eram cam frig, aşa că am aprins focul în vechiul

şemineu şi am tras draperiile ca să țină departe răcoarea. Tot nu mă simțeam obosit, aşa că mi-am dat jos tricoul, m-am aşezat pe fotoliul cu spătar înalt şi m-am uitat la Natalie cum doarme. Am privit cum i se ridica şi lăsa pieptul în ritmul respirației, cum ținea buzele întredeschise şi cum îi fluturau genele.

Iar când colțurile buzelor i se ridică uşor, am sperat din tot sufletul că mă visa pe mine.

Nu mai ştiam de cât timp stăteam şi mă uitam la ea. Camera se încălzise deja bine când ea începu să se mişte sub pătură. Eu însumi eram încălzit bine. Ardeam pe dinăuntru. Ardeam de dorința de a-i dovedi că lucrurile se schimbau în bine. Că mă simțeam mai bine. Că nu uitasem cum voia să-i reamintesc că era în continuare a mea.

— Luc?

Se ridică în coate şi clipi des. Se încruntă uşor când mă văzu lângă pat, în fotoliu, şi când remarcă focul din şemineu. Apoi se destinse şi zâmbi, dându-şi la o parte şuvițele de pe frunte.

— Aici erai! căscă ea. Ce faci? Hai în pat.

Un nou val de căldură îmi cuprinse vintrele, dar nu m-am mişcat. Doar am mai luat o gură de whisky în timp ce continuam să o privesc. Şi am văzut în ochii ei că îmi recunoaşte expresia din privire. Mi-am dat seama din felul în care tot corpul i se trezi la viață, iar roşeața îi coloră obrajii. Dădu pătura la o parte şi se ridică în picioare. Purta un tricou strâmt care îi evidenția silueta, i se mula pe sâni şi lăsa la vedere chiloțeii albi din dantelă, cu talie joasă, pe care voisem să i-i smulg mai devreme. Vru să facă un pas spre mine, dar am oprit-o.

— Nu, *angioletto.* Vreau să vii în genunchi.

Mica şi frumoasa mea mireasă roşi şi mai intens, dar zâmbetul ce-i înflori pe buze mă încuraja să cred, să fiu convins, de fapt, că exact asta voia. Că exact de asta aveam

nevoie. Amândoi.

Ochii ei ca două nestemate albastre, ochii care mă evitaseră mai devreme, mă priveau de-acum fix. Fără să-şi desprindă privirea de a mea, Natalie se apropie de mine, în genunchi. Când ajunse lângă fotoliul meu, se ridică pe genunchi şi se sprijini cu mâinile de coapsele mele, l-am întins paharul cu whisky.

— Bea.

Luă o înghiţitură şi încercă să-mi dea înapoi paharul, dar am refuzat.

— Nu. Bea tot, i-am spus, ridicându-i-l din nou în dreptul buzelor. Vreau să te simţi bine şi relaxată când o să te ating, *angioletto.* Pentru că în noaptea asta am de gând să te ating peste tot. Iar când am s-o fac, e posibil să nu mă mai pot controla.

Un suspin satisfăcut i se desprinse de pe buze. Cu privirea fixată în continuare asupra mea, dădu paharul peste cap. Se strâmbă un pic şi-şi acoperi gura cu palma.

— O, Doamne! Arde!

Probabil că avea dreptate, dar arsura nu se compara nicicum cu cea care mă pârjolea pe dinăuntru, l-am luat paharul şi l-am pus în spatele scaunului.

— Ştii la ce mă gândeam stând aici, lângă tine, şi uitându-mă la tine cum dormi?

Clătină din cap şi-mi mângâie coapsele. Ochii îi străluceau de excitaţie, în lumina caldă a focului.

— La ce?

L-am mângâiat pletele ondulate.

— Mă gândeam la tine, la cât eşti de sexy. La cât de tare mi se scoală lângă tine, i-am spus, trăgând-o mai aproape de mine. La cât de strâmtă şi alunecoasă şi perfectă eşti între picioarele astea senzaţionale. Vreau să văd păsărică aia apetisantă care îmi aparţine. Vreau s-o văd. Arată-mi-o, *angioletto!*

Am sărutat-o, strecurându-mi limba între buzele ei. Cerința mea o făcu să roşească şi mai tare, dar se conformă imediat şi începu să-şi tragă în jos chiloțeii.

— Nu aşa! Am oprit-o, prinzându-i încheieturile. Întinde-te pe spate. Pe jos. Vreau să mă uit la tine de aici.

Gemu uşor şi se lăsă în jos pe covor. Sfârcurile tari ca piatra împungeau materialul subțire al tricoului, li vedeam bătăile inimii pulsând în dreptul gâtului şi îmi dădeam seama cât de mult o incita micul nostru joc. Se sprijini cu mâinile de podea şi se lăsă uşor pe spate.

— Mmmm... da, aşa...

Eram din ce în ce mai excitat privind-o cum se uită la mine. De unde stăteam, vedeam inclusiv dantela care îi acoperea fundul mic şi apetisant.

— Desfă-ți picioarele, *vita mia.* Vreau să văd dacă te-ai umezit.

Îşi muşcă buzele şi, după o secundă de ezitare, îşi depărtă coapsele. Era rândul meu să scot un geamăt, pentru că era extrem de umedă. Dantela era udă leoarcă, semn inconfundabil că Natalie era teribil de excitată.

— Atinge-te, i-am spus, lăsându-mă pe spate în fotoliu. Vreau să te privesc.

Natalie îşi linse buzele, iar flăcările din privire i se întețiră la auzul cerinței mele.

Încet, înnebunitor de încet, îşi atinse clitorisul cu mâna şi apăsă uşor, chiar deasupra, scoțând, în acelaşi timp, un suspin de plăcere. Îşi trecu degetele peste sexul fierbinte şi umed, fără să-şi desprindă privirea de a mea, provocându-mă cu fiecare mişcare.

— Îți place?

— Da.

— Cât de mult?

— Foarte mult.

— Vrei şi mai mult?

Încuviință din cap.

— Bagă-ți degetele în chiloți. Spune-mi cât de udă eşti.

Se conformă. Când degetele îi alunecară şi apăsată uşor clitorisul intens umezit, trupul i se cutremură, începu să-şi frece încet mugurul plăcerii, cu ochii închişi, cu capul pe spate. Chiar dacă o priveam, reuşi să se relaxeze şi să se lase în voia senzațiilor pe care şi le provoca.

Deja nu mai puteam controla presiunea intensă din vintre, aşa că mi-am desfăcut nasturele de la blugi şi am tras fermoarul. M-am ridicat de pe fotoliu, mi-am lăsat pantalonii să cadă şi m-am târât pe jos până am ajuns între coapsele ei.

— Ah, *angioletto.* Îți simt deja aroma. Simt cât de fierbinte eşti pentru mine.

M-am lăsat deasupra ei, sprijinindu-mă în brațe, plimbându-mi buzele pe pielea fină a gâtului ei.

— Atât de sexy... *Dio,* mă exciți atât de tare...

Am lins-o pe gât, apoi am coborât spre sâni, spre abdomen şi din ce în ce mai jos, până când am ajuns cu fața chiar în dreptul sexului ei, la câțiva centimetri de degetele cu care îşi freca încet clitorisul. I-am apucat marginea lenjeriei din dantelă.

— Ridică-te, i-am cerut.

Îşi săltă şoldurile ca să-i pot scoate chiloții şi mi-am desfătat privirea cu imaginea păsăricii ei dezgolite, umede şi excitate. Degetele ei făcuseră o treabă al naibii de bună, dar parcă simțeam cum întreaga ei ființă tânjeşte după gura şi limba mea. Am adulmecat-o, înnebunit de mirosul excitației ei, i-am depărtat şi mai mult coapsele şi m-am lăsat pe coate.

— Continuă ce faci acum. Nu te opri.

Îşi freca clitorisul, iar eu m-am concentrat asupra păsăricii ei. M-am apropiat şi mi-am trecut limba de jur-împrejur, atâtând-o, apoi am început să o penetrez cu limba

cât am putut de adânc.

— O, Doamne... Luc...

Tresări şi se tensionă brusc, apoi se relaxă şi se întinse pe covor, continuând să îşi maseze clitorisul în timp ce degetele de la cealaltă mână mi se înfigeau în păr.

— Da... şopti ea.

Îşi ridică şoldurile şi îşi împinse sexpl înspre mine, vrând să mă simtă şi mai adânc în ea. Îşi freca tot mai intens clitorisul, iar eu continuam să o excit cu limba, ținând-o strâns de şolduri. Sexul îmi pulsa cu fiecare geamăt al ei. Orgasmul o copleşi rapid. Juisă intens, arcuindu-şi spatele, şi ham simțit pulsațiile orgasmice. Mâinile îi căzură inerte pe lângă corp. Am continuat să îi ling sexul şi clitorisul, savurându-i fiecare tresărire şi fiecare geamăt, până când se destinse şi se lăsă moale pe covor. Abia mai respira.

— Mi *fai impazzire, amore* mio[17], am şoptit.

M-am ridicat uşor dintre coapsele ei şi am început să o sărut pe burtă, pe sâni, pe gât. Când i-am atins buzele cu ale mele, parcă se retrezi la viață. Limbile ni se atinseră, într-un dans senzual. Parcă reenergizată, îşi înfipse degetele în părul meu şi mă trase deasupra ei.

— Luc... ah, Doamne... Luc...

Îşi ridică şoldurile şi se lipi de mine. Văpaia dintre coapsele ei îmi atingea erecția aproape dureros de intensă.

— Te vreau. Te vreau în mine.

Cuvintele ei fură scânteia care îmi aprinse butoiul de pulbere al dorinței. Am început să o sărut cu frenezie, tot mai adânc, apoi i-am depărtat coapsele şi m-am poziționat cât mai bine.

— Zi-o din nou.

Mi-am frecat penisul de crăpătura ei umedă.

---

[17] Mă înnebuneşti, dragostea mea (în limba italiană, în original)

— Imploră-mă să ți-o trag, *angioletto.* Spune-mi cât de mult mă vrei, i-am şoptit, cu răsuflarea fierbinte.

Gemu şi îmi cuprinse fața cu mâinile, ridicându-se ca să mă sărute din nou.

— Doamne, am nevoie de tine!

Îşi ridică şoldurile, dornică să se împingă în mine, înnebunindu-mă cu ardoarea ei umedă.

— Te rog. Trage-mi-o, Luc. Trage-mi-o tare. Am nevoie. Am nevoie de tine.

Nu mă mai puteam abține. Am pătruns-o tare, până la capăt, şi am gemut amândoi, la unison. Natalie începu să tremure. Îşi lăsă capul pe spate şi se împinse spre mine din şolduri când simți că începeam să mă retrag.

— Mai vreau. Te rog. Mai mult!

Am pătruns-o din nou, făcând-o să geamă. Îşi ridică picioarele, oferindu-mi şi mai mult acces, încurajându-mă să intru şi mai tare în ea. Cu fiecare penetrare simțeam cum momentul orgasmului începe să se apropie, dar nu voiam să-mi dau drumul încă. Voiam să o privesc. Voiam să o fac să țipe de plăcere de câte ori puteam. Voiam să-i reamintesc că eu şi numai eu puteam s-o înfierbânt mai tare ca soarele, să o ridic la cer pentru ca apoi s-o zdrobesc în milioane de fărâme. Am mărit ritmul. Voiam s-o iau tot mai tare şi mai adânc, înnebunit să îi văd reacțiile, înnebunit să o am sub mine.

— Simți, *angioletto?* Simți ce bine e?

— O, da... E atât de bine!

Avea ochii închişi, părul răvăşit, obrajii îmbujorați, l-am îndoit genunchii la piept şi am început să mă mişc şi mai tare, în timp ce mâinile ei îmi mângâiau pieptul.

— E atât de bine!

Ştiam. Simțeam, de fapt, cât de bine era.

— O să te fac să te simți chiar mai bine de atât.

M-am împins şi mai tare în ea, atingând iar şi iar acel loc

care ştiam că o înnebunea de plăcere.

— Ştii că pot, aşa-i?

— O, Doamne, da!

Lăsă capul pe spate, lipindu-şi sânii de pieptul meu.

— Mai tare. Acolo, Luc! Chiar... acolo...

Am pătruns-o iar şi iar. Voiam să-i dau exact ce voia, exact ce-mi cerea. Iar când am simţit-o tensionându-se în jurul meu, am ştiut că n-am să mă mai pot abţine şi am început să i-o dau şi mai repede.

— Vreau să-ţi dai drumul, *vita mia.* Vreau să-ţi simt sucurile inundându-mă. Chiar... acum!

L-am simţit sexul strângându-se convulsiv în jurul penisului meu, iar când valurile plăcerii începură să o cuprindă, m-am simţit ca şi cum ecoul extazului ei ar fi răsunat şi în trupul meu. Şi atunci se dedanşă totul. Un fior electric îmi traversă şira spinării. Am strâns din dinţi şi am încercat, cu un efort supraomenesc, să nu termin, să continui să o pătrund, ca să o las în voia furtunii de senzaţii orgasmice. Abia după ce am simţit-o că se relaxează sub greutatea mea mi-am dat seama că îmi ţinusem respiraţia în tot acel timp. Am tras aer în piept şi mi-am lăsat fruntea pe pieptul ei. Am ieşit cu grijă din ea, cu toate că fiecare fibră din trupul meu era înnebunită de dorinţa de a intra din nou, tot mai adânc, tot mai tare. Eram la un pas să explodez.

— O, Doamne! suspină ea, trecându-şi degetele prin părul meu. A fost incredibil.

— Ţi-a plăcut, nu?

L-am acoperit gâtul şi umerii cu sărutări.

— O, da!

Zâmbetul strălucitor, satisfăcut de pe buzele ei spunea totul.

— Ce te-a apucat, domnule Salvatici? mă întrebă, jucându-se cu părul meu.

— Tu. Tu m-ai apucat, doamnă Salvatici, am răspuns, privind-o în ochi şi sărutându-i buzele. Aşa faci mereu. Devin nebun de legat când te supui dorinţelor mele celor mai perverse.

Gemu sub apăsarea buzelor mele, apoi mă făcu să mă pierd într-un sărut pasional care îmi făcu penisul să zvâcnească din nou. Îşi strecură mâna între noi, spre abdomenul meu, apoi mai jos, în timp ce o sărutam aproape cu disperare. Degetele ei începură să-mi mângâie sexul aproape dureros de întărit. În acel moment tresări şi făcu ochii mari. Privi în jos, apoi spre mine.

— Dar... nu ai terminat!

Am încuviinţat tăcut.

— De ce? Am crezut că...

Am sărutat-o din nou, parcă şi mai intens, fără să îmi mut privirea dintr-a ei.

— Pentru că n-am terminat cu tine.

Privirea i se aprinse din nou, înfierbântându-mă şi mai tare.

— Te vreau, Natalie. Cu totul. Ţi-am spus în noaptea nunţii că am de gând să te fac a mea în încă un fel. În noaptea asta a venit momentul. Vreau acum.

Mă privi cu ochi mari şi am ghicit din expresia de pe chipul ei că înţelegea. Am intuit, mai precis, că îşi dăduse seama şi că ştia exact ce voiam. Înghiţi cu greutate.

— Ai încredere în mine, da? Ştii că am să te fac să te simţi bine?

Dădu din cap în semn că da. Mă mângâia încet pe spate, dar îmi dădeam seama că era uşor agitată.

— Am să te fac să te simţi bine de fiecare dată, *angioletto.*

Mi-am strecurat mâna între coapsele ei şi i-am atins uşor sexul, frecându-i clitorisul cu mişcări înnebunitor de lente şi urmărindu-i cu atenţie trăsăturile care i se relaxau cu fiecare atingere.

— Ştiu exact cum să te fac să te simţi bine. Ştiu cum să te ating peste tot unde îţi place să fii atinsă.

Cu degetul mare am pus ceva mai multă presiune pe clitoris şi am început să fac cercuri, penetrând-o, în acelaşi timp, cu alte două degete, presând direct asupra punctului G. Ea gemu şi mă apucă de braţe, arcuindu-se spre mine. Am sărutat-o, întâi pe colţul buzelor, apoi pe maxilar şi pe gât, sporindu-i excitaţia.

— Ţi-a plăcut când te-am atins aici...

Mi-am umezit un deget şi l-am coborât între fesele ei. Gestul o făcu să se crispeze o clipă, dar câteva sărutări languroase pe gât şi încă un pic de presiune pe clitoris o readuseră imediat în starea de excitaţie de dinainte. Deja gemea de plăcere.

— Ţi-a plăcut în noaptea nunţii, când ţi-am introdus acel dop anal.

— Ah, fir-ar... Luc...

Se arcui din nou sub mine. Vedeam cum se topea sub atingerile mele. Încurajat de reacţia ei, i-am apăsat anusul cu un deget, până când am reuşit să o pătrund. În clipa în care se deschise să mă primească am simţit că iau foc.

— Te vreau, *angioletto.* Vreau să mă primeşti acolo.

Am lins-o pe gât şi, aproape fără să-mi dau seama, am început să mă frec de ea.

— Spune-mi că şi tu mă vrei acoler. Că vrei să te pătrund. Dăruieşte-mi-te cu totul şi îţi promit că o să fie incredibil de bine şi că o să ai cel mai intens orgasm din viaţa ta.

Gemu şi se cutremură din tot corpul, căutându-mi cu disperare buzele şi sărutându-mă flămând. Îşi unduia trupul sub atingerea degetelor mele.

— Da, şopti. Da. Vreau. Te vreau acolo. Te vreau.

Cuvintele ei aproape că mă făcură să explodez pe coapsele şi pe abdomenul ei. M-am înfrânat însă pentru că voiam să-i ofer exact ce îi promisesem. Mi-am retras mâna dintre

coapsele ei.

— Întoarce-te pe burtă! i-am spus. Vreau să stai în patru labe. Aşa o să fie mai uşor, fiind prima dată.

— O, Doamne!

Făcu ce-i cerusem şi se aşează în patru labe, cu coatele îndoite şi fruntea lipită de podea.

— Fii blând cu mine, îmi ceru.

Aşa aveam de gând să fiu. Dar am ştiut imediat că, de fapt, nu asta voia. Voia să i-o trag tare şi repede.

Am găsit un tub cu lubrifiant şi mi-am aplicat din abundenţă pe penis, apoi i-am depărtat picioarele şi am uns-o bine şi pe ea.

— O, Doamne! şopti din nou.

— *Angioletto,* relaxează-te şi ai încredere în mine. O să-ţi placă.

Mi-am plimbat degetul peste micul orificiu, fără să împing. În schimb, mi-am potrivit penisul la intrarea în păsărică ei tremurândă. Natalie gemu, iar canalul strâmt al sexului ei aproape că mă trase înăuntru. Muşchii puternici, dar catifelaţi ai sexului ei îmi produceau senzaţii incredibile. M-am retras, apoi m-am împins din nou, de data asta mai tare, şi din nou, şi din nou, până am simţit-o relaxându-se sub mine. În acelaşi timp, degetul meu mare îi apăsa tot mai intens rozeta, până intră de tot. Natalie se împingea înapoi din bazin, înfigându-se în acelaşi timp în penisul şi în degetul meu.

— Atinge-te, i-am şoptit, făcând eforturi să nu termin în ea. Freacă-ţi clitorisul în timp ce ţi-o trag, Natalie.

Îşi strecură o mână între picioare şi începu să se frece, icnind şi gemând la fiecare mişcare pe care o făceam. Când am simţit că plăcerea supremă era aproape, am ieşit din ea, m-am dat din nou cu lubrifiant şi mi-am potrivit capul penisului la intrarea în rozeta ei.

L-am simţit muşchii contractându-se în clipa în care am

forțat penetrarea. I-am pus o mână pe spate, ca să o liniştesc.

— Relaxează-te. Continuă să-ți freci clitorisul şi împinge-te în mine. Îşi promit că n-o să te doară.

— O, Doamne...

Începu să se frece mai repede, iar eu am împins uşor din şolduri. Trupul i se încordă din nou, dar îmi urmă sfatul şi se împinse spre mine în clipa în care eu mă împingeam în ea. Orificiul cedă. Reuşisem să o pătrund. Ea icni şi rămase nemişcată. Am rămas şi eu nemişcat, ca să-i dau timp să se obişnuiască, să accepte senzația nouă. Numai că... La naiba! Era atât de strâmtă încât nu-mi doream decât să o penetrez adânc, cu toată forța. Mi-am ținut însă în frâu instinctul şi, cumva, am reuşit să-mi regăsesc glasul.

— Eşti bine? am întrebat.

— Da.

Îşi mângâia clitorisul cu mişcări rapide, aproape frenetice.

— O, Doamne! Vreau mai mult. Nu te opri!

Am împins din nou, înnebunit de dorința de a mă simți în ea pe de-a întregul. M-am uitat în jos, privind cum o pătrundeam centimetru cu centimetru, dureros de încet. Tremuram din tot corpul pe măsură ce ea mă primea tot mai mult înăuntrul ei.

— *Dio,* cât e de bine! Lasă-mă înăuntru, *angioletto.* Lasă-mă să te am cu totul şi-ți promit că o să-ți dai drumul atât de intens că n-o să mai ştii cum te cheamă.

— Ah, Luc... La naiba!

Se împinse în mine, tremurând, făcându-mi loc în ea, tot mai mult loc, până când am pătruns-o complet şi ne-am oprit amândoi, tremurând, cuprinşi de fiori.

— Santo *Dio,* Natalie, cât de strâmtă eşti! Cum îți e? am întrebat-o, trecându-mi mâna peste spatele ei până în jos, spre şolduri.

— Eşti atât de mare... Nu pot să... Vreau să... Ah, la

dracu'!

Panica din vocea ei mă făcu să mă blochez.

— *Cazzo!* Te doare! Te rănesc... Mă opresc acum. Nu voiam să...

— Nu cumva să te opreşti! Ah!

Începu să strige, să țipe cum n-o mai auzisem până atunci.

— O, Doamne! Trage-mi-o! Nu mai rezist. Te rog, mişcă-te în mine, mai am un pic şi-mi dau drumul... la-mă! Acum! Chiar acum!

Cuvintele ei declanşară o furtună de senzații în mine. Simțeam că iau foc. M-am retras şi am intrat adânc, exact cum îmi ceruse. Am repetat mişcarea şi am primit imediat confirmarea că ce făceam era bine. Natalie scoase un țipăt care aproape că mă asurzi, iar trupul îi explodă într-un orgasm devastator, provocându-i contracții pe care le-am simțit undă cu undă.

Plăcerea ei dezlănțuită era mai mult decât puteam îndura. Am reuşit să o mai pătrund de câteva ori, înainte să explodez, ia rândul meu, în ea.

Când am deschis ochii, Natalie tremura. Eram amândoi întinşi pe burtă pe covor, epuizați şi asudați. M-am dat jos de pe ea şi am luat-o în brațe. Respira precipitat, l-am mângâiat părul umed şi am sărutat-o pe frunte. Speram că ce se întâmplase nu fusese prea mult pentru ea.

— Eşti bine? i-am şoptit.

— Bine? răspunse ea, abia auzit. M-ai distrus.

Nu îmi dădeam seama dacă era de bine sau de rău şi îmi era teamă să întreb. Se retrase uşor de la pieptul meu şi mă privi.

— A fost... Doamne! A fost intens! Cred că am avut orgasm chiar în clipa în care ai intrat în mine.

— Aproape.

Am privit-o cu atenție, căutând fie şi cel mai mic semn că

o rănisem.

— Cum te simți?

— Moale. A ta, adăugă cu un surâs.

Cuvintele ei mă făcură să mă topesc. Am gemut şi am sărutat-o.

— Eşti a mea, am spus, între sărutări. Acum eşti a mea cu totul. Doar a mea. Iar eu sunt al tău. Pentru totdeauna.

— Foarte bine, zâmbi ea. Nu de alta, dar nu cred că mai sunt în stare să merg. M-ai spart.

— Nu cred. Eşti rezistentă.

— Poate, zâmbi ea, de data asta şi mai larg. Dar şi tu eşti. Îți mulțumesc.

— Pentru ce? Pentru că te-am atras în perversiuni sexuale? În sexul murdar?

— Nu, râse ea. Ridică apoi privirea spre mine, cu o expresie serioasă. Pentru că eşti din nou tu însuți.

Vedeam cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Mi-a fost dor de tine, Luc. De tine pe de-a întregul.

— Ah, *vita mia!* i-am şoptit, ştergându-şi lacrimile care începuseră să îi inunde obrajii.

Ştiam exact la ce se referea şi eram copleşit de puterea dragostei ei şi de efectul pe care îl avea asupra mea.

— Am fost aici tot timpul. Doar că o parte din mine s-a rătăcit un pic pe traseu. Îți promit însă că, orice ar fi, o să-mi regăsesc mereu calea spre tine. Mereu.

Mă sărută şi, sub efectul intens al forței ei, al dragostei ei, al ei cu totul, m-am ridicat în picioare, am luat-o în brațe şi am dus-o la duş. Am spălat-o cu grijă, apoi m-am spălat şi pe mine. Se rezemă de perete şi oftă în timp ce o clăteam. În acel moment i-am văzut vânătăile de pe sân şi am încremenit, dându-mi seama că fusesem prea dur. Ea mă linişti cu un sărut şi mă asigură că totul era în regulă. Că îi plăcuse ce-i făcusem. Iar când se lăsă în genunchi şi vru să mi-o sugă, nu am lăsat-o. Am atins-o între coapse până am

simțit-o că se înfioară toată, apoi m-am lăsat în jos şi i-am provocat cu limba încă un orgasm. Ne-am băgat în pat îmbrățişați şi am stat cu ea în brațe până a adormit. Mintea îmi zbura la tot ce se întâmplase peste zi, în ultimele zile, şi am ştiut că, dacă mă vindecasem, asta nu i se datora nici vreunui medic, nici medicinii în sine. Ea mă vindecase. Mă vindecaseră dragostea ei, încrederea ei şi credința ei nestrămutată că ne eram sortiți unul altuia. Ea mă salvase. Nu de răul reprezentat de Casa mea, ci de mine însumi. Era singura persoană din lume care avea această putere.

Capitolul 12

Natalie

Eram o persoană odioasă. O mincinoasă. Eram pe cale să-l trădez pe singurul om care conta pentru mine pe lumea asta. Şi nu puteam face nimic, absolut nimic să împiedic asta.

Stăteam întinsă în pat, cu ochii în tavan, luptându-mă cu senzația de greață. De jos venea un miros intens de bacon prăjit. Luc plecase din cameră de jumătate de oră. Mă sărutase pe frunte şi-mi spusese să mai dorm cât pregăteşte el micul dejun. Numai că nu voiam niciun mic dejun. Nu-l voiam decât pe el. Voiam să urce înapoi în pat, lângă mine, să ne tragem păturile peste cap şi să ne izolăm de lume. Sau, mai mult, să ne prefacem că nu există.

Numai că era imposibil. Casa lui, ticăloşii care îi conduceau țara şi, de fapt, conduceau şi lumea, erau pe aproape. Ne vegheau din umbră. Aşteptau să-mi onorez partea mea de înțelegere. Şi aveam să le dau exact ce voiau. Aveam să fiu slabă şi supusă, aşa cum se aşteptau să fiu.

Greața îmi dădea iar târcoale. Cu greu am reuşit să mă dau jos din pat şi să ajung la baie înainte să vărs. Nu

mâncasem cine ştie ce cu o zi înainte, aşa că stomacul mi-era aproape gol. Însă trupul mi se revoltă până am rămas întinsă pe jos, pe pardoseala băii, slăbită, epuizată, tremurând din toate încheieturile, încercând să-mi dau seama ce-ar trebui să îi spun lui Luc şi cum să fac să nu ajungă să mă urască.

M-am rezemat de perete, m-am ghemuit cu genunchii la piept şi mi-am luat capul în mâini. Am înşfăcat şuviţe groase de păr şi am tras până mi-au dat lacrimile de durere. Din păcate, durerea fizică nu m-a ajutat să uit de senzaţia de rău. Nici nu mi-a dat vreo idee despre ce-ar trebui să fac ca să ies din situaţia imposibilă în care mă aflam. Cu o noapte înainte, când Luc îmi văzuse vânătaia de pe sân, înţepenisem de groază şi făcusem tot posibilul să îi distrag atenţia. Nu-şi dăduse seama de unde mi se trăgea. Crezuse că el mi-o provocase. Şi, ca să mă împace, îmi provocase încă un orgasm. Iar eu, odioasa, îl lăsasem. Îl lăsasem să-mi provoace plăcere în timp ce unelteam să-l readuc printre cei care îl violaseră.

O, Doamne... M-am tras şi mai tare de păr. Totul era din vina mea. Eram o persoană oribilă, ticăloasă, eram ultimul om. Dacă nu m-aş fi dus la New York, dacă nu mi-aş fi băgat nasul unde nu-mi fierbea oala, dacă n-aş fi căutat răspunsuri legate de moartea Elenei, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Se auziră bătăi în uşă. Am ridicat capul şi m-a cuprins panica. Mi-am amintit însă că încuiasem când ajunsesem în baie.

— *Angioletto?* se auzi vocea lui Luc. Micul dejun e gata.

M-arn ridicat.

— Bine... Cobor imediat.

— Nu întârzia prea mult. Eşti bine? întrebă, după o scurtă ezitare.

— D-d-da... Sunt bine, am minţit, sperând că nu-mi va

detecta teama din glas. Abia m-am trezit.

— Bine. Hai, grăbeşte-te, că se răceşte mâncarea.

Am rămas nemişcată până i-am auzit paşii îndepărtându-se şi m-am asigurat că ieşise din cameră. Apoi am închis ochii şi m-am rezemat cu mâinile de chiuvetă.

Mi se făcu din nou greaţă, dar am strâns din dinţi şi am reuşit s-o controlez. Puteam să fac asta. Am respirat lent, încercând să-mi readuc pulsul la normal. Tot ce trebuia să fac era să inventez o minciună convingătoare, de proporţii cataclismice, ca să-l conving că nu îl trădasem.

De proporţii *cataclismice...*

Mintea mea identificase o idee anume.

Şanse erau... şi nu prea. Era un risc. Mi-am privit în oglindă chipul palid şi în minte începu să-mi încolţească un plan. Odată ce ne-am întoarce în Italia, Luc avea să-şi dea seama că îl mințisem. Dar dacă reuşeam să-i conving pe Marco şi Felicity să mă ajute să găsesc o acoperire odată ce ajungeam în Italia, aveam o şansă ca planul să funcţioneze. Ştiam că n-am la dispoziţie nici prea mult timp, nici prea multe opţiuni. M-am clătit pe faţă, mi-am prins părul şi m-am spălat pe dinţi. Am mai aruncat apoi o ultimă privire în oglindă.

— Gata. Ai tras de timp suficient.

Mi-am pus o pereche de pantaloni de pijama şi un tricou din raftul lui Luc. Îmi ajungea până la coapse, iar mânecile erau mult prea lungi, aşa că le-am suflecat. Nici că-mi păsa. Mi-era rece, răcoarea parcă îmi intrase în oase şi aveam nevoie să mă încălzesc. Speram ca frigul acela să aibă legătură doar cu vremea rece din Scoţia, nu şi cu pojghiţa de gheaţă care începea să mi se aştearnă peste suflet.

Luc era lângă aragaz. Purta o pereche de blugi şi un tricou gri şi amesteca ceva într-o cratiţă. Ridică privirea imediat ce îmi auzi paşii, iar când privirile ni se întâlniră chipul i se relaxă, luminat de un zâmbet. Nu-l mai văzusem

aşa de săptămâni bune.

— Lată-te! spuse, oprind focul. Începusem să cred că te-ai băgat la loc în pat.

Bine-ar fi fost...

O, Doamne! Mi-era clar că voi ajunge în iad. Eram pe cale să distrug totul. Să-i şterg de pe chip acea expresie de fericire. Aveam să-l rănesc pe singurul om din lume pe care nu voiam să îl rănesc vreodată. M-am silit să zâmbesc şi m-am dus spre filtrul de cafea.

— Cineva m-a epuizat astă-noapte.

Luc îmi mângâie ceafa cu buzele.

— Senzația mea e că cuiva i-a plăcut cum am epuizat-o astă-noapte.

M-am înfiorat toată. Chiar îmi plăcuse. Mai mult decât mă aşteptasem. Desigur, îmi plăcea tot ce-mi făcea când era dispoziția de dominator. Şi îmi era o teamă de moarte că ceea ce aveau de gând să facă îl putea îndepărta din nou pe acel Luc. Definitiv.

Am luat o cană din dulap, iar el se apropie şi îmi întinse laptele, apoi se întoarse lângă aragaz. Când căldura emanată de trupul lui se risipi de lângă mine şi fu înlocuită de aerul rece, frigul îmi pătrunse din nou în oase. Am fost la un pas să mă întorc spre el, să-l iau de mână şi să îl conving să fugă în lume cu mine. Definitiv. Numai că fuga n-aveam cum să ne salveze. Nici de familia lui, nici de Casă. Nici de ce urma să fac.

— Totul este gata, spuse el, îndreptându-se spre masă, cu două boluri în mână. Hai să mâncăm până nu se răceşte.

Mi-am făcut curaj şi m-am aşezat la masă, cu cana de cafea în mână. M-am aşezat pe scaunul de lângă geam, mi-am tras un picior sub mine şi am admirat oferta. Luc pregătise câte un bol de cereale şi cu farfurie cu bacon.

— Mănâncă, *angioletto!* spuse, sărutându-mă pe creştet. Dacă mai slăbeşti mult o să începi să arăți ca fotomodelele

de pe coperta de la Covet. Mie-mi plac femeile cu forme, nu alea care arată ca nişte copii de zece ani.

Comentariul lui mă făcu să surâd. Îmi aduceam aminte de modelele ca nişte scobitori care flirtau cu neruşinare cu Luc la New York, pe holurile redacției revistei Covet. Şi de cele care mai că nu se aruncau asupra lui la defilările de modă de la Roma.

— N-o să fie cazul să ajung ca ele. Îmi place prea mult înghețata.

— *Gelato*[18]*.*

Îmi zâmbi şi se aşează lângă mine, amestecând în bolul cu cereale.

— Îmi amintesc, continuă el. Ar fi trebuit să luăm o înghețată ieri, la Edinburgh.

Simpla menționare a acelei ieşiri făcu să-mi pălească zâmbetul. M-am uitat la mâncare. Ştiam că trebuie să mănânc, dar îmi revenise greața şi îmi era teamă că dacă luam o înghițitură avea să-mi vină înapoi.

Am reuşit până la urmă să mănânc un pic fără să mi se facă rău, deşi mai mult am plimbat cerealele dintr-o parte în alta. Am vorbit despre vreme, iar Luc pomeni ceva despre o excursie în Highlands, ca să îmi arate castelele.

— Scuză-mă că-ți spun, dar să ştii că mâncarea n-o să-ți sară singură în gură, îmi spuse pe un ton ezitant în timp ce priveam pentru a mia oară înspre bolul cu cereale.

— Îmi pare rău.

Lacrimile îmi ardeau ochii. Am lăsat lingura jos şi mi-am acoperit fața cu mâinile.

— Doar că... nu-mi e chiar aşa foame... iar tu te-ai străduit atât de mult... şi...

— Hei! îmi acoperi mâna cu a lui. E totul OK. Te tachinam

---

[18] Înghețată (în limba italiană, în original)

numai. Vorbeşte cu mine. Te văd supărată. E din cauza nopţii trecute? Am depăşit limita? Dacă da, atunci...

— Poftim? Nu!

Am ridicat privirea. Se uita fix la mine, iar în apele furtunoase ale ochilor lui am detectat teamă, o teamă pe care n-o mai văzusem până atunci. I-am strâns mâna, ca să îl liniştesc.

— Mi-a plăcut ce-ai făcut astă-noapte. Mi-a plăcut la nebunie. I-am luat şi cealaltă mână într-a mea. Nu sunt deloc supărată din pricina asta, l-am asigurat.

— Dar te supără ceva. Ce e? E de la şedinţa de terapie de ieri? Când Abigail ţi-a cerut să pleci? N-avea legătură cu tine, să ştii. Abigail se gândise că dacă vei fi acolo n-o să fiu la fel de sincer în răspunsuri. Să ştii că nici nu am discutat despre noi doi, ci despre cum am fost crescut, despre viziunea mea asupra lumii şi despre cum mă raportez la lume. Mi-aş fi dorit să fii acolo, dar acum, privind retrospectiv, îmi dau seama că avea dreptate. Probabil nu aş fi răspuns la fel de liber pentru că până acum perspectiva îmi era într-adevăr trunchiată. Nu eram...

— Ştiu, i-am spus, strângându-i mâinile. Şi nu asta mă supără. Ai cuvântul meu. Înţeleg perfect. Şi mă bucur că discuţia de ieri a ajutat.

— A ajutat, dar cel mai mult a ajutat faptul că ţi-ai deschis sufletul în faţa mea cu o noapte înainte. Acel moment a făcut diferenţa. Şedinţa cu Abigail doar a punctat şi mai bine lucrurile asupra cărora mi-ai deschis ochii.

Simţeam că-mi dau iar lacrimile, aşa că am închis ochii şi am inspirat încet pe nas. Casa lui Luc îl considera doar un pion pe care îl puteau muta şi manipula după bunul plac, în avantajul lor. Dar eu ştiam că e un bărbat profund sensibil şi loial. Pe care eram pe cale să îl rănesc de moarte.

— Vorbeşte cu mine, vita mia, îmi ceru el, învăluindu-mă cu căldura lui. Spune-mi ce se petrece. Nu suport să te văd

supărată.

— Vreau să vorbesc, dar... mă tem că o să te înfurii.

— Pe tine?! Imposibil.

Îmi şterse o lacrimă. Nici nu-mi dădusem seama că plângeam deja.

— Te-ai supărat de multe ori pe mine.

— Poate am fost frustrat şi am avut izbucniri. Dar să mă supăr cu adevărat nu s-a întâmplat. Niciodată.

Tonul lui uşor amuzat aproape că mă făcu să zâmbesc. Am clipit cu genele ude de lacrimi şi m-am uitat în jos, la mâinile noastre împreunate.

— Vorbeşte cu mine, *angioletto!* şopti el. Nu tu îmi spuneai că dacă nu ne discutăm problemele, atunci ele se vor amplifica? Aveai dreptate, să ştii.

Naiba să-l ia pentru că mă învingea cu propriile-mi arme. Am tras adânc aer în piept şi am ridicat privirea.

— Nu şedinţa de terapie de ieri e problema, ci ceva ce s-a întâmplat în timp ce tu erai în şedinţă.

Mă privi intens, cu toată seriozitatea.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-a făcut cineva vreun rău?

— Nu! m-am grăbit să răspund. Nu e vorba de asta. Doar că... În timp ce te aşteptam, m-am gândit să arunc o privire prin magazinele din zonă şi în unul dintre ele...

I se crispară mâinile.

— În unul dintre ele... ce?

Am expirat cu zgomot şi m-am forţat să-i întâlnesc privirea.

— M-am întâlnit cu Gio.

Rămase nemişcat preţ de o secundă. Privirea i se întunecase, iar dinţii i se încleştaseră. Întreg trupul i se tensionă, ca al unui animal ce simte primejdia. Sau ca al unui prădător gata să atace.

— Te-a atins cumva? întrebă cu glas scăzut.

— Nu! am mințit. Voia... voia doar să stăm de vorbă.

— Despre ce?

Unda de gheață din vocea lui îmi făcu stomacul să se strângă. Inima îmi spunea, îmi striga, de fapt, să fiu sinceră şi să îi spun adevărul despre ce se întâmplase, dar raţiunea îmi şoptea că, dacă i-aş spune, lucrurile ar ieşi urât. În ochii lui mocnea deja furtuna. Vedeam în ei că Luc era dispus să încalce toate regulile Casei ca să mă protejeze. Chiar dacă asta avea să-i aducă prăbuşirea totală şi definitivă. Am înghiţit cu greu. Nu aveam de ales. Trebuia să-mi duc la bun sfârşit oribilul plan.

— Voia... voia să-ţi transmit un mesaj. Atât. L-au... Tatăl vostru l-a găsit pe Dante. Îl aduc acasă. Gio mi-a spus că după... după ritualul tău, Cavalerii au votat şi au decis să-i acorde indulgenţă lui Dante. Numai că tatăl tău n-a vrut să se lase până nu-l găseşte. Iar acum, că a dat de el, Gio se teme că îl va pedepsi cu mâna lui. Pentru că a fugit. Era destul de clar că lui Gio nu-i plăcea că e în postura de a-ţi cere ajutorul, dar a zis că, din motive care îi scapă, eşti singura persoană de care Dante ascultă. Aşa că vrea să stai de vorbă cu Dante ca să-i bagi minţile în cap înainte să facă încă ceva prin care să îl înfurie pe tatăl tău şi să înrăutăţească lucrurile.

Luc mă privea fără să clipească. Iar în tăcerea care se lăsă, inima începu să îmi bată repete şi puternic pentru că nu-mi dădeam seama ce gândeşte. Şi pentru că îmi era teamă că simţea că îl mint.

— Când?

— Nu înţeleg la ce te...

— Când îl aduc înapoi în Toscana?

— A! am exclamat, umezindu-mi buzele. Cred că azi. Gio a fost cam evaziv. Nu sunt sigură ce...

Îmi dădu drumul la mâini şi se ridică de la masă.

— Unde te duci? am întrebat, urmărindu-l cu privirea în timp ce se îndrepta spre hol.

— Trebuie să-l sun pe Marco să aflu ce se petrece.

Rahat! Am sărit în picioare.

— Îl sun eu! Ştiu că nu-ți...

Se întoarse brusc spre mine cu o privire care mă făcu să îmi înghit cuvintele. O privire rece, dură, mortală, cum nu i-o mai văzusem de mult.

— Ce a mai spus? De cât timp ne urmăreşte? Ce va face dacă nu facem ce vrea? Cine mama dracului l-a trimis?

Am început să-mi frâng mâinile.

„A, da, a mai zis că el şi dementul lui de prieten o să mă violeze de față cu tine dacă nu te conving să te întorci. Probabil o să mă şi tortureze şi, la final, o să mă omoare."

— N-nu, am răspuns. N-a mai zis nimic.

— Şi de ce nu mi-ai spus azi-noapte? întrebă el după o scurtă pauză.

Mi-am împreunat mâinile, căutând scuze care să aibă sens.

— Am vrut, dar... Ieri a fost o zi dificilă, epuizantă emoțional. Era complicat şi n-am vrut să înrăutățesc lucrurile tocmai când păreai că te simți în sfârşit mai bine.

Era o scuză penibilă care mă făcea să vreau să vomit din nou şi care nu avea nicio legătură cu adevărul. Nu îi spusesem pentru că eram o laşă.

Mă privea fix şi nu-mi doream decât să mă fac mică-mică, să dispar cu totul. Fără vreun alt cuvânt, Luc strânse din dinți şi se îndreptă spre scări.

N-am încercat să îl opresc. Nu ştiam ce-aş putea spune ca să schimb ceva în bine. Aşa că m-am prăbuşit înapoi pe scaun, am închis ochii şi m-am rugat ca, printr-o minune, Marco să intre în joc şi să îmi susțină minciuna înainte ca Luc să intre la bănuieli. Şi să mă ajute să-l readuc pe Luc în Italia înainte ca lumea să facă implozie în jurul nostru.

Luc abia dacă deschise gura pe toată durata zborului spre Italia. Era ca un vulcan, şi mă temeam că stresul şi

neliniştea aveau să erupă din clipă în clipă. Iar motivul pentru agitaţia şi frământarea lui eram eu.

Marco şi Felicity erau încă în vacanţă în Scoţia când îi sunase Luc. Nu eram sigură cum reacţionase Marco la apelul lui Luc, dar el şi Felicity veniseră într-un suflet, iar în câteva ore Marco făcuse toate aranjamentele pentru călătorie. Avionul fusese alimentat şi pregătit de zbor. Eram aproape sigură că mă acoperise, dar nu avusesem timp să discut cu el şi să aflu exact ce îi spusese lui Luc. Şi eram mult prea preocupată de starea lui ca să plec de lângă el şi să încerc să aflu de la Marco detaliile care mă interesau. Inclusiv ce urma să se întâmple, odată ce aveam să ajungem în Italia.

L-am strâns pe Luc de mână, iar el şi-a împletit degetele cu ale mele, însă fără să mă privească. Privirea îi era fixată pe fereastră din momentul în care decolaserăm.

Nu eram sigură ce să înţeleg din asta. Nu ştiam ce să fac ca să se simtă mai bine. Ştiam doar că nu voia să se întoarcă în Italia. Şi că acea ţară era ultimul loc de pe planetă unde îmi doream, la rândul meu, să fiu.

— Te iubesc, i-am şoptit. Şi îmi pare rău. Voiam să-ţi spun mai devreme că m-am întâlnit cu Gio, dar nu voiam să te supăr. Am vrut...

— E OK, îmi răspunse, strângându-mi mâna, uitându-se în continuare pe geam. Nu e vina ta.

Deşi era. Lacrimile îmi ardeau ochii şi ştiam că n-am să mă mai pot abţine şi că voi începe să plâng. M-am uitat în altă direcţie.

— Natalie, vrei ceva de băut? mă întrebă Felicity.

— Da.

M-am desprins de lângă Luc şi mi-am şters rapid ochii. Nu voiam să plâng de faţă cu el.

— Ai nevoie să te ajut? am întrebat, îndreptându-mă deja spre ea. Tu vrei ceva, Luc?

— Nu.

Tot nu se întorcea spre mine şi nu se uita la mine. Tot ce făcea era să privească în gol pe geam. Sentimentul de vinovăţie devenea tot mai greu de îndurat, aşa că m-am îndepărtat. Felicity mă întâmpină cu un pahar cu un lichid incolor.

— Bea asta.

— Ce e? am întrebat, adulmecând băutura.

— E votcă. O să-ţi facă bine. Bea-o toată.

Nici măcar nu am încercat să protestez. Aveam senzaţia că stresul şi vinovăţia o să mă spargă în mii fărâme. Am dat votca peste cap, apoi am întins paharul.

— Mai vreau.

Felicity îmi umplu din nou paharul şi mă privi cum beam.

— În primă fază o să staţi amândoi cu noi. Am sunat şi am cerut să vă pregătească casa de oaspeţi.

Am încuviinţat din cap şi am pus paharul pe micul blat din faţa mea.

— Ai fi în siguranţă şi pe proprietate, şi în afara ei, dar eu şi Marco ne-am gândit că acolo o să vă simţiţi mai bine, mai în largul vostru.

— Mulţumesc. V-aţi gândit bine.

Se uită spre Luc, care tot nu îşi dezlipise privirea de la fereastră, fără să ne observe.

— Marco s-a prins imediat de minciuna ta. Nu te-a dat de gol faţă de Luc.

Am dat din cap, dar senzaţia de rău şi de greaţă îmi revenise.

— A fost o strategie inteligentă ca să-l convingi să se întoarcă, dar Luc o să îşi dea seama destul de repede că Dante e în continuare dispărut.

— Ştiu.

Mi-am trecut degetele prin păr. Mă îngrozea apropierea momentului în care Luc va înţelege că totul a fost o

minciună.

— Nici nu ştiu ce o să-i spun când îşi va da seama că l-am minţit.

— Să nu sufli o vorbă. Cu puţin noroc, va crede că de la Gio a pornit minciuna.

— Asta n-o să ajute prea mult, i-am răspuns, privind-o fix. Dacă se năpusteşte asupra lui Gio, întreg adevărul va ieşi la iveală şi vom fi cu toţii în rahat.

— Eu şi Marco nu credem că-l va ataca pe Gio. Chiar dacă îl urăşte, n-ar face nimic care să te pună pe tine în pericol. Tot ce făcut a fost ca să fii în siguranţă, Natalie. Nu va risca totul doar pentru că îl bănuieşte pe Gio că a minţit.

Am închis ochii şi mi-am stăpânit un val de greaţă. Ştiam că Luc va risca totul dacă ar afla ce-mi făcuse Gio. Sau ce mă ameninţase că îmi va face. Felicity îmi puse mâna pe umăr şi strânse uşor.

— O să fie bine dacă reuşeşti să te aduni şi să îţi păstrezi controlul. Ai reuşit şi în trecut. E foarte important să o faci din nou. Şi să-l faci şi pe el să rămână pe linia de plutire. O să aibă nevoie de tine mai mult ca oricând.

L-am privit pe Luc, care continua să se uite pe geam cu acea expresie indescifrabilă. Eram gata să fac orice pentru el. Puteam să fac ce-mi cerea Felicity. Dar îmi era frică, o frică de moarte că dacă va afla adevărul, dacă va afla cum l-am trădat, nu o să mai vrea să mă ştie în preajma lui.

Aproape se înserа când am ajuns la casa de oaspeţi de pe proprietatea lui Marco şi Felicity din Siena, în centrul Italiei. Vila era exact cum mi-o aminteam. Pereţi din piatră inegali, tavan boltit, din cărămidă, podele din lemn vechi, mobilă antică cu accente aurii, maro şi nuanţe deschise de albastru. Eu şi Luc ne certaserăm în casa de oaspeţi. Ne ignoraserăm. Apoi, tot acolo, mă făcuse să mă reîndrăgostesc de el când îmi spusese că eram a lui, iar el era al meu şi că nimic altceva nu conta pe lume.

Eu şi Felicity am intrat în vilă, iar Marco ne-a lăsat bagajele pe podea şi a pus cheile pe măsuța de lângă intrare.

— Vi le las aici, îi spuse lui Luc. Vrei să merg cu tine?

— Nu. Sunt bine, răspunse Luc cu glas scăzut. Mă descurc.

— Chiar nu cred că este bine să te duci acolo de unul singur.

„Acolo” însemna acasă la părinții lui Luc. Am lăsat baltă nostalgia şi m-am întors spre ei doi, decisă să fiu factorul de calm de care ştiam că Luc avea nevoie.

— Nu se va duce singur. Merg cu el.

— Bravo! exclamă Felicity.

Marco păru că se relaxează, dar Luc îmi aruncă o privire severă, dezaprobatoare.

— Nu-i o idee bună, fu replica lui.

Am refuzat să mă las zguduită de faptul că era prima privire pe care mi-o arunca de când îi spusesem despre Gio. M-am îndreptat de spate şi m-am apropiat de el şi de Marco.

— Ghinion. Sunt soția ta. La bine şi la rău, mai ştii? deci vin cu tine.

— Cristo *santo!* Bagă-i tu minţile în cap, te rog! îi ceru Luc lui Marco.

— Îmi pare rău, se apără acesta. Sunt de partea ei.

— Nu e o idee bună. Nu e în siguranță, oftă Luc.

— Ba e, îi spuse Marco, bătându-l pe umăr. Prezența ta îi dă siguranță. Nu te mai contrazice cu femeia. Acceptă că are dreptate. N-ai să câştigi bătălia asta şi n-ai să te duci acolo singur. Cu cât vei înțelege mai repede că femeia ta are mereu dreptate, cu atât mai simplă îți va fi existența. Probabil ar trebui să conduci tu până acolo, adăugă Marco, privindu-mă.

— Sunt capabil să conduc o afurisită de maşină! izbucni Luc. Nu sunt invalid!

— Deloc. Dar eşti un butoi pe pulbere, mormăi Felicity.

Marco râmji şi mi se adresă din nou:

— Dă-i câteva înghiţituri de Macallan înainte să plecaţi. O să-l liniştească.

Luc se încruntă şi-şi puse mâinile în şold.

— Sunt chiar aici. Aud tot ce spuneţi, chiar dacă vă purtaţi ca şi cum n-aş fi de faţă.

Marco părea încântat de turnura discuţiei.

— Ţi-ai revenit. Redevii nesuferitul încăpăţânat dintotdeauna. Cred că e din nou el însuşi, Fee, nu crezi?

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

Felicity veni lângă uşă, unde stătea Marco, şi-l prinse de talie.

— Fii drăguţ cu frumoasa ta nevastă. Nici ea nu-şi doreşte să fie aici, la fel cum nu-ţi doreşti nici tu. Şi, ca să fim înţeleşi, noi, femeile, avem întotdeauna dreptate.

Plecară şi închiseră uşa după ei. Abia atunci Luc mă privi din nou. Expresia nu îi mai era la fel de dură, dar nici prietenoasă.

— Tot cred că nu ar trebui să vii cu mine.

— Ştiu.

Dar nici într-o mie de ani nu aveam de gând să îl las să se ducă singur. M-am apropiat la câţiva centimetri de el.

— Dar tot vin cu tine.

— Natalie... începu Luc, închizând ochii şi inspirând adânc. Nu ştiu cum voi reacţiona când o să dau ochii cu ei.

— Tocmai de-asta nu te las să te duci singur, i-am răspuns, cuprinzându-i mijlocul cu braţele şi lipindu-mi obrazul de pieptul lui. Ai nevoie de mine acolo, chiar dacă nu vrei să recunoşti. Iar eu simt că trebuie să fiu acolo ca să te ştiu în siguranţă.

Rămase nemişcat câteva clipe, apoi oftă şi mă cuprinse cu braţele. Mă ţinea strâns, iar căldura şi aroma lui mă învăluiau. Inima începu să-mi bată mai repede, ca de fiecare

dată când mă simțeam împresurată de dragostea lui.

— Nu mă poți proteja de ei, îmi şopti, cu fața cufundată în părul meu.

— Şi, totuşi, am s-o fac.

L-am strâns mai tare şi am închis ochii, căci simțeam că-mi dau lacrimile.

— Ei nu te pot avea. Eşti al meu. Eşti numai al meu, Luc. Am să mă asigur că mesajul ajunge la ei şi că e bine înțeles.

Se aplecă uşor şi mă strânse şi mai tare în brațe.

— Non *lasciarmi mai.*

M-am agățat de el. Nu eram sigură ce-mi spusese, dar nici nu aveam nevoie de cuvinte ca să-mi dau seama ce simțea. Simțea exact ce simțeam şi eu – că împreună formam un tot şi că eram imposibil de zdrobit. Am strâns pleoapele şi m-am rugat ca şi după acea seară să simtă la fel.

Am ştiut că fusese o greşeală. Am ştiut-o din clipa în care am intrat pe proprietatea Salvatici, undeva pe dealurile unduioase de lângă Florența. Ar fi trebuit să-l iau pe Luc şi să fugim. Nu să ne întoarcem acolo. În minte reîncepură să-mi apară imagini de la acel ritual depravat la care asistasem în pădure ultima dată când fusesem acolo. Iar acele imagini se amestecau cu amintirile de la cumplitul ritual în care îl violaseră şi îl torturaseră pe soțul meu.

Luc îmi puse mâna pe coapsă, mângâindu-mă uşor. Senzația mă smulse în transa în care intrasem. Am clipit des şi mi-am dat seama că oprisem maşina în mijlocul aleii. L-am privit pe Luc. Aveam gura uscată, simțeam că-mi vâjâie capul şi că mii de gânduri, scenarii şi opțiuni mi se învălmăşesc în minte. Dar atât instinctul, cât şi rațiunea îmi spuneau că era deja prea târziu să dau înapoi şi să fugim.

— E în regulă, îmi spuse.

Vocea îi era calmă. Pentru cineva gata să explodeze, părea surprinzător de calm. Mult mai calm ca mine.

— Marco avea dreptate. Eşti în siguranţă.

Nu pentru mine îmi făceam griji. Îmi strânse uşor coapsa.

— N-o să se întâmple nimic rău aici în seara asta, *angioletto. O* să mă ocup personal.

Nu ştiam ce voia să spună. Şi nu voiam să întreb. Voiam doar să fug.

— Luc...

Din spate se auzi un claxon. Am tresărit şi m-am uitat în oglinda retrovizoare. Luc se răsuci în scaun şi privi în spate.

— *Merda!* mormăi el. S-a dus elementul-surpriză. Trage pe dreapta ca să îi faci loc.

Inima îmi bubuia în piept. Nu-mi era clar cui anume să îi fac loc, dar am făcut ce-mi spusese Luc şi am tras Mercedesul pe dreapta pentru ca maşina din spatele nostru să poată trece. Când Lamborghiniul roşu ajunse în dreptul nostru, m-am întors să văd cine era la volan. Am regretat imediat. Pe scaunul pasagerului stătea o blondă, iar la volan l-am zărit pe Gio, cu faţa luminată de un zâmbet diavolesc pe care îl recunoşteam de la nefericita noastră întâlnire romantică la New York. Doar la vederea lui, gustul amar de bilă îmi năvălea din nou în gât.

Zâmbetul i se lărgi, transformându-se într-un rânjet de bestie gata de atac, apoi Gio apăsă pe acceleraţie şi trecu în viteză pe lângă noi, urcând dealul din faţa noastră şi lăsând în urmă o perdea de praf şi pietriş.

Blonda nu ne aruncase nici măcar o privire.

L-am privit de Luc. Avea fălcile încleştate şi privea maşina lui Gio dispărând în întuneric.

— Nu te dezlipi de mine, pentru orice eventualitate. Chiar dacă a adus-o pe târfuliţa aia, tot n-am încredere în porca *puttana* ăsta.

Nici eu nu aveam încredere în Gio. Cu sau fără o femeie care să-i distragă atenţia. Şi nu aveam de gând să-l scap pe Luc din ochi.

Ştiam că nu mai puteam fugi de-acum, aşa că am călcat accelerația şi am demarat. Farurile luminau serpentinele, iar copaci înalți mărgineau drumul. Dură parcă o veşnicie până ajunserăm în vârful dealului unde se afla castelul Salvatici, veghind parcă asupra Florenței din cel mai înalt punct din zonă. Mă îngrozea necunoscutul, gândul că nu ştiam ce ne aşteaptă acolo.

Când am ajuns, Giovanni o ajuta pe blondă să coboare din maşina lui sport. Am înconjurat fântâna arteziană intens luminată şi am parcat. Mi s-a strâns stomacul când l-am privit stând pe aleea circulară, aproape de treptele din dreptul intrării în castel. Nu-l văzusem prea bine în bezna ce învăluise întâlnirea noastră din Edinburgh, dar arăta exact cum mi-l aminteam. Păr negru, ondulat, ce-i ajungea până la umeri, ten măsliniu, ochi de un albastru-deschis şi un trup musculos, bine lucrat. Era la fel de înalt şi de lat în umeri ca Luc, dar nu la fel de chipeş. În acea seară purta un costum elegant cu cămaşă albă, deschisă cât să i se vadă părul de pe piept, lucru care nu mă mai impresiona absolut deloc. Doar îmi amintea că aveam de-a face cu un prădător. Un prădător josnic, ticălos, căruia îi plăcea să rănească şi să ucidă femei nevinovate. Femei ca Elena, prietena mea de mult pierdută.

Deja clocoteam de furie. Iar furia îmi dădea putere. M-am întins să deschid portiera, dar Luc m-a oprit.

— Stai.

M-am întors înspre el şi brusc mi-am dat seama că probabil era şi mai panicat decât mine. Dar când privirile ni se întâlniră am văzut că nu era nici pe departe în pragul unei căderi nervoase. Era concentrat, iar în ochii lui în care mocnea mereu furtuna se vedea o strălucire oțelită, periculoasă. O singură dată mai văzusem acea privire – în spatele măştii de la balul mascat din New York, când fusese cu ochii pe mine şi pe Gio. Eram deja în alertă.

— Ce este? am întrebat.

— Trebuie să ştie clar cum stau lucrurile.

Nu înțelegeam la ce se referea. În acea clipă, Luc îşi înfipse degetele în părul meu, mă trase spre el şi-mi devoră gura cu un sărut pasional care îmi transmise fiori din cap până în picioare. Când buzele i se desprinseră de ale mele, deja nu mai aveam aer. Şi, în acelaşi timp, îmi doream dureros de intens să mă sărute din nou pentru că în acele clipe nimic nu mai contase în afară de mine şi de el.

— Ne-am atins scopul, comentă el, pregătindu-se să deschidă portiera. Haide.

Aveam mintea în ceață, dar am reuşit cumva să cobor din maşină. Ba chiar mi-am amintit să-mi iau cardiganul şi geanta. Aerul nopții era mult mai cald şi mai blând în Toscana decât în Scoția, dar tot îmi era rece. Simțeam răcoarea în oase. Şi îmi era o frică de moarte de ce avea să se întâmple în acea noapte.

Mi-am pus geanta pe umăr, am ocolit maşina şi l-am luat de mână pe Luc. Giovanni şi fata blondă nu se vedeau nicăieri. Am urcat singuri treptele castelului, îndreptând-ne spre uşa dublă de la intrare.

L-am privit scurt pe Luc. Purta costum şi cămaşă gri cu primii doi nasturi descheiați, care se asorta de minune cu ochii lui. Peste costum purta o haină subțire care costase, probabil, o avere.

Oamenii lui Marco ne garnisiseră dulapurile cu haine, şi îmi plăcea tot ce aleseseră pentru noi, dar de-abia aşteptam să ne întoarcem la vilă ca să-i smulg hainele de pe el şi să îi arăt cât de serios vorbeam când îi spuneam că e doar al meu.

— Te iubesc, i-am spus când am ajuns în dreptul uşii.

Se opri şi se uită la mine, şi în acel moment am sesizat unda de stres şi nervozitate din privirea lui intensă şi mândră. Îmi strânse mâna.

— Şi eu te iubesc.

Atât. Fără să adauge ceva, fără să mă îmbrăţişeze sau să facă orice alt gest prin care să-mi dea curaj şi să mă asigure că totul va fi bine. Intră în vechiul castel în care îmi jurasem să nu mai pun vreodată piciorul şi mă trase după el. Amândoi ne-am oprit brusc. Am făcut ochii mari recunoscându-l pe tatăl lui Luc, Marele Duce al Casei Salvatici. Ne aştepta în holul uriaş, cu braţele încrucişate la piept, iar în ochii lui gri se citea dezgustul. Acei ochi erau copia la indigo a ochilor lui Luc. Şi îmi cunoşteau cel mai mare păcat.

Capitolul 13

Luc

De ani buni îmi uram tatăl. Dar în momentul în care am intrat în casa unde am copilărit şi m-am uitat la el, mi-am dat seama că ura pe care o simţisem până atunci era nimic în comparaţie cu repulsia profundă ce fierbea în mine în acele momente. Motivele nu aveau legătură cu ce îl lăsase pe Grande Cavaliere să îmi facă. Nici cu faptul că îşi dăduse girul. Puteam îndura orice mi-ar fi făcut. Însă îl detestam pentru că o obligase pe Natalie să asiste la întregul ritual.

Iar în acea clipă, când furia se dezlănţui în mine şi mă cuprinse la o tornadă, am ştiut că o să-l omor. Nu eram sigur când, nu eram sigur cum, dar ştiam, ştiam în adâncul sufletului că într-o bună zi, nu foarte îndepărtată, chipul meu va fi ultimul lucru pe care îl vedea înainte să închidă ochii pentru totdeauna.

Iar în acel moment n-am să simt decât uşurare şi satisfacţie. Am să mă simt răzbunat.

— Văd că te-ai întors, în sfârşit, catadicsi să îmi spună, vorbindu-mi din vârful buzelor, de parcă aş fi fost unul

dintre țăranii de pe moşia lui. Din ce observ, Scoția nu ți-a priit.

O privi pe Natalie, dar nu catadicsi să o salute.

— E gata cina, ne mai aruncă, întorcându-se cu spatele.

„îmi bag picioarele-n ea de cină!"

— Nu rămânem la cină. Am venit doar să îl vedem pe Dante.

Tatăl meu se opri şi se întoarse brusc spre mine, fixându-mă cu o privire de gheață.

— Dante? Laşul ăla nu s-a mai arătat la față de săptămâni bune. Un stronzo[19]!

Am simțit-o pe Natalie crispându-se, iar mâna pe care i-o țineam într-a mea se umezi. Natalie încercă să mă tragă înapoi, dar nu m-am lăsat şi i-am aruncat tatălui meu o privire cruntă.

— Cum adică Dante nu-i aici?

— Ai surzit de la bătaia pe care-ai încasat-o? Nu e aici. Dacă ar fi, l-aş biciui cu mâna mea.

Trupul mi se încordă atât de tare că am crezut că haina îmi va plesni la cusături. Eram atât de furios că aproape dădeam pe-afară.

— *Figlio di puttana* Giovanni!

Am strâns-o şi mai tare de mână pe Natalie şi i-am întors spatele tatălui meu.

— Nu ştiu ce mormăi acolo şi nici nu mă interesează. Avem lucruri importante de discutat la cină. Restul familiei ne aşteaptă.

În acel moment am avut două revelații. Nu Giovanni scornise acea minciună, ci tatăl meu. El îl trimisese pe Giovanni în Scoția ca să-mi transmită mesajul, ştiind că doar aşa sunt şanse să mă aducă înapoi.

---

[19] Dobitoc (în limba italiană, în original)

— *Parca puttana!* am şoptit făcând eforturi să-mi ţin furia în frâu, căci mă simţeam ca o oală sub presiune.

— Luc!

Natalie îmi tăie calea şi se aşează între mine şi uşa pe care eram la un pas să ies. Voiam să scap cât mai repede din casa aia dementă.

— Poate ar fi mai bine să rămânem, spuse ea, punându-şi mâinile pe pieptul meu.

— Pentru ce?

— Pentru cină. E doar o cină, Luc, adăugă ea, împingându-mă, căci văzuse în ochii mei groaza, văzuse că voiam să fug cât mai repede de acolo.

Nu-mi venea să cred că îmi propunea să stau în aceeaşi cameră cu acei indivizi. Ba să şi cinez în compania lor.

N-am apucat să-mi smulg mâna dintr-a ei şi să-i spun exact ce gândeam pentru că din spate se auziră paşi şi apoi o voce încântată pe care o recunoşteam prea bine.

— Luc! Natalie! strigă sora mea, Ariana.

Se aruncă în braţele noastre, aproape chiuind de bucurie, îmbrăţişându-ne, vorbind fără încetare, povestindu-ne ce dor îi fusese de noi.

Natalie mă privi în timp ce vocea surorii mele continuă să umple holul. Înţelegeam ce voia să-mi spună doar uitându-mă în ochii ei albaştri. Ariana n-avea habar de ce ne făcuseră părinţii noştri. Era singurul om bun din toată familia, iar dacă aveam să ies pe uşă ca o furtună, ar fi simţit că ceva era în neregulă.

Avea doar 22 de ani. Era tânără şi nevinovată, dar încăpăţânată şi ambiţioasă, la fel ca Natalie. Urma să sape după informaţii până avea să afle adevărul. Iar când ar fi aflat despre ororile casei, s-ar fi pus singură în pericol, pentru că oricine afla prea mult ajungea să fie vulnerabil.

Mi-am încleştat fălcile atât de tare că m-am temut să o să se fisureze. Nu voiam să rămân. Nu voiam să am de-a face

cu părinții mei sau cu Giovanni. Dar nu puteam s-o pun pe Ariana în primejdie. Când termină cu efuziunile, sora mea ridică privirea înspre mine.

— Rămâneți la cină, da?

Natalie se uit fix la mine şi mă imploră mut să spun „da”.

— Cred că da, am răspuns încruntat.

— Ce bine!

Ariana sări în sus de bucurie, la propriu. Mă luă apoi de mână şi mă trase spre sufragerie.

— Vreau să-mi povesteşti tot ce e de povestit despre Scoția. Pun pariu că v-ați distrat de minune.

Natalie ne urma îndeaproape. Am privit-o peste umăr. Purta o bluză roşie, fără mâneci, pantaloni negri şi pantofi cu toc, iar la piept îşi strângea puloverul pe care îl luase în ultima clipă din maşină. Părea uşurată că nu mă apucasem să fac o scenă, dar privirea ei exprima şi altceva. Dispreț amestecat cu altceva, cu o emoție pe care n-o puteam identifica. Ştiam că era agitată şi că nici ea nu-şi dorea câtuşi de puțin să fie acolo, dar acea emoție incertă mă puse pe jar şi, brusc, îmi trezi sentimentul că Natalie îmi ascundea ceva. Şi ceva îmi spunea că ceea ce-mi ascundea pălea în comparație cu lucrurile prin care trecuserăm deja.

Cina fu o tortură. Poate nu chiar ca 13 lovituri de bici cu sârmă ghimpată, dar pe-aproape. Când ultimul fel de mâncare fu luat de pe masă, mai aveam un pic şi răsturnam masa, înjunghiind apoi pe toată lumea, inclusiv pe nevastă-mea. Natalie răsese la un comentariu de-al tatălui meu, apoi îi zâmbise şi îi mulțumise pentru ceva lui Rosabel, bucătăreasa Casei Salvatici de când eram eu mic. Ba chiar îi spusese mamei că cina fusese excelentă.

— Mă bucur că ți-a plăcut, răspunsese mama cu un aer mândru, de parcă ar fi depus fie şi cel mai mic efort în pregătirea mesei. Când mi-a spus Giovanni că vă întoarceți, Ariana a insistat să organizăm un ospăț.

— A fost cina perfectă. Nu se compară mâncarea de aici cu cea din Scoția. Nu-i aşa, Luc? mă întrebă, ducând la buze cana cu cappuccino.

Am mijit ochii, privind-o cu atenție. Nu înțelegeam ce dracu' avea de gând. Toată seara fusese vorbăreață, de-a dreptul sociabilă, aş zice. Răsese la glumele tatălui meu, o complimentase pe mama, ba chiar aproape flirtase cu Giovanni. Cu toate că-şi adusese o târfuliță cu care eram convins că se juca pe sub masă, acesta îi aruncase lui Natalie priviri pline de dorință. I-aş fi tras câte un pumn pentru fiecare ocheadă. Dar ei nici că-i păsase, chiar dacă era vorba despre individul care o drogase şi voise să o violeze pe când era la New York. Şi care probabil că îi omorâse prietena. Iar culmea-culmilor fusese că nevastă-mea, care în ultimele săptămâni fusese într-un stres şi o stare emoțională atât de fragilă că abia putuse mânca, de data asta aproape că devorase tot din farfurie. Fiecare fel de mâncare. În Scoția plimba dumicații de colo-colo, de parcă i se făcea rău doar văzând mâncarea, se purtase la cina cu ai mei ca şi cum nimic din ce-mi aminteam nu s-ar fi întâmplat.

Mama, care ultima dată când fusesem acasă îi spusese târfă lui Natalie, se încruntă la mine, făcându-mi observație că nu îi răspund soției mele. Ridicând ceaşca de cafea, fără să schițeze măcar un gest de mulțumire către Rosabel, care i-o aşezase în față, spuse:

— Văd că te-ai obişnuit în sfârşit şi cu cinele târzii ca la noi, în Europa.

— Aşa e, răspunse Natalie. M-am obişnuit şi am acceptat multe lucruri pe care nu le acceptam înainte, Probabil aveam nevoie doar de timp.

— Hm!

Mama sorbi din cafea cu un zâmbet satisfăcut. Îi aruncă o privire tatălui meu, care stătea la celălalt capăt al mesei.

— Se pare că luna de miere în care am decis să îi trimitem a fost o decizie bună, îi spuse ea.

Am simțit o undă de şoc. M-am uitat la Natalie, dar ea nu trădă nicio reacție la bomba pe care mama tocmai o aruncase. Mai că nu anunțase de față cu toată lumea că fusese o idee straşnică să pună să fiu bătut şi violat, iar soția mea să asiste la întreg spectacolul sordid.

— Aşa se pare, fu de acord şi tata.

Natalie nu avu nici de data asta vreo reacție.

— Tu şi *papa* i-ați trimis în Scoția în luna de miere? întrebă Ariana. N-am ştiut. Ce drăguț!

Nu mai puteam îndura farsa la care asistam, aşa că m-am ridicat de la masă.

— Mă duc să iau un pic de aer.

Natalie mă privi, dar expresia de îngrijorare din ochii ei nu făcu decât să îmi sporească senzația de dezgust.

— N-ai mâncat încă desertul, Luciano! spuse mama.

— Cel făcut de Rosabel? Care a făcut, de fapt, tot ce s-a servit la masă?

Mama tăcu şi strânse buzele într-o grimasă nemulțumită. Mi-am aruncat şervetul pe masă şi m-am uitat fix la soția mea.

— Mi-a pieri pofta de mâncare.

— Luc! strigă Ariana. Stai un...

— Lasă-l să plece! izbucni tata. Nu văd de ce i-am permite să distrugă încă o cină în familie. Povesteşte-ne cum a fost în Scoția, Natalie.

Nu mai puteam respira. Mi-am deschis încă un nasture la cămaşă, am ieşit pe balcon şi am tras în piept aerul răcoros al serii. La poalele dealului cufundat în beznă scânteiau luminile caselor din micile sate împrăştiate în acea zonă rurală, dar singura imagine din fața ochilor era cea a lui Natalie făcând frumos în prezența părinților mei de parcă erau vechi prieteni, apoi stând lângă ei şi urmărind acel

ritual nenorocit.

Am ştrâns în mâini balustrada de piatră şi am plecat capul. Încercam să mă concentrez asupra tehnicilor de respiraţie învăţate de la Abigail ca să mă controlez şi să nu alunec iar pe panta amintirilor. Am auzit paşi în spatele meu şi am ridicat capul. Eram gata să mă întorc, convins că Natalie venise să vadă cum mă simt. Atunci am auzit vocea alunecoasă a lui Gio.

— Fratele meu mai mare, căsătorit. Nu credeam c-o să apuc ziua asta.

Am simţit cum fiecare muşchi din corp îmi devine rigid. M-am crispat tot. Încet, poate un pic ameninţător, m-am întors înspre el. Stătea rezemat de o coloană, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Poziţia îi era relaxată, dar îi cunoşteam prea bine focul din priviri. Şi ştiam exact ce însemna – că aştepta să fac eu prima mişcare. Nu aveam însă de gând să-i dau satisfacţie.

— Trebuia să te ocupi de revistă. De Covet. Credeam că eşti în delegaţie.

— Agenda mea a suferit mici modificări. Şi poate n-ai aflat: nu mai eşti şef peste revistă. Tata l-a numit preşedinte executiv pe Ilario Lorenzo. S-o fi gândit că eşti prea ocupat cu dragostea ca să îţi mai rămână şi timp pentru afaceri.

Ştiam că nu minţea. Încă nu discutasem afaceri cu tata, dar ştiam că Lorenzo vâna de multă vreme postul de conducere la Covet, chiar şi înainte de numirea mea, de la care oricum trecuse mult timp. Însă ce mă preocupa cel mai mult era că în urma deciziei, speranţele mele de a pleca înapoi la New York împreună cu Natalie se năruiseră.

Dispoziţia tocmai mi se înrăutăţise şi mai mult.

— Să-ţi zic drept, *fratello,* continuă Gio, scoţându-şi o mână din buzunar şi studiindu-şi unghiile, fata asta trebuie să aibă o păsărică de-a dreptul fermecată de ţi-a furat minţile în halul ăsta.

Îmi era tot mai greu să îmi păstrez controlul. Ştiam că Giovanni o făcea special să mă provoace şi că aştepta să izbucnesc şi să mă năpustesc asupra lui ca să forţeze intervenţia tatălui nostru care, cu siguranţă, m-ar fi pedepsit din nou. Îmi doream nespus să îi trag un pumn în faţă.

— Vezi că vorbeşti despre soţia mea. Arată-i respectul pe care îl merită.

Buzele i se strâmbară într-un rânjet pervers.

— O, îmi amintesc prea bine ce merită.

Am văzut roşu în faţa ochilor. Nici nu mi-am dat seama când am traversat terasa şi m-am proptit cu mâna în beregata lui Gio, lipindu-l de coloana de care stătuse rezemat.

— Dă-i drumul! horcăi el, cu o lucire sinistră în privire. Toată viaţa ţi-ai dorit să scapi de mine. Hai să încheiem socotelile o dată pentru totdeauna. Sau n-ai sânge în instalaţie? Nu ai, aşa e? Luciano trebuie să fie mereu eroul. Afurisitul de erou.

L-am strâns şi mai puternic de gât, privind cum i se taie răsuflarea şi începe să se înece. O merita, la câte mizerii îmi făcuse. Lumea ar fi fost un loc mai bun fără el. Dar în timp ce-mi întăream strânsoarea m-am gândit la Natalie, la ce i-ar face Casa mea dacă mi-aş da frâu liber mâniei şi mi-aş ucide fratele. Ar fi nevoită să supravieţuiască şi să îşi poarte de grijă într-o lume pe care încă nu o înţelegea. L-am eliberat pe Gio din strânsoare, cu toate că îmi dorisem nespus să-l termin definitiv.

— Nu meriţi efortul.

Giovanni îşi roti umerii şi zâmbi, cu o expresie de mulţumire aproape insuportabilă.

— Te crezi mare şi tare, te crezi superior, dar nu eşti. Avem acelaşi sânge – tu, eu şi tata. Aceleaşi nevoi şi aceleaşi impulsuri şi dorinţe. Am văzut ce gusturi ai, Luciano. Poate

reuşeşti să le ţii ascunse de frumuşica de nevastă-ta, dar ştim amândoi care e adevărul. Ai cedat şi înainte. O vei face din nou. Şi ştii de ce? întrebă, apropiindu-se şi scăzând vocea. Pentru că în străfundurile fiinţei tale eşti exact ca mine, şopti el veninos.

Din cuvintele lui răzbăteau adevăruri pe care nu voiam să le recunosc. O parte din mine tânjea după depravări de tot felul. Era latura deviantă, rea, perversă, pe care Casa mea o încuraja. O latură întunecată care se hrănea din controlul exercitat asupra altora şi care mă predispunea tentaţiilor.

Mă luptasem cu ea toată viaţa, iar când Giovanni îmi şopti acele cuvinte, mi-am dat seama că asta mă speria atât de tare şi de aceea fugisem de acasă în urmă cu 12 ani.

Lumea de acasă era o lume în care nu aveam încredere că îmi pot învinge acea latură întunecată. O lume în care nu eram convins că voi reuşi să nu cad pradă tentaţiilor imorale din jur. Simţeam că mi se întoarce stomacul pe dos. L-am împins pe Giovanni în piept, cu putere, făcându-l să dea înapoi câţiva paşi.

— Pleacă dracului de lângă mine! Şi nu te apropia de soţia mea!

Giovanni rânji larg.

— Vai, dar nici cu gândul n-aş gândi aşa ceva! Dar dacă o să vină ea la mine...

Plescăi din buze şi îşi băgă mâinile în buzunar.

— Să aveţi o noapte bună, tu şi soţioara ta! mai spuse, îndreptându-se spre uşă.

Intră în casă. Am decis să mai rămân pe terasă, ca să mă calmez. Erau şanse mari să dau cu el de toţi pereţii dacă intram şi eu în casă. Îmi tremurau mâinile de furie. Am apucat cu putere balustrada, privind întinderea întunecată de dedesubt, reluându-mi exerciţiile de respiraţie care făceau fix degeaba şi nu mă ajutau deloc să mă liniştesc.

Natalie nu s-ar apropia niciodată de Giovanni. După

înțelegerea la care căzusem cu ai mei, era în siguranță acolo, în casă, alături de ei. Iar Giovanni nu ar întinde niciodată coarda cât să mă facă să trec de orice limite, câtă vreme Ariana era de față. Instinctul îmi spunea să intru şi să văd cu ochii mei ce se întâmpla în sufragerie, dar eram încă cumplit de furios şi nu voiam să-mi sară țandăra în fața părinților mei.

Şi în niciun caz nu voiam să mă dezlănțui asupra singurei persoane care se presupunea că e de partea mea, dar care de-acum părea că fraternizează cu duşmanii mei.

Capitolul 14

Natalie

Luc încă nu se întorsese şi, cu fiecare minut care se scurgea, stresul îmi afecta din ce în ce mai mult capacitatea de a ține în stomac toate felurile de mâncare pe care mă chinuisem să le înghit la cină. Când Giovanni ieşi din cameră, nu m-am mai putut abține. Mi-am pus şervetul pe masă, lângă farfuria pentru desert, şi i-am aruncat mamei lui Luc un zâmbet care mă făcu să vreau să vomit.

— Mă scuzați un pic, trebuie să ajung la toaletă.

— Sigur.

Femeia vorbea puțin, dar politicos. Am ieşit din sufragerie pe hol, căutându-l pe Luc. Mă temeam că dacă aş mai rămâne la masă îi voi scoate ochii. Când ne aşezaserăm la masă, mama lui fusese rece şi distanță, ca de altfel şi tatăl lui. Îmi făcusem griji că urma să se producă ceva exploziv, aşa că făcusem eforturi supraomeneşti să îmi maschez furia şi să joc rolul soției perfecte, adică exact rolul pe care voiau să-l joc. Fiecare amabilitate pe care o spusesem îmi înfierase sufletul, dar reuşisem să păstrez aparențele, cu toată nemulțumirea şi nervozitatea lui Luc. Aşa că trebuia să îl

găsesc şi să-i explic ce şi de ce făcusem înainte să aibă un atac cerebral. Trebuia să dau de el înaintea lui Gio, căci mă temeam că acesta o să-i spună ceva despre întâlnirea noastră şi va distruge totul.

Am privit la stânga, apoi la dreapta, dar habar nu aveam încotro mă îndreptam. Am ajuns până în curtea interioară, dar nici urmă de Luc. M-am întors în casă şi am dat peste un alt coridor, dar castelul era atât de mare încât la un moment dat nu mai ştiam unde sunt. Am traversat o bibliotecă, apoi încă un hol lung. Iar când am dat colţul pe culoarul slab luminat, am înlemnit. O siluetă lată în umeri îmi bloca drumul. Am gemut şi am făcut câţiva paşi înapoi, dându-mi seama instinctiv că bărbatul brunet care îmi ţinea calea nu era soţul meu.

— Hm, *bella,* făcu Giovanni, apropiindu-se şi împingându-mă la perete. Bine-ar fi să încetăm să ne mai întâlnim prin locuri dintr-astea întunecate.

Inima îmi bătea cu perete. Mi-am ridicat mâinile, încercând să îl resping.

— Luc e aici.

Se sprijini de perete cu o mână şi râse.

— Fratele meu e indispus momentan. Crede-mă, nu se gândeşte decât la el. Îmi apucă o şuviţă ondulată. Uitasem ce păr mătăsos ai, *bella.*

Mi se strânse stomacul. L-am împins, dar nu l-am putut urni. Era ca din oţel.

— Nu mă atinge! i-am strigat.

Privirea i se mută de la pletele mele la ochii mei, dar nu simţeam pic de căldură în ea. Doar o strălucire răutăcioasă din care îmi dădeam seama că afrodiziacul lui era puterea şi că tot ce făcea era ca să îl rănească pe Luc.

— Ce memorie scurtă ai! îţi plăcea atingerea mea, *bella.* La petrecerea din Long Island chiar tânjeai după ea. Mă implorai.

— Mă dragaseşi la petrecerea aia!

— Şi ţi-a plăcut la nebunie, rânji el. Aşa cum îţi place şi acum.

Îşi plimbă degetele pe gâtul meu, pe obraji şi din nou pe gât, făcându-mi inima să bată şi mai tare.

— Pun pariu că eşti genul care ţipă de plăcere. Pun pariu că atunci când îţi dai drumul scoţi fel şi fel de sunete sexy...

I-am tras un genunchi între picioare, apoi un şut în tibie care îl făcu să strige de durere. Înainte să o pot lua la fugă, îşi înfipse mâna în gâtul meu, pironindu-mă cu privirea întunecată. Apoi mă lovi cu palma peste obraz. Puţin a lipsit să mă dea cu capul de zid. Simţeam cum faţa îmi ia foc. Giovanni mârâi ca o fiară şi chiar înainte să se poată năpusti asupra mea şi să mă trântească la pământ, cum ştiam că o va face, am auzit amândoi vocea disperată a Arianei, care îi striga ceva în italiană.

Mi-am dus mâna la obrazul lovit şi l-am privit pe Giovanni, care se trăsese deja la câţiva paşi de mine. Citeam în ochii lui promisiunea unei revanşe. Nu-mi adresă o vorbă. Se mulţumi să mormăie ceva înspre Ariana, apoi dispăru pe hol.

M-am lăsat la pământ. Eram în stare de şoc şi nu mă mai puteam ţine pe picioare. Îmi tremurau mâinile, respiraţia îmi era precipitată şi parcă nu reuşeam să trag cum trebuie aer în piept.

Ariana se lăsă în genunchi lângă mine şi-mi luă mâinile într-ale ei.

— Haide. Trebuie să te aranjez înainte să te vadă cineva, îmi şopti, privind speriată în jur.

Mă ajută să mă ridic şi să mă sprijin de ea.

— Te ţin eu. Scările sunt într-acolo.

Nu ştiam unde mă ducea. Am urcat la etaj pe nişte trepte de piatră, am parcurs un alt hol, de data asta mai larg şi bine luminat, cu un covor roşu, bogat, apoi am ajuns într-

un dormitor mare. Mă conduse pe lângă pat pe o canapea aproape de arcada ferestrei.

— Stai aici, îmi şopti, apoi plecă din cameră.

Am privit în jur în timp ce încercam să îmi calmez bătăile inimii. În mijlocul încăperii trona un pat uriaş, aproape medieval, cu baldachin. Restul spațiului era ocupat de piese de mobilier mari şi vechi. La ferestrele supradimensionate atârnau draperii roşii. Camera era mai mare şi mai drăguță decât cea în care stătusem ultima oară când fusesem la castel. Mi-am dat seama instinctiv că era camera Arianei Salvatici.

Ariana se întoarse după câteva minute cu un prosop, închise uşa, împături prosopul şi se aşează lângă mine.

— Ți-am adus gheață.

Îmi duse prosopul în dreptul obrazului şi-mi făcu semn să-l țin cu mâna. Am tresărit o clipă, dar apoi m-am relaxat pe măsură ce pielea mi se obişnuia cu senzația de rece.

— Mulțumesc, am murmurat.

Ariana îmi răspunse cu un zâmbet.

— Mă bucur că te-am găsit înaintea lui Luc.

Am închis ochii ca să blochez lacrimile pe care le simțeam deja.

— Eu nu... Nu e ce pare.-

— Ba era exact ce părea. Îl cunosc pe Giovanni. Şi ştia exact ce face.

Am clătinat din cap. Cum de-mi imaginasem că ar fi o idee bună să rămânem la cină?!

— El... eu... Mă podidiră lacrimile, sugrumându-mi glasul. Luc nu...

— Să nu îi spui lui Luc. Dacă îi spui, o să o ia razna şi îl va ataca pe Gio. Iar atunci totul va fi fost zadarnic.

Am clipit şi am privit-o fix, pentru că vorbele ei mă derutaseră.

— Ce... ce tot spui?

— Ştiu de înțelegerea ta cu părinții mei, Natalie.

— Cum? am întrebat şocată.

— I-am auzit vorbind despre asta într-o seară. Ei nu ştiau că eram în apropiere. Ştiu că Luc mă crede aeriană şi îşi imaginează că habar n-am de ce se întâmplă, dar se înşală. Ştiu exact ce s-a întâmplat. Şi mai ştiu că trebuie să se controleze, pentru că nu putem îngădui ca Giovanni să devină succesorul tatălui nostru. Ştii bine că e un individ diabolic. Şi ştii ce-ar urma dacă ar deține controlul.

Am privit-o nedumerită. Încă nu îmi venea să cred că ştia totul despre Casa ei. Luc credea că habar n-avea de nimic.

— Dacă ştii de înțelegere, înseamnă că ştii şi despre...

— Despre ce i-au făcut? Da, răspunse, şi privirea i se umplu de compasiune. Un motiv în plus să nu îi spui despre Giovanni. Deja face eforturi să nu le ia gâtul alor mei. Ştim cu toții că ar merita-o, dar nu poate face aşa ceva. Şi nu poate nici să îl atace pe Giovanni. Luc e prea important pentru viitor.

Erau exact cuvintele pe care mi le tot spuneau Marco şi Felicity. Mă revolta însă faptul că el trebuia să ducă totul, toată povara. Şi uram faptul că existența mea nu făcea decât să-i îngreuneze situația. Am închis ochii, iar lacrimile au început să-mi curgă pe obraji.

— Trăiesc o minciună. Când o să afle tot ce i-am ascuns...

— Nu o să afle. Şi nu, nu trăieşti o minciună. Îl protejezi. Aşa trebuie să priveşti lucrurile. Luc ar face la fel pentru tine.

Făcuse deja. Numai că nu-mi păsase că mă minținse cu scopul de a mă feri de ceva mai rău. Mă concentrasem doar asupra faptului că mă minținse.

— Sunt o persoană îngrozitoare.

— Nu-i adevărat.

Începu să mă mângâie pe spate, dar gestul ei nu reuşea câtuşi de puțin să mă consoleze.

— Nu eşti o persoană îngrozitoare. Doar că eşti prinsă într-o situație îngrozitoare. Dar va trece, îți promit. Lucrurile se vor schimba în bine.

Îmi luă prosopul cu gheață şi îmi privi cu atenție obrazul.

— Nu arată prea rău. E un pic roşu, dar cu fondul de ten potrivit nici n-o să se observe. Fă un efort să nu te duci nicăieri când e Giovanni prin preajmă. El nu dă doi bani pe reguli. Nu vrea decât să-l rănească pe Luc. L-a urât mereu pentru că Luc e moştenitorul, nu el. Vrea să conducă. Şi ar fi perfect pentru el dacă Luc l-ar ataca, dacă ar încerca să îl omoare şi Casa ar avea astfel scuza perfectă să se lepede definitiv de Luc. Trebuie să ai grijă ca aşa ceva să nu se întâmple.

Am înghițit cu greu. Tocmai din acest motiv îl adusesem aici pe Luc, deşi instinctul îmi spusese să îl iau de mână şi să fugim în lume.

— E furios acum. E furios pe mine. Crede că l-am trădat prin faptul că am vrut să fie linişte şi pace la masă.

— O să-i treacă.

— Are un temperament foarte iute, am răspuns, închizând ochii.

— Mă tem că trage din familie. Dar te iubeşte, Natalie. Am văzut cât de mult te iubeşte. Ce simte pentru tine e mai puternic decât impulsivitatea lui. Numai uită-te la câte ați depăşit deja împreună.

Nu eram la fel de sigură. Da, eram trecuți prin multe în scurta noastră relație, dar momentele de agonie fuseseră mai multe decât cele fericite. La un moment dat va vedea asta şi va decide că relația noastră necesită prea mult efort. Iar atunci îmi va zdrobi inima definitiv.

Ariana se ridică.

— Aduc acum nişte fond de ten ca să acoperim urma. Până mâine vei fi ca nouă.

Mi-am pus din nou gheața pe obraz, am închis ochii şi m-

am rugat să aibă dreptate. Pentru că nu eram sigură câtă suferință mai puteam să îndur.

Luc se plimba de colo-colo în holul de la intrare, aşteptându-mă, când am coborât cu Ariana, jumătate de oră mai târziu. Giovanni şi blonda lui plecaseră deja, iar părinții lui Luc se retrăseseră la culcare. Mi-am dat seama dintr-o privire, văzând umerii şi obrazul crispat al lui Luc, că nu era deloc încântat că dispărusem. Mi-o confirmă scurta conversație pe care o avu cu Ariana, în italiană.

Ea aproape că-i scuipase ceva care îl crispase şi mai tare şi-l făcuse să îşi mijească ochii amenințător. Nu răspunsese, ci se dusese la uşă, o deschisese şi ieşise în aerul răcoros al nopții.

Nu ştiam ce-şi spuseseră, dar fata îmi era tot mai simpatică. Se încruntă, mă privi şi dădu ochii peste cap.

— *Stronzo!* Apoi mă îmbrățişă. Să nu-l laşi să facă pe şeful cu tine. Are dispoziția aia de nesimțit.

Am râs şi am luat-o în brațe.

— N-o să îl las. Mulțumesc mult pentru ajutor.

— Îmi pare rău că a fost nevoie. Mă luă de umeri şi mă privi în ochi. Aminteşte-ți ce ți-am spus. Nu-l lăsa să li se ofere pe tavă.

— N-o să îl las, am oftat.

Îmi zâmbi şi mă lăsă să plec. Când am ajuns pe scările din dreptul uşii m-am gândit că Ariana era incredibil de puternică. Luc o considera o copilă care avea nevoie de protecție, însă Ariana Salvatici era o forță imposibil de ignorat.

Luc mă aştepta la maşină, cu portiera deschisă. Nu îmi aruncă nicio privire. Îmi dădeam seama din postura lui cât era de supărat. Avea tot dreptul, mi-am spus urcând în maşină şi lăsându-l să închidă portiera.

Dacă aş fi fost în locul lui şi-l vedeam schimbând amabilități la cină cu familia care dăduse ordin să fiu

violată, şi eu aş fi fost supărată.

Luc urcă la volan, porni maşina şi demară în trombă, iar eu am început să mă gândesc la un subiect de discuție care să mai reducă din tensiune.

După 45 de minute eram deja pe proprietatea lui Marco şi tot nu găsisem nimic de spus, nimic care să sune cât de cât normal. Luc nu scosese un sunet tot drumul, şi îmi era aproape teamă să deschid subiectul cinei.

Parcă în fața casei de oaspeți şi opri motorul. Rămase apoi nemişcat. Nu deschise portiera şi, la rândul meu, n-am încercat să mă mişc. Am stat aşa, în tăcere, câteva secunde, uitându-ne amândoi la lumina farurilor, eu cu mâna încleştată pe geantă, el strângând în disperare volanul.

Într-un final, el vorbi primul:

— Ce mama dracului a fost asta?

Rahat! M-am întors spre el. Voiam să îl fac să înțeleagă.

— Luc, ştiu că eşti furios.

— Normal că sunt! Porca *puttanal* Chiar sunt! Doar eu îmi amintesc ce ne-au făcut infecții ăia demenți?

— Nu! Simțeam cum mă cuprinde panica. Nu am uitat. Doar încercam să îmbunătățesc situația.

— Nu ai cum. Niciodată. Cu ei, e imposibil! Şi nici nu e treaba ta să încerci! Porca *croia!* Nu te mai băga în treburile familiei mele, Natalie, altfel...

— Altfel ce? Ce-o să faci?

Ştiam că suferă, dar chiar şi aşa, temperamental meu nu putea îndura atitudinea lui. Habar nu avea prin ce trecusem în urmă cu câteva ore. Era atât de absorbit de filmele din capul lui şi de ceea ce ne făcuseră ai lui încât nu vedea că încercam să îl ajut.

— Eu sunt familia ta, Luc! Nu ei. Eu sunt cea care te iubeşte, nu ei! Îi doare-n fund de tine, şi ştii asta. Aşa că nu îndrăzni să-mi spui să nu mă bag în treburile familiei tale, pentru că eu sunt singura familie de care ar trebui să-ți mai

pese! Şi dacă încă n-ai înţeles asta, eu nu mai mişc un deget ca să-ţi explic.

Am deschis portiera şi am ieşit, trântind-o. Apoi am urcat scările aproape în fugă şi am intrat în vilă fără să mă uit înapoi. Evident că am trânti şi uşa de la intrare. Apoi se lăsă liniştea. Inima îmi bătea nebuneşte, şi m-am oprit în dreptul intrării, aşteptându-l să vină după mine. Dar n-am auzit niciun sunet. Niciun pas.

Am auzit în schimb zgomotul motorului maşinii şi scrâşnetul pneurilor. Luc pleca valvârtej. În acea clipă, toată forţa şi energia m-au părăsit. M-am lăsat să cad la podea şi nu mi-am mai putut stăpâni lacrimile. Îmi curgeau şiroaie pe obraji, iar eu stăteam inertă, tremurând din tot corpul.

Probabil aş fi rămas acolo, plângându-mi de milă, dar când m-am gândit la tot ce se întâmplase şi la cum aveam să înrăutăţesc şi mai mult lucrurile între mine şi Luc mi s-a întors stomacul pe dos. Tot ce mâncasem ameninţa să dea pe-afară. Abia am ajuns la baie când inevitabilul se produse. Câteva minute mai târziu, eram complet sleită. Stoarsă de puteri. M-am ridicat anevoie de pe pardoseala băii, mi-am dat cu apă pe faţă şi m-am spălat pe dinţi. Apoi m-am dus în dormitor, m-am dezbrăcat în beznă şi am tras pe mine un tricou şi nişte colanţi. Nu-mi doream decât să mă prăbuşesc în pat şi să alunec în uitare. Numai că, înainte să apuc, am auzit bătăi în uşă. Am înlemnit, iar inima a început să-mi bată rapid. Mă temeam că ar putea fi Gio, decis să încheie socotelile începute în Scoţia.

Bătăile continuau cu insistenţă. Deodată am auzit vocea lui Marco.

— Natalie! Ştiu că eşti în casă. Te-am văzut când ai intrat. Deschide naibii uşa!

M-am relaxat un pic şi am închis ochii, cuprinsă de un sentiment de uşurare. Marco voia probabil să ştie cum decursese cina. N-aveam niciun chef să îi povestesc, dar

ştiam că nu se va lăsa şi va insista până aveam să-i deschid. Nu aveam cum să-l ignor.

— Stai un pic! am strigat.

Mi-am trecut degetele prin păr, mi-am şters urmele de lacrimi de pe obraji şi am ieşit din dormitor. Apoi am tras adânc aer în piept şi am deschis uşa.

Marco era singur. O singură dată mă privi şi ochii începură să arunce flăcări.

— *Figlio di puttana! A* dat în tine? O să-l omor cu mâna mea! Nenorocitul dracului!

— Nu!

O, Doamne... L-am prins pe Marco înainte să o ia din loc în urmărirea lui Luc şi l-am tras înăuntru.

— Nu. Nu Luc a dat în mine.

— Atunci cine? Şi să nu încerci să-mi bagi pe gât nişte scuze stupide, pentru că ştiu cum arată o femeie bătută.

Am închis uşa şi am lăsat privirea în jos. Nu voiam să-i spun adevărul.

— Natalie! îmi ridică bărbia cu blândeţe, deşi ochii îi scăpărau. Spune-mi cine te-a lovit.

— Giovanni.

O undă de teamă îi cuprinse chipul.

— Şi Luc s-a dus după el? L-am văzut plecând de-aici ca nebunul, de parcă...

— Nu. Luc nu ştie. Nici măcar... nici n-a observat.

— N-a observat?!

Marcă îmi ridică din nou bărbia, privindu-mă în lumină.

— Obrazul drept îţi e roşu tot!

— M-a ajutat Ariana. A mascat urmele cu fond de ten. Dar l-am spălat când am ajuns aici.

M-am îndepărtat un pic de el, pentru că nu suportam să fiu studiată.

— Luc nu era de faţă când Giovanni m-a prins la înghesuială, şi nu vreau să îi sufli o vorbă! Of, Marco, a fost

oribil! am oftat, lăsându-mă să cad pe canapea.

Ştiam că ardea să se ducă după Luc. Totuşi, rămase cu mine şi se aşează pe fotoliul de lângă canapea.

— Povesteşte-mi.

I-am spus totul. Tot ce se întâmplase la cină. I-am povestit inclusiv despre ziua în care Gio şi Bonello mă atacaseră în Edinburgh. Era prima oară când afla tot ce se petrecuse, căci nu avuseserăm până atunci timp să stăm de vorbă între patru ochi.

— Mio *Dio!* exclamă el, punându-şi mâinile în cap. Îmi pare atât de rău, Natalie... Habar n-am avut!

— E în regulă. Sunt bine.

Am spus-o cât am putut de convingător. Îmi doream nespus să mă creadă. Să mă cred şi eu.

— Pot să fac faţă, am continuat. Doar că îmi fac griji pentru Luc. Seara asta a fost... solicitantă. Grea.

— Ştiu. Dar ai făcut ce trebuia.

Am oftat şi mi-am atins obrazul lovit.

— Nu simt că am făcut ce trebuie. Simt că, din contră, tot ce fac înrăutăţeşte lucrurile. Luc...

— Luc e un stron^o.

— Asta ce înseamnă?

— Un cretin. Un dobitoc.

— Aşa zicea şi Ariana! am zâmbit eu.

— Fată deşteaptă.

Chiar era. Mai deşteaptă decât o credea Luc.

— Îmi fac griji pentru el, Marco. Nu ştiu unde s-a dus. Nu gândeşte limpede după tot ce s-a întâmplat în seara asta. Şi... nici n-am fost prea amabilă cu el în maşină, când s-a înfuriat pe mine.

— I-ai zis vreo două, aşa-i?

— Da. Trebuia să-mi ţin gura...

Mă năpădeau din nou lacrimile.

— Nu-i adevărat. Luc nu a reacţionat niciodată bine la

cocoloşeală, după cum bine ştii. Are nevoie de dragoste dură.

Ştiam asta foarte bine. Doar că îmi era teamă ca nu cumva dragostea mea dură să-l fi împins, în seara asta, dincolo de limită. Marco se ridică.

— Cred că ştiu unde s-a dus. O să am grijă să se întoarcă acasă întreg.

— Mulţumesc.

M-am ridicat de pe canapea şi l-am condus la uşă.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine şi Felicity. Amândoi ne-aţi ajutat atât de mult... Iar eu...

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

— Ba da. Eşti singurul care crede cu adevărat în Luc.

— Nu e adevărat. Şi tu crezi. Şi Felicity crede. La fel şi sute de alţi oameni, numai că Luc n-a vrut să vadă asta. Voi doi nu sunteţi singuri. Ştiu că aşa a părut până acum, dar să ştii că nu aşa stau lucrurile cu adevărat. Şi nici nu va fi mereu aşa. Nu vom îngădui.

Nu reuşeam să vorbesc, aşa că m-am mulţumit să dau din cap. Marco ieşi şi se pierdu în bezna de afară. Am închis uşa şi m-am aşezat la loc pe canapea.

Trupul îmi era stors, dar mintea îmi lucra frenetic. Mi se învălmăşeau în cap gânduri şi amintiri pe care nu le puteam ignora. Am tras o pătură pe mine şi m-am ghemuit pe-o parte. Îmi aminteam de noaptea în care Luc se culcase pe aceeaşi canapea, iar eu am venit în timpul nopţii, i-am prins mâinile deasupra capului şi l-am sărutat. Şi atunci era supărat pe mine. Dar în clipa în care buzele ni se atinseseră, orice altceva dispăruse complet, iar el se concentrase asupra mea de parcă eram singurul lucru de pe pământ care conta.

„Nu va fi mereu aşa.”

Am închis ochii şi am tras aer în piept. Marco avea dreptate. Ne iubeam prea mult ca să lăsăm ca totul să se prăbuşească acum. Dacă într-adevăr credeam asta şi mă

agățam de convingerea asta, atunci trebuia să fie adevărat.

Capitolul 15

Luc

Ar fi trebuit să-mi imaginez că Marco mă va găsi. Afurisitul avea un nas de copoi. M-am strâmbat nemulțumit când îşi făcu apariția în vechiul bar din Florența unde obişnuiam să bem când eram puşti. Se aşează de cealaltă parte a mesei şi se uită la paharul de whisky pe care îl aveam în față.

— Eşti deja beat?

— Pe cale să.

— Al câtelea e?

— Al treilea.

Făcu un semn înspre roşcata între două vârste de la tejghea.

— Adu-mi ce bea el. Dar dacă e vreo poşircă ieftină, adu-mi un Macallan.

Femeia îşi notă ceva şi plecă fără un cuvânt.

— Natalie mi-a povestit cum a fost la cină.

Normal. Am mai luat o înghițitură de whisky. Eram tot mai indispus.

— Ştii că eşti un minchione[20], da?

M-am încruntat la el.

— Tu ai învățat-o pe nevastă-mea să spună dobitoc în italiană?

— Nu, dar ar trebui. Îi zâmbi chelneriței care îi aduse băutura. Dacă ar avea mai multă minte, ți-ar trage câteva şuturi pentru cum te-ai purtat cu ea.

---

[20] Nătărău (în limba italiană, în original)

— Cum m-am purtat eu?! am exclamat, aplecându-mă peste masa. Tu n-ai fost acolo! N-ai văzut-o ce-a făcut în seara asta.

— Nici tu n-ai văzut ce-a făcut când ți-am târât fundul în avionul ăla. Ai idee prin ce-a trecut? Ai idee ce i-au făcut?

Mi se scurse sângele din obraji nu mai eram nervos, ci speriat.

— Mi-ai spus că nu s-au atins de ea!

— Ți-am zis ce trebuie pe moment, ca să nu o iei razna de tot. Au răpit-o, au drogat-o, au aruncat-o într-o dubă şi au încuiat-o într-o celulă din conac. Pe urmă mama ta s-a dus la ea, s-a prefăcut amabilă şi a dus-o la acel balcon, tot spunându-i că o conduce la tine, că o aştepți. Iar când a ajuns acolo, când a văzut ce-ți făceau şi a vrut să nu se uite, au obligat-o să privească. Au obligat-o să vadă ce ți se întâmpla şi aproape că au bruscat-o pentru că a vrut să sară la tine când a început flagelarea. N-a putut face nimic să îți vină în ajutor. Iar când ritualul s-a terminat, au aruncat-o iar în celulă, ca să retrăiască acel coşmar. Nici măcar nu i-au spus ce vor face cu tine.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Marco luă o înghițitură de whisky şi mă privi fix.

— A crezut că ai murit. I-au chinuit mintea mai rău decât ți-au chinuit ție trupul. Şi pe urmă ştii ce a făcut?

Am înghițit cu greu. Nu ştiam dacă voi putea îndura ce aveam să aud.

— Nu. Ce a făcut?

— A urcat în avion şi a fost tare ca stânca în timp ce Felicity îți cosea rănile de pe spate. Te-a ținut de mână, ți-a vorbit în şoaptă, te-a calmat când voiai să te lupți cu noi, cu drogurile pe care le aveai în corp, cu totul din jur. N-a cedat nervos nici măcar o clipă. Altă femeie şi-ar fi pierdut complet mințile după aşa o experiență cumplită. Ea, în schimb, şi-a păstrat cumpătul şi a fost acolo pentru tine. Te-a îngrijit şi

te-a ajutat să te refaci, chiar şi atunci când te purtai ca un nebun de legat şi o respingeai ca disperatul. Ţi-a rămas loială zi de zi, secundă de secundă. Te-a susţinut pas cu pas, te-a sprijinit, ţi-a fost alături. Iar în seara asta ştii ce a făcut? Ştii de ce s-a purtat frumos cu familia ta?

Nu i-am răspuns, aşa că se aplecă spre mine şi mă fixă cu ochi scânteietori.

— Pentru că tu nu erai în stare, în mama mă-sii! Tu crezi că a vrut să fie acolo? Crezi că i-a făcut plăcere vreo clipă? Îi urăşte poate mai mult decât îi urăşti tu, Luc. Îi disprețuieşte profund nu doar pentru ce ți-au făcut, ci şi pentru că ei sunt familia ta, iar membrii familiei ar trebui să se iubească. Nu e cazul la ține-n neam. E limpede. Ar fi fost bucuroasă să facă schimb cu tine şi să se supună în locul tău acelui ritual, ca să te scutească de durerea şi de umilința pe care le-ai îndurat. Numai că era imposibil. În seara asta a jucat rolul soției drăgălaşe şi binevoitoare ca să fie pace în casă şi ca să nu aibă un motiv să te ardă din nou.

Se rezemă de spătar.

— Aşa că... da! Eşti un dobitoc. Eşti ditamai *minchione* pentru că stai aici ca un fătălău şi îți plângi de milă în timp ce ea suferă singură acasă. Habar n-ai prin câte a trecut şi încă trece doar pentru că te iubeşte, nătărăule. Şi dacă nu te-aş iubi ca pe un frate, te-aş bate direct în cap până ai pricepe.

Mă uitam la el cu inima bătând să-mi sară din piept. Tot ce spusese era adevărat, dar mă gândeam doar la imaginea lui Natalie singură în acea celulă întunecată, înnebunind de grijă, neştiind unde sunt sau ce se întâmplă cu mine. În locul ei... dacă situația ar fi fost inversată, mi-aş fi pierdut cumpătul. N-aş fi avut puterea să rezist şi să am grijă de ea cum a avut ea de mine.

— *Cazzo.*

Mi-am scos portofelul, am lăsat pe masă banii pentru

consumație și m-am ridicat.

— Unde te duci? întrebă Marco, sorbind relaxat din băutură.

— Mă duc să vorbesc cu ea.

— Ești sigur că e o idee bună? Era destul de furioasă când am plecat de ja vilă.

Avea dreptate. Îmi aminteam că era lividă când se dăduse jos din mașină și trântise portiera. Iar după ce avusese și ceva timp să se gândească la cât de bou am fost, probabil era în stare să-mi rupă capul. Mintea îmi lucra febril.

— Am nevoie să-mi împrumuți mașinuța de golf.

Marco se încruntă.

— Să știi că am dat jos cortul pe care îl montaseși în pădure.

— Știu. Altul e planul.

— Nu cred că, după ce s-a întâmplat în ultimele ore, o să aibă chef să meargă undeva cu tine.

Așa era. Dar știam că, oricât de dobitoc fusesem, tot mă iubea. Și eram decis să îi dovedesc că nu voi uita asta niciodată.

Am găsit-o pe canapea, dormind adânc. Când am intrat în casă și am văzut-o, mi s-a strâns inima. Am lăsat cheile pe măsuța de la intrare și mi-am stăpânit instinctul de a mă duce direct la ea. Am lăsat-o să doarmă și m-am dus în dormitor ca să iau cadoul pe care i-l luasem înainte de nuntă și pe care îl lăsasem în sertarul de jos al dulapului meu.

În cameră se auzea doar respirația ei egală. M-am apropiat de canapea și m-am pus în genunchi. Era ghemuită sub cuvertură și arăta ca un înger.

Știam cât era de obosită dar, cu toate astea, nu voiam ca răul pe care îl provocasem să persiste între noi. Avea dreptate. Urma să reușim doar dacă eram sinceri unul cu celălalt.

Nu voiam o căsătorie ca aceea a părinților mei. O voiam pe ea aşa cum o ştiam. Nestăpânită, nesupusă, ca la Roma. Încrezătoare şi pasională ca la Veneția. Puternică şi stabilă, ca în Scoția, unde fusese salvatoarea mea, zi de zi, chiar şi când nu o meritam.

I-am mângâiat pletele şi i-am şoptit numele, deşi aş fi preferat să o trezesc cu sărutări.

— *Angioletto?* Trezeşte-te.

Suspină şi deschise ochii. Se ridică în capul oaselor când îşi dădu seama că eu eram.

— Luc? Eşti... Cum ai... Unde...

— Îmi pare rău, am şoptit. Îmi pare atât de rău că am fost un nemernic. Lartă-mă, te rog.

Mă fixă cu privirea în întuneric şi, pentru o clipă, nu am reuşit să îmi dau seama ce gândea. Apoi, cu glas înlăcrimat, îmi răspunse:

— Şi mie îmi pare rău. Nu vorbeam serios. Doar că...

Am tras-o spre mine şi mi-am lipit buzele de ale ei. Şi le întredeschise, făcându-mi loc, lăsându-mă să o gust, să o savurez, să mă bucur de dulceața ei. Se lăsă să alunece de pe canapea şi se târî în poala mea, ținându-mă strâns în timp ce mă îmbătăm cu aroma ei.

M-am retras şi mi-am lipit fruntea de a ei. Parcă nu mai aveam aer. În acelaşi timp, îmi doream dureros de mult ca acel sărut să nu se fi sfârşit.

— Trebuia să-mi dau seama ce încercai să faci la cină, îmi pare rău, *angioletto.* Ştiu că voiai doar să-mi uşurezi situația. Doar că... Oamenii ăştia mă înnebunesc. Când sunt lângă ei, devin...

— Îi urăsc, mă întrerupse, punându-mi o mână pe piept. La cină îmi venea să le tai limbile şi să le scot ochii cu furculița. Dar mă temeam că dacă am fi început o confruntare...

— E-n regulă.

I-am dat părul de pe frunte. Cuvintele ei mă atinseseră mai mult decât crezusem.

— Ba nu e-n regulă. Ce ți-au făcut nu e deloc în regulă. Sunt răi, iar eu...

— Iar tu nu eşti.

Am sărutat-o pe vârful nasului, ştergându-i lacrimile.

— Tu eşti îngerul meu, am continuat. Eşti salvarea mea. Eşti singura familie care contează pentru mine. Sunt conştient de asta, Natalie, şi te iubesc mai mult decât vei şti vreodată.

— Şi eu te iubesc, Luc. Te iubesc la nebunie.

Dragostea ei mă înconjură şi mă înfăşură ca într-un cocon. Am sărutat-o şi am lăsat-o să fie salvarea mea, să fie lumina care alungă întunericul cu care mă luptasem toată viața.

— Vreau să-ți arăt ceva. Vii cu mine? Nu e departe.

— Acum?

Am încuviințat din cap şi m-am ridicat în picioare, trăgând-o şi pe ea.

— E aici, pe proprietate. Voiam să-ți arăt în noaptea nunții, dar au intervenit alte lucruri.

Privirea i se întunecă şi mi-am dat seama că se gândea la Dante şi la tot ce se întâmplase de atunci. Am sărutat-o pe frunte ca să-i alung tristețea.

— Încalță-te.

Mi-a dat drumul din brațe şi se duse în dormitor. Se întoarse încălțată cu nişte tenişi. Atunci am observat că purta colanți care îi subliniau picioarele frumos conturate şi un tricou care îi cădea pe umăr. Şi am mai observat ceva. O pată întunecată pe obrazul stâng.

— Sunt gata, îmi spuse.

Se oprise în fața mea. Observă că o priveam cu atenție şi se încruntă.

— Ce e?

Am întors-o spre lumină şi am văzut că avea un început de vânătaie. Mi-a stat inima, iar stomacul mi s-a încleştat ca prins într-o gheară.

— Ce-ai păţit?

— A, asta? Îşi duse mâna la obraz, acoperindu-l. Am alunecat.

Nu părea genul acela de urmă. Părea genul de urmă lăsată de o lovitură. Am privit-o fix, tot mai nedumerit şi înspăimântat.

— Zău, Luc, e o nimica toată. După ce-ai plecat, m-am dus în dormitor să mă schimb şi m-am împiedicat de covor când îmi puneam tricoul. M-am lovit cu faţa de dulap.

I-am dat mâna la o parte.

— Te-ai împiedicat de covor?

— Da. E penibil, ştiu. Dar nu eram atentă, eram nervoasă şi... Să ştii că nu e aşa rău cum pare.

Instinctul îmi spunea că mă minţea, dar raţiunea încerca să mă convingă că nu avea de ce să mă mintă. Avea nevoie să am încredere la ea, aşa cum şi eu aveam nevoie să aibă încredere în mine. Am luat-o strâns în braţe, reproşându-mi că fusesem de vină pentru neatenţia ei... deşi tot nu eram convins că îmi spunea adevărul.

— Ai pus gheaţă? am întrebat, încercând să nu par bănuitor.

— Da. E bine, pe cuvânt. Abia dacă mă mai doare.

Tot nu eram convins, dar voiam, mai mult ca oricând, să îi arăt cât de mult o iubesc. Am sărutat-o uşor pe obrazul lovit, am luat-o de mână şi ne-am îndreptat către uşă.

— Haide.

Lăsasem maşinuţa de golf chiar în faţă. Am ajutat-o să urce, apoi am ocolit, m-am aşezat la volan şi am pornit.

— Cât de departe mergem? mă întrebă.

— Nu foarte departe, *angioletto.*

Oftă şi mă apucă de braţ, punându-şi capul pe umărul

meu cu un gest care mă făcu să mă topesc. I-am pus o mână pe genunchi, am mângâind-o tandru, în timp ce manevram maşinuța printre copaci şi tufişuri. Farurile luminau terenul accidentat.

Îmi luă ceva mai mult timp să găsesc ce căutam. Vegetația crescuse față de ultima dată când fusesem în zonă. Dar când am recunoscut pâlcul de stejari am ştiut că eram aproape.

Am oprit, iar Natalie îşi înălță capul de pe umărul meu. Se auzea o cădere de apă.

— Nu cumva e...

— O cascadă, da. Dar e o cascadă specială.

Am ieşit din maşină şi i-am dat mâna. Ne-am îndreptat înspre zona de unde se auzea sunetul, folosind telefonul meu pe post de lanternă. L-am stins când am ajuns lângă apă. Marco amplasase în jurul apei lumini alimentate de la panouri solare. Stâncile albe de la apă şi sulf reflectau lumina. Se vedea inclusiv aburul ce se ridica din apă.

— Ce-i asta? întrebă Natalie, uimită.

— Izvor cu apă termală. Toscana e plină de ele.

— Serios?

— Da. Ajung până pe la 40 de grade Celsius. La fel de calde ca apa când faci baie. Vrei să ne băgăm?

— Mai e cineva?

— Nu. Suntem doar noi.

Arăta atât de încântată încât nu mi-am putut reține un zâmbet larg. Îmi plăcea la nebunie să o văd aşa. De săptămâni bune nu mai fusese atât de relaxată. Îşi scoase tenişii şi colanții. M-am dezbrăcat şi eu. Când am fost gata, ea era deja în apă, goală-puşcă şi icnind pe măsură ce se afunda tot mai mult. Am scos cutiuța din buzunarul pantalonilor şi am urmat-o.

— Asta ce e? întrebă ea când mă văzu intrând în apă şi ținând sus cutia.

— Ceva ce am vrut să-ți dau mai demult.

I-am dat cutia şi m-am aşezat pe o stâncă. I-am făcut semn să vină lângă mine. Piatra forma un fel de fotoliu natural la capătul celălalt al piscinei. Apa ne ajungea la piept, atingându-i sfârcurile. Mi-am lins buzele.

Îşi scutură degetele ca să scape de apa în exces şi deschise cutia. Un oftat de surpriză îi ieşi de pe buze când văzu ce era înăuntru.

— O brățară din platină. Şi un colier.

— E o brățară specială. Şi colierul e special, i-am spus, scoțându-l şi ținându-l în lumină ca să se vadă cheița ce atârna de el. E un set special. Partea asta e pentru tine.

Îşi dădu părul la o parte ca să-i pot pune colierul. Cheița pica exact între sânii ei apetisanți.

— Şi brățara?

Cheița şi lănțişorul erau delicate, în timp ce brățara era mai groasă, cu mici diamante bătute pe exterior.

— Brățara e pentru mine.

— Dar tu nu porți brățări.

— Pe asta am s-o port.

I-am luat brățara şi cutia şi am pus cutia pe marginea piscinei. Brățara mi-am pus-o la mâna stângă. Apoi am întins brațul înspre Natalie.

— Ia încearcă să mi-o scoți.

Zâmbi şi începu să sucească şi să răsucească brățara, dar se încruntă când realiză că misiunea era una de-a dreptul imposibilă.

— Bine, mă dau bătută. Cum se desface?

Am răsucit brățara până am găsit acel diamant care nu semăna cu celelalte şi i l-am arătat.

— De aici se desface.

— Dar cum?

— E o gaură pentru cheie, am râs.

Am ridicat cheița dintre sânii ei şi i-am arătat că avea

aceeaşi dimensiune cu cea a micii yale.

— Nu-mi pot scoate brățara decât dacă îmi tai mâna sau dacă eşti lângă mine. Eşti singura persoană care o poate desface.

Un zâmbet leneş şi posesiv îi înflori pe buze.

— Serios? Doar eu pot?

— Da.

Am luat-o în brațe şi am tras-o în poală în apa din care se înălțau aburi.

— Câtă vreme o port la mână, iar tu porți asupra ta cheia, suntem indestructibili, *angioletto.*

Mă încălecă şi îmi cuprinse gâtul cu brațele.

— Îmi place la nebunie, şopti.

I-am mângâiat părul umed ce-i cădea pe umerii goi şi mi-am plimbat uşor buzele peste ale ei, ca într-o mângâiere.

— Ştiu că nu ne dorim niciunul să fim aici şi că uneori mă port ca un idiot, că nu gândesc înainte să vorbesc sau să reacționez. Dar îți promit că te voi iubi mereu. Aveai dreptate. Eşti unica familie ce contează pentru mine. Şi n-am să mai uit asta vreodată.

— N-ai uitat, răspunse ea, lipindu-şi fruntea de a mea. Doar te-ai lăsat... distras.

O căldură binefăcătoare îmi învălui inima. Ştia mereu ce să spună ca să mă facă să mă simt mai bine. Nu credeam că e posibil să mă îndrăgostesc şi mai tare de ea, dar exact asta se întâmpla. Chiar acolo, în acea piscină cu apă termală.

— Nu am să mă mai las distras. Decât de tine.

Am strâns-o mai tare, ca să-mi simtă erecția.

— De tine aş fi fericit să mă las distras şi să mă pierd în tine iar şi iar.

Gemu şi mă atrase într-un sărut pasional. Şi exact când voiam mai mult, mă făcu să iau foc când îmi şopti:

— Arată-mi. Arată-mi cât de mult pot să te distrag, mio *mărită, amare mio, vita mia.*

Soțul meu, dragostea mea, viața mea.

Niciodată nu fusesem atât de mişcat de şase cuvinte simple. Iar când m-a sărutat, m-am pierdut în ea şi am ştiut că eram menit să fiu doar acolo unde era ea.

Capitolul 16

Natalie

A doua zi dimineață aş fi făcut orice ca Luc să nu plece de lângă mine. După momentele magice de la izvorul termal, mă adusese înapoi la vilă. Am adormit îmbrățişați şi m-am trezit odihnită. Zâmbeam de fiecare dată când simțeam cheița mişcându-mi-se la piept, amintindu-mi de cuvintele lui Luc. Situația era departe de a fi perfectă, dar aveam încredere că lucrurile aveau să se schimbe în bine. Şi că urma să fim bine împreună.

Pe la prânz am acceptat cu jumătate de inimă să îl las să plece. Îmi spusese că după cină, pe când eram sus cu Ariana, avusese o discuție cu tatăl lui. Acesta numise un nou director executiv la Covet, iar asta însemna că nu ne puteam întoarce la New York, aşa cum speram amândoi. În după-amiaza asta se întâlneau din nou ca să discute despre viitorul lui Luc şi locul lui în afacerile familiei. Marco îl însoțea, şi aveam convingerea că Luc va fi în siguranță. Cu toate astea, nu eram deloc încântată de rolul pe care tatăl lui urma să i-l atribuie, oricare ar fi fost el.

Mai târziu m-am dus la Felicity. Menajera mă lăsă să intru şi-mi spuse că Felicity era în birou. Am găsit-o vorbind la telefon. Când mă văzu, îmi făcu semn să intru.

— Da, sună bine, continuă ea convorbirea, indicându-mi prin semne să iau loc pe canapea. E exact ce ne trebuie. Vorbesc imediat cu James să îți trimită banii. Ținem legătura.

Încheie convorbirea, lăsă telefonul pe biroul masiv şi se întoarse spre mine.

— Chiar mă întrebam dacă te văd azi la faţă.

— Nu puteam să rămân o veşnicie în casa de oaspeţi. Frumos birou ai!

— Mulţumesc.

Privi de jur-împrejurul încăperii cu tavan înalt, grinzi din lemn. Rafturi pline cu cărţi porneau din podea şi se opreau abia în tavan.

— E opera lui Marco. A vrut să-mi creeze o miniatură a bibliotecii mele de acasă.

Fusesem doar o dată în biblioteca de la castelul ei din Scoţia, când în căutam pe Luc. Era cam de trei ori mai mare, dar se vedea clar asemănarea.

— Marco e un bărbat cu totul special.

— Aşa e.

Se ridică şi se îndreptă spre un raft unde erau ascunse câteva sticle cu vin.

— Când l-am cunoscut, am crezut că e spaniol.

— Serios?

— Da. Vorbea cu un accent fals şi îi ieşea de minune, Mi s-au aprins călcâiele instantaneu.

Turnă vinul roşu în două pahare şi mi se alătură pe canapea, trăgându-şi un picior sub ea.

— Pe urmă am aflat că m-a minţit şi că am fost victima unei înşelătorii şi mi-am schimbat rapid părerea despre el, continuă Felicity.

Am pufnit şi aproape că am scuipat vinul.

— Doamne, Dumnezeule! Tehnica asta face parte din manualul familiei Salvatici?

— Posibil, zâmbi Felicity. Deşi Marco a învăţat repede că n-o să îi meargă aşa cu mine.

M-am relaxat, bând vin şi savurându-i povestea, însă, în acelaşi timp, nu reuşeam să-mi ţin în frâu grijile. Felicity

simți şi îmi strânse mâna.

— Marco va avea grijă ca Luc să nu pățească nimic.

— Ştiu. Dacă voiau să îi facă rău, ar fi făcut-o azi-noapte.

— Exact, răspunse ea, înclinându-şi uşor capul. Mai bine mi-ai spune ce te frământă. Marco spunea că tu şi Luc v-ați împăcat.

— Aşa e. Doar că... sunt agitată şi neliniştită. Mă întreb ce-o să-l pună tatăl lui să facă. Una e să fiu soția care-i stă mereu alături şi îl susține. Dar să fiu soția care îl susține în activități ilegale e cu totul altceva.

— Dacă mă întrebi pe mine, nu cred că se pune problema în clipa asta. Antonio e suficient de inteligent să ştie că Luc va refuza din start orice implicare în ceva prea în afara legii. Părerea mea e că o să-i dea pe mână o afacere care serveşte drept paravan pentru ceva ilegal. Cam ca la Covet.

— Mda, super!

M-am încruntat şi am dus din nou paharul la gură.

— Aşadar, se va ocupa de afaceri ilegale sub paravanul unora legale.

— Poți să zici şi aşa, râse ea. Cu cât Luc învață mai multe despre dedesubturile afacerilor familiei, cu atât mai uşor îi va fi să schimbe foaia când va prelua conducerea, în locul tatălui său.

— Asta poate să se întâmple peste mulți ani.

— Poate. Dar sper că nu.

Mi-am privit paharul. Mă enerva cumplit că viața noastră împreună era controlată de alții.

— Şi cum rămâne cu petrecerile şi cu ritualurile? am întrebat.

— Probabil o să se ducă fără tragere de inimă, cum e şi de aşteptat, dar n-o să participe. La fel ca Marco. Nu s-a schimbat nimic din punctul ăsta de vedere, Natalie. Înțelegerea la care a ajuns cu ei nu presupune că trebuie să ia şi parte la toate astea.

Mi-a mai venit inima la loc, dar tot nu-mi plăcea ideea că va lua parte la acele adunări, cu sau fără mine. Am încercat să mă gândesc la altceva, ca să nu mă deprim de tot.

— Că veni vorba de activități ilegale...

Felicity miji ochii.

— Continuă!

— Am nevoie de ceva să mă țină ocupată. De la 15 ani am avut de lucru. Acum e prima oară în viața mea când nu fac nimic. O să înnebunesc dacă voi fi nevoită să nu fac nimic altceva decât să îl aştept pe Luc în fiecare zi. Mă gândeam că poate ai tu nevoie de o mână de ajutor în activitățile tale...

— Vrei să colaborăm?

Am încuviințat.

— Am văzut ce ai făcut pentru Sela. Implicarea ta schimbă lucruri. Nu-l pot ajuta pe Luc cu Casa lui, dar pot ajuta oameni ca Sela şi Dante.

Felicity rămase un pic pe gânduri.

— Ai fost de ajutor în povestea cu Dante. Şi în cea cu Luc, la o adică. Multe dintre fetele pe care le relocăm sunt rănite şi traumatizate, iar bărbații cu care colaborăm nu reuşesc mereu să le liniştească. În sensul că, fiind bărbați, prezența lor le aminteşte acestor fete de chinurile prin care au trecut. Mi-ai fi de mare ajutor, dacă într-adevăr vrei să te implici. Dar să ştii că e destul de periculos.

— Un pic de pericol nu mă sperie.

— Asta e clar. Dar sunt aproape sigură că Luc nu va fi de acord.

— Lasă-l pe Luc în seama mea. Se simte atât de vinovat pentru seara trecută încât e momentul perfect să pun problema pe tapet.

Felicity râse şi ciocni paharul de al meu.

— Bine atunci. Să bem în cinstea parteneriatului nostru!

— Exclus! Nici nu se pune problema! exclamă Luc câteva

ore mai târziu.

Stăteam amândoi pe terasă, sub cerul înstelat, ascultând greierii care cântau parcă lăsarea nopții.

M-am întors spre el în şezlong.

— De ce nu?

Luaserăm cina pe terasă, doar noi doi, şi vorbiserăm despre noul post al lui Luc, cel de preşedinte al Casei de vinuri Salvatici. Fusesem uşurată când îmi spusese la ce decizie se ajunsese. Era un post normal.

Atmosfera liniştită se ducese pe apa sâmbetei când adusesem vorba despre planul de a lucra cu Felicity.

— Nu eşti de acord pentru că ți se pare periculos? l-am întrebat.

— Bineînțeles. Şi nu mi se pare, ci chiar e periculos.

— Pe Marco nu-l deranjează că Felicity se implică în aşa ceva.

Pufni şi luă paharul cu vin de pe măsuța de alături.

— De fiecare dată când Felicity pleacă pe teren, Marco e terminat nervos.

— N-aş merge cu ea, Luc. Ideea ar fi să o ajut cu fetele din adăposturi. Să o ajut să le trateze înainte să le ducă de acolo.

— Cum ai putea să ajuți? Nu eşti nici medic, nici asistentă.

— Nu, dar le pot reda încrederea, le pot aduce un pic de alinare. La fel cum am făcut cu Dante şi cu tine, chiar dacă tu nu voiai să fiu în preajma ta.

Se încruntă şi luă o gură de vin.

— Ba te voiam. Asta era şi problema. Şi în niciun caz n-am să-ți dau voie să alini pe altcineva aşa cum ai făcut cu mine.

Am zâmbit. Îmi plăcea genul ăsta de replică. M-am lăsat pe o parte, apoi mi-am trecut un picior peste el şi l-am încălecat, sprijinindu-mă cu mâinile de pieptul lui.

— Chiar crezi că aş aplica aceeaşi tehnică şi cu altcineva?

Îmi cuprinse şoldurile cu mâinile, iar brăţara îi alunecă sub mâneca bluzei.

— Sper că nu. Mai ales că vei lucra mai mult cu femei.

— Asta înseamnă că eşti de acord? am întrebat, cu un zâmbet larg.

— Dacă aş zice nu, m-ai asculta?

Am scuturat din cap, amuzată.

— *Merda!* Fii atentă, dacă păţeşti ceva, Felicity o să aibă de-a face cu mine. După care urmează Marco.

Am râs şi l-am sărutat.

— Nu glumesc! O să se lase cu sânge! comentă el, cu buzele lipite de ale mele. O să-i omor şi o să ajung la închisoare. Şi voi primi pedeapsa capitală.

— Există aşa ceva în Italia?

— Există în Casa mea, te asigur.

Mă trase de pe el şi se rostogoli deasupra, muşcându-mă tandru de gât. Apoi mă privi cu o expresie serioasă.

— Vorbesc serios. Chiar îmi fac griji, Dacă ai păţi ceva...

— N-o să păţesc nimic, l-am întrerupt, mângâindu-i obrazul.

— Nu ai de unde să ştii.

M-am uitat în ochii lui argintii.

— Tot ce facem e periculos, Luc. Ai spus-o chiar tu. Pot să stau degeaba pe-aici şi să sufăr din cauza asta şi să mă irosesc până o să devin o umbră a femeii cu care te-ai însurat, sau pot să fac ceva care să schimbe lucrurile în bine, măcar un pic. Aşa cum şi ce faci tu face diferenţa.

— Conduc o vinotecă. Nu îmi schimba Casa din temelii.

— Nu, dar o să o schimbi. Asta e doar primul pas.

Oftă şi-şi lăsă capul pe pieptul meu, chiar deasupra inimii.

— Nu mi-am dori să fiu eu cel care aduce schimbarea în Casa mea.

— Ştiu, i-am spus încet, trecându-mi degetele prin părul lui.

Ştiam însă că o va face. O ştiam amândoi, pentru că aşa era corect. Chiar dacă Luc insista că nu e un erou, în realitate era. Un erou care ezita să-şi asume rolul şi meritele. Şi pe care îl iubeam tot mai mult de la o zi la alta.

Rămase tăcut câteva minute, apoi spuse:

— Dacă tot e să ne stabilim aici o vreme, poate n-ar fi rău să discutăm despre unde vom locui.

Am rămas blocată. Impresia mea fusese că aveam să rămânem pe proprietatea lui Marco şi Felicity.

— Am o grămadă de bani. Putem vizita diverse proprietăți şi să decidem pe care s-o cumpărăm. Sau...

— Sau?

— Marco s-a oferit să ne lase să stăm cât vrem în casa de oaspeți. Ştiu că nu e foarte mare, dar...

— Aici aş vrea să stăm.

Mă privi drept în ochi.

— Chiar vrei?

Am încuviințat din cap.

— Iubesc vila asta. În clipa asta e ca un fel de a doua casă.

— A doua?

— După insula ta.

Privirea i se îmblânzi.

— Credeam că-mi urăşti insula.

I-am mângâiat părul şi tâmplele.

— M-am prefăcut ca să te necăjesc.

Îmi împunse coastele cu degetul, făcându-mă să râd şi să mă zvârcolesc sub el.

— Mare belea mai eşti, *angioletto.* Dar eşti beleaua mea şi doar a mea.

Oftă şi îşi rezemă din nou capul pe pieptul meu, cuprinzându-mă de talie.

— Dacă ar fi după mine, *vita mia,* am construi bărci în Tahiti şi am creşte jumătate de duzină de copii pe insula noastră.

Imaginea mă făcu să surâd. Eu, fata speriată de moarte de apă, construind bărci. Apoi mi-a tresărit inima de durere cu gândul la acei copii pe care nu aveam să-i facem vreodată.

Am simţit că-mi dau lacrimile şi am clipit rapid. Nu voiam să mă întristez pentru încă ceva ce nu ne era dat să avem.

— Copiii devin adolescenţi la un moment dat. Adolescenţi nesuferiţi. Eu, una, eram îngrozitoare pe la 16 ani. Aveam o gură...

— Nu cred! exclamă el, ridicându-se în cot şi privindu-mă cu interes.

— O, ba da. Aveam nişte certuri cumplite cu mama. Cu urlete şi tot ce trebuie. De mai multe opri s-a jurat că-mi spală gura cu detergent, aşa eram de spurcată.

Un zâmbet uşor parşiv îi încolţi pe buze.

— Mie-mi place gura ta spurcată. Mult de tot, continuă, sărutându-mă. Ia, arată-mi chiar acum cât de spurcată la gură poţi fi!

M-a sărutat din nou, mai intens de data asta. Simţeam o uşurare incredibilă. Luc al meu se întorsese. Poate nu duceam viaţa pe care ne-o doream, dar ne aveam unul pe celălalt. Asta era tot ce ne trebuia de la viaţă.

Mă rugam doar ca Giovanni să ne lase să ne bucurăm de ea.

— Trebuie să i-l livrezi lui *Signore* Polermo, îmi spuse Felicity câteva zile mai târziu, înmânându-mi plicul.

Părea agitată.

— Ideea e să i-l predai personal. În mână. Să nu-l dai altcuiva.

— Am înţeles. Nu-i nevoie să insişti.

— Ai grijă să-ţi acoperi urmele. Plimbă-te prin piaţă ca să

fii sigură că nu te urmăreşte cineva. Ai reținut care e punctul de întâlnire, da?

— Da.

Îmi explicase de o sută de ori.

— Mă descurc, Fee. Ai încredere în mine.

Nu părea foarte încrezătoare. Misiunea mea era să fiu omul ei de legătură cu contactul din Florența. Ezitase mult înainte să decidă să mă trimită pe mine, dar avea un transport de făcut în cursul zilei, ceva mai târziu, şi nu se putea duce personal la Florența. Când mă oferisem să duc eu plicul, ezitase. Până la urmă am convins-o că eram persoana potrivită. Cine ar fi bănuit că soția americană a unui Salvatici proaspăt revenit în mijlocul Casei sale s-ar implica în vreo activitate dubioasă?

Raționamentul meu o convinsese. Îmi făcuse instructajul, spunându-mi să mă comport ca şi cum aş ieşi la cumpărături. Nu eram sigură ce era în plic, dar deduceam că nu era vorba doar de o scrisoare sau de bani. Pentru aşa ceva expedierea putea fi foarte bine electronică. Bănuiam că era un fel de dosar. Probabil Felicity intenționa să scoată din țară informații despre Casa Salvatici. Probabil că implicarea lui Felicity în revolta contra Casei depăşea simpla salvare a fetelor forțate să facă parte din acea lume depravată. Însă nu eram convinsă că eram pregătită să ştiu mai multe. Aveam nevoie de informații în doze mici, ca să nu o iau razna.

Nu mai fusesem la Florența, iar iubitoarea de istorie din mine voia să exploreze muzeele, să vadă statuia lui David, să urce la grădinile Boboli. Am încercat să mă concentrez însă asupra a ce aveam de făcut, repetându-mi în gând că o să-l rog pe Luc să mă ducă în oraş în altă zi, ca să pot admira toate atracțiile acelea fascinante.

Piața San Lorenzo era exact cum mi-o descrisese Felicity. Piața centrală era amplasată într-un hangar vechi şi ocupa

două etaje. Piața exterioară era veselă şi colorată. Găseai acolo comercianți de articole de pielărie, haine şi suvenire, între Via Ariento, din dreptul bisericii San Lorenzo, până la Via Nazionale. M-am plimbat mai întâi prin piața centrală, de unde am cumpărat carne şi brânzeturi proaspete, apoi am ieşit în piața exterioară. Am avut grijă să nu petrec prea mult timp la un singur stand şi am aruncat priviri discrete în jur ca să mă asigur că nu mă urmăreşte nimeni. Ştiam că arăt ca o turistă, cu rochia mea lungă, pulover, pălărie şi ochelari. Am luat-o apoi pe o alee, îndepărtându-mă de piață, căutând adresa pe care mi-o dăduse Felicity.

Am găsit-o după vreo zece minute. Era o librărie veche, un anticariat amplasat într-o clădire şi mai veche. Am împins uşa din sticlă, moment în care de deasupra se auzi clinchetul unui clopoțel. Magazinul era plin de cărți, rânduri întregi de cărți, şi mirosea a lemn şi a hârtie.

Din încăperea din spate îşi făcu apariția un bărbat în vârstă, rotunjor, cu ochelari.

— Come *posso aiu tarla*[21]*?*

— Hm...

Îmi căutam anevoie cuvintele.

— *Paria inglese*[22]*?* am întrebat.

— Şi, *signora.* Cu ce vă pot ajuta?

— Îl caut pe Signore Polermo. Mi s-a spus că lucrează aici.

— Şi, răspunse, ridicând o sprânceană încărunțită. Eu sunt Signore Polermo.

Am răsuflat uşurată.

— Vin din partea lui Felicity Merrick, i-am spus, scoțând plicul din geantă. Mi-a spus să vă aduc asta.

---

[21] Cum vă pot ajuta (în limba italiană, în original)

[22] Vorbiți engleză (în limba italiană, în original)

Luă plicul şi mă privi cu atenție. Dintr-odată făcu ochii mari.

— Mio *Dio!* Sunteți americanca! Cea care s-a măritat cu Signore Salvatici.

Aşadar, se dusese vestea. Am roşit şi am strâns geanta la piept.

— Şi.

Cu plicul încă în mână, se duse înspre uşa care dădea în camera din spate.

— Signore Vecellio! strigă, făcând încântat cu mâna către persoana dinăuntru. *Sbrigati! Veloce!*

Mai spuse ceva în italiană, ceva ce nu am înțeles, după care în fața mea apăru un bărbat a cărui prezență mă lăsă mască.

— Te... te cunosc! am murmurat, făcând ochii mari.

Era suplu, înalt, cu fața ridată şi păr alb lung, prins într-o coadă la baza cefei. Purta pantaloni negri, o cămaşă albă lungă, închisă cu nasturi, şi o vestă maro în locul robei negre până în pământ. L-am recunoscut imediat. Era cel care mă luase pe sus la Roma, după acea prezentare de modă de la Santo Spirito, şi încercase să mă ia de lângă Luc.

— Signora Salvatici, spuse Signore Palermo, arătându-mă cu mâna şi zâmbind.

Signore Vecellio miji ochii şi mă studie atent. Se apropie de mine, dar nu trecu de cealaltă parte a tejghelei. Dacă o făcea, nu ştiam cum aş fi reacționat.

— *Signora* Salvatici?

Signore Palermo încuviință energic şi repetat din cap, apoi începu să turuie în italiană. Bărbatul cu plete albe îşi desprinse privirea de la mine, ascultă şi dădu încet din cap, apoi îmi mai aruncă o privire.

Nu aveam nici cea mai vagă idee ce se întâmpla. Ştiam de la Luc că individul făcea parte din Seventh Sanctum, un

grup ce se opunea Alianței și care lucra din culise întru înlăturarea tuturor caselor.

— Nu... nu înțeleg, m-am adresat lui Signore Palermo.

Felicity nu îmi spusese nimic despre Seventh Sanctum și mă întrebam dacă avea idee despre colaborarea dintre ei și *Signore* Polermo.

— Da? făcu Signore Vecellio, privindu-mă atent.

— Data trecută când ne-am văzut voiați să mă răpiți.

— Nu să vă răpesc, ci să vă salvez.

La tot ce știam despre familia lui Luc, îi înțelegeam poziția. Numai că el nu-l cunoștea deloc pe Luc. M-am îndreptat de spate.

— N-am nevoie să fiu salvată de soțul meu!

Signore Vecellio se aplecă peste tejghea.

— Signore Polermo vorbește foarte frumos despre soțul dumneavoastră. Spune că în curând va deveni un mare lider. Intenția organizației este să scape lumea de toți cei care vor să-și exercite autoritatea asupra altora, când nu au niciun drept să...

— Dar, interveni Signore Polermo, Seventh Sanctum a înțeles că e bine să se alieze cu cei din rezistență. Suntem mai puternici împreună și avem ocazia să aducem schimbarea reală în Europa.

— Și, spuse Signore Vecellio, fixându-mă în continuare cu privirea. Și nu doar în Europa, ci în toată lumea. Desigur, multe depind de ce se întâmplă în Casa Salvatici. Și de intențiile ascunse ale soțului dumneavoastră.

Nu aveam de gând să încep să mă contrazic cu ei, dar o parte din mine nu era convinsă că e bine să-i las plicul lui Signore Polermo. Conversația amenința să scape de sub control și nu voiam să intru în ceva ce mă depășea total.

— Trebuie să plec. Signore Polermo... Signore Vecellio... *Buongiomo.*

M-am îndreptat spre ușă.

— *Signora* Salvatici. *Un momento per favore!* spuse Signore Vecellio, oprindu-mă din drum.

Aveam deja o mână pe clanță, dar m-am întors spre el.

— Ştiți cum se traduce în engleză numele Salvatici?

Am clătinat din cap semn că nu ştiam.

— Înseamnă „sălbatic". Înțeleg că aveți încredere în soțul dumneavoastră, însă el este şi va rămâne mereu un Salvatici, în toate sensurile. Fiți cu băgare de seamă. Până şi puiul rătăcit este acceptat înapoi în haită şi, dacă trece suficient timp, este asimilat într-atât încât nu mai poate fi deosebit de celelalte sălbăticiuni.

Inima îmi bătea cu putere, iar mâna mi se umezise pe clanță. Am deschis uşa cu degete tremurânde şi am ieşit în stradă, încercând să ignor fiorii reci care îmi traversau şira spinării.

Individul nu avea dreptate. Luc nu era ca toți ceilalți din familie. Nu avea să devină unul de-ai lor doar pentru că se întorsese în Italia şi lucra iar pentru ei. Nu avea să îngăduie aşa ceva. Şi nici eu. Mi-am căutat telefonul, cu mâini febrile, şi l-am sunat pe Luc. Avea nevoie să-i aud vocea şi să-mi dovedesc că nimic nu se întâmplase.

A sunat o singură dată, şi am auzit apoi glasul învăluitor al lui Luc.

— Ah, *angioletto,* ai sunat la țanc. Fix la tine mă gândeam.

Am încetinit, m-am rezemat de peretele unei clădiri din cărămidă şi am răsuflat uşurată.

— Bună.

— Eşti bine? mă întrebă cu o undă de îngrijorare în voce. Pari supărată.

— A, nu. Sunt bine. Doar că mi-e dor de tine.

Reuşisem să nu mă las sugrumată de teamă, deşi o resimțeam prin toți porii.

— Îmi place când ți-e dor de mine. Ce faci?

Am privit în jur. Ştiam că dacă îi spuneam adevărul i-ar fi plesnit o venă. Chiar dacă fusese de acord să o ajut pe Felicity, tot nu se dădea în vânt după idee. Şi mă pusese să îi promit că n-am să mă duc nicăieri de una singură. Mica excursie de azi fusese o decizie luată pe moment şi nu apucasem să mă consult cu el.

— Am... M-am dus la piață în Siena. Cu Caprice. Facem cumpărături.

— Cu Caprice? chicoti el. Asta-i chiar amuzant.

Am închis ochii, căci îmi venea greu să mă suport pentru acea minciună. Caprice avea vreo 50 şi ceva de ani, era menajera lui Felicity şi avea tot atâta personalitate ca o cutie de carton.

— Da...

Mi-am trecut distrată o mână prin păr. Chiar eram stingherită de faptul că îl mințeam. Îmi displăcea mai ales că în ultima vreme mințeam cu nemaipomenită uşurință.

— O luăm spre casă în curând. Voiai ceva?

— Nu. Doar pe tine.

Acele câteva cuvinte îmi tăiară genunchii. M-am sprijinit de zidul clădirii de lângă mine. Nu, nu era câtuşi de puțin ca toți ceilalți bărbați din familie.

— Când vii acasă?

— Pe la şase. Mai am ceva de terminat. Pe urmă vreau să-mi petrec toată seara şi toată noaptea cu tine.

Am zâmbit.

— Sună de vis. Poate chiar o să-ți şoptesc ceva în seara asta. Cred că e momentul să-mi guşti spaghetele *alia carbonata.*

El suspină în joacă.

— Nu cumva încerci să mă seduci?

— Ba da, am râs. Mereu. Grăbeşte-te acasă, *vita mia.*

Senza di te non posso piu vivere[23]*.*

— Nici eu nu pot trăi fără tine, *angioletto.* Serios.

Convorbirea mă făcea să mă simt din ce în ce mai bine.

— *Ti amo.*

— Şi eu te iubesc. Acum închide ca să-mi termin treaba şi să vin mai repede acasă. De fiecare dată când îmi vorbeşti în italiană mă excit teribil.

— Bine, bine. *Ciao, bello.*

— *Ciao, amore mio.*

Am închis şi m-am dus din nou spre piaţa centrală ca să cumpăr una-alta pentru cină, dar am înlemnit când în mulţime am distins un chip cunoscut.

Ochii stranii ai lui Gio mă priviră fix, iar zâmbetul lui diabolic îmi transmitea clar că întâlnirea noastră nu era întâmplătoare.

Cu inima în gât, am făcut stânga-mprejur şi am rupt-6 la fugă.

Pe trotuar, picioarele m-au lăsat brusc. La nici treizeci de metri silueta înaltă a lui David Bonello îmi tăia calea spre libertate.

— Ce-avem noi aici! exclamă el cu engleza lui cu accent. O fecioară rătăcită. Giovanni, cred că domniţa are nevoie de ajutor să-şi găsească drumul.

O mână mă apucă de braţ. Am icnit, surprinsă, căci nu mă aşteptam ca Giovanni să fie atât de aproape. Cu un zâmbet diabolic, mă trase pe o alee între două clădiri, scoţându-mi pălăria de pe cap. Am ţipat, dar mi-a pus o mână la gură.

L-am lovit şi l-am zgâriat, dar m-au ridicat cu uşurinţă şi m-au dus mai departe pe alee, în spatele unor tomberoane de gunoi. Geanta îmi căzu de pe umăr, iar conţinutul se

---

[23] Nu pot trăi fără tine (în limba italiană, în original)

împrăştie pe jos. Eram cuprinsă de groază, pentru că ştiam ce aveau de gând să facă. Nu mai era un avertisment. Era revanşa pentru seara trecută. Era momentul în care singurele reguli pe care le respecta Giovanni erau propriile-i reguli. Am lovit mai puternic şi m-am luptat din toate puterile. Bonello mă apucă de picioare, iar Gio îmi trecu o mână peste piept, în timp ce cealaltă mână mă împiedica să ţip. În acelaşi timp, bâjbâia după o uşă, undeva în spate.

— Ţine-o nemişcată ca s-o bag înăuntru!

— Încerc, protestă Bonello. Dar nu mă lasă, căţeaua naibii, tot dă din picioare.

Ştiam că dacă trec de acea uşă n-o să mai ies vie de acolo. M-am luptat şi mai tare, încercând, în acelaşi timp, să-l muşc de mână pe Giovanni. Când am reuşit, în sfârşit, să-i prind un deget, am muşcat cu toată forţa, până la sânge.

— Santo *Cazzo Madre di Cristal*

Când Gio şi-a retras mâna am ţipat cât am putut. În următoarea secundă m-am trezit cu un pumn în faţă. Am căzut pe jos, pe o parte, şi am început să mă târăsc pe asfaltul murdar.

În jur auzeam voci vorbind în italiană – a lui Gio, a lui Bonello... şi o a treia voce. Una pe care o recunoşteam vag. Şi care striga cuvinte în italiană.

Am încercat să mă ridic de jos, dar o parte din faţă şi tot trupul parcă îmi fierbeau. Cineva mă apucă de braţ, dar m-am smucit, apoi o voce calmă îmi spuse:

— Uşurel. Sunt eu, Signore Vecellio. Sunteţi în siguranţă, Signora. Vă ajutăm.

Aproape că nu mai vedeam bine. Totul era în valuri. Am clipit şi atunci i-am zărit pe *Signore* Vecellio şi pe Signore Polermo, care mă ajutau să mă ridic. Gio şi David nu se vedeau nicăieri.

— Sunteţi bine? întrebă *Signore* Polermo.

— D-da...

Inima îmi bătea nebuneşte, adrenalina încă pulsa în mine şi nu eram încă pe deplin conştientă de ce se întâmpla. Îmi dădeam seama însă că nu aveam nimic rupt. Nu eram rănită grav.

— S-sunt OK. Mulţumesc. *Grazie.* Dacă nu eraţi dumneavoastră...

Signore Vecellio mă ajută să ajung la. Capătul aleii, iar *Signore* Polermo îmi adună conținutul genții şi îmi aduse pălăria.

— Trebuie să vă grăbiți. Conduceți direct acasă. Nu sunteți în siguranță aici. Unde vă e maşina?

Am luat obiectele pe care mi le întinse *Signore* Polermo.

— Pe... De partea cealaltă a pieței.

— Vă conducem.

Mă duseră în pas alert la maşină. Când m-am aşezat la volan, *Signore* Vecellio spuse:

— Să nu faceți nicio oprire. Conduceți direct la reşedința Romano. O să vă caute.

M-am gândit că ar trebui să mă sperie gândul că cei doi ştiau unde locuiesc, dar nu-mi păsa. Mă salvaseră.

— Mulțumesc.

— *Sbrigati!* spuse *Signore* Polermo, închizând portiera şi făcând un pas în spate.

Am ajuns ca prin minune acasă la Marco. Când poarta se închise în spatele meu şi am oprit maşina în fața casei de oaspeți, mi-am lăsat fruntea pe volan şi mi-am îngăduit să tremur de frică, să las şocul să îşi facă efectul. Cineva bătu în geam, făcându-mă să tresar şi să țip îngrozită.

Ca prin vis am văzut-o pe Ariana lângă maşină. Se vedea pe fața ei că era îngrijorată.

Mi-am dus mâna la piept şi am expirat profund. Ea deschise portiera şi îmi întinse brațele.

— Natalie, ce-ai pățit? Am venit să te văd, dar, cum nu erai acasă, am zis să te aştept pe verandă. Arăți de parcă ai

fi văzut o fantomă.

Mă ajută să cobor din maşină. Picioarele mi se împleticeau, dar m-am ţinut cât am putut de dreaptă. Ariana veni lângă mine să mă sprijine.

— *Dio,* şopti ea.

M-am întors spre ea. Eram conştientă că de data asta faţa îmi arăta mult mai rău ca data trecută când Gio mă lovise. Privirea Arianei se înăspri întocmai ca a lui Luc când era pe punctul să-şi piardă controlul.

— Povesteşte-mi tot, îmi spuse cu glas scăzut.

Capitolul 17

Luc

Tocmai terminasem de parcurs ultimele rapoarte de vânzări şi mă pregăteam să închid computerul când în birou îşi făcu apariţia Ariana. Arăta ca o prinţesă războinică din filmele inspirate de benzi desenate.

— Hmmm, ia să vedem! Ai necazuri cu iubitul?

— Aş vreau eu. Trebuie să stăm de vorbă, Luc.

Tonul ei ferm şi alert mă puse în gardă. Am devenit brusc atent.

— Ce s-a întâmplat?

— Multe.

Se apropie de fereastra de lângă biroul meu şi privi afară către fabrica de procesare a vinului. Era aproape şase seara, iar cei mai mulţi dintre angajaţi plecaseră acasă. Doar eu rămăsesem la birou.

M-am întors cu tot cu scaun înspre ea. Speram din suflet că nu avusese vreun meci cu mama sau cu tata.

— Te ascult.

— Mai întâi promite-mi că n-o să te enervezi.

Nu-mi plăcea cum suna. M-am aplecat în faţă.

— Dă-i drumul.

— Mai întâi promite-mi.

— Bine, îți promit. Acum spune-mi ce se întâmplă.

Mă fixă cu o privire intensă. Se vedea în ochii ei cât era de agitată. Expiră încet, apoi începu să vorbească:

— Giovanni o hărțuieşte pe Natalie.

— Ce?! am exclamat, sărind în picioare.

— Ai promis că n-o să te enervezi.

Aşa era. Doar că, atunci când era vorba de Giovanni, promisiunile nu aveau cum să fie respectate.

— Ariana, spune-mi chiar acum ce-a făcut nenorocitul!

Îşi trecu mâinile prin păr, dându-şi după ureche acea şuviță albă care o făcea atât de specială.

— Ții minte cina la care ne-am adunat toți în seara în care v-ați întors voi din Scoția?

— Da... am răspuns ezitant.

— Ei, bine... când tu erai afară, Giovanni a încolțit-o pe Natalie pe hol.

Mi-am încleştat fălcile atât de tare că m-am temut că o să mi se fisureze.

— Şi? am întrebat, tot mai nerăbdător.

— Şi... ea i-a tras un genunchi în boaşe ca să scape, iar el a plesnit-o.

— *Porca troia!*

Am scrâşnit din dinți. Bănuisem că mă minte!

— Mie mi-a spus că a alunecat şi a căzut.

— Da, ştiu. Chiar m-am mirat că ai crezut-o.

Am pornit valvârtej către uşă. Voiam să-l găsesc pe frate-meu şi să-i sparg fața, dar Ariana îmi ținu calea.

— Stai. Asta nu e tot.

— Nu?!

Încuviință din cap şi făcu eforturi să-şi înghită nodul din gât. Apoi făcu un pas înapoi şi începu să-şi frângă mâinile.

— M-am dus azi în vizită la voi, la casa de oaspeți. Voiam

să o văd pe Natalie, să văd ce mai face. Nu era acasă, aşa că am aşteptat-o. Cam după o oră a apărut, a parcat maşina, dar nu s-a dat jos. M-am dus să văd care e problema. Luc, azi au încolțit-o iar. La Florența. A fost o ambuscadă în toată regula. Au târât-o pe o alee lăturalnică. Giovanni şi David Bonello.

— Nu. Nu se poate.

Cuvintele ei mi se învălmăşeau în minte.

— N-a fost la Florența azi. S-a dus la Siena cu menajera lui Marco.

— Nu-i adevărat. A fost la Florența ca să facă un comision pentru Felicity. N-a vrut să-ți spună pentru că era sigură că n-o să o laşi.

La naiba, normal că aş fi spus nu! În timp ce gândeam asta, mi-am dat seama fulgerător... că mă minţise. Din nou.

Am îndepărtat acel gând şi m-am concentrat asupra discuției cu Ariana.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Ei au...

Privi în jos. Era clar că-i venea greu să o spună cu subiect şi predicat.

— Cred că au încercat să o bage într-o clădire, dar au intervenit doi domni în vârstă. Natalie bănuieşte că sunt de la Seventh Sanctum şi că, împreună cu *la Resistenta, vor* să răstoarne ordinea asta a Caselor. Ei doi au ajutat-o pe Natalie să scape, dar Gio apucase deja să o lovească destul de rău. Are vânătăi pe o parte din corp.

Mi-am dat seama, uluit, că surioara mea ştia mult mai multe decât trebuia despre Casa noastră. Revelația se pierdu însă în oceanul de furie care mă copleşea, făcându-mă să văd roşu în fața ochilor.

Singurul lucru la care mă puteam concentra era că o să-l omor pe fratele meu. Cât despre nevastă-mea... Habar n-aveam ce să fac. Mă pusese să îi promit că n-o să mai am

secrete față de ea, în timp ce ea îmi ascundea o grămadă de lucruri şi lucra pe la spatele meu.

Am pornit iar către uşă, iar Ariana mă opri din nou. Am privit-o aproape cu răutate. Nu voiam să-i fac rău, dar nici drăguț nu mai aveam timp şi chef să fiu.

— Dă-te la o parte.

— Nu. Luc, mai e ceva important ce-ar trebui să ştii.

— Încă ceva?!

— Da. Vreau să înțelegi că nu ți-aş fi spus nimic dacă aş fi crezut că pot gestiona singură situația. Dar Gio e complet scăpat de sub control. Când l-am confruntat după-amiază, după ce m-am văzut cu Natalie, mi-a zis să nu mă bag. Că e ceva ce-i priveşte doar pe el şi Natalie. Luc... cred că e obsedat de ea. Nu se va opri!

— Ba se va opri când o să-l omor.

— *Dio dannato!*

Îşi propti mâinile în pieptul meu, făcându-mă să dau înapoi. Ochii parcă îi aruncau flăcări.

— Ăsta e şi scopul! Nu trebuia să ştii. Natalie a făcut totul ca să te protejeze, iar dacă acum îl ataci pe Giovanni, totul va fi în zadar.

Am încremenit.

— Ce anume a făcut? Ce tot spui acolo?

Ariana strânse buzele, iar privirea ei exprima deja teamă. Făcu un pas înapoi, dându-şi parcă seama că spusese mai multe decât trebuia.

— Ariana? am întrebat, apropiindu-mă de ea. Ce anume a făcut Natalie ca să mă protejeze? Spune-mi ce dracu' se întâmplă de fapt!

— Nu... n-ar trebui...

— *Cazzo!* Nu mă interesează. Spune-mi!

Mă privi nemişcată câteva clipe, apoi vorbi cu glas scăzut:

— În timpul ritualului în care ți-au făcut ce ți-au făcut, Natalie a căzut la înțelegere cu *papa.*

Am simțit că mă transform în sloi de gheață. Nu doar pentru că sora mea avea informații despre acel ritual de care nu trebuia să aibă habar, ci pentru că Natalie făcuse un pact cu diavolul.

— A fost de acord să te aducă înapoi, în familie... pentru ca, la schimb, acel viol la care erai supus să înceteze.

Camera începu să se rotească amețitor.

— N-a făcut-o de bunăvoie, continuă Ariana repede. Dar tata nu avea de gând să lase doar o femeie să te violeze. Voia ca toate să te ia la rând. După ce au căzut la înțelegere, tata tot nu s-a ținut de cuvânt când a lăsat-o pe acea femeie să te... să te termine. Pe urmă i-a trimis în Scoția pe Gio şi pe Bonello ca să o amenințe pe Natalie. De-asta ți-a spus minciuna despre Dante, pentru că avea nevoie de un pretext să te aducă aici. Îi spuseseră că altfel o să-i facă ei exact ce i-a făcut tata acelei fete, Vittoria, acum mulți ani. Şi voiau ca tu să asişti.

Am făcut câțiva paşi în spate până am atins biroul şi m-am rezemat de el. Dintr-odată totul căpăta sens. Felul ciudat în care se purtase Natalie după şedința de terapie din Edinburgh. Vânătăile de pe sân. Nervozitatea cu care se pregătise pentru acea cină cu părinții mei. Chiar şi felul amabil în care se purtase cu ei întreaga seară.

— Luc... spuse Ariana, apropiindu-se. Natalie nu se teme de ce i-ar putea face ei, ci de ce sunt capabili să îți facă ție. De-asta nu ți-a spus că Gio o hărțuieşte. Ea nu ştie că-ți spun toate astea. Nu ştie nici măcar că sunt aici. Când am plecat nu era deloc în apele ei şi se temea de cum vei reacționa când îi vei vedea vânătăile. Este înnebunită să nu-ți pierzi cumpătul şi să nu-l ataci pe Gio sau pe tata pentru că nu vrea să pățeşti ceva. Nu fi supărat pe ea, te rog. Tot ce-a făcut a fost ca să te protejeze.

O ştiam. Mi se uscase gura şi mă simțeam incapabil să vorbesc. Iar pieptul îmi ardea. Natalie îndurase totul de una

singură, fără să îmi poată spune nimic de teamă că o s-o iau razna definitiv. Şi îmi doream să o fac. Doamne, îmi doream nespus să pun mâna pe fratele meu şi pe prietenul lui şi să-i înjunghii chiar în inimile alea negre şi ticăloase. Dar mai mult decât atât îmi doream să ajung mai repede la Natalie.

— Unde e? La casa de oaspeți a lui Marco?

— Da.

— Şi Giovanni?

— E acasă. Ştie că ar fi o greşeală să intre pe proprietatea lui Marco.

Pare-se că era singura regulă de care Giovanni ținea cont.

M-am desprins de lângă birou, am trecut pe lângă Ariana şi m-am îndreptat spre uşă.

— Unde pleci? strigă ea.

— Să mă asigur că soția mea e bine. Pe urmă o să încerc să îi bag mințile-n cap.

Ariana alergă după mine şi mă apucă de braț.

— Mi-ai promis că n-o să te înfurii. Luc, ea e...

— *Merda!* Stai liniştită, n-am să o bruschez în niciun fel. Deşi ar merita câteva pălmuțe la fund pentru că s-a dus la Florența fără să-mi spună, am adăugat cu glasul mult îmblânzit.

— Nu mă interesează micile voastre perversiuni.

— Atunci dă-mi drumul până nu-ți dau şi mai multe detalii despre viața noastră sexuală.

Îmi lăsă brațul şi îşi muşcă buza de jos.

— Luc...

— E în regulă, Ariana. Ai cuvântul meu că nu sunt supărat pe ea. Ştiu că a făcut ce-a făcut pentru că mă iubeşte. Acum îmi dai voie, te rog, să mă duc la ea să-i spun că poate să fie sinceră cu mine, pentru că nu mai are de ce să-mi ascundă lucruri?

— Şi cu Giovanni cum rămâne?

Am strâns din dinți şi, deşi mă ucidea pe dinăuntru să o

spun, am spus-o:

— O să mă ocup altă dată de el. Ține-te departe de el, bine? Și nu care cumva să te apropii de Bonello.

— N-am s-o fac. Știu foarte bine cine și ce e.

Am sărutat-o pe frunte și am luat-o la goană pe scări. M-am urcat în mașină și am demarat în viteză, încleștându-mi mâinile pe volan. Mi-am spus că Giovanni și Bonello vor primi cât de curând exact ce merită. Deocamdată, nu conta decât Natalie.

După aproape 45 de minute am parcat lângă mașina lui Natalie și am oprit motorul. Am urcat în alergare treptele vilei și am împins ușa cu șoldul.

— Natalie?

Sufrageria era goală. Am traversat-o și m-am dus în dormitor. Gol.

— *Angioletto?*

Am căutat-o în baie, în spălătorie și în bucătărie, dar nici urmă de ea. Am ieșit în curtea din spate, gândindu-mă că poate se relaxa lângă lac. Totul în jur era cuprins de liniște și nemișcare. Mi s-a zburlit părul pe ceafă. Știam însă că nu putea fi departe. Am ocolit vila și am pornit în alergare ușoară spre reședința principală. Am sunat la ușă. Caprice deschise și mă privi ca pe o insectă ciudată.

— Ați venit la domnul Marco și la domnișoara Felicity?

Eram sigur că unde era Felicity aveam s-o găsesc și pe Natalie.

— Da.

Făcu un pas în spate și mă lăsă să intru. Dinspre bucătărie se auzeau voci, și m-am îndreptat într-acolo fără să o mai aștept pe Caprice. Marco toca niște legume și zâmbi când mă văzu. Felicity stătea pe scaun, cu picioarele pe masă și un pahar de vin în mână și-mi zâmbi, la rândul ei,

— Hei! Nu credeam c-o să apari pe-aici. Ai venit cu

Natalie?

— Nu e aici?

— Nu, spuse Felicity, încruntându-se şi dându-şi picioarele jos de pe masă. Trebuia să fie?

Îmi vâjâia capul. Poate ieşise să se plimbe, dar Ariana îmi spusese că era destul de zdruncinată. Nu mi-i imaginam ieşind la aer în starea pe care o avea. M-am uitat înspre Marco, iar el lăsă cuțitul jos.

— A luat maşinuța de golf?

— Din câte ştiu, nu.

Deci clar nu se dusese la izvoarele termale. Nu s-ar fi aventurat pe jos până acolo, oricât şi-ar fi dorit să-şi relaxeze muşchii dureroşi. Trebuia să fie în zonă, mai ales că avea maşina în parcare.

— Luc, ce se întâmplă? întrebă Marco.

— Nu ştiu. Natalie nu e la casa de oaspeți. Credeam că e la voi.

— S-a întors acum câteva ore, am văzut-o când a parcat maşina şi s-a dus către casa de oaspeți.

— Da. Ştiu că s-a dus de una singură la Florența, am spus, privind-o sugestiv pe Felicity. Mulțumesc mult, că veni vorba.

Felicity strânse buzele, dar i-am ignorat reacția şi m-am concentrat asupra lui Marco.

— Ariana tocmai mi-a dezvăluit o grămadă de nenorociri. Gio a atacat-o azi pe Natalie, la Florența. A pocnit-o zdravăn.

Felicity scoase un geamăt scurt, dar nici nu am privit înspre ea.

— Era şi Bonello cu el, am adăugat.

— *Porca vroia,* scrâşni Marco.

— Dacă n-a venit la voi, unde dracu' s-o fi dus? Ați mai văzut pe cineva pe proprietate azi?

— Nici picior.

M-am tensionat brusc, dar Marco se apropie şi mă luă de după umeri.

— Stai liniştit. Sigur e pe-aici. Poate a ieşit să se plimbe, să îşi limpezească gândurile.

— Da, poate. Mă duc să o caut, le-am mai spus, îndreptându-mă spre ieşire.

— Luc, aşteaptă!

Am ignorat-o din nou pe Felicity. Abia ajunsesem în hol când telefonul din buzunar începu să sune. L-am scos rapid, crezând că e Natalie, dar numărul afişat pe ecran era al tatălui meu.

— Merda!

Nu aveam timp de aşa ceva. Dar îmi învățasem lecția. Aflasem ce însemna să îl ignor. Am apăsat butonul şi am dus telefonul la ureche.

— Ce e?

— Am auzit că cineva complotează împotriva mea împreună cu Seventh Sanctum.

Am îngheţat. Mi-au revenit în minte cuvintele Arianei. Mi-am păstrat însă calmul.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— O, ba cred că ştii, pufni tata disprețuitor. Cred că ştii exact despre ce vorbesc. A

Se auzi un țipăt înăbuşit. Îl recunoşteam. Nu putea fi decât Natalie. Mi-am simțit inima în gât.

— Ce ai făcut?

Fiecare fibră din corp mi se contractase ca un arc.

— Ce mama dracului ai făcut?

— Îndrept dezastrul făcut de țăranca şi trădătoarea de nevastă-ta. Eram dispus să îi acord încredere, dar mica ei excursie de azi a demonstrat că nu e nici pe departe din aluatul potrivit. Şi ți-am spus că asta o să se întâmple dacă alegi iar o femeie nepotrivită, care n-are descendența potrivită.

— Nu.

Am văzut roşu în faţa ochilor, iar creierul parcă îmi era din lavă incandescentă.

— Dacă te atingi de ea, dacă-i faci vreun rău, te omor cu mâna mea. Jur pe Dumnezeu!

Îmi închise în nas.

Am lăsat jos telefonul şi l-am privit lung. Apoi am scos un urlet care făcu toată casa să se cutremure. Am apucat să fac doi paşi când Marco apăru lângă mine şi mă izbi cu spatele de perete.

— Opreşte-te! *Dio dannato,* Luc! strigă el, în timp ce ne luptam corp la corp, dărâmând câteva polițe şi spărgând bibelourile. *Cazzo!* Opreşte-te şi gândeşte un pic! Asta urmăreşte – să înnebuneşti de furie şi să dai năvală acolo. Atâta aşteaptă.

Nu vedeam şi aproape că nu auzeam nimic. Mă luptam cu Marco, încercând să mă eliberez din strânsoare.

— Mă doare undeva de ce vrea! am mârâit.

— Dacă te duci după el îi dai exact ce vrea. Îi dai scuza de a te omorî, spuse Marco, înfigându-şi o mână în beregata mea. Nu poți face asta. Nu îi poți da pe tavă ce vrea. Se joacă acum cu mintea ta. Nu îi va face niciun rău lui Natalie.

Ceva fierbinte şi ud îmi inundă ochii. M-am luptat din răsputeri cu senzația, m-am luptat cu suferința care voia să pună stăpânire pe mine şi l-am împins tare pe Marco, aproape făcându-l să cadă din picioare.

— Nu-l cunoşti cum îl cunosc eu! O s-o omoare! M-a mai amenințat că o omoară, dar de data asta îşi va duce intenția la capăt. Iar atunci sunt ca şi mort, pentru că n-o să trec prin coşmarul ăsta nenorocit fără ea. Aşa că dă-te dracului la o parte din calea mea, pentru că, dacă e să mă duc la vale, am să trag după mine cât de mulți cavaleri de-ai lui o să pot!

Capitolul 18

Natalie

Mă aflam într-un soi de temniță.

Încercam să nu mă las cuprinsă de panică şi să îmi păstrez mintea limpede. Am aruncat o privire atentă în jur, în încăperea luminată doar de o torță prinsă în perete. Simțeam însă cum devin tot mai isterică. Respiram precipitat şi superficial, iar inima parcă mi-o luase la galop.

„Concentrează-te, fir-ar să fie!”

Fuseseră cel puțin doi. Doi bărbați în mantii negre şi măşti venețiene albe. Tocmai intrasem în bucătărie ca să pregătesc cina când dăduseră buzna în casă, pe uşa din spate. Am reuşit să scot doar un țipăt înainte să-mi pună pe cap un sac negru şi să mă târască apoi pe uşă.

Nu le auzisem vocile. Nu le văzusem chipurile. Dar ştiam că erau Gio şi David Bonello. Cei doi italieni care mă salvaseră la Florența mă avertizaseră. N-ar fi trebuit să rămân singură în casa de oaspeți. Ar fi trebuit să mă duc la reşedința principală, să stau cu Marco şi cu Fee. Acum nimeni nu avea să mă găsească. Luc avea să intre în casa goală şi...

Panica mi se ridică din nou în gât. Mi-am înghițit nodul de spaimă cu un suspin. Îmi simțeam limba uscată din cauza căluşului pe care mi-l puseseră. Îmi spusese să nu mă duc nicăieri. Am crezut, în prostia mea, că totul va fi bine. Că nu se va întâmpla nimic rău. Ar fi trebuit să-l ascult. Ar fi trebuit să plec urechea la tot ce-mi spusese.

Lacrimi fierbinți îmi ardeau parcă ochii. Mi-am plecat capul, încercând cu disperare să mă lupt cu teroarea care voia să preia controlul asupra întregii mele ființe. Mă aduseseră în celula asta întunecată, mă legaseră cu lanțuri

suspendate de tavan şi mă lăsaseră aşa. Mă dureau braţele, iar zidul rece din piatră de care mă rezemam îmi dădea fiori. Din cauza lacrimilor nu mai vedeam clar nici măcar podeaua murdară de sub mine. Am clipit rapid. Mă străduiam să nu tremur, dar nu reuşeam să mă controlez. Mai ales pentru că începeam să bănuiesc unde mă aflam. Dincolo de mirosul de moarte şi de suferinţă, salteaua pătată de sânge şi murdărie de pe patul de fier îmi indica foarte clar că eram în celula pe care Luc mi-o descrisese când eram la el pe insulă. Celula unde îl legaseră de un scaun şi îl obligaseră să asiste la ce făceau. Celula în care o violaseră şi o omorâseră pe fata pe care el încercase să o salveze.

Iar acum urmau să-mi facă şi mie acelaşi lucru. Teroarea îmi urcă în gât şi mă făcu să tremur din toate încheieturile. Gio îmi spusese de atunci că asta urma să se întâmple. Ştiusem că nu minte. Şi, Doamne...

Am închis ochii şi m-am rugat ca motivul pentru care mă lăsaseră singură să nu fie că se duseseră după Luc, ca să-l oblige să asiste la...

„Te rog, nu! Orice, numai asta nu!”

Uşa grea, din oţel, scârţâi, iar balamalele scrâşniră. Venise cineva. Am ridicat capul, mi-am oprit un ţipăt şi am rămas nemişcată. Numai că persoana care intră nu era nici Gio, nici David Bonello. Era Antonio Salvatici. Tatăl lui Luc. Se opri la un metru de mine, îşi puse mâinile în şold şi clătină din cap.

— Crede-mă, speram să nu se ajungă aici. Să ştii că te-am plăcut, Natalie, chiar dacă probabil îţi vine greu să crezi. Spiritul tău e viu, iar asta le lipseşte grav femeilor din Casa asta. Numai că, aşa cum ştim deja cu toţii, spiritul nu poate fi îmblânzit. Speram ca Luciano să te înveţe cât de importantă este supunerea în cultura noastră, dar văd că a eşuat şi la capitolul ăsta.

N-am răspuns. Ştiam că nici nu aştepta un răspuns din partea mea. M-am uitat lung la el, străduindu-mă să mă controlez.

— Nu e nimic personal, *carã*. Dar serveşte scopurilor mele, oftă el, de parcă ar fi vorbit despre aruncat gunoiul, nu despre crimă. E pregătită! anunță el, fixându-mă în continuare cu privirea.

De-afară se auziră paşi. Am făcut ochii mari şi m-am crispat toată la vederea lui Giovanni şi a lui Bonello. În spatele lor era încă un bărbat care îmi părea vag cunoscut, dar nu-mi dădeam seama de unde.

— A, îmi cer scuze! exclamă tatăl lui Luc, punând o mână pe umărul celui de-al treilea bărbat, care mă privea din cap până în picioare cu o sclipire diavolească în ochi. Natalie, el e nepotul meu, Benito Salvatici. Dacă nu greşesc, Benito o cunoştea pe prietena ta din New York. Manechinul care a murit. Parcă te vedeai cu ea, aşa-i?

Benito râse încet şi fără pic de amuzament, provocându-mi fiori reci.

— Văzutul ca văzutul, dar i-o trăgeam la greu. Era o bunăciune. Păcat că nu era generoasă. Nu voia să se împartă între mai mulți. Ne-a fost bine până când a refuzat să intre şi Giovanni în jocul nostru.

M-am zbătut în lanțuri. Elena fusese suficient de naivă să creadă că era îndrăgostită de individul din fața mea.

— Nenorocitule! am încercat să strig, cu toate că aveam căluş.

— Dacă nu se lasă împărțite, n-au ce le trebuie ca să devină pisicuțe bune, interveni Giovanni.

Se apropie de mine şi îşi trecu degetele peste obrazul meu învinețit, făcându-mă să tresar.

— Dar tu, *bella?* mă întrebă. Îți place să fii generoasă? Să te împărți? Sau frate-meu nu te-a introdus încă în zona asta? Pun pariu că ți-ar plăcea la nebunie. Şi că de-abia

aşteptați să încerci.

Bonello se apropie şi el de mine. Mi se împăienjeniră ochii când am simțit o mână atingându-mă.

— Benito? se auzi vocea tatălui lui Luc. Acum!

Cineva îmi ridică bluza până deasupra pieptului. Aerul rece îmi făcu pielea să se înfioare.

— Puteți să vă jucați cu ea cum vreți, băieți, le comunică tatăl lui Luc. Dar n-o mutați pe pat până nu apare şi Luciano. Vreau să asiste la actul final. Şi, la cum îl ştiu, la cât îi place să facă pe eroul, nu vom avea mult de aşteptat, continuă el, consultându-şi ceasul.

Îi făcu apoi un semn lui Benito, care se apropie de mine. Nu vedeam ce avea în mână, dar îi vedeam reaua-intenție din privirea lui. Am încercat să mă feresc în clipa în care ridică spre mine ceva ce semăna cu un vătrai. Ştiam însă că oricât m-aş fi zbătut, nu aveam scăpare. Groaza mă cuprinse de tot în clipa în care am văzut că obiectul de fier era înroşit la un capăt. Incandescent.

— Nu! am gemut.

Am continuat să mă zvârcolesc, căci îmi dădusem seama ce aveau de gând să îmi facă.

— O, Doamne! *Nu!*

Cu un sfârâit sinistru, metalul fierbinte mi se lipi de carne, în zona coastelor. Am tot țipat până când, brusc, m-am prăbuşit în beznă şi în inconştiență.

Nu ştiu cât timp am fost leşinată, dar când mi-am revenit nu simțeam decât durere. Durere şi o acută senzație de greață care se înrăutățea pe măsură ce atingerile bărbaților din încăpere se îndeseau.

— Gata, şi-a revenit! spuse cineva.

— Mă aşteptam să dureze mai mult, comentă altcineva. E-o luptătoare, n-am ce zice.

— V-am zis că o să fie distractiv.

Ultimul vorbise Gio. Nu aveam cum să nu-i recunosc

vocea. Am gemut şi mi-am dat seama că îmi scoseseră căluşul. Numai că eram prea slăbită să ţip. M-am răsucit, încercând să îmi îndepărtez trupul de ei, dar fiecare mişcare îmi provoca dureri. Şi nu aveam unde să fug. Le simţeam mâinile pe sub tricou, pipăindu-mi sânii prin sutien. Le simţeam mâinile pe fund, apoi le-am simţit limbile pe gât. Eram paralizată de silă, dar cumva am reuşit să ridic piciorul ţi să-l lovesc pe unul dintre ei cu genunchiul în boaşe. Mi-am dat seama după geamăt că pe Bonello îl nimerisem.

Cineva chicoti, iar Gio comentă:

— Te-am avertizat!

Am continuat să lupt. Am dat din picioare, m-am zbătut, mi-am pus la bătaie fiecare strop de energie.

— *Sorea*[24]*!*

Am simţit o palmă atât de puternică încât mă izbi cu capul de zid. Am început să văd dublu de la ameţeală şi durere.

— *Abbastanza*[25]*!* strigă tatăl lui Luc.

Cei trei bărbaţi se opriră, respirând precipitat. Am auzit paşi şi, cu toată vederea înceţoşată, l-am văzut pe Luc intrând în încăpere, îmbrăcat cu acelaşi haine cu care plecase de acasă de dimineaţă.

Mă privi scurt, în trecere, şi începu să vorbească în italiană cu tatăl lui. Mi se învârtea capul. Nu înţelegeam ce-şi spuneau. Vorbeau prea repede.

— Nu! aproape că lătră brusc tatăl lui, apoi se întoarse înspre Gio.

— Leagă-l de scaun ca să terminăm odată! Mama voastră a pregătit cina şi ne aşteaptă.

---

[24] Scârbă (în limba italiană, în original)

[25] Ajunge (în limba italiană, în original)

„Nu. O, Doamne. Nu.” Asta nu se întâmpla cu adevărat. Nu era cu putință. Nu după tot ce se întâmplase. Nu după tot ce făcusem să preîntâmpin asta.

— Luc!

M-am zbătut şi mai tare, sperând ca unul dintre lanțuri să cedeze. Lacrimile îmi şiroiau pe obraji.

— Fugi, Luc!

Nu avea sens să rămână. Urmau să îl omoare. Un hohot de plâns îmi frânse glasul.

— F-fugi cât mai poți...

— Rămân aici, *angioletto,* răspunse el calm.

Surprinzător, nu opunea niciun pic de rezistență în timp ce ceilalți îl aşezau pe un scaun de metal şi îl legau cu lanțuri.

— Totul va fi bine, mă asigură el, în timp ce Gio îi răsucea mâinile la spate.

Lângă mine, Benito chicoti. Era un râs rece, aproape înspăimântător, dar am reuşit să îl ignor. Am continuat să-l privesc pe Luc, printre lacrimi.

— Îmi pare rău! îmi pare atât de rău...

Suspinam incontrolabil.

— E în regulă, şopti Luc.

Mă fixa cu privirea. În ochii lui nu mocnea însă furtuna, aşa cum mă aşteptam. Erau calmi. Liniştiți. Blânzi. Aproape argintii, în lumina torței. Părea că acceptă tot ce se întâmpla. Că era pregătit.

— Nu e vina ta, îmi mai spuse.

— Ba da, am scâncit. Totul e din vina mea.

— Suntem indestructibili, mai ştii? şopti el. Tu şi cu mine. Te iubesc, *angioletto.*

— Şi eu te iubesc, am reuşit să spun, suspinând şi clipind rapid ca să nu-l scap din ochi. Am să te iubesc mereu.

După ce se asigură că Luc era imobilizat, Gio se îndepărtă

de scaun şi veni spre mine.

— Vai, ce drăguț! Acum, gata! E momentul să fii drăguță cu noi trei, *bella.*

Am simțit că mi se face rău, dar l-am ignorat pe Gio şi am continuat să îl privesc pe Luc. Tatăl lui se aşezase în spatele lui. Mă concentram asupra ochilor soțului meu. Căutam în ei puterea de a rezista. Până când Benito, David şi Gio mă înconjurară. Cum nu-l mai puteam vedea pe Luc, am închis ochii şi m-am rugat ca totul să se termine repede.

Capitolul 19

Luc

Am avut nevoie de întreaga stăpânire de sine ca să-i las să mă imobilizeze în acel scaun. Să îndur imaginea lui Natalie, înlănțuită, rănită şi pusă la perete, cu hainele rupte şi obrajii uzi de lacrimi. Să îmi păstrez calmul, cel puțin în voce, şi să nu o fac pe ea să intre în panică. Şi să nu mă panichez odată cu ea.

— Mereu ai fost mai greu de cap. Înveți greu, îmi spuse tata cu dispreț.

Stătea în spatele scaunului de care eram legat şi urmăream amândoi cum ceilalți trei desfac lanțurile în care era prinsă Natalie.

Păcat. Erai primul meu născut. Ai fi putut avea totul. Acum nu vei mai avea nimic.

— O să te ucid pentru asta, i-am spus foarte calm. Ştii bine. O să te fac să suferi în feluri pe care nici nu le credeai posibile. Iar când vei implora milă, am să mă uit cum viața se scurge din tine până când vei deveni o amintire nedorită de nimeni.

— N-ai decât să încerci, mârâi el disprețuitor. Dar şi dacă vei ieşi în viață din catacombele astea, tot vei eşua. Ştii de

ce? Pentru că eşti slab. Iar în Casa asta nu e loc pentru bărbaţi slabi şi lipsiţi de coloană vertebrală, ca tine.

Am strâns din dinţi. Eram neputincios. Giovanni şi Benito o descătuşară pe Natalie şi o traseră pe salteaua mizerabilă. Aceeaşi saltea unde îi văzusem pe acei trei bărbaţi din Casa Dietrich violând-o şi omorând-o pe Vittoria. O aruncară pe pat. Natalie se zbătu, îi lovi şi îi zgârie, luptându-se să scape. Mi se strânse stomacul.

Când David ridică mâna şi o plesni cu sete, n-am putut să nu tresar şi am gemut din rărunchi.

— Uşurel, uşurel, spuse tatăl meu, punându-mi o mână pe cap.

Mă mângâia ca pe un copil, în ciuda eforturilor mele de a-l înlătura, de a-i evita atingerea.

— Relaxează-te şi priveşte, continuă el. E opera ta, Luciano. La fel ca atunci. Dacă mi-ai fi dat ascultare, dacă nu mi-ai fi ignorat avertismentele, ai fi putut să o salvezi. Doar că tu, în schimb, i-ai semnat condamnarea. La fel ca târfei de dinainte.

Am făcut eforturi uriaşe să nu urlu în timp ce Natalie se lupta cu cei trei bărbaţi. Tata luă mâna de pe creştetul meu şi mormăi:

— Ce naiba e asta?

M-am uitat exact unde se uita el şi am văzut că podeaua se umplea de rotocoale de fum.

— Poate ai lăsat o lumânare aprinsă sus, am comentat cu glas otrăvit.

Tata mă privi cu ochi nu mai puţin veninoşi, apoi strigă:

— Giovanni şi David, duceţi-vă şi vedeţi de la ce vine fumul. Dacă a aprins el ceva, stingeţi focul şi spuneţi-le gărzilor să fie mai atente.

— Trimite-l pe Benito! mârâi Giovanni, care încerca să-i ţină picioarele lui Natalie.

David se dădu jos din pat, gata să urmeze ordinul tatălui

meu. Giovanni îmi aruncă o privire înghețată.

— Nu cumva să uitați: eu mă înfig primul în curva asta.

Ştiam că Gio vedea în ochii mei că aveam să-l ucid. Aveam să-i curm viața în prima secundă de libertate. Şi o ştia.

— Am zis să plecați! răcni tatăl meu. O să vă ocupați de ea după ce rezolvați problema.

Giovanni mârâi şi o împinse pe Natalie în timp ce se dădu jos de pe pat. Ea încercă să tragă aer în piept şi să se ridice în fund. Când Gio trecu pe lângă mine, în privire i se citea dorința de revanşă. L-am ignorat şi m-am concentrat asupra lui Natalie. Privirile ni se întâlniră pentru o fracțiune de secundă şi am încercat să-i transmit că trebuie să rămână puternică şi că eram alături de ea. Încă privirea ei exprima doar teroare pură.

— Continuă! lătră tatăl meu.

Benito o apucă pe Natalie de brațe şi o trânti pe saltea, apoi o încălecă şi îi țintui şoldurile pe pat, ca să o împiedice să mai dea în el cu picioarele. Ştiam prea bine de ce, dintre toți trei, tatăl meu îl lăsase pe Benito cu Natalie. Era cel mai depravat dintre ei.

— Ia zi, târfă, cum o vrei? Vrei să ți-o dau ca prieteni tale? îi spuse el pe un ton batjocoritor.

Am înțeles în acel moment că un alt motiv pentru care tata îl alesese fusese ca să o chinuie pe Natalie o dată în plus înainte să moară.

„Luptă!”, am vrut să-i strig. Voiam să-i urlu acel îndemn disperat. Voiam să strig la ea să nu renunțe, dar ştiam că dacă aveam s-o fac, totul ar fi fost în zadar. Aşa că mi-am muşcat limba şi mi-am înghițit furia şi revolta. Benito îi rupea hainele de pe ea. Le auzeam plesnind şi pârâind, iar țipetele lui Natalie răsunau în întreaga încăpere, amestecându-se cu icnetele şi înjurăturile lui Benito.

M-am rugat. M-am rugat mai intens ca oricând, cu o

ardoare nemaisimțită.

— Mica ta ambuscadă nu-ți va serviJa nimic, îmi spuse tatăl meu pe un ton batjocoritor. În afară de câteva bănci şi scaune nu e nimic de ars acolo. Ai pierdut.

— Nu. Tu ai pierdut! se auzi vocea lui Marco, undeva în apropiere.

Tatăl meu tresări surprins.

— Un sunet să nu scoți! spuse Marco.

Am întors capul, privind țintă la cuțitul pe care Mar co îl ținea în dreptul carotidei tatălui meu.

— Îți tai gâtul dacă scoți vreun sunet.

— O să plăteşti cu viața pentru asta! mârâi tata.

— Tot ce se poate, şopti Marco. Acum dezleagă-l. Încet şi în linişte.

Se apropiară de mine, apoi lanțurile ce-mi blocau mâinile^ căzură pe podea. Aproape că am țâşnit de pe scaun. Îmi doream din fiecare fibră să mă duc repede la Natalie, dar am rezistat impulsului pentru că, dacă aş fi făcut-o, emoțiile aveau să preia controlul asupra mea şi întregul plan s-ar fi dus de râpă.

— Du-te! i-am spus lui Marco, luându-i cuțitul.

L-am împins pe tatăl meu de perete şi i-am pus tăişul la beregată.

— N-ai tu sânge-n instalație! încercă el să mă provoace, chiar dacă se ştia încolțit.

I-am trecut lama pe obraz, apoi i-am apăsat-o din nou pe gât, provocându-i o tăietură de câțiva centimetri, superficială, dar din care începu să curgă sânge.

— Nu mă pune la încercare! Crede-mă, n-o să-ți placă ce-o să iasă.

Din spate se auzi un icnet, urmat de o bolboroseală stranie şi de țipătul înnebunit al lui Natalie. M-am străduit să nu mă întors, dar mi-am dat seama ce se întâmplase după privirea terifiată a tatălui meu.

— Natalie, linişteşte-te. Sunt eu, Marco. Haide, trebuie să plecăm.

— Marco? întrebă Natalie, nevenindu-i să creadă.

— Da, eu sunt. Hai!

Am auzit paşi, dar tot nu m-am întors ca să văd ce se întâmplă, să văd dacă Natalie e bine.

— Luc? O, Doamne! Luc!

Îmi dădeam seama că Marco o scotea din încăpere. Deja îi auzeam vocea venind dinspre hol. Îmi striga numele, în timp ce Marco încerca să o facă să tacă, vorbindu-i cu glas scăzut. Am încercat să ignor drama de afară şi să mă concentrez asupra tatălui meu. Privirea îi devenise de gheaţă. Şi plină de dispreţ nedisimulat.

— Nu eşti fiul meu. Te vor tortura pentru asta. Aveai impresia că flagelarea de atunci a fost cruntă? Stai să vezi când Grande Cavaliere o să pună mâna pe tine. O să îl implori să te ucidă.

Întreaga furie cu care trăiam de atâţia ani, întreaga suferinţă la care mă supusese, fiecare secundă de tortură mentală, emoţională, fizică la care mă supusese, toate se acumulaseră în mine precum lava într-un vulcan activ. Iar acum ajunsese la limită, era gata să erupă şi să măture totul în cale. Şi nu aveam de gând să fac nici cel mai mic efort ca să împiedic deznodământul.

Am aruncat cuţitul, dând cu el de perete, şi i-am tras tatălui meu un pumn în faţă. Impactul l-a propulsat în perete. L-am prins de guler şi i-am mai tras un pumn direct în nas. Am auzit oasele pârâind. Arma mea era furia şi am lăsat-o să mă alimenteze şi să preia controlul. Am lăsat-o să mă consume.

Tatăl meu căzu grămadă pe podeaua murdară. O grămadă lovită şi însângerată care încerca să-şi recapete suflul. O umbră a bărbatului care fusese cândva. Am făcut un pas în spate şi l-am privit lung. Am tras adânc aer în

piept şi mi-am dat seama, în acel moment, că nu simțeam absolut nimic. Nici urmă de remuşcare sau de milă. Nici cea mai mică undă de emoție filială.

— *Bastarda!*

Se ridică şi se năpusti asupra mea. Chiar dacă era rănit şi plin de sânge, era destul de puternic şi reuşi să mă trântească la pământ. Am căzut pe spate cu un icnet, îmi trase un pumn în maxilar şi am simțit pe limbă gust de sânge. Capul mi-a ricoşat înspre dreapta.

Se ridică anevoie în genunchi şi încercă să-mi tragă încă un pumn, numai că de această dată am fost mai rapid decât el. Lam pus o piedică şi l-am trântit pe spate, după care am început să-i car pumni cu nemiluita, până când l-am simțit inert sub mine, implorându-mă să mă opresc.

M-am dat la o parte de pe el, dar doar cât să iau funia pe care Marco mi-o lăsase lângă uşă. M-am întors lângă tatăl meu, l-am apucat de guler şi l-am târât spre pat.

Cadavrul lui Benito zăcea pe saltea. Din tăietura de la gât de prelingeau şuvoaie de sânge. Ochii goi priveau nemişcați spre tavan. L-am dat la o parte cu piciorul, cât să fac suficient loc şi pentru tatăl meu, pe care l-am legat cu mâinile de capătul patului, ca să nu se poată elibera. Gemea, se zbătea şi mă privea în timp ce mă retrăgeam spre uşă. Avea fața însângerată şi tumefiată.

— Lu... ci... ano.

Am luat o cutie de kerosen lăsată de Marco. Era inflamabilul preferat al tatălui meu şi al Cavalerilor lui demenți. Îl foloseau la torțele ce luminau catacombele unde țineau înlănțuite sclavele beta. Aici, între aceste ziduri, pe aceleaşi saltele murdare, le violau şi le torturau de parcă n-ar fi fost ființe umane.

— Ți-am spus că o să te fac să suferi aşa cum şi tu i-ai făcut să sufere pe atâția alții.

Am vărsat kerosen pe el şi pe cadavrul lui Benito. Se

strâmbă şi încercă să scuipe substanța care îi intra inclusiv în gură.

— Ți-am spus că o să te omor dacă te atingi de ea, am continuat, vărsând kerosen şi pe podea şi scoțând în buzunar o țigară. Dar n-ai vrut să asculți. Nu era mai bine dacă o făceai?

Ochii umflați i se măriră de groază când mă văzu scoțând o cutie de chibrituri şi aprinzându-mi țigara.

— N-nuu!

Se zbătu şi mai tare, încercând să se smulgă din strânsoarea funiei.

— N-nnuuu... poți face asssta... Sunt t-tatăl t-t-tău!

L-am privit cu silă.

— Eşti un monstru. Asta eşti. Iar domnia ta asupra acestei Case s-a încheiat.

Am lăsat țigara să cadă lângă el şi să fumege pe saltea. Se zvârcoli şi se răsuci în fel şi chip, dar nu putu să ajungă la ea. N-o putea stinge. Am mai scos un chibrit şi l-am aprins. Flacăra îmi încălzea plăcut palma.

— Te rog, fiule. Fac orice vrei.

Panica îi ridicase vocea cu câteva octave.

— Încetează acum nebunia asta!

L-am privit fix în ochi, în acei ochi identici cu ai mei, şi am aruncat chibritul aprins pe pat. La contractul cu kerosenul, focul izbucni instantaneu, cu un zgomot surd. M-am tras înapoi cu câțiva paşi. Țipătul asurzitor al tatălui meu îmi străpunse parcă timpanele şi răsună în catacombe, în timp ce flăcările se hrăneau din carnea lui. Mi-am protejat ochii şi am făcut alți câțiva paşi înapoi. Când privirile ni se întâlniră pentru ultima dată, când i-am văzut carnea începând să se topească, am ştiut că sunt în sfârşit liber.

N-am rămas ca să-l văd murind. Am pornit pe coridor, tuşind din pricina fumului şi mi-am tras gulerul tricoului

peste gură. Aş fi putut să mă îndrept spre sanctuar, dar nu eram sigur ce voi găsi acolo. Şi eram înnebunit să ajung cât mai repede la Natalie. Aşa că am folosit tunelul secret de a cărui existenţă îmi reamintise Marco atunci când mă împiedicase să mă duc de nebun, pe cont propriu, după Natalie. Atunci urziserăm acest plan. Era acelaşi tunel pe care îl folosiserăm pe când aveam zece ani, descoperit întâmplător. Tunelul ducea din pădurea de lângă piatra pentru ritualuri până la catacombele de sub capelă.

Îmi luă mai mult decât credeam să îmi găsesc drumul prin tunel. M-am zgâriat de mai multe ori pe mâini şi pe picioare din cauza pietrelor colţuroase.

Când începeam să fiu sigur că Marco mă minţise, iar tunelul nu ducea nicăieri, am zărit în faţă o lumină slabă.

Am ieşit din tunel într-o zonă împresurată de pădure. Se înnopta, iar stelele începuseră să sclipească pe cer. De după copaci se auzeau voci.

Am mijit ochii şi în acel moment am fost aproape sigur că am văzut o lanternă. Am dat tufişurile la o parte şi am ajuns într-un luminiş. Marco se întoarse brusc când mă auzi. Dar ochii îmi erau aţintiţi asupra lui Natalie. Era înfăşurată într-o pătură şi tremura, aşezată pe un buştean.

M-am apropiat de ea cu inima strânsă. Îmi era teamă de ce urma să văd.

— Angioletto.

Ridică repede capul, iar ochii ni se întâlniră. Cu toată lumina slabă, îi vedeam ochii umflaţi şi roşii, faţa plină de vânătăi şi buza spartă. Iar pe chip şi pe bluză avea urme de sânge uscat.

— Luc...

Se ridică şi mă cuprinse cu braţele, strângându-mă aproape cu disperare şi tremurând ca o frunză.

— Gata, gata, eşti cu mine, am reuşit să îngaim, mângâind-o cât de uşor puteam, ca să nu îi provoc şi mai

multă durere. Sunt aici.

Mă strânse şi mai tare în braţe şi-şi îngropă faţa în gâtul meu. Suspina înăbuşit. În acea clipă am simţit că mi se frânge inima. Am lipit-o de mine, cu ochii plini de lacrimi. Încercam deopotrivă să o consolez şi să îmi controlez sentimentele, să rămân puternic pentru ea, aşa cum şi ea fusese, de atâtea ori, puternică pentru mine.

— Eşti cu mine, am repetat. Eşti în siguranţă. Nimeni n-o să-ţi mai facă rău vreodată. Îţi promit.

Marco veni în spatele ei, ridică pătura de pe jos şi i-o puse cu blândeţe înapoi pe umeri. Am luat-o, la rândul meu, şi am înfăşurat-o cu grijă, apoi am cuprins-o cu braţele pe deasupra păturii, ca să nu alunece de pe trupul ei tremurând.

— E întreagă, îmi şopti Marco. Nu au violat-o. Doar au bruscat-o. Destul de tare.

Am respirat uşurat, am închis ochii şi mi-am lipi buzele de părul ei. Nu era cine ştie ce consolare, dar eram dispus să o accept.

— Cum a rămas cu tatăl tău? vru să ştie Marco.

— S-a dus.

— Era şi timpul!

Am citit însă în ochii lui că nu asta gândea cu adevărat. Îl preocupa exact ce mă ocupa pe mine: ceea ce avea să urmeze.

Dinspre cărare se auziră paşi. Marco se puse în faţa lui Natalie şi scoase cuţitul. Îl puse însă la loc, în teaca de la şold, la vederea celor patru bărbaţi în negru care îşi făcuseră apariţia.

— Cum a mers? îi întrebă el când se apropiară.

Liderul celor patru, un bărbat cu părul alb prins în coadă care părea să fi depăşit de mult vârsta potrivită pentru asemenea activităţi se opri în dreptul nostru, cu mâinile în şold.

— Biserica e în flăcări. Cei doi paznici şi tipul venit de jos au fost neutralizaţi. Pe cel din urmă i-am lăsat chiar acolo.

— Foarte bine, replică Marco.

— Staţi aşa!

I-am privit pe rând pe ceilalţi trei bărbaţi din Seventh Sanctum. Cu toţii erau mai tineri decât cel cu părul alb şi se alăturaseră bucuroşi cauzei când Felicity îi chemase în ajutor.

— De jos au venit doi, nu doar unul, am continuat.

— L-am ucis pe cel cu părul scurt, răspunse liderul. Cel cu părul mai lung, cel care a atacat-o azi pe *Signora* Salvatici la Florenţa, l-a pus la pământ pe unul dintre oamenii mei şi a reuşit să fugă. Nu l-am putut prinde din urmă.

Am încleştat dinţii şi m-am uitat spre Marco.

— Giovanni.

— Laş, ca de obicei. N-o să rişte să-şi arate faţa prea curând. Ştie ce-l aşteaptă.

De acord, dar asta schimba datele problemei. Dramatic.

Natalie îşi trase nasul şi se desprinse din braţele mele.

— G-Gio a scăpat?

— E în regulă, vita *mia.* O să-i dăm de urmă. Nu prea are unde să se ascundă. Nu ne mai poate face rău.

Ridică spre mine ochii umezi şi umflaţi.

— Ştiu că nu poate, îmi şopti. Pentru că suntem indestructibili.

În poate cel mai traumatizant şi mai dificil moment din viaţa ei, Natalie a mea era în continuare tare ca stânca. Chiar şi după tot ce îi făcuseră, nu credeam că aş putea să o iubesc mai mult, dar în acel loc unde nu crezusem că vom mai ajunge vreodată m-am îndrăgostit şi mai tare de ea.

— *Ti amo!* am spus gâtuit, strângând-o iar în braţe. *Sei la vita mia.* Pentru totdeauna.

— Şi eu te iubesc, îmi şopti.

Cineva îşi drese glasul. Apoi am auzit vocea bărbatului cu părul alb.

— Trebuie să plecăm de aici. Cu toţii.

Eu şi Marco le-am mulţumit celor patru, iar Natalie ne aştepta înfăşurată în pătură. Şi chiar înainte ca ei să plece, se apropie de cel cu părul alb.

— Mulţumesc, *Signore* Vecellio! spuse, cu ochii plini de lacrimi. Mulţumesc pentru tot.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz, iar el îmi aruncă o privire piezişă şi surâse.

— Dovedeşte-mi că greşesc, *giovane selvaggio*[26]*.* Nu ne face să regretăm alianţa asta.

Apoi se făcură nevăzuţi în întuneric. Din depărtare se auzeau sirene, semn că incendiul nu trecuse neobservat.

— Haide. Să mergem acasă.

Am luat-o pe Natalie în braţe, iar ea se lăsă purtată fără să crâcnească. Mă cuprinse după umeri şi mă lăsă să îi fiu sprijin. Să fiu puterea ei.

— Cum ţi-a spus? mă întrebă încet.

— Tinere sălbatic.

Mă privi zâmbind, apoi îşi lăsă capul pe umărul meu.

— Foarte nimerit.

— Mama dracului! exclamă Felicity, care ne ieşise în întâmpinare la uşă.

Am intrat cu Natalie în braţe.

— Sunt bine, îi spuse Natalie. Şi po. T să merg şi singură, numai că acest tânăr sălbatic nu vrea să mă lase.

Normal că nu voiam s-o las să meargă pe picioarele ei. Voiam ca mai întâi Felicity să o consulte şi să se asigure că era într-adevăr întreagă.

— Du-o sus, îmi ceru Felicity. A doua uşă pe stânga.

---

[26] Tinere sălbatic (în limba italiană, în original)

Am luat-o în sus pe scări, încercând, în acelaşi timp, să prind dialogul dintre Felicity şi Marco. Vorbeau despre ce se întâmplase.

— Nu vreau ca toată lumea să fie îngrijorată din cauza mea, protestă Natalie. Chiar sunt bine.

Nu eram atât de sigur. Da, se contrazicea, ca de obicei, dar nu mă slăbise din strânsoare din clipa în care ieşiserăm din pădure. În maşină stătuse ghemuită în poala mea, cu mâinile în jurul gâtului meu, strângându-mă cu putere. Iar când ieşisem din maşină cu ea în braţe şi mă îndreptam spre casă, nu făcuse nici cea mai mică tentativă să meargă singură.

— Lasă-ne să avem grijă de tine. E rândul tău, după câte ai făcut pentru ceilalţi.

Se strâmbă când am aşezat-o pe pat în camera cu şemineu vechi din piatră. O canapea, câteva scaune şi trei uşi din sticlă ce dădeau spre balcon completau decorul.

— Unde te doare? am întrebat-o.

— Peste tot.

Probabil remarcase cum începusem să strâng din dinţi, căci mă apucă uşor cu mâna de braţ.

— Glumesc. Să ştii că nu mă doare cine ştie ce.

Făcu eforturi să îmi zâmbească, dar îmi dădeam seama că avea dureri. Mi se strânse stomacul, dar m-am străduit să îmi păstrez controlul. Puteam să-mi gestionez propriile dureri sau suferinţe, dar nu şi pe ale lui Natalie.

— Aşteaptă aici. M-am dus către uşă. Fee!

— Eu...

Strânse din dinţi, se propti cu mâinile de saltea şi încercă să se sprijine de perne.

— Chiar sunt bine, Luc. Vino înapoi, te rog.

— Sunt aici!

Felicity apăru în cadrul uşii.

— Are nevoie de ceva contra durerii, i-am spus.

— Trebuie să te consult mai întâi, i se adresă ea lui Natalie.

Se apropie de pat şi apucă marginea tricoului zdrenţuit.

— Arată-mi unde te doare cel mai...

Îi pieri glasul. M-am apropiat ca să văd şi eu, dar Felicity trase tricoul în jos şi se întoarse înspre mine.

— Îi trebuie alte haine, Luc. Ale mele n-o ajută, e prea înaltă. Du-te la casa de oaspeţi şi adu-i câte ceva. Tricouri, pijamale, ceva lejer şi confortabil.

— Bine.

Aveam senzaţia că îmi ascunde ceva. Că nu voia să văd nişte lucruri.

— Dar...

— O să fie bine. Îşi puse mâinile pe pieptul meu şi mă împinse. Până vii o să termin consultaţia şi o să mă uit un pic şi la fruntea ta.

— N-am nevoie de...

— Ai nevoie de copci. Hai, pleacă!

M-am uitat la Natalie, care stătea rezemată de perne, cu ochii închişi şi o mână pe piept, respirând încet şi superficial.

— Angioletto?

Deschise brusc ochii şi am văzut în privirea ei că o durere intensă o săgetase, chiar dacă făcea eforturi să mascheze.

— S-sunt bine. Hai, du-te repede şi întoarce-te şi mai repede.

Nu voiam să plec de lângă ea, dar lângă mine apăru Marco şi mă trase afară.

— Hai, Luc. Te ajut eu.

Am ajuns la scări, dar din spate am auzit vocea lui Felicity.

— Aşteaptă, Luc!

M-am întors. Cuvintele ei parcă îmi turnaseră ceară fierbinte în vene. Felicity se apropie, iar în ochii ei de obicei

calmi şi luminoşi se citea îngrijorarea.

— Ce e?! am întrebat.

Îi aruncă lui Marco o privire nesigură, apoi se concentra asupra mea.

— Nu am vrut să reacționezi aiurea de față cu Natalie. N-ai văzut ce are pe partea laterală a trunchiului, aşa e?

Eram sugrumat de frică.

— Ce e în neregulă?

Am vrut să o ocolesc pe Felicity şi să dau fuga înapoi la Natalie, dar ea îmi ținu calea.

— E fix genul de reacție pe care nu vreau să o vadă. Luc, concentrează-te. Uită-te la mine.

— Zi odată! am implorat-o, cu inima bătându-mi nebuneşte. Ce ai văzut? Spune-mi!

— Fizic, se va face bine. Se va vindeca. Dar au marcat-o.

— Cum au marcat-o? Ce tot spui?

Inspiră adânc, se uită din nou la Marco, apoi la mine.

— Au însemnat-o.

— Santo *Dio...*

— E o rună a morții. Bănuiesc că e aceeaşi cu care au însemnat-o pe Maricella, din ce mi-ai povestit.

Am făcut câțiva paşi în spate până m-am izbit de zid. Îmi vâjâia capul şi încercam să pun la cap consecințele spuselor lui Felicity. La Maricella crezusem că era un tatuaj, dar...

— Dacă mai vede cineva...

— Da. Ştiu. Se va şti că tatăl tău a condamnat-o înainte să moară. Ceilalți vor pune lucrurile cap la cap şi îşi vor da seama ce i s-a întâmplat liderului Casei Salvatici.

Chiar nu îmi păsa de asta. Îmi păsa numai de Natalie. Dacă vreunul dintre Cavaleri vedea însemnul, în special Grande Cavaliere, aveau justificarea să o atace, indiferent de poziția mea. M-arn îndepărtat de perete şi am redevenit atent la Felicity.

— Unde e însemnată?

— Pe coaste. Ştie că au ars-o cu fierul roşu, dar nu cred că a văzut semnul.

Avea să îşi dea seama repede ce reprezenta. Îl povestisem despre cum fusese însemnată Maricella după ce o găsisem şi îl adusesem pe Dante înapoi.

— N-ai cum să-i extirpi partea aia de piele şi să o coşi?

Nu-mi plăcea ideea de a-i distruge minunatul corp, dar o cicatrice prelungă în zona coastelor era o soluţie mai bună decât alternativa pe care o avea în acest moment.

— Deocamdată nu. Pielea e deja foarte fragilizată în zona respectivă. O să pot după ce se vindecă, dar va lua ceva timp.

Rahat!

— Bandajeaz-o cât de bine poţi. Nimeni nu trebuie să vadă însemnul.

Felicity dădu aprobator din cap.

— Felicity? strigă Natalie.

Felicity îmi strânse braţul şi se întoarse.

— Q să-i dau ceva contra durerii. Tu du-te şi adu-i hainele. Întoarce-te repede.

O runâ a morţii...

Doar la asta m-am gândit în timp ce păşeam alături de Marco pe aleea pavată ce ducea spre casa de oaspeţi. Nu-mi păsa de ce făcusem eu. Nu-mi păsa de urmări. O explicaţie pentru ce păţise tata putea fi obiceiul lui de a fuma trabuc, pasiunea pentru afurisitele de catacombe şi lucrurile demente pe care îi plăcea să le facă acolo. Chiar dacă cineva ar fi bănuit că eu sau Marco am fi fost cumva implicaţi, nu existau dovezi. Nu că ar fi contat. Tot ce conta era ca Natalie să fie în siguranţă. Voiam să-mi respect promisiunea pe care i-o făcusem – că nimeni nu avea să-i mai facă vreun rău.

Luminile erau aprinse pe terasa casei de oaspeţi, dar înăuntru era beznă. N-am aprins lumina. M-am dus direct în dormitor şi am luat la întâmplare câteva haine pe care le-

am înghesuit într-o geantă. I-am luat inclusiv lenjerie şi un pulover. Eram aproape gata când Marco intră în cameră cu o sticlă de Macallan şi două pahare. Turnă două porții generoase şi îmi dădu un pahar.

— Bea asta. Ai nevoie de curaj în formă lichidă înainte să ne întoarcem acolo.

Nu voiam să pierd timpul. Voiam să mă întorc cât mai repede la Natalie. Dar nu eram inconştient. Vedeam că îmi tremurau mâinile. Şi ştiam că dacă mă duc la ea în starea în care eram, orice speranță de a o ajuta să îşi păstreze calmul se ducea pe apa sâmbetei.

Am lăsat geanta pe pat, am acceptat paharul şi m-am lăsat pe saltea. Whisky-ul îmi ardea gâtlejul, dar era o arsură cunoscută, prietenoasă, care ştiam că mă va ajuta. Şi am profitat.

Marco dădu băutura peste cap şi reumplu paharele. Se aşeză apoi pe un fotoliu de culoarea mandarinei şi puse sticla pe podeaua de lemn, la picioare, învârtind lichidul în pahar şi sprijinindu-şi brațele pe genunchi.

— N-am apucat să îți mulțumesc, i-am spus, uitându-mă fix la propriul pahar.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai oprit. Pentru că nu m-ai lăsat să o iau razna.

— Ți-ai venit singur în fire. Eu doar am ajutat un pic.

Aşa era. Când ajunsesem la maşină înțelesesem deja că dacă mă duceam valvârtej peste ei îi făceam jocul tatălui meu. Iar Natalie ar fi plătit cu viața.

— Cum eşti? întrebă Marco încet.

— Sincer? Nu ştiu. N-am simțit nimic când îi căram pumn după pumn. Nici când l-am legat de pat. Nici când am turnat kerosen pe el. Un fiu ar trebui să simtă ceva față de tatăl lui, nu crezi? O urmă de afecțiune, în cel mai rău caz ceva recunoştință pentru că i-a dat viață. Dar eu n-am

simțit nimic. Nici afecțiune, nici apreciere. Şi nu am avut pic de durere sau remuşcare când carnea a început să îi ardă. Simțeam doar că plămânii începeau să mi se umple de aer, ca şi cum respiram cu adevărat pentru prima dată în 32 de ani afurisiți!

— Era un om rău, Luc. Diabolic.

— Diabolic sau nu, era tata. Port în mine ce purta şi el. Aici avea dreptate. În venele mele curge aceeaşi întunecare.

— Aşa e. Dar important e ce faci cu ea. Cum o gestionezi. Îi poți permite să te controleze, cum a făcut el, sau te poți folosi de ea ca să elimini alți ticăloşi asemenea lui. Lumea noastră e o lume a măştilor, aşa cum bine ştii. Chiar dacă masca ta e întunericul, asta nu înseamnă că nu există lumină în tine.

Îi ascultam fiecare cuvânt şi uram faptul că fusese nevoie de noaptea asta, de noaptea asta oribilă, de coşmar, ca să accept în sfârşit ceea ce el încercase să-mi explice de atâția ani. Că abia acum eram convins.

— *Cazzo.*

O durere orbitoare îmi strânse pieptul. Una despre care ştiam că nu se va domoli prea curând. Mi-am dus mâinile la ochi, sperând că voi uita de durere, dar degeaba.

— Ştiu ce am de făcut, dar nu sunt convins că sunt suficient de puternic pentru asta.

— Eşti. Eşti puternic datorită lui Natalie. Ea e puterea ta. Dacă nu uiți asta, poți îndura orice. Chiar şi ce se întâmplă acum.

Mi-am îndepărtat mâinile de la ochi şi am inspirat adânc. Ea era puterea mea. Era totul. Nu-mi păsa de mine. Îmi păsa doar să îndrept lucrurile pentru ea. Şi să o apăr cu orice preț. Chiar dacă pentru asta trebuia să ne zdrobesc inimile.

Capitolul 20

Natalie

— Natalie?

Am tresărit la auzul vocii lui Luc. Tocmai ieşeam din duş. Mi-am înăbuşit un geamăt, pentru că mă durea tot corpul. M-am înfăşurat repede cu un prosop şi am luat încă unul ca să mă şterg pe braţe şi pe picioare.

— Imediat! Ies acum! am strigat, ştergându-mă cât puteam de repede.

Aveam răni şi vânătăi peste tot, dar parcă nu mă dureau la fel ca înainte, datorită calmantelor pe care mi le dăduse Felicity. Ştiam însă că va fi de ajuns o singură privire, şi Luc va înnebuni. Fusesem eu însămi la un pas să o iau razna când m-am văzut în oglindă. Aveam jumătate de faţă umflată şi învineţită. Iar braţele, burta, sânii, picioarele... arătam de parcă fusesem bătută cu pietre. Şi arsura din zona coastelor...

Am inspirat şi am tras folia de plastic cu care Felicity acoperise bandajele de pe arsură, ca să nu le ud la duş. Durea ca naiba. Tot nu ştiam cu ce mă însemnaseră, dar nu mă simţeam pregătită să mă uit. În starea în care eram, un pic ameţită din cauza medicamentelor, mi-era bine fără să văd ce nenorocire dementă îmi mai făcuseră.

— Vezi că intru! mă avertiză Luc. Felicity spunea că trebuie să fim atenţi să nu ameţeşti de la medicamente.

Mă simţeam epuizată şi m-am sprijinit de chiuvetă, aproape fără să-mi dau seama. Rămăsesem însă suficient de prezentă şi coerentă ca să îmi pun prosopul pe umeri şi să maschez cât de cât urmele lăsate de lovituri.

— Bine...

Uşa se deschise, iar Luc intră în baie. Privirea lui mă căută de îndată. Am încercat să zâmbesc, să îl asigur că sunt bine, dar reacţia lui spunea deja totul despre cât de

bine îi păream.

Veni repede spre mine şi-mi puse un prosop pe cap.

— *Merda.* Eşti udă leoarcă!

Îmi şterse părul cu mişcări delicate, timp în care am închis ochii şi m-am lăsat în voia lui, l-am lăsat să se ocupe de mine, încântată de grija şi tandreţea lui. De faptul că era acolo. Nu voisem să-l las să plece să-mi aducă hainele din casa de oaspeţi, dar încercasem să fiu puternică, dură, să fiu femeia înfocată cu care se însurase, în sufletul meu însă mă luptam să nu pic în abis.

— Aşa. E mai bine.

Lăsă prosopul, trase un sertar şi scoase de acolo o perie. Mă pieptănă cu grijă. Am oftat în clipa în care am simţit perii de-a lungul pletelor ondulate şi pe scalp. L-am privit şi am observat bandajul de deasupra sprâncenei stângi.

— Tu eşti bine?

— Da. Nu îmi trebuie copci.

După ce-mi descurcă părul, lăsă peria deoparte şi se întinse să-mi ia prosopul de pe umeri.

— Lasă-l la mine.

— Nu! Mi-e bine aşa, am răspuns, strângând prosopul. Mă descurc.

— Natajie! îmi spuse el blând. Lasă-mă să te ajut.

— Nu. Începeam să intru în panică şi am făcut un pas în spate. N-am nevoie de ajutor. Sunt bine.

— Nu eşti bine, răspunse, cuprinzându-mi talia şi trăgându-mă lângă eL Abia te ţii pe picioare. Nu vreau să cazi. Lasă-mă să te ajut.

— Eu...

Am strâns şi mai tare prosopul, în timp ce ochii mi se umpleau de lacrimi

— Nu vreau... nu vreau să vezi...

Mâinile i se crispară şi privirea lui argintie mă fixă.

— Nu mă... nu mă dor, am izbucnit, clipind repede. Doar

că nu arată prea bine.

— Angioletto, şopti el, lipindu-şi buzele de fruntea mea. Eşti frumoasă. Îşi trecu uşor buzele peste faţa mea învineţită. Fiecare părticică din tine e frumoasă. Niciodată să nu te temi să mi te arăţi.

Am lăsat bărbia în jos, dar el mă apucă cu delicateţe şi mă obligă să îl privesc.

— Şi tu mi-ai văzut spatele imediat după ritual, nu? Şi nu m-ai făcut să mă simt vreo clipă ruşinat de cicatricile mele.

Mi-au dat din nou lacrimile.

— Nu erau din vina ta!

— Aşa cum nici semnele astea nu sunt din vina ta.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău...

Un val de suferinţă mă copleşi din cap până în picioare. Şi nu era o suferinţă fizică, ci una care îmi atingea sufletul în profunzime. Am închis ochii.

— Trebuia să-ţi fi spus totul. Dacă nu te-aş fi minţit...

— Natalie, uită-te la mine, îmi ceru el, apucându-mă din nou de bărbie.

M-am străduit să îmi deschid ochii, dar când l-am privit printre lacrimi n-am văzut în ochii lui niciun pic de furie. Am văzut doar dragoste.

— Nu sunt supărat. Absolut deloc. Ştiu de ce ai făcut ce-ai făcut şi pentru asta te iubesc chiar mai mult. Te iubesc atât de mult, *angioletto.* Te iubesc mai mult decât vei putea înţelege vreodată.

— Of, Luc...

Nu mi-am mai putut ţine în frâu lacrimile şi le-am lăsat să mi se prelingă în voie pe obraji. Am renunţat şi la prosopul de pe umeri şi l-am luat pe Luc în braţe. Mi-am lipit faţa de gâtul lui, ascultându-mi cum îmi spune, pe un ton scăzut, cu vocea lui învăluitoare, cuvinte de alint în italiană. Am închis ochii şi m-am agăţat de el. De noi. De unicul lucru din lume care mă ţinea ancorată în prezent,

singurul pe care mintea mea înceţoşată îl putea cuprinde.

Am ridicat capul şi l-am sărutat. Tresări, surprins, şi rămase nemişcat câteva clipe, fără să îmi întoarcă sărutul. M-arn temut atunci că nu vrea să mă sărute.

— Luc?

— Buza ta... îngăimă el, trecându-şi degetele peste colţul gurii mele. Nu vreau să te rănesc, *vita mia.*

— N-ai să mă răneşti.

Nu-mi păsa de buza mea spartă şi umflată. Mi-am lipit gura de a lui, dornică să îl gust, să îl simt.

— Am nevoie de tine...

Se deschise sub sărutul meu, iar limba i se lipi de a mea. Aroma lui mă pătrunse, iar seducţia umedă a gurii lui îmi dădu putere.

Avea gust de whisky. Un pic şi de mentă. Dar cel mai intens se simţea aroma lui. Acea aroma familiară, dulce, unică, de care nu mă puteam sătura. L-am sărutat şi mai profund. L-am strâns şi mai tare în braţe. Iar când mă ridică în braţe şi mă duse în dormitor, fără să-şi desprindă o clipă buzele de ale mele, l-am savurat ca pe cel mai bun vin, nedorindu-mi altceva decât să-l gust peste tot.

Mă întinse cu delicateţe pe pat. Focul scânteia în şemineu, răspândind în întreaga camera o lumină portocalie şi reflectându-se şi pe pielea lui Luc. Se aşează pe pat, deasupra mea, şi se îndepărtă doar puţin, cât să îşi scoată tricoul.

L-am mângâiat pe abdomen, bucurându-mă de senzaţia pe care mi-o dădea pielea lui catifelată, sub care vedeam fiecare tresărire a muşchilor sculptaţi. Aş fi vrut să mă ridic şi să îi sărut. Dar gura lui mă cotropi din nou, sărutându-mă încet şi adânc, preluând controlul într-un fel deopotrivă blând şi ferm.

M-am pierdut în acel sărut. În atingerea lui. Buzele lui îmi atinseră obrajii, coborând apoi pe gât. Îmi desfăcu prosopul,

făcându-mă să mă înfior când aerul răcoros îmi învălui pielea. Spre surprinderea mea, nu reacționă la vederea rănilor. Nu scoase niciun sunet când avu imaginea complete a vânătăilor şi a bandajelor de pe trupul meu. Doar îmi şopti numele şi-şi apăsă încet buzele pe zonele dureroase de pe umeri, de pe sâni, pe claviculă, sărutându-mi fiecare urmă până când n-am mai simțit nici urmă de disconfort, ci doar plăcere.

Am închis ochii şi m-am lăsat în voia lui. A buzelor lui. A atingerii lui. Iar când îmi depărtă coapsele şi îmi linse centrul feminității, am gemut şi mi-am trecut degetele prin părul lui. Am ridicat şoldurile, unduindu-le în ritmul atingerilor lui. Pierdută în vârtejul senzațiilor şi al dorinței păcătoase, l-am lăsat să mă aducă până la marginea abisului şi m-am lăsat să cad într-un extaz atât de intens, nu mai voiam să ştiu de nimic.

Încă tremuram când el reveni deasupra mea şi îşi lipi iar buzele de ale mele. L-am cuprins cu brațele şi m-am deschis de la prima atingere. L-am tras în sărutul meu, făcându-i loc, în acelaşi timp, între coapsele mele. Se mişca blând, încet, cu atâta grijă să nu îmi facă rău. Mă făcea să îl iubesc mai mult decât crezusem că l-aş putea iubi. În iubeam cu toată ființa mea.

— Luc..

— Sunt aici, *angioletto.*

Mă sărută pe nas, pe obraji, pe gură.

— Sunt al tău, Natalie, şopti în timp ce se împingea în mine. Doar al tău, pentru totdeauna. Iar tu eşti a mea.

Am gemut şi l-am sărutat din nou. Se mişca într-un ritm lent, dar constant, împingându-se adânc în mine. Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui, m-am agățat de el şi m-am dăruit lui în întregime, cu întreg trupul, cu toată inima şi tot sufletul. Lam dat totul pentru că doar asta conta. Eram cu adevărat indestructibili.

Am atins simultan extazul. Chiar când valul de plăcere mă făcu să mă contractez în jurul lui, l-am auzit gemând, strigându-mi numele şi l-am simţit tensionându-se. I-am savurat şi absorbit fiecare pulsaţie a plăcerii, fiecare strop de sevă, dorindu-mi să rămânem contopiţi pentru totdeauna.

Se lăsă peste mine, asudat şi respirând greu, dar se dădu repede la o parte, de teamă că mi-ar putea provoca dureri.

M-am relaxat şi eu alături de el, epuizată, dar simţindu-mă, în acelaşi timp, uşoară ca fulgul, purtată parcă de un curent generat de forţa lui, de puterea pe care mi-o dădea, de certitudinea că totul avea să fie bine. Ultimele ore fuseseră cumplite, dar nimeni nu ne mai putea face rău vreodată.

— O să am grijă de tine, *angioletto,* şopti Luc cu faţa cufundată în părul meu. Mă crezi, da? întrebă, sărutându-mă pe frunte.

— Da, i-am răspuns, gata să mă las purtată pe aripile binefăcătoare ale somnului.

— Orice s-ar întâmpla mâine, promite-mi că vei avea încredere în mine. Am să te protejez mereu, *vita mia.* Tot ceea ce fac, dar absolut totul, este pentru tine. Promite-mi că n-o să uiţi asta. Şi că o să ai încredere în mine, că îţi port de grijă.

— Îţi... îţi promit.

— Aşa te vreau. Mă sărută din nou. Dormi acum, *angioletto.* Şi nu uita cât de mult te iubesc. Mâine se va termina totul, în sfârşit.

Au venit după el în miez de noapte.

Dormeam dusă, în braţele ocrotitoare ale lui Luc, când Marco dădu buzna în camera şi-l trezi. Era în jur de 2 noaptea. Ameţită şi dezorientată, mi-am tras cearşaful peste mine în timp ce Luc se îmbrăca în grabă şi discuta pe un ton scăzut cu Marco. Cu toată confuzia provocată de durere

şi de medicamente, am reuşit să prind din zbor câteva cuvinte.

Cavaleri.

Marele Duce.

Installazione[27]*.*

Ultimul cuvânt mă trezi complet realitate. M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am tras aşternutul la piept, ignorând durerile pe care le resimțeam în fiecare muşchi.

— Luc...

— E în regulă, *angioletto.*

— Grăbeşte-te, îi aruncă Marco din cadrul uşii.

În lumina difuză a flăcărilor din şemineu am remarcat că era deja îmbrăcat.

— Ne aşteaptă, adăugă el, apoi ieşi ca să ne lase câteva momente singuri.

N-am apucat să mă dau jos din pat că Luc deja îşi luase jacheta, ocolise patul şi se apropiase de mine.

— Trebuie să plec, îmi spuse, cuprinzându-mi fața în mâini.

Eram paralizată de frică. Lam apucat de brațe.

— Dar...

— E în regulă, *vita mia.* Ți-am spus că voi rezolva totul, ții minte? Că o să am grijă să fii în siguranță. Asta fac acum.

Ştiam asta, dar tot nu voiam să îl las să plece. Am înghițit cu greutate.

— Mi-e frică.

— Să nu-ți fie. N-ai de ce să te temi.

Se aşează lângă mine, la marginea patului, şi îmi mângâie părul.

— Tata e mort. Nu îți mai poate face rău. Nu ne mai poate face rău. Marco şi Fee aveau dreptate: am ocazia să fac ce

---

[27] Învestitură (în limba italiană, în original)

trebuie. Să îndrept lucrurile. Şi asta am de gând să fac, chiar dacă la început nu am vrut. Şi ştii de ce?

Am clătinat din cap şi mi-am apăsat mâinile pe pieptul lui, în dreptul inimii. Îmi era o teamă de moarte de răspunsul pe care mi l-ar putea da.

— Motivul eşti tu, *angioletto.* Mă faci să vreau să fiu un om mai bun. De când m-am născut mă lupt cu lumea asta în care n-am simțit niciodată că îmi e locul. M-am luptat cum nu vrei să ştii. M-am convins că, indiferent de impulsurile pe care le simțeam, rămâneam o persoană bună dacă mă țineam departe de adunările lor şi nu participam la ritualurile lor demente.

— Dar chiar eşti un om bun.

— Nu. De fapt, chiar nu sunt, replica el, strângându-mă de mână şi privindu-mă în ochi. Un om bun nu-i lasă pe ceilalți să sufere când le-ar putea veni în ajutor. Un om bun opune rezistență, se luptă, chiar atunci când ştie că bătălia este pierdută din start.

Mi se strânse inima pentru că, ascultându-l, aveam senzația că se pregătea să înfrunte întreaga Alianță.

— Luc...

— Un om bun transmite un mesaj unei persoane din Florența pe care nu o cunoaşte şi se pune în pericol pentru o cauză care nu este şi a ei.

Mi se umplură ochii de lacrimi, căci înțelegeam perfect ce îmi spunea, doar că nu înțelegeam prea bine de ce-mi spunea toate astea.

— Luc...

— Nu sunt o persoană bună, Natalie. Dar voi deveni. Pentru tine. Pentru că vreau să fii mândră de mine aşa cum şi eu sunt mândru de tine în fiecare zi, de când ne-am cunoscut.

— Dar sunt mândră de tine.

L-am cuprins într-o îmbrățişare strânsă şi mi-am lipit

fruntea de gâtul lui. Nu l-aş mai fi lăsat să plece.

— Mereu am fost mândră de tine. Nu trebuie să îmi demonstrezi nimic. Nu trebuie să demonstrezi nimic nimănui.

Mă strânse şi el şi-şi lipi buzele de gâtul meu.

— Poate că mie trebuie să-mi demonstrez.

Se retrase din braţele mele, deşi încă nu eram pregătită să mă desprind de el. Iar în lumina difuză, pe chipul lui frumos pe care parcă jucau zeci de umbre, apăru un zâmbet şi mă sărută cu gingăşie pe buze.

— Tu eşti soţia mea, Natalie James. Inima mea bate doar pentru tine. Nimic nu mai contează când eşti lângă mine. Iubirea mea va trece dincolo de timp. Şi va rezista. Îţi jur.

Erau declaraţii de dragoste sub care simţeam însă durere şi suferinţă. O suferinţă pe care nu o înţelegeam şi care mă speria de moarte. Mai ales pentru că Luc îmi folosise numele de fată.

Am clipit, fără să reuşesc însă să-mi ţin lacrimile în frâu.

— Şi eu te iubesc mult, Luc. Te voi iubi mereu. Numai pe tine.

Mă sătură prelung pe frunte, apoi se ridică în picioare.

— La un moment dat, pe după-amiază, te vor aduce în sala cea mare, îmi mai spuse, punându-şi haina. Ceremonia va avea loc diseară. Rămâi cu Fee. Îţi va spune ea ce să faci.

— Ceremonie? Ce ceremonie?

— Depunerea jurământului şi instalarea mea ca Mare Duce.

— Mare Duce?

Cu toate că voiam doar să rămân agăţată de el şi să nu îl las să plece, m-am străduit să nu par prea afectată de veste. Să îi ofer, în calitate de soţie, sprijinul de care avea nevoie.

— Să nu-ţi intre gărgăuni în cap. N-am să-ţi spun în viaţa mea „stăpâne”. Sau „domnule”.

Chicoti şi mă sărută din nou.

— Tot încăpățânată ai rămas. Asta e, mă voi mulțumi să fiu *amore della tua vita.*

— Chiar eşti iubirea vieții mele. *Per sempre*[28]*.*

Îmi zâmbi înainte să iasă din dormitor.

— Culcă-te la loc, *angioletto.* Şi visează-mă.

Închise repede uşa după el şi, rămasă singură, am continuat să privesc fix în urma lui. Apoi m-am lăsat să cad pe spate în pat. N-am reuşit să adorm. Speram şi mă rugam să aibă dreptate. Şi că în câteva ore totul avea să fie bine. Trebuia să fie. Pentru că nu puteam trăi fără el.

— Totul va fi în limba italiană, îmi spuse Felicity câteva ore mai târziu, în timp ce ne îndreptam spre o scară uriaşă, cea mai mare pe care o văzusem. N-o să înțelegi ce se petrece, dar încearcă să te prefaci că pricepi totul.

Ne aflam într-o clădire veche de pe unul dintre dealurile din zona Florenței, o structură masivă, din piatră şi coloane. În față fusese întins un covor roşu ce ducea spre uriaşa uşă dublă şi spre scară. În capătul scărilor, am luat-o la dreapta pe un coridor luminat de candelabre. Iar la capăt, Felicity se opri în dreptul unei uşi, ridică mâna ca să ciocănească, dar ezită.

M-am apropiat de ea şi mi-am dat seama de ce înlemnise. Dinăuntru se auzeau voci. Voci cunoscute şi nervoase care mă făcură şi pe mine să mă blochez.

— N-ai decât să faci pe fiul îndurerat, spunea mama lui Luc, dar eu ştiu ce eşti cu adevărat!

— Şi ce sunt, mai exact, mamă? izbucni şi Luc.

— Un mincinos şi un ticălos! Nu meriți să porți culorile Marelui Duce. Unde e Giovanni? Spune-mi chiar în clipa asta! El trebuie să conducă. El sau Dante. În niciun caz tu!

— Dante e prea țicnit ca să conducă această Casă. Tu şi

---

[28] Pentru totdeauna (în limba italiană, în original)

tata v-ați îngrijit de asta când i-ați omorât soția. Iar dragul tău Giovanni şi-a luat tălpăşița ca un laş ce e.

— Eşti un... Ce i-ai făcut lui Giovanni?

— Prea puțin în comparație cu ce merita. E un violator şi un criminal care merită să ardă pentru tot ce-a comis. Dar deja ştii toate astea, pentru că l-ai făurit după chipul şi asemănarea tatei.

— Eu... Nu e treaba ta să emiți judecăți!

— O, dar va fi foarte curând, mamă! În câteva minute va fi chiar singura mea treabă. Ai cuvântul meu că dacă pun mâna pe Giovanni o să-l fac să-şi dorească să putrezească deja în iad cu dementul de Benito. Şi-au violat, torturat şi chinuit ultima victimă. Şi dacă ții neapărat, poți avea şi tu parte de aceeaşi soartă ca a lui.

— Luciano! Nu poți să-mi vorbeşti aşa! Sunt mama ta!

— Nu mai eşti.

I-am auzit paşii grei.

— Nu mai însemni nimic pentru mine. Din partea mea, ori crăpi în vechea lume construită de tata, ori îți vezi de viață în noua lume pe care o voi construi. E alegerea ta. Dar ți-ai pierdut puterea. Domnia ta de teroare s-a încheiat, încheie el, deschizând bfusc uşa.

Tensiunea din încăpere făcea aerul aproape irespirabil. Luc şi mama lui se fixau unul pe celălalt ca două fiare prinse într-o confruntare pe viață şi pe moarte. Nimeni nu-şi pleca privirea, făcând abstracție că eu şi Felicity eram pe hol.

Crispată toată, mama lui Luc îşi puse mănuşile, apoi traversă camera cu pantofii ei scumpi şi ieşi pe hol. Când mă văzu, făcu o clipă ochii mari, apoi reveni la expresia oțelită şi strânse buzele până îi formară o linie subțire. Nu se opri lângă mine şi nici nu îmi vorbi. Se îndreptă de spate şi trecu pe lângă noi, dispărând în penumbra holului din care răsunau doar zgomotele tocurilor ei.

— Intrați, doamnelor, ne spuse Luc.

Vedeam din privirea lui că nu era bucuros să mă vadă, dar nu îmi păsa.

Felicity intră, dar eu m-am oprit cât să-l îmbrățișez.

Mirosea a rom și a mirodenii și arăta înnebunitor de bine în smochingul negru. Însă abia dacă mă strânse în brațe. Când se desprinse din îmbrățișare și închise ușa deja simțeam valurile de tensiune ce radiau dinspre el.

Marco se ridică de pe scaun și abia în acel moment i-am observat prezența. Se apropie de Fee și o sărută pe obraz. Schimbară în șoaptă câteva cuvinte, iar când am intrat mi-am dat seama ce cuplu frumos formau – Marco, elegant și brunet în smochingul lui, iar Fee, cu pielea ei de porțelan pusă și mai bine în valoare de rochia neagră și strâmtă.

Luc se apropie de mine cu mâinile în șolduri.

— Ce să zic, n-a mers prea rău.

Marco își petrecu brațul peste umerii lui Felicity, atent să nu îi strice cumva ținuta impecabilă.

— Crezi că a înțeles mesajul?

— Să sperăm.

— Tot n-aveți nicio veste despre Giovanni? l-am întrebat pe Luc.

— Nu, răspunse el. Dar nu ai de ce să îți faci griji. Giovanni se ascunde ca un șobolan, dar nu e genul care să poată sta prea mult timp la cutie. Iar când își va face apariția, o să punem mâna pe el.

Nu-mi era prea clar ce însemna asta. Eram bucuroasă că Benito și David Bonello erau morți. Chiar și că tatăl lui Luc era mort. Pe Giovanni îl iubeam ca sarea-n ochi, mai ales știind că fusese implicat în moartea Elenei. Dar îmi făceam griji pentru Luc. Tipul rigid, autoritar de lângă mine nu avea nicio legătură cu bărbatul dulce și iubitor care îmi șoptise noaptea trecută cuvinte care să mă aline. Da, Luc avusese dintotdeauna o latură dominantă, dar de data asta lucrurile

stăteau altfel. Vedeam şi simţeam în el o duritate pe care nu o înţelegeam. Deodată mă temeam că, în căutarea răzbunării, dorinţa lui de a face ceva bun o dată pentru totdeauna avea să îl împingă prea departe. Exista pericolul ca Luc să se transforme într-o persoană pe care niciunul dintre noi să n-o recunoască.

„Până şi puiul rătăcit este acceptat înapoi în haită şi, dacă trece suficient timp, este asimilat într-atât încât nu mai poate fi deosebit de celelalte sălbăticiuni."

Cuvintele lui *Signore* Vecellio îmi răsunau în minte. Am vrut să-l iau de mână pe Luc, să vorbesc cu el, să mă conving că scenariul nu se va adeveri.

— Luc...

Sunetul unui clopot răsună în vechiul castel, întrerupându-mi ideea.

— E semnalul nostru, spuse Marco, privindu-şi ceasul. Trebuie să pornim.

Luc îşi lăsă braţele să cadă pe lângă corp. Marco şi Fee se sărutară. Uşa se deschise şi îşi făcură apariţia câţiva bărbaţi în smoching, cu mantii negre pe umeri.

Mă cuprinse panica. Din motive pe care nu le înţelegeam, aveam senzaţia că viaţa mea era pe cale să se schimbe radical. Şi nu puteam face nimic să împiedic asta.

— Luc... Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, ca să îl opresc. Aşteaptă.

— E în regulă, *angioletto.*

Mă privi şi, în ciuda haosului din jur, îmi dădu senzaţia că doar noi doi eram pe lume. Ochii lui argintii şi tumultuoşi îi fixară pe ai mei şi, preţ de o clipă, expresia li se îmblânzi şi în ei am reuşit să îl revăd pe Luc al meu. În acei ochi şi în acel chip superb. În acel bărbat pe care cu câteva secunde în urmă simţeam că nu îl recunosc.

— Totul va fi bine, ai cuvântul meu.

Îmi luă mâinile şi mă sărută pe frunte. Am închis ochii şi

l-am respirat. Am tras în piept mireasma lui atât de dragă, mirosul de rom, iasomie şi cedru. Dar înainte să îl cuprind cu brațele, dispăru de lângă mine.

Am auzit paşi şi am deschis ochii. Eram singură în mijlocul camerei. Felicity se apropie dintr-un colț şi mă luă de mână.

— Trebuie să-ți spun ceva înainte să mergem în încăperea unde are loc ritualul.

Ritualul?! Nu-mi plăcea deloc ideea. Stomacul mi se revoltă. Am privit-o cu o expresie înnebunită, fără să pot articula un sunet.

— Ai mai fost acolo. Doar că de data asta nu vei mai privi totul de la balcon, continuă Felicity, strângându-mi degetele între ale ei.

Am simțit că mi se scurge tot sângele din trup.

— Să nu spui nimic. _ Doar priveşte. Nu va fi ca data trecută, crede-mă. În calitate de soție, nu va trebui să participi la ceremonie, dar trebuie să figurezi ca martor.

Am dat din cap şi am înghițit valul de amăreală care mi se urcase în gât.

— Şi încearcă să nu ai nicio reacție când îl vor instala Mare Duce. Ştiu că va fi un moment solicitant din punct de vedere emoțional, dar se va termina repede.

Am simțit cum adrenalina mi se activează în corp. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce avea să urmeze. Şi nu puteam să o întreb pe Felicity, pentru că deja mă trăgea spre uşă. Şi pentru că în sufletul meu urlam de durere. Urlam pentru că mă conducea în aceeaşi încăpere unde soțul meu fusese violat şi bătut. Doar că de data asta trebuia să mimez fericirea. Să mă arăt încântată de ce urmau să îi facă.

Capitolul 21

Natalie

Felicity mă ajută să cobor treptele ample şi mă conduse până la o uşă dublă, absolut uriaşă.

— Baftă! Mă găseşti aici când ieşi! îmi şopti ea.

Am înghiţit cu dificultate. Priveam uşa dublă, cuprinsă de frică, neştiind la ce să mă aştept de partea cealaltă. Instinctul îmi spunea să fug, să o iau la sănătoasa, dar înainte să-mi dau seama cum să plec de acolo, ambele uşi se deschiseră şi un bărbat în negru, purtând o mască albă, ridică braţul, făcându-mi semn să intru. De fiecare dată când în jurul meu erau bărbaţii cu mantii şi măşti se întâmpla ceva groaznic. Inima îmi bătea rapid şi cu putere şi palmele îmi transpirau. Am reuşit, totuşi, să pun un picior în faţa celuilalt, să intru în sală şi să mă calmez. Cu toate că, oricât încercam, nu reuşeam să-mi umplu plămânii cu aer. Un alt bărbat în aceeaşi costumaţie îmi făcu semn să mă aşez pe un scaun lipit de perete, în partea stângă. M-am dus până la scaun şi m-am întors să privesc sala uriaşă. Toate privirile erau aţintite asupra mea, dar am încercat să le ignor. Erau zeci de oameni în încăpere şi cu toţii erau acoperiţi de mantii şi măşti. Covorul era roşu ca sângele, aşa cum mi-l aminteam. Încăperea era mărginită de coloane. În capăt, două coloane mai mari decât restul flancau un fel de piedestal pe care era amplasată un fel de masă din piatră. Aceeaşi care fusese plasată în mijlocul sălii în timpul ritualului lui Luc. Aceeaşi de care fusese înlănţuit. Mi s-a întors stomacul pe dos. Puţinul pe care îl mâncasem ameninţa să-mi vină înapoi. În minte îmi jucau nebuneşte imagini din acea noâpte infernală. Amintirea femeilor goale, mascate, trupul lui atârnând de tavan, sângele care picura din el...

Am scuturat uşor din cap ca să îndepărtez acele imagini de coşmar. Se auzi sunetul unui clopot, urmat de incantaţii.

Am încercat să ignor senzația de greață şi am deschis ochii. Bărbații priveau acum înspre altar. Cu toții păreau să se concentreze asupra a ceea ce avea să urmeze. Am ridicat privirea şi, pentru o fracțiune de secundă, am văzut-o pe mama lui Luc, stând la acelaşi balcon de unde asistasem, nu foarte mult timp în urmă, la torturarea lui Luc. Se uită şi ea înspre mine, parcă simțindu-mi privirea, şi ne-am privit fix în ochi în timp ce incantațiile deveneau tot mai puternice.

Eram singurele femei din sală. O expresie de dezgust îi întuneca trăsăturile şi ochii deschişi la culoare. Aş fi vrut să o compătimesc, dar îmi era imposibil. Luc avusese dreptate. Lumea ei, aşa cum o ştia, se prăbuşea, iar asta mă încânta. Stătuse cu mâinile în sân în timp ce soțul ei şi acoliții lui distrugeau nenumărate vieți. Merita să fie izolată şi singură. Şi totuşi... era femeia care îi dăduse viață. Singura persoană care ar fi trebuit să îl iubească necondiționat.

Mama mea, cu toate defectele ei, dorise ce era mai bun pentru mine. Cum avea Luc să supraviețuiască în lumea asta câtă vreme această femeie era încă în peisaj, subminându-i fiecare decizie şi fiecare mişcare?

Îşi luă ochii de la mine şi se concentră asupra altarului din capătul sălii. Băgăm mâna în foc că mă socotea pe mine vinovată pentru tot ce se întâmplase, dar nici că-mi păsa. Mi-am spus că deja nu mai conta. Luc avea să supraviețuiască şi să se descurce datorită mie. Pentru că mă avea pe mine, unica familie de care avea nevoie. Mi-am îndreptat spatele şi m-am uitat şi eu înspre altar. Eram speriată, dar nerăbdătoare să se termine odată toată ceremonia şi să fiu din nou cu Luc. Cântecele se auzeau tot mai tare. Se deschise o uşă, iar Luc intră în sală alături de un bărbat cu mantie roşie şi mască aurie. Era Grande Cavaliere, aşa-zisul consilier al liderului Casei Salvatici. M-am crispat amintindu-mi privirea pe care mi-o aruncase în

celulă. Îmi aminteam şi când Luc îmi spusese că individul nu îl plăcea. Mi se întoarse din nou stomacul pe dos, dar m-am concentrat asupra lui Luc. Faptul că îl vedeam îmi dădea putere. Era îmbrăcat tot în smoching, dar purta o banderolă roşie peste piept, peste cămaşă. Şi, în afară de mine, era singurul din sală care nu purta mască.

Mi-am cuprins umerii cu braţele, căci mă simţeam expusă, iar asta mă stânjenea dincolo de cuvinte. Rochia neagră cu mâneci lungi pe care o purtam era extrem de sobră şi îmi şi acoperea toate rănile, însă tot mă simţeam expusă. Goală. De parcă toţi cei din sală puteau vedea dincolo de materialul ei, dincolo de machiaj şi se puteau delecta în voie cu durerea mea. De parcă ştiau ce se întâmplase cu o noapte înainte.

Nimeni nu mă privea în acele clipe, dar asta nu schimba felul în care mă simţeam. Instinctul îmi spunea în continuare să fug, dar am rămas nemişcată şi mi-am spus că în această lume nu contează decât imaginea. Câtă vreme îmi jucam rolul de soţie cuminte şi ascultătoare şi eram convingătoare, totul era bine. Toţi cei implicaţi în răpirea şi torturarea mea erau morţi.

„Mai puţin Giovanni”, îmi şoptea o voce interioară.

Grande Cavaliere începu să vorbească în italiană. Am început să studiez chipurile mascate, căutând şi cel mai mic indiciu că unul dintre cei de faţă ar fi Giovanni. Numai că toţi arătau la fel. Dacă Giovanni era în sală, nici eu, nici Luc n-aveam să aflăm vreodată.

— Nu fi aici, te rog, mi-am şoptit. Te rog... Te rog...

În sală se auzi vocea lui Luc, în italiană. Îngenunchease în faţa altarului şi, din ce îmi dădeam seama, repeta ceea ce îi spunea Grande Cavaliere.

Acesta luă de pe altar un fel de medalie şi se apropie din nou de Luc şi i-o agăţă la gât, apoi începu să vorbească în italiană, iar Luc repeta ce i se spunea. Apoi toţi din sală

cântau aceleaşi cuvinte. Grande Cavaliere făcu un pas în spate şi ridică braţele. Luc se ridică, şi am privit cu inima bătându-mi nebuneşte cum se întoarce pe trepte cu faţa la sală.

— *Ti present, il Granduca di Toscana*[29]*!* strigă Grande Cavaliere.

— *Il Granduca*[30]*!* răspunseră la unison cei din sală.

Luc continuă să vorbească în italiană şi în acel moment în dreapta mea apăru cineva. Îmi puse în braţe un vraf de hârtii şi un stilou. Nemulţumită de întrerupere, l-am privit sever. Era mascat, îmbrăcat în negru, iar ochii lui întunecaţi mă priveau cu dispreţ. Nu erau ochii lui Giovanni, dar amănuntul nu avu neapărat darul să mă calmeze, căci nu era nimic cald, omenesc în. Privirea individului.

Mă fix cu privirea. Aştepta.

Am înghiţit cu dificultate şi m-am uitat la hârtii. Erau în italiană. Nu înţelegeam nici măcar un cuvânt. Simţeam o frică iraţională. Aş fi vrut să le arunc cât colo. Mă temeam ce de-ar fi putut scrie în ele. Simţeam cum mi se înceţoşează privirea, dar mi-am amintit cuvintele lui Felicity:

„în calitate de soţie, nu va trebui să iei parte la ceremonie, ci doar să semnezi în calitate de martor."

M-am agăţat de vorbele ei de mai devreme, am luat stiloul fără să ating cumva degetele bărbatului şi m-am iscălit în câteva locuri, la indicaţiile lui. Am reînceput să respir abia după ce bărbatul se îndepărtă de mine şi se pierdu în mulţime. Am închis ochii, mi-am sprijinit capul într-o mână şi am început să-mi fac de lucru cu decolteu rochiei, căutând pandantivul în formă de cheie. Când am atins, prin materialul rochiei, conturul micului obiect, am răsuflat

---

29 Te prezint, Mare Duce de Toscana (în limba italiană, în original)

30 Marele Duce (în limba italiană, în original)

uşurată şi mi-am spus că în curând totul se va încheia şi că în câteva minute voi fi din nou cu Luc, iar lucrurile vor reintra în normal.

Mi-am dat seama că Luc încetase să vorbească şi am deschis ochii, curioasă. Individul mascat care stătuse lângă mine era acum lângă Luc şi-i înmâna documentele. Luc le luă şi le puse pe altar, apoi, cu acelaşi stilou pe care îl folosisem eu, semnă pe mai multe pagini.

Aproape gata. Era aproape gata.

Eram uşurată şi încântată, deopotrivă. De-abia aşteptam să ies din acea sală. Şi să nu mă mai întorc vreodată.

Luc de apropie de treptele piedestalului şi cuprinse încăperea dintr-o privire.

— Am să îmi anunţ primul decret, în engleză şi în italiană, ca să nu existe îndoieli. Tocmai am semnat documentele legale care îmi finalizează divorţul de cetăţeana americană Natalie James Salvatici.

Am făcut ochii mari şi am sărit în picioare, convinsă că nu auzisem bine.

— Documentele de anulare au fost deja depuse la biroul episcopului şi sunt în analiză, continuă Luc.

Nu!

Nu-mi venea să cred o vorbă. Gândurile îmi roiau în cap la fel de repede ca şoaptele din sală, iar inima îmi bătea nebuneşte. Era o glumă, o glumă bolnavă. Sau o strategie prin care Luc încerca să le distragă atenţia.

— Din acest moment, continuă Luc, ea nu mai poartă numele Salvatici şi nu mai are voie să se arate pe lângă Casa Salvatici sau pe lângă teritoriile aflate sub conducerea Casei.

Chipuri mascate se întorceau spre mine, şoaptele se intensificau. Am simţit cum mă iau fierbinţelile. Pereţii sălii începeau să mă strângă, să mă sufoce. Nu înţelegeam ce se întâmpla. M-am întors spre Luc, care mi-a evitat însă

privirea. Nici nu s-a uitat înspre mine. Se purta de parcă nici nu aş fi fost de faţă. L-am căutat din priviri pe Marco, sperând să citesc în ochii lui că nu aveam de ce să îmi fac griji. Însă Marco nu era nicăieri. În schimb, mama lui Luc se uita la mine cu o privire victorioasă şi un rânjet diavolesc.

— Cel de-al doilea decret al meu este următorul, mai spuse Luc tare, reducând asistenţa la tăcere. Orice membru al acestei Case sau al altei Case din Alianţă care va încerca să o contacteze va fi condamnat imediat la moarte, fără a mai fi judecat. Acestea sunt decretele mele în calitate de *Granduca,* devenite de acum literă de lege.

Făcu un semn din cap înspre un bărbat mascat care stătea la baza treptelor, apoi începu să li se adreseze în italiană celor din sală, repetând, probabil, ce spusese mai devreme. Mascatul îşi făcu loc prin mulţime şi se apropie de mine. Cu inima în gât, am făcut un pas în spate, dar el mă apucă de cot şi mă întoarse spre ieşire.

— Nu!

M-am zbătut, dar era prea puternic ca să-i pot scăpa, mai ales că nu eram în cea mai bună condiţie fizică, după noaptea precedentă.

— Nu! am ţipat. Luc! Luc, te rog! Aşteaptă!

Bărbatul veni în spatele meu, mă apucă de talie şi mă ridică. Din celălalt capăt al sălii, vocea lui Luc se frânse o secundă, dar nici atunci el nu-mi aruncă vreo privire. M-am luptat şi am încercat să îl lovesc pe individul care mă căra afară, făcând eforturi uriaşe să nu plâng şi să nu devin complet isterică.

Luc îşi drese vocea, se îndreptă de spate şi continuă să vorbească de parcă nu aş fi fost de faţă. Mascatul mă scoase din sală şi mă târî de-a lungul unui coridor întunecat. În spatele nostru, uşa dublă se închise cu zgomot. Am continuat să mă lupt şi să îl strig pe Luc când brusc am simţit o atingere blândă şi am auzit vocea lui Felicity.

— Natalie, concentrează-te! Natalie! Ştiu că nu înţelegi acum, dar am să îţi explic totul. O să îţi explicăm, dar trebuie să te calmezi.

Am încetat să mă zbat şi am încercat să mă concern trez asupra chipului lui Felicity. O vedeam ca prin ceaţă din cauza furiei şi a confuziei. Bărbatul îşi scoase masca şi vorbi cu vocea lui Marco:

— Trebuie să plecăm înainte să se încheie ceremonia.

— Maşina ne aşteaptă. Pe-aici!

Felicity mă luă de mână şi mă trase după ea pe coridor. Mi-am tras nasul, mi-am şters lacrimile şi am încercat să ţin pasul cu ea, dar inima şi mintea îmi erau încleştate într-un război pe viaţă şi pe moarte. Nu înţelegeam nimic. Nu pricepeam ce se întâmplase.

— Îmi spune şi mie cineva ce se petrece? Unde e Luc? De ce a spus lucrurile acelea? Ne întâlnim cu el mai încolo, nu? O să vină şi el unde mă duceţi, aşa e?

Felicity împinse o uşă grea şi dintr-odată am ieşit în aerul răcoros al nopţii. M-am împiedicat de câteva trepte. La capătul unei alei ne aştepta o maşină. Felicity urcă la volan. Marco îmi făcu semn să intru şi se aşeză lângă mine pe bancheta din spate.

— Haide, spuse el. Şi bagă viteză, *vita mia.*

— Nu înţeleg.

Am respirat adânc ca să nu intru în panică. Voiam să mă conving că totul făcea parte dintr-un plan şi că Luc nu divorţase cu adevărat de mine. Nu avea cum. Nu aşa, în orice caz.

— Îmi spune şi mie cineva ce naiba s-a întâmplat?!

— Luc tocmai te-a salvat, îmi spuse Marco, dându-mi un pachet de şerveţele în timp ce Felicity apăsa nebuneşte pe accelerație pe drumul şerpuit.

— Ce?! Cum? îmi spusese deja că sunt în siguranţă.

— Da, în sensul că tatăl lui nu îţi mai putea face rău, îmi

explică Felicity, privindu-mă în oglinda retrovizoare, în schimb, nu erai în siguranță față de Grande Cavaliere.

— Bine, dar... de ce ar vrea să-mi facă rău? Nici măcar nu mă cunoaşte. Iar Luc a căzut la înțelegere cu Casa lui în ritualul acela odios.

— Vrea să îți facă rău pentru că eşti o amenințare pentru tot ce a clădit în ultimii 30 de ani, răspunse Marco. Tatăl lui Luc era doar o parte a problemei. Iar din moment ce el te-a marcat, condamnându-te la moarte, Grande Cavaliere are tot dreptul să încerce să te ucidă.

— M-a marcat pentru... ce?! îmi vâjâia capul. Ce tot spui?!

— Se referă la arsura din zona coastelor, precizează Felicity, trăgând de volan la dreapta şi intrând pe o autostradă. E o rună a morții. Pentru Marele Duce, acel semn are o însemnătate mai mare decât înțelegerea lui Luc cu Cavalerii.

Oroarea şi groaza parcă îmi blocată gâtul.

— Atunci scoateți-mi-l! Ştergeți-l! Tăiați-l, nu-mi pasă.

— Nu pot, replică ea. Până nu se vindecă zona nu pot face nimic. Iar Giovanni a văzut totul. Ştie că eşti însemnată. Nu trebuie decât să se ducă la Grande Cavaliere şi să îi spună ca să pornească toți în urmărirea ta.. Asta şi-a dorit de la bun început – să te elimine din viața lui Luc.

Nu putea fi adevărat. Oamenii ăia nu puteau fi atât de diabolici.

Ştiam însă că exact aşa stăteau lucrurile. Erau capabili de orice. Marco mă luă de mână.

— Era singura cale, Natalie. Luc nu poate emite un decret prin care să îți asigure protecție câtă vreme eşti soția lui.

Îmi venea să vomit.

— Bine, dar... ce înseamnă asta? Unde mă duceți? O să vină şi Luc acolo, da?

Marco şi Felicity se priviră în oglinda retrovizoare. Evitau să-mi răspundă la cea mai apăsătoare întrebare.

— Te scoatem din Italia. Definitiv, îmi spuse Felicity.

Nu ştiam încotro ne îndreptam. Ştiam doar că în apropiere era un aerodrom şi că în câteva minute urma să fiu iar la bordul avionului privat al familiei lui Felicity. Doar că fără Luc.

Odată ajunşi, m-am lăsat să cad într-un scaun, iar Marco mi-a pus centura de siguranță, apoi le-a transmis piloților că eram gata de plecare. Avionul începu să ruleze pe pistă. Priveam pe geam la luminițele ce-mi treceau ca vântul prin fața ochilor. Până să mă dezmeticesc eram deja în aer, tot mai sus, tot mai departe de Toscana, de Italia, de Luc.

— Bea asta.

Am dat peste cap lichidul arămiu din paharul pe care mi-l întinsese Felicity. Whisky-ul îmi arse gâtul. Nici că îmi păsa. Eram prea amorțită ca să simt, ca să simt cu adevărat. Încercam să descifrez planul lui Luc. Felicity luă paharul şi îmi înmână câteva pagini.

— Ştiu că eşti derutată, Natalie, dar poate asta te va ajuta.

Am privit vraful de documente în timp ce ea se retrăgea cu Marco alături. Prima hârtie era împăturită ca o scrisoare. Am deschis-o cu degete tremurânde.

Angioletto,

Probabil acum eşti deja în avion. Sper că survolezi deja Mediterana şi te îndepărtezi cât mai mult de Italia. Ştiu că eşti derutată. Ştiu că eşti supărată pe mine. Ai tot dreptul să fii aşa – şi confuză, şi supărată.

E târziu în noapte, deşi nu mă simt câtuşi de puțin epuizat. Sunt deja ore bune de când stau aici lângă tine şi te privesc cum dormi, cum genele tale lungi îți mângâie pielea fină a obrajilor. Încerc să-mi întipăresc în memorie *felul în care ți se mişcă buzele* în *timp ce visezi şi, în acelaşi timp, fac eforturi să nu te sărut, să nu te trezesc şi să nu te fac din nou a mea.*

Ți-am spus că eşti a mea în noaptea aceea, la Roma, când

ți-ai lăsat rochia să-ți alunece pe umeri şi să cadă la podea. Dar greşeam. Erai a mea din clipa în care ai intrat în biroul meu din New York. În acea zi parcă mi-ai deschis ochii, ai pus stăpânire pe inima mea şi mi te-ai strecurat în suflet. Atunci m-am trezit la viață şi de atunci am văzut altfel fiecare zi... M-am *văzut pe* mine *altfel, şi doar (ie îți datorez asta.*

Am *multe de făcut acum ca să îndrept nenorocirile tatălui meu. Şi nu pot face nimic din ceea ce trebuie să fac dacă tu eşti aici. E prea periculos. Te-am pus* în *pericol de prea multe ori şi nu am de gând s-o mai fac. Tu m-ai salvat, Natalie.* M-ai *salvat în atâtea feluri care contează. Acum e rândul meu să te salvez- îmi pare rău pentru tot ce* ți-am făcut, *pentru chinurile prin care ai trecut din cauza mea. Îmi pare rău că trebuie să se termine aşa. Ştiu că n-o să mă poți ierta niciodată, dar sper ca* într-o *zi să înțelegi. Şi mă rog ca în acea zi să-ți aminteşti că tot ceea ce fac şi tot ceea ce am făcut a avut legătură cu tine. A fost despre tine.*

Eşti în *sfârşit* în *siguranță,* angioletto. Cu *adevărat în siguranță. Giovanni nu se va mai atinge vreodată de tine. Şi ai cuvântul meu că am să-l fac să plătească pentru ce i-a făcut Elenei, chit că va fi ultimul lucru pe care îl fac.*

Luc

Privirea mi se încețoşă. Am clipit repede şi am recitit scrisoarea, strângând la piept pandantivul în formă de cheie. Nu scrisese nicăieri că mă iubeşte, dar dragostea lui mi se transmitea dureros aproape din fiecare cuvânt pe care îl pusese pe hârtie. Tocmai pentru că o simțeam, lacrimile îmi curgeau incontrolabil pe obraji. Am împăturit scrisoarea, deşi îmi tremurau mâinile, şi mi-am spus că Luc avea o misiune de îndeplinit. Avea grijă să fiu în siguranță, aşa cum promisese. Situația nu era definitivă. Se va întoarce la mine după ce îşi va încheia misiunea.

Am frunzărit celelalte documente şi am scos un mic strigăt când mi-am dat seama ce erau. Erau pagini întregi

de acte. Pusese totul pe numele meu în conturi mascate atent. Trecuse pe numele meu insula, afacerea şi banii. Toți banii lui.

Îmi lăsase totul.

Am simţit cum inima mi se sfărâmă în milioane de bucăți. Nu m-am mai putut controla. Am lăsat documentele să cadă pe jos şi m-am ghemuit pe scaun, lăsându-mă copleşită de durere şi suferință.

Se terminase cu adevărat.

Nu avea să se mai întoarcă la mine. Niciodată.

Capitolul 22

Natalie

18 luni mai târziu...

Fusese o zi lungă. Mult mai lungă decât îmi propusesem. Dar, la nevoie, toate zilele erau mai lungi pe insule, prin simplul fapt că soarele era mai mult timp pe cer şi mai mult timp să te ocupi de toate cele.

Mă simțeam epuizată. Îmi doream să ajung cât mai repede acasă, să stau cu picioarele în sus, să beau un pahar cu vin şi să stau liniştită. Dar mai aveam câteva minute înainte ca Haych să vină să mă ia cu elicopterul şi, cu toate că ştiam că nu ar trebui să o fac, nu mă puteam abține să nu mă uit.

Am pipăit cheia ce atârna de lanţul lung pe care îl purtam la gât. Eram în biroul meu de pe şantierul naval al lui Luc. Mă rog, şantierul meu cu acte în regulă. Aproape toți angajații plecaseră acasă. În hangar domnea liniştea. Trebuia să fiu cu băgare de seamă şi să caut doar pe

darknet[31], să folosesc un server special, să îmi ascund urmele. Ştiam că viaţa mi-ar fi mult mai uşoară dacă nu aş căuta să aflu informaţii. Dar, cu toate încercările de a renunţa la trecut, parcă trecutul nu voia să mă lase să îmi văd de viaţa mea.

Uneori mă gândeam că n-o să scap niciodată de trecut.

Am căutat ştiri şi informaţii despre Luc, despre evenimente sau activităţi în care ar putea fi implicat. Am găsit ceva undeva la jumătatea unei pagini şi nu mi-am putut reţine un zâmbet.

Peste tot făcea vâlvă informaţia că un miliardar anonim cumpărase toate agenţiile de modele din New York şi îi concedíase pe unii dintre cei mai mari managéri din industria modei. Am ştiut de îndată că despre Luc era vorba. Făcea curăţenie şi se lepăda de nemernicii care făceau trafic cu carne vie în beneficiul elitei masculine din lumea lui ascunsă. Îmi povestise cândva că, înainte să apar în viaţa lui şi să dau totul peste cap, avea de gând să facă schimbări importante la Covet.

Le făcea însă acum, şi la un nivel mult mai ridicat, distrugând programul beta pe care Casa lui îl opera de atâta vreme.

Am deschis încă o fereastră şi am introdus numele lui Luc. Au apărut zeci de imagini de-ale lui. Privindu-l, am simţit un val de căldură. Era la fel de sexy ca întotdeauna. Trupul lui musculos era perfect scos în evidenţă de costumul strâmt, negru-albăstrui, părul negru şi des abia dacă îi ajungea până în dreptul gulerului, bărbia pătrată în care se ghicea o gropiţă, ochii lui speciali, unici, argintii, la fel de hipnotici şi intimidanţi ca întotdeauna. Pielea îi era aurie, ca şi când ar fi stat mai mult la soare în ultima vreme

---

[31] Reţea suprapusă ce face parte din reţeaua globală de internet şi care poate fi accesată doar cu un software specific (n.tr.)

şi, privindu-l, aproape că i-am simţit mirosul, acea combinaţie înnebunitoare de iasomie, mirodenii şi rom care îmi declanşa toate simţurile.

Erau poze cu el discutând cu alţi bărbaţi care purtau costume elegante şi ochelari, poze pe stradă, la prezentări de modă. Dar numai la una m-am uitat cu atenţie, în fotografie apărea alături de o blondă care păşea lângă el cu un aer reţinut, dar deosebit de elegant. Mi-am dat seama repede că poza fusese făcută la Veneţia.

Femeia purta o rochie scurtă, neagră, şi pantofi cu tocuri înalte. Părul lins îi încadra perfect chipul cu trăsături ireproşabile. Mi-am dat seama din prima că era manechin, după^ constituţia suplă şi picioarele lungi şi bine conturate. Îşi ţinea poşeta în faţă şi se uita în jos, spre trotuar, ca să nu se împiedice în timp ce paparazzi îi fotografiau.

Lângă ea, Luc arăta tare chipeş în costum negru, cămaşă albă desfăcută la guler şi o jachetă neagră. Şi el se uita în jos, dar avea o mână pe spatele ei şi o ghida. Mi-am dar seama din încordarea umerilor, din felul în care strângea subtil din dinţi, că nu avea niciun chef să fie hărţuiţi de fotografi şi că voia să ajungă undeva unde să fie doar ei doi.

M-am lăsat pe spate în scaun. Simţeam un amestec de disperare şi de gol sufletesc uitându-mă la acele fotografii. Îmi aminteam când mă salvase de haita de paparazzi care se înghesuiseră în jurul nostru la acea prezentare de modă, la Roma. Felul în care venise repede la mine, mă trăsese în braţele lui puternice şi mă luase de acolo, ducându-mă în siguranţă, în maşină, unde mă putea proteja.

Sub poză era ditamai articolul şi, deşi ştiam că fac o greşeală, m-am apucat să îl citesc.

Bat clopote de nuntă pentru playboy-ul miliardar Luciano Salvatici şi supermodelul Mila Diedrich. Cei doi au fost văzuţi pentru a patra oară împreună în exclusivistul restaurant Acquerello de pe insula San Clemente.

M-am uitat iar la fotografie şi i-am privit cu atenţie mâna stângă, pe care o ţinea pe lângă corp. Nu avea verighetă. Şi nu se vedea nici urmă a tatuajului pe care îl ţinea ascuns sub ea. Ştiam că nu mai purta nici verigheta, nici tatuajul, şi era firesc aşa. Eram divorţaţi. Mai mult, episcopul ne anulase căsătoria. Chiar şi-aşa, tot am simţit cum în inimă mi se căsca un hău. Am privit-o iar pe femeia pe care o atingea atât de intim şi mi s-a strâns stomacul la gândul că se dusese cu alta la Veneţia. Chiar dacă îmi făceam doar rău, am început să mă întreb dacă o dusese la Palatul Gritti, hotelul unde mă dusese pe mine şi unde îmi dădusem seama că eram îndrăgostită de el.

Uşa biroului se deschise. Am tresărit şi am închis repede laptopul. În pragul uşii stătea mama.

— Bună! i-am spus, afişând un zâmbet fals şi sperând să nu-şi dea seama că mă prefăceam. Veselă. Credeam că ai plecat.

— Am mai stat ca să termin plăţile.

Mă privi interogativ, apoi intră şi se aşeză pe scaunul din faţa biroului. Am încercat să respir calm şi am privit-o în ochi. Deşi era trecută de 50 de ani, mama era la fel de frumoasă ca în tinereţe şi, dacă nu puneam la socoteală câteva riduri, nu îşi arăta vârsta. După ce mă stabilisem în Pacificul de Sud, aflasem că tatăl meu vitreg fusese diagnosticat cu cancer la pancreas în perioada în care fusesem cu Luc în Italia. Se prăpădise după câteva luni, de Crăciun. Mama rămăsese la ferma din Montana până prin martie, când în sfârşit acceptase să vândă totul şi să mi se alăture pe insulă.

Nu dorise să locuim împreună, susţinând că o femeie de vârsta mea are nevoie de intimitate şi independenţă. De spaţiu. Ştiam însă că cea care avea cu adevărat nevoie de spaţiu era chiar ea. Era singură pentru prima dată în viaţa ei. Îşi cumpărase o casă minunată, pe plaja din Papeete şi

îşi făcuse o grămadă de prieteni.

N-ar fi recunoscut asta niciodată de faţă cu mine, dar ştiam că era fericită pe insulă, la soare, departe de stereotipurile şi aşteptările legate de cum ar trebui să fie şi să se poarte o nevastă de fermier. În privinţa asta semănăm. Amândouă eram libere. Diferenţa era că eu tot nu mă simţeam liberă.

Degetele mele se jucau cu verigheta groasă de la inelarul stâng. Mă simţeam încă în aşteptare. În suspensie. Cu toate că nu ştiam ce aşteptam.

Mama îşi înclină uşor capul. Părul tăiat bob îi acoperea o parte din faţă. Mă privea cu ochii ei albaştri, atât de asemănători cu ai mei.

— Ai vreo veste?

Am strâns buzele. Mă enerva că ştie, că îşi dădea seama de fiecare dată când căutam informaţii despre Luc. Îi povestisem despre el – fusesem nevoită, din moment ce îmi lăsase insula, proprietatea şi afacerea –, dar ţinusem secret tot ce avea legătură cu Alianţa. Nu voiam să o pun în postura periculoasă de a şti prea multe. Viaţa e mai uşoară când nu porţi pe umeri secretele întunecate ale lumii, iar eu primisem lecţia asta la modul destul de dur.

— Nu, i-am răspuns, luând geanta pentru computer şi punându-l înăuntru. Vrei să vii pe insulă la cină? Cred că Sela a pregătit lasagna.

— Nu, mulţumesc. Am alte planuri.

— Cu cine?

M-am ridicat şi am pus geanta pe birou, îndesând în ea şi câteva dosare pe care voiam să mă uit mai târziu.

— Un pensionar american foarte sexy pe care l-am cunoscut în port.

I-am aruncat o privire întrebătoare, iar ea îmi zâmbi şi se aşează picior peste picior.

— Are un iaht uriaş şi o impresionantă colecţie de vinuri

la bord.

Mi-am dat ochii peste cap şi am reînceput să-mi strâng lucrurile. Era clar că mama n-avea să rămână singură prea multă vreme.

— Şi cum a devenit milionar? S-a ocupat cu traficul de droguri?

— Tu şi atitudinea ta pesimistă! pufni ea. Da, s-a ocupat de droguri, dar dintre cele legale. A lucrat în industria farmaceutică.

Eram convinsă că individul nu făcuse numai afaceri curate, dar mi-am ţinut părerea doar pentru mine.

— Dacă te răzgândeşti, eşti bine-venită la mine.

— N-o să mă răzgândesc, dar mulţumesc.

M-am întors să-mi iau poşeta de pe servanta joasă din spatele biroului şi am auzit din nou vocea mamei, de data asta mult mai blândă.

— Ar trebui să reîncepi să ieşi la întâlniri, scumpa mea. A trecut un an şi jumătate. Stilul ăsta de viaţă nu e sănătos. În fiecare zi, serviciu-casă. Nu ai viaţă socială. Trebuie să mergi mai departe.

Resentimente bine-cunoscute ameninţau să iasă din nou la suprafaţă. Mama mă îmboldea de ani buni să ies la întâlniri. Cu mult înainte să îl cunosc pe Luc. Mă obosea. Chiar nu aveam niciun chef de ieşiri romantice.

— Mi-e bine aşa, mamă.

— Nu ţi-e bine deloc, protestă ea, ridicându-se de pe scaun. N-ai recuperat deloc în greutate şi se vede cu ochiul liber că eşti mereu epuizată. Munceşti şi tragi de tine degeaba.

Înainte îmi spunea că eram prea grasă. Acum eram prea slabă? Am oftat.

— Îmi place munca mea.

— Te rog! Ţi-e frică să pui piciorul pe o barcă. Trăim la tropice şi tu te mişti de colo-colo cu elicopterul, deşi avem o

firmă care produce bărci de viteză.

— Cui îi pasă? Sunt bună la ce fac. De când am preluat afacerea, vânzările au crescut de abia mai facem față!

— Da, dar nu munceşti pentru tine. Sau pentru că îți place ce faci. Te speteşti să salți firma asta sperând că îl vei impresiona pe cel care i-a pus bazele. Nu se mai întoarce, Natalie. Are o altă viață în Europa. A depăşit momentul. Dacă te voia înapoi, ar fi venit aici. N-a făcut-o. E alegerea lui, scumpo, continuă ea, ceva mai blând. A mers mai departe. Acum trebuie s-o faci şi tu.

Ochii mi se umplură de lacrimi ce-mi începtoşau vederea. Am reînceput să îmi răsucesc verigheta, străduindu-mă să nu las să se vadă cât sufeream. Mama avea dreptate. Ştiam că avea dreptate. Dar o parte din mine nu avea să fie pregătită vreodată să uite de el şi să meargă mai departe. În ultimele luni petrecusem mai mult timp singură decât petrecusem vreodată cu eL Cu toate astea, îmi era imprimat în inimă, în suflet. Cum să renunț la asta? Cum să merg mai departe când totul în mine îmi spunea că eram meniți să fim împreună?

„Eu sunt al tău, iar tu eşti a mea. Împreună suntem indestructibili."

Mi-am tras nasul şi mi-am şters lacrimile idioate.

— Trebuie să plec. Haych a pregătit elicopterul şi mă aşteaptă.

Nici n-am apucat să ajung la uşă când mama vorbi din nou:

— Intenția mea nu e să te supăr, Natalie. Vreau doar să fii fericită. Nu-mi place deloc să te văd în starea în care eşti acum.

— Ştiu.

M-am oprit în pragul uşii, dar n-am avut putere să o privesc pe mama în ochi.

— Nu sunt supărată pe tine, să ştii, am continuat. Doar

că... Nu sunt ca tine. Nu-mi pot declanşa sau frâna sentimentele ca şi cum aş apăsa un buton. Ştiu că trebuie să nu mă mai gândesc la el şi să merg mai departe, dar nu sunt încă pregătită. Şi să ştii că asta nu înseamnă că sunt nefericită. Îmi place viaţa mea actuală. Poate nu e viaţa pe care ţi-ai dorit-o pentru mine, dar e a mea şi am tras din greu pentru ea. Cu toată suferinţa din trecut, să ştii că nu aş schimba nimic. Dacă aş schimba, poate nu aş avea ce am acum.

Privirea i se îmblânzi.

— Ştiu, scumpo, spuse ea, apropiindu-se. Doar că... Te iubesc, Natalie. Vreau să te văd din nou zâmbind.

Dar zâmbeam. Zi de zi. Doar că ea nu era de faţă în acele momente.

— Sunt bine, mamă. O să fiu bine. Suntem foarte diferite, dar să ştii că sunt puternică, la fel ca tine. Pot depăşi orice. Am crescut cu un exemplu minunat.

Mama îmi zâmbi şi mă îmbrăţişă strâns.

— Aici ai dreptate.

Am dat ochii peste cap şi am strâns-o şi eu în braţe.

— Hai, du-te şi distrează-te cu milionarul tău. Eu trebuie să ajung acasă.

— Noapte bună, scumpa mea.

Am ieşit din clădire cu gândul la discuţia noastră. La asta m-am gândit şi în timp ce urcam în elicopter. Şi în tot drumul spre insulă.

Ce nu ştia mama era că fusesem la câteva întâlniri romantice în ultimele luni. Ieşisem cu bărbaţi pe care îi cunoscusem datorită serviciului. La asta se rezumaseră tentativele mele de a merge mai departe. Întâlnirile fuseseră dezastruoase. Iar după a treia ieşire, când m-am văzut cu un individ mai plictisitor decât faţa de masă de la restaurantul unde luam cina, am renunţat.

Eram singură şi nu vedeam o problemă în asta. Aveam cu

ce să mă țin ocupată. Şi eram fericită, chiar dacă mama nu mă credea. Chiar gândul de a ajunge în sfârşit acasă mă făcea să zâmbesc.

Soarele începuse să apună când am intrat în casă. Nu am folosit intrarea principală, ci am ocolit casa ca să intru prin bucătărie. Simțeam aroma mirodeniilor italieneşti, iar stomacul îmi vibra de nerăbdare când mă gândeam la faimoasa lasagna a Selei. Am închis uşa şi am strigat-o.

— Sela?

Niciun răspuns. Nu se auzea un sunet în toată casa.

Pe frigider am zărit un bilet care mi-a atras atenția. Mi-am lăsat geanta pe masă şi m-am apropiat ca să citesc mesajul Selei.

N,

Ne-am dus la mine acasă ca să le dăm de mâncare câinilor. Lătrau ca nebunii. Hai pe-aici când te întorci. Am un vin bun.

S.

Am zâmbit şi am recitit biletul. Sela era nebună după câini. Dacă lătraseră în aşa hal, probabil că simțiseră un animal, vreun porc sălbatic sau o capră şi se agitaseră peste măsură.

Am pus biletul pe blat şi m-am dus spre dormitor cu intenția să scap de pantalonii eleganți şi de cămaşă, să-mi iau pe mine ceva mai comod şi să mă duc la Sela.

— Măi, să fie! se auzi o voce cunoscută. Ia te uită cine a binevoit să-şi facă apariția în sfârşit!

Am înlemnit şi mi-am simțit inima în gât. M-am întors dintr-un salt şi, cu ochii mari de groază, l-am văzut pe Giovanni stând comod pe un scaun în sufragerie. Avea părul lung, mai lung decât ultima dată când îl văzusem, iar şuvițele îi atârnau pe lângă față.

— A trecut prea mult timp, *bella.*

Ochii lui deschişi la culoare erau la fel de reci şi lipsiți de

viață ca în acea zi blestemată. Şi mă fixau intens.

— Nici n-ai idee cât te-am căutat. Fratele meu a făcut o mişcare inteligentă ascunzându-te. Dar nu chiar atât de inteligentă încât să te protejeze. Păcat! exclamă, ridicându-se încet. Mi-ar fi plăcut tare mult să fie şi el aici, dar promit că o să fac câteva fotografii elocvente.

Se apropie de mine şi în acele clipe am simțit adrenalina răspândindu-mi-se în trup. Am luat primul obiect care mi-a picat în mână, o statuetă din piatră a unei zeități locale, şi am aruncat-o înspre el. Giovanni se feri, iar statueta se izbi de măsuța de cafea din sticlă, împroşcând cioburi în toate direcțiile.

— Proastă mişcare, mârâi el, continuând să se apropie.

M-am întors ca să o iau la fugă, dar m-a prins înainte să fac mai mult de doi paşi. În cădere, m-am lovit de masa din hol, iar obiectele de pe ea au început să zboare în toate direcțiile. Am căzut la pământ şi, înainte să mă pot ridica, el mă apucă de gleznă şi mă trase spre el.

— N-ai cum să fugi de mine! strigă. Nu mai ai cum! O să-mi plăteşti pentru tot ce-ai făcut. Exact cum am făcut-o să plătească şi pe târfa ta de prietenă!

Am simțit că mi se blochează gâtul şi nu mai pot respira, dar nu am cedat. Am strâns din dinți şi am început să dau din picioare şi să îl lovesc. Voia să mă violeze. Să mă omoare. În niciun caz nu avea de gând să mă lase în viață. Şi dacă le găsea şi pe celelalte care se adăposteau aici pe insulă...

Intram în panică, dar cumva am reuşit să îl lovesc fix între picioare. Scoase un strigăt şi căzu pe spate, moment în care m-am ridicat şi am fugit în bucătărie, am deschis uşa din spate şi am strigat după ajutor. Însă Giovanni mă ajunse repede din urmă şi mă trase de păr înapoi în casă, izbindu-mă de blatul de bucătărie. Brusc, în jur zburau obiecte, tot ce îi cădea în mână. Un fund de lemn mă izbi

chiar în obraz, făcându-mă să mă dezechilibrez şi să cad pe podea, cu un icnet de durere. Durerea mi se răspândi în tot trupul.

Ameţită, am încercat să mă ridic, dar vedeam totul în valuri şi parcă pluteam. Camera se învârtea cu mine. Am văzut atunci o umbră apropiindu-se. Am reuşit să mă ţin pe picioare, sprijinindu-mă de blat, şi să privesc în direcţia din care se apropia silueta. Am clipit de câteva ori. Giovanni venea spre mine, cu pletele răvăşite, respirând precipitat.

— N-am crezut că va fi atât de plăcut, rânji el. Fratele meu nu ţi-a spus, probabil, că îmi plac gagicile care mi se împotrivesc. Nimic nu mă excită mai tare şi mai repede!

Îngenunche în faţa mea, cu un zâmbet sinistru pe buze. L-am privit fix. Respiram neregulat şi vederea îmi juca feste. Şi atunci, nu ştiu de unde, am auzit vocea lui Luc.

— Zici că-ţi plac gagicile care ţi se împotrivesc? am întrebat pe un ton scăzut, ştiind că îmi jucam ultima carte.

El chicoti.

— Atunci o să-ţi placă la nebunie... asta!

Am apucat un cuţit de pe blat şi, cu o mişcare bruscă, l-am tăiat pe obraz. Sângele a ţâşnit, împroşcând totul în jur, inclusiv pe mine.

Giovanni scoase un urlet şi se trase înapoi. Era şansa mea. Mi-am adunat puterile şi am rupt-o la fugă.

Capitolul 23

Luc

— *Parca troia!* am scrâşnit, cu celularul la ureche. Răspunde naibii odată!

Pilotul elicopterului pe care îl închiriasem în Tahiti îmi aruncă o privire neliniştită.

— E totul în regulă?

Nu, fir-ar să fie! Nu era deloc în regulă. Haych nu răspundea la telefon. Nici Natalie. Nici măcar Sela. De parcă niciunul nu mai era acolo.

— Grăbeşte-te! i-am spus, încercând să nu intru în panică. Trebuie să ajung cât mai repede.

Pilotul îşi văzu din nou de treabă. Elicopterul tăia aerul cu viteză, iar eu încercam să mă conving că aveam să ajung la timp şi că totul o să fie în regulă. Dar instinctul îmi spunea că zeița Fortuna nu era de partea mea.

De 18 luni, 18 luni al naibii de lungi, îl tot căutam pe Giovanni şi aproape că am avut un atac de cord când i-am găsit urmele undeva în Australia. Fratele meu nu avea aliați în Australia, cel puțin niciunul de care să ştiu. Iar zona era mult prea aproape de Natalie şi de insulă ca să pot sta liniştit. Aşa că am lăsat totul şi am zburat la Sydney ca să văd ce are de gând. Numai că, odată ajuns acolo, am avut oribila surpriză să constat că tocmai plecase. Şi că următoarea lui oprire era în Tahiti.

Acolo era afacerea lui Natalie. Plus proprietatea. Totul era înregistrat sub numele unei firme-fantomă, dar ştiam că lui Giovanni nu i-ar lua mult să o găsească dacă şi-ar pune mintea. Dacă făcea drumuri dus-întors de la insulă la şantier, aşa cum mi se raportase, atunci cu siguranță fusese văzută. Orice localnic ar recunoaşte-o după fotografie. De acolo până la a-i găsi ascunzătoarea nu avea să treacă mult timp.

Fusesem deja la şantier şi mi se spusese că plecase. Iar când elicopterul ateriză pe peluza înverzită din fața casei eram aproape convins că o să fac infarct.

L-am mulțumit pilotului şi am luat-o la fugă spre vilă. Am urcat din doi paşi treptele verandei şi am deschis uşa dintr-o scurtă mişcare de şold. M-am năpustit înăuntru urlând:

— Natalie!

Niciun răspuns. Era o linişte de mormânt. Gheara de fier

e terorii mi-a cuprins însă pieptul în clipa în care am văzut masa ruptă din hol, obiectele împrăştiate, cioburile şi masa de cafea făcută praf din sufragerie.

— *No, per favore, no!*

Am gonit pe holuri, dar în pragul uşii de la bucătărie m-am oprit brusc, cuprins de teroare. Podeaua era traversată de dâre de sânge. În acea clipă am auzit paşi dinspre verandă. M-am uitat într-acolo. Era Haych.

— Domnu' Luc! exclamă, cu ochi mari de surpriză şi groază. Ce s-a întâmplat?!

— Unde e Natalie?

— Eu am... Era aici acum câteva minute. Am adus-o cu elicopterul. A... a intrat în casă, iar eu m-am dus să văd ce face Sela. Ce s-a... Cine-a făcut asta?!

Frica ameninţa să mă copleşească, să mă tragă în mrejele ei, dar m-am împotrivit cu toată forţa.

— Giovanni.

Am mai aruncat o privire în bucătărie şi m-am apropiat de fereastră. Dâra de sânge traversa veranda.

— E aici, am adăugat.

— Fratele dumneavoastră? Aici?!

Îi explicasem lui Haych ce-i poate pielea lui Giovanni după ce o expediasem pe Natalie din Italia. Îi spusesem să fie cu ochii în patru. Haych ştia că Natalie ar fi în pericol de moarte dacă fratele meu şi-ar face apariţia.

M-am dus repede în birou şi am deschis seiful, scoţând de-acolo două pistoale. Unul i l-am dat lui Haych.

— N-ai văzut nimic, nici urmă de ea, când ai venit de la tine aici?

— Nu. Am auzit elicopterul şi atunci am venit imediat. Dar nu am văzut-o şi nu am auzit-o. N-am văzut nici sânge pe undeva prin iarbă.

— Probabil a fugit înspre junglă.

Fată deşteaptă. Cunoştea deja terenul din zonă, după un

an şi jumătate pe insulă. Gio, în schimb, habar n-avea. M-am ridicat în picioare şi m-am întors înspre el, făcând eforturi supraomeneşti să nu intru în panică.

— Trebuie să o găsim înainte să o omoare.

Haych dădu din cap cu o expresie concentrată pe care nu i-o mai văzusem.

— O s-o găsim.

Ne-am îndreptat amândoi spre junglă. Amurgul se transforma treptat în întuneric. Insula nu era mare, măsura cam 80 000 de metri pătraţi, dar avea multe zone unde cineva se putea ascunde.

Am încercat să gândesc ca Natalie. Oare s-ar ascunde, aşteptând ajutoare? Sau ar încerca să îl atragă pe Gio undeva unde ea s-ar afla în avantaj?

Nu, nu s-ar ascunde. N-ar vrea să rişte ca Gio să dea de Sela şi de Haych. Nu i-ar pune astfel în pericol. Mi se strânse stomacul. Îmi dădeam seama că luptătoarea mea l-ar atrage pe Gio în unul dintre două locuri. Unul ar fi gheizerul marin de la capătul sudic al insulei, unde mareele erau imprevizibile, iar apa ţâşnea uneori la zeci de metri şi putea trânti sau arunca în valuri pe oricine, dacă n-ar fi fost atent. Celălalt at fi cel mai înalt punct de pe insulă, unde stâncile dădeau deasupra oceanului şi panta era abruptă şi plină de pietre ascuţite.

— Haych, ia-o spre sud. Du-te le gheizer! i-am spus, apucându-l de braţ. Eu mă duc la stânci. Natalie s-ar duce doar într-unul dintre astea două locuri.

— S-a făcut, domnu' Luc, răspunse el, luând-o la fugă şi dispărând printre copaci.

Cu inima în gât, am luat-o în cealaltă direcţie, forţându-mă să alerg cât mai repede, să ajung la stânci înainte să fie prea târziu. Transpiraţia îmi acoperea deja pielea cu o peliculă fină, iar bezna din jur parcă mă strângea. Vântul îmi sufla din faţă. Exact când să ajung în vârf am auzit voci.

Apoi, aduse de vânt, o palmă şi un ţipăt, urmate de o bufnitură. Inima începu să-mi bată şi mai tare şi am grăbit pasul. Am ţâşnit din frunziş şi i-am văzut. Erau amândoi la marginea stâncii. Cu părul în vânt, Natalie se lupta corp la corp cu Giovanni. Chiar în acea clipă, el o plesni din nou este faţă.

— Curvă nenorocită! strigă, lovind-o din nou.

Natalie era gata să cadă din picioare, dar el o ţinea de gulerul bluzei, lovind-o din nou.

— O să plăteşti pentru asta, curvo!

Am tras un foc în aer. Răsună ca o ghiulea de tun. Giovanni tresări violent şi se întoarse privindu-mă cu ochi mari. Am lăsat arma în jos.

— Dă-i drumul!

Ochii lui deschişi la culoare se umplură de răutate. O trase pe Natalie în faţa lui, ca pe un scut.

— Dacă mor, moare şi ea.

Făcu un pas în spate, mai aproape de marginea stâncii. Vântul puternic îi răvăşea părul.

— Ia zi, vrei să ne împuşti pe amândoi, *fratello?*

Natalie mă fixă cu ochi şocaţi şi îngroziţi. Am ţinut arma cu ambele mâini şi am îndreptat-o spre Giovanni, apropiindu-mă.

— Las-o să plece, Gio. E ceva doar între tine şi mine.

— Tu ai arma în mână. Ceva îmi spune că eşti cam în avantaj.

Făcu încă un pas în spate. Natalie mări ochii şi, fără să îşi mişte capul, privi în jos. Îmi dădeam seama că încerca să-şi dea seama cât era de aproape de marginea stâncii.

Bătăile inimii mele îşi dublaseră ritmul, dar m-am străduit să rămân calm.

— Dă-i drumul şi îţi promit că o să fiu îngăduitor cu tine, Gio.

— Îngăduitor?! şuieră el. Eşti un mincinos nenorocit şi

nimic mai mult! Eu ar trebui să fiu la conducerea Casei! Eu ar trebui să fiu cel în fața căruia se pleacă toți! Eşti un nimic! Tata ştia că eşti un nimic. Toată lumea ştie. M-ai obligat să mă ascund ca un şobolan în ultimele luni, dar gata, până aici!

Făcu încă un pas în spate, trăgând-o pe Natalie după el.

— Distrugi tot ce a construit tata! îşi reluă el tirada. Eu sunt moştenitorul Casei Salvatici! Eu ar trebui să conduc! Nu tu! Sunt singurul în măsură să fie liderul Ca...

Cu o mişcare bruscă, Natalie îl izbi cu cotul drept în burtă. Giovanni făcu ochii mari, gemu şi făcu un pas în spate. Îşi slăbi strânsoarea, iar Natalie profită şi se smulse din mâinile lui.

— Eşti terminat, asta e tot ce eşti! îi aruncă ea, trăgându-i un pumn în piept.

Impactul îl făcu să mai dea în spate câțiva paşi.

M-am năpustit înainte. Giovanni se dezechilibra, dându-şi seama că era chiar la marginea stâncii. Câteva pietre se desprinseră şi căzută în hău. Giovanni întinse brațele ca să o prindă din nou pe Natalie, dar am apucat să o apuc de talie la timp, trăgând-o spre mine. Am căzut în fund, iar Natalie se rostogoli peste mine. Giovanni scoase un strigăt şi încercă să îşi recapete echilibrul, dar în zadar. Căzu în gol, în hăul întunecat, iar strigătul i se auzi tot mai slab, până fu înghițit de zgomotul valurilor ce se spărgeau de mal.

— O, Doamne!

Natalie mă privi uluită, respirând precipitat.

— L-l-luc?

Am lăsa arma, m-am dus la marginea stâncii şi m-am uitat în jos. Trupul lui Giovanni zăcea nemişcat pe pietrele de la baza dealului stâncos. Nu simțeam nimic față de fratele meu. Nimic în afară de senzația de uşurare că era mort, în sfârşit, şi că Natalie nu mai era în pericol. M-am întors lângă ea, cu inima bătându-mi cu putere. M-am

ghemuit în fața ei şi i-am luat mâinile.

— Eşti rănită? Unde te-a lovit?

— Sunt bine. Nu sunt rănită... Sunt doar...

Avea ochii plini de lacrimi. Întinse o mână să mă atingă, apoi şi-o retrase.

— Dumnezeule, chiar eşti tu? Luc, tu eşti?

— Da. Am venit cât am putut de repede. Când am aflat că Giovanni vine în Tahiti, am...

Se aruncă în braţele mele, cuprinzându-mă într-o îmbrăţişare sălbatică ce aproape mă trânti la pământ. Tremura toată. Îşi îngropă faţa în gâtul meu, şoptind parcă incontrolabil:

— Luc... Luc...

Adrenalina se risipise. Simţeam că mă prăbuşesc şi că nu am cum să îmi mai controlez chemarea inimii. Am tras-o lângă mine şi am strâns-o cu putere, la fel cum mă strângea şi ea.

— Sunt aici, i-am şoptit, chinuindu-mă să-mi înfrânez lacrimile venite parcă de nicăieri. Sunt chiar aici. Sunt cu tine, *angioletto.*

Plângea în hohote. Habar nu aveam la ce se gândea, nu ştiam dacă reacţionează aşa pentru că se bucură că e în viaţă sau pentru că se bucură că sunt lângă ea. Dar nici nu îmi păsa. Am sărutat-o pe ureche şi i-am inspirat mireasma. Nu mai eram în stare să fac nimic altceva decât să o ţin strâns la piept.

— Nu... Nu înţeleg, scânci ea. Cum de ai ştiut că e aici? Şi cum ai ajuns aici?

Se retrase un pic şi am lăsat-o să se desprindă uşor din îmbrăţişare, cu toate că aş fi vrut să o ţin lipită de mine o eternitate.

— L-am urmărit. Îi monitorizam mişcările.

I-am dat o şuviţă de păr după ureche, căutând orice pretext ca să o tot ating.

— Ştiam că îşi făcuse un scop din a te găsi. Când am aflat că e în Australia, am venit imediat aici.

Se aşează pe vine, privindu-mi cămaşa udă de lacrimi.

— Deci ai venit pentru Giovanni...

— Nu, *angioletto.* Pentru tine am venit. Să te apăr. Pentru că...

Ridică ochii spre mine. Iar când privirile ni se întâlniră, am decis că nu-mi păsa dacă mă luase în braţe doar pentru că se bucura că e în viaţă. Voiam să se termine cu minciunile şi cu secretele.

— Pentru că te iubesc, i-am spus, cu un nod în gât. Pentru că n-am încetat niciodată să te iubesc. Pentru că doar la gândul că ai putea păţi ceva nu pot nici să respir, nici să gândesc, nici să...

Mă cuprinse din nou cu braţele, dar de data asta nu se mulţumi doar să mă îmbrăţişeze, ci îşi lipi şi buzele de ale mele. Iar în secunda în care mă sărută, i-am devorat gura aşa cum visam de atâta vreme să o fac, din clipa în care ne despărţiserăm.

— Şi eu te iubesc, îmi şopti, urcându-se în poala mea şi sărutându-mă iar şi iar. Of, Luc, te iubesc atât de mult...

Toate sentimentele pe care le reprimasem, toate durerea, suferinţa, dragostea pe care mă luptasem să nu le simt în acele 18 luni au izbucnit, m-au copleşit şi m-au consumat. Eram ameţit. Înnebunit. Tremuram de dorinţa de a îndrepta lucrurile. De a-i arăta cât de mult o iubeam, acum şi pentru totdeauna.

Îşi retrase buzele cu mult înainte să mă fi săturat să o sărut şi mă privi în lumina lunii.

— Nu pot... Nu pot să cred că eşti aici. Parcă visez.

— Nu visezi. Sau, dacă visezi, visez şi eu acelaşi vis.

Râse încet şi îşi lipi fruntea de a mea.

— Am crezut... că ai uitat. Că m-ai uitat.

— Imposibil.

Mi-am trecut degetele peste spatele şi braţele ei, minunându-mă de cât de fină îi era pielea.

— Cum era să uit aşa ceva?

— Ai avut parte de suficientă companie feminină ca să uiţi.

— Ce companie feminină?

— Toate femeile cu care ai fost fotografiat...

— M-ai spionat cumva?

Ea roşi.

— Te ştie tot internetül, deci nu e ca şi cum aş fi spionat.

— *Angioletto...* Femeileastea nu sunt decât „bărbi", i-am spus, ridicându-i bărbia cu degetele ca să mă poată privi în ochi.

— Cum adică?

— Sunt acoperiri ca să îl derutez pe Grande Cavaliere. Nu am nicio treabă cu vreuna. Totul e la derută. Când dispar fotografii şi camerele, iar uşile se închid, le trimit la plimbare. Ţi-am făcut o promisiune, ai uitat? Ţi-am promis că am să-ţi fiu credincios.

Am mângâiat-o pe obrajii fini şi i-am văzut privirea plină de speranţă. Am zâmbit, pentru că era exact privirea pe care speram să i-o văd.

— N-am fost cu nimeni de când ai plecat, Natalie.

Îmi luă mâna stângă şi se uită la degetul inelar. Tatuajul dispăruse, la fel ca verigheta, dar când îmi ridică mâneca, se topi toată la vederea brăţării de la încheietură.

— Mi-au cerut să şterg tatuajul, i-am spus cu blândeţe. Iar din punct de vedere legal nu mai suntem căsătoriţi. Dar astea-s prostii. Pentru mine, eşti şi vei rămâne soţia mea pe veci. Eşti singura femeie din lume pe care o vreau. Eşti singura pe care am vrut-o vreodată.

— Ah, Luc...

Îmi luă faţa în mâini şi mă sărută pe îndelete. Era atâta dragoste în ochii ei încât simţeam că inima mea ciobită se

sudează la loc.

— Te rog, spune-mi că încă suntem indestructibili, i-am cerut, uitându-mă în ochii ei. Mi-e doar de tine, îmi e atât de dor de tine. Acum, că Giovanni nu mai e, lucrurile s-ar putea schimba pentru noi.

— Cum? întrebă ea, privindu-mă fix.

— El era singurul care ştia că ai fost însemnată. Felicity mi-a spus că a înlăturat semnul. Acum te poţi întoarce. Putem fi împreună, aşa cum ar fi trebuit să fim de la început. Acum pot avea grijă de tine, mă pot asigura că nu eşti în pericol în Italia.

Mă privea, dar expresia i se schimbase. Era neliniştită. Până să îmi dau seama la ce se gândea, se sprijini de mine şi se ridică.

— Natalie?

— E... e ceva... Trebuie să-ţi arăt ceva când ajungem acasă. E ceva care... schimbă situaţia.

N-avem idee despre ce vorbea. M-am ridicat şi i-am aruncat o privire întrebătoare, dar, înainte să deschid gura, îşi făcu apariţia Haych.

— Domnişoară Natalie?

— Sunt bine, Haych, spuse ea, ducându-se repede spre el şi îmbrăţişându-l. Tu eşti bine? Şi Sela?

— Da, suntem bine, nu vă faceţi griji.

Natalie respiră uşurată. Haych se apropie de margine şi privi în jos.

— Mai bine ne-am ocupa de el înainte să-l caute cineva.

Creierul mi se dezmorţi brusc. Era din nou gata de acţiune. Haych avea dreptate. Nu era exclus ca Giovanni să fi venit cu cineva. Iar dacă acel cineva, fie el din Casa noastră sau din altă Casă îl găsea acolo...

Am făcut abstracţie de îngrijorarea evidentă a lui Natalie, pe care clar o măcina ceva, şi m-am concentrat asupra lui Haych.

— Îl luăm de acolo, îl urcăm pe o barcă şi îl aruncăm în larg, cât mai departe, ca să nu-l aducă înapoi curenţii.

— Trebuie să ne grăbim. Curenţii deja încearcă să-l tragă.

Am trecut pe lângă Natalie şi am pornit pe poteca ce ducea spre casă. Se întoarse către mine.

— Luc?

— E în regulă, i-am zâmbit eu, un pic forţat. Vorbim când mă întorc.

Tot drumul nu m-am putut gândi decât la ce-ar avea să-mi spună. Ce putea avea o atât de mare greutate încât să schimbe lucrurile între noi? Şi ce-aş face dacă nu ar vrea să se întoarcă în Italia cu mine.

Când ne-am întors, Natalie era deja agitată până peste poate. Eu şi Haych aruncaserăm trupul lui Gio în ocean, la vreo treizeci de kilometri de mal, într-o zonă unde ştiam cum acţionează curenţii. Era o zonă plină de faună marină, aşa că şi dacă trupul avea să-i ajungă la un moment dat la mal, ar fi fost imposibil de recunoscut, mai ales că faţa i se zdrobise la impactul cu malul stâncos.

Cine l-ar găsi ar crede că e cadavrul unui turist care, după ce luase la bord multe pahare, căzuse în ocean.

Era aproape 11 noaptea când am andocat. În ultimele 36 de ore funcţionasem doar pe bază de adrenalină. Nu mă simţeam deloc obosit. Şi mă gândeam doar la momentul în care o voi lua pe Natalie în braţe şi-i voi arăta cât de mult mi-a lipsit în ultimele 18 luni. Voiam să o conving că, orice ar vrea să îmi spună, nimic nu se schimba între noi. O iubeam. O iubeam pentru totdeauna, indiferent de ce se întâmplase cât fuseserăm despărţiţi.

Nu voiam să vadă pe mine sau pe hainele mele vreun semn din ce se întâmplase cu Gio, aşa că m-am abătut acasă la Haych ca să mă spăl. El şi Sela erau de-acum căsătoriţi şi trăiau împreună în vila ei. Am luat un tricou de-al lui şi i-am dat cămaşa mea plină de sânge, cerându-i să o

ardă a doua zi, la un loc cu hainele lui.

Când am intrat în casă, luminile erau aprinse şi se auzeau vocile lui Natalie şi Sela. Aveam nervii întinşi. Femeile făcuseră curat. Nu se mai vedea nicio urmă a luptei pe viaţă şi pe moarte care se dăduse în casă cu câteva ore în urmă. Vila arăta exact cum mi-o aminteam. Dar eram prea concentrat să o găsesc pe Natalie ca să am ochi pentru altceva.

Aproape mi-a stat inima când am intrat în bucătărie. Natalie stătea la masă cu o cană cu ceai în faţă. Privirile ni s-au întâlnit. A ei, ezitantă şi îngrijorată. Dar sub emoţiile evidente am zărit flăcări. Focul pasiunii care ne aducea amândurora la viaţă fiecare celulă.

— Ei, bine?

Natalie se ridică în picioare. Avea o vânătaie pe obraz, unde o lovise Giovanni, dar mi se părea că e mai frumoasă ca oricând. Era ca un înger ce strălucea în bezna vieţii mele.

— S-a rezolvat, am răspuns.

— N-o să mai deranjeze pe nimeni, adăugă Haych, care intră şi el în încăpere.

Natalie respiră uşurată. Dar înainte să mă duc la ea, Sela se întoarse de lângă blat, unde amesteca ceva într-o cană. Mă văzu şi scoase un ţipăt de surpriză.

— Luc!

Avea în braţe un copil cu părul negru şi pielea arămie. Am apucat să îl văd doar câteva clipe, pentru că Sela i-l puse repede în braţe lui Haych şi veni să mă ia de gât.

— Ce mult mă bucur că eşti aici!

Am îmbrăţişat-o, schimbând priviri amuzate cu Natalie. Nu voiam să fiu nepoliticos, deşi nu pe Sela ardeam să o ţin în braţe, ci pe soţia mea.

— Mulţumesc. Mă bucur că sunt acasă.

Chiar dacă era doar o vizită pe fugă. Am încercat să nu mă gândesc la asta şi am realizat atunci că ceva mare şi dur

mă apăsa pe burtă. M-am uitat în jos şi am rămas cu gura căscată.

— Sela, eşti gravidă?!

— Da! zâmbi ea încântată, mângâindu-şi pântecul. Mai am câteva luni şi nasc.

M-am uitat la Haych, care se lupta cu copilaşul brunet care se foia de mama focului la el în braţe. Nu-mi dădeam seama ce vârstă avea. Cam un an, mă gândeam, din moment ce Sela era din nou însărcinată.

— Văd că aţi fost ocupaţi cât am lipsit.

— Destul, dar nu chiar aşa ocupaţi cât crezi.

Natalie se apropie de Haych cu braţele întinse.

— Dă-mi-l mie.

Copilaşul întinse şi el braţele spre Natalie şi i se cuibări la piept, scâncind fericit şi sugându-şi pumnul. Mă lovi un sentiment de gol. O senzaţie de pierdere. Nu prea mă gândisem la copii, pentru că ştiam că nu îi pot avea. Dar uitându-mă la Natalie legănându-l pe copilul Selei, văzând ce instinct matern perfect avea, ceva în sufletul meu se fărâmă atunci şi acolo, deşi ar fi trebuit să mă simt liniştit şi uşurat că Natalie era în sfârşit în siguranţă.

— Luc?

Vocea Selei mă smulse din gândurile mele şi mă făcu să tresar.

— Da?

Ea zâmbi.

— Te-am întrebat dacă ţi-e foame. Îţi pot pregăti ceva, dacă...

— Nu e nevoie.

O voiam plecată, cu tot cu bărbatul şi copiii ei. Nu voiam să mi se amintească de toate lucrurile la care renunţasem. Voiam să mă reconectez cu Natalie şi să mă pierd în dulceaţa ei. Să o conving că nu avea de ce să îşi facă griji pentru noi.

— Sunt obosit.

— Normal. Hai să plecăm şi să-i lăsăm să se odihnească, îi spuse lui Haycb.

Haych rânji, ştiind foarte bine că nu de odihnă îmi ardea.

— Noapte bună, domnişoară Natalie.

— Mulţumesc, Haych. Mulţumesc pentru tot.

El roşi şi veni să îmi strângă mâna şi să mă asigure că el şi Sela nu ne vor sâcâi până a doua zi. Sela şi Natalie se îmbrăţişară şi avură un schimb şoptit de cuvinte.

— Dacă te răzgândeşti, sună-ne, spuse Sela ceva mai tare.

— Mulţumesc.

Haych şi Sela ne făcură încă un semn de rămas-bun din uşă şi plecară ţinându-se de mână. Nu pricepeam nimic. Natalie se apropie de mine cu cel mic încă la ea în braţe. Am intrat în panică. Aveam planuri pentru o noapte romantică şi nu luasem în calcul să fac pe bona.

— De ce nu şi-au luat copilul?

— Pentru că nu e copilul lor.

M-am uitat la ea ca lovit de trăsnet. Credeam că n-am auzit bine.

— Atunci... al cui copil e...

— Îl cheamă Ian, mă întrerupse ea, uitându-se la copilul care se odihnea cu capul pe umărul ei, sugându-şi în continuare pumnul. Ţi-am spus că am ceva important de discutat cu tine. Iată-l. L-am... l-am botezat după tatăl lui.

Am simţit cum mi se strânge inima.

— Deci e... al tău?

— Da.

La dracu'! Mă izbise detaliul că îl botezase după tatăl lui. Asta însemna că ştia cine era tatăl. Deci era clar copilul ei biologic, nu adoptat. Gheara din piept mă strângea cu şi mai mare putere. Îmi venea greu să respir. Am făcut cam jumătate de pas înapoi.

— Are nouă luni, mă mai informă ea.

Nouă luni... Mi se învârtea capul. Asta însemna că rămăsese însărcinată nu cu foarte mult timp după ce o scosesem din Italia. Fusese cu alt bărbat la câteva săptămâni sau luni după divorț. Am făcut încă un pas înapoi. Mă treceau fierbințelile şi transpiram tot. Fusese cu altul...

De fapt, de ce n-ar fi fost? O respinsesem, o alungasem, practic. Divorțasem de ea şi îi spusesem că nu vom mai revedea vreodată. Poate se consolase în brațele altcuiva. Cine o putea condamna? în niciun caz eu. Eu, care îi frânsesem inima. Şi totuşi...

M-am uitat la bebeluşul pe care îl ținea în brațe. Detestam ideea că fusese intimă cu alt bărbat. Mi se făcea rău la gândul că o sărutase, o atinsese, o ținuse în brațe...

— Ian este corespondentul lui John în galeza scoțiană, mai spuse ea.

Se apropie de mine, lucru care mă făcu să mă crispez, pentru că nu mai puteam face niciun pas înapoi. Nu mă mai puteam retrage. Eram deja cu spatele la perete. Nu avea dreptul să fiu gelos, dar... mama dracului, eram!

Nu doar pentru că mă înlocuise cu atâta uşurință cu un alt bărbat, după câte înduraserăm împreună, ci mai ales pentru că acel bărbat, oricine ar fi fost el, îi dăruise ceva ce eu nu îi puteam oferi.

— Înseamnă „dar de la Dumnezeu”. Mi s-a părut foarte nimerit, adăugă ea, privind spre bebeluşul adormit. Pentru că apariția acestui copil e într-adevăr un miracol şi pentru că a fost conceput în Scoția.

Creierul parcă îmi amorțise. Spusese cumva Scoția? Fusese în Scoția după ce plecase din Italia? Nu era imposibil, din moment ce plecase cu avionul privat al familiei lui Felicity. Dar crezusem că se duseseră direct în America.

— Nu i-am putut da numele întreg al tatălui lui pentru că ar fi fost prea evident, spuse ea încet. Aşa că am ales trei litere de la jumătatea numelui lui.

Cuvintele ei rămaseră parcă suspendate în timp şi spaţiu preţ de câteva secunde şi apoi, când le-am înţeles semnificaţia, am privit-o uluit.

— Stai aşa. Adică...

— Abia după ce am ajuns aici am aflat că sunt însărcinată. La început am crezut că mi s-a dat ciclul peste cap din cauza stresului şi a tristeţii. Apoi mi-am dat seama că alta era cauza. Şi totul a căpătat sens. Am înţeles de ce stomacul mi-a dat atât de des de furcă în Italia.

L-am privit cu atenţie pe băieţelul adormit. Şi mi-am dat seama că părul lui negru şi tenul măsliniu nu semănau cu ale lui Haych, aşa cum crezusem iniţial. Semănau cu ale mele.

— Bine, dar...

Îmi simţeam gâtul uscat. Nu puteam înghiţi şi articulam cu greu.

— Dar... e imposibil. C-cum... Eu nu pot să...

— Ba se pare că poţi. Felicity mi-a spus că vas *deferens* sau cum se cheamă ce taie ei la vasectomie poate creşte la loc. Chiar după zece ani sau mai mulţi. Cazurile sunt rare... dar există.

— Felicity?! am exclamat, privind-o în ochi. Ştie?

Nataiie încuviinţă tăcut.

— A şi venit în vizită de câteva ori. A venit când se apropia termenul şi m-a asistat la naştere aici, pe insulă, l-am obligat, pe ea şi pe Marco, să jure că nu îţi vor spune. Ştiam că dacă vei afla vei încerca să vii la noi. Şi nu...

Ochii ei albaştri şi blânzi se umplură de lacrimi.

— Chiar dacă îmi doream nespus să vii, nu voiam să rişti nimic. Şi nici pe Ian nu puteam să îl pun în pericol.

Capul îmi vâjâia şi tot nu reuşeam să cuprind cu mintea

ce se întâmpla.

— Bine, dar tu... Când am venit aici prima dată, medicul acela din Panama ți-a pus acel implant în braț. Eram acolo. Am fost de față.

— I-am pus şi eu întrebarea asta lui Felicity. Nici ea n-a crezut când i-am spus că s-ar putea să fiu însărcinată şi a venit până aici ca să mă consulte. Când şi-a dat seama că eram gravidă şi mi-a scos implantul a spus că probabil fusese injectat prea adânc şi de-aceea nu funcționase corect. Se pare că în Marea Britanie chiar au fost procese din cauza asta, pentru că implanturile nu au funcționat bine din cauza felului în care au fost implantate.

Tot nu îmi venea să cred. Născuse un copil. Copilul nostru.

— În mod normal, era imposibil să rămân însărcinată, Luc. Dar am rămas. Singura mea explicație este că acest copil şi-a dorit cu disperare să se nască. Este un copil-miracol.

Am simțit cum plămânii mi se contractă, îngreunându-mi respirația, iar vederea mi se înceţoşează.

— Nu vreau să te îngrijorezi, spuse ea precipitat. Mi-am luat toate măsurile de precauție ca să-l țin ascuns. Nimeni nu ştie exact al cui este, în afară de Sela, Haych, Felicity, Marco şi mama mea. Nu m-am mişcat de pe insulă cât am fost gravidă. L-am născut aici. La câteva luni după naştere, Felicity şi Marco m-au ajutat să falsific documente în aşa fel încât să pară că l-am adoptat din Statele Unite. Aşa că, în raport cu Casa, Ian este în siguranță. Nimeni nu ştie că e al tău. Şi n-am să las pe nimeni să afle adevărul. Nu îți cer nimic, Luc. Doar îți spun toate astea pentru că eşti aici şi nu aş avea cum să te mint în față. Şi...

— Tu *sei un dono del cielo*[32].

---

32 32 Eşti un dar din Ceruri (în limba italiană, în original)

Am îmbrățișat-o aproape cu disperare, atent însă să nu strivesc copilul care dormea fericit.

— Ti *amo, angioletto.*

Mi-am lipit buzele de fruntea ei (am închis ochii şi am strâns-o în brațe.

— *Senza di te non sono niente*[33]*.*

Îşi îngropă fața în gâtul meu şi, cu glas şoptit, mă întrebă:

— Nu eşti supărat?

M-am retras ca să o privesc în față.

— Cum să crezi că m-aş supăra pentru aşa ceva?

Clipi rapid, cu genele ude de lacrimi.

— Pentru că în Scoția mi-ai spus că nu vrei copii.

— Ah, *Dio!*

I-am ridicat bărbia şi am sărutat-o. O dată. Şi încă o dată.

— Ştii că sunt un stronzo care n-are dreptate aproape niciodată.

Ea râse. I-am şters o lacrimă de pe obraz.

— Of, Luc... Cât ai fost plecat cu Haych m-am tot gândit cu groază la cum o să reacționezi.

Am sărutat-o din nou şi mi-am lipit fruntea de a ei.

— Nu aveai de ce să te temi, *angioletto.* Doar că... nu îmi vine să cred că te-ai descurcat singură cu toate astea.

— Mi-a fost uşor. El a făcut ca totul să fie uşor. E un copil bun, Luc.

Ian căscă, de parcă ar fi simțit că despre el vorbeam. Inima începu să îmi bată mai repede când m-am uitat din nou la el. Tot nu îmi venea să cred că era real, că exista cu adevărat. Şi că era al meu.

— Pot să... Pot să-l iau în brațe?

— Normal.

Natalie îl luă de pe umăr şi mi-l puse cu grijă în brațe. Mi

---

[33] Sunt un nimic fără tine (în limba italiană, în original)

se părea că e atât de mic... Îi simțeam inimioara bătând așa cum stătea, cu pieptul lipit de al meu. Îmi tremurau mâinile și îmi era teamă că o să îl scap. Sau că o să îl rănesc.

L-am ridicat un pic mai mult, ca să își poată sprijini capul pe umărul meu, așa cum stătuse la Natalie în brațe. L-am urmărit ca vrăjit deschizând gurița și căscând din nou, apoi așezându-și capul și mai comod pe umărul meu. Deschise ochii preț de o clipă și se uită la mine, și atunci am văzut că avea ochii albaștri, un albastru strălucitor, ca ochii mamei lui.

O singură dată mi se întâmplase să mă îndrăgostesc. Și mă împotrivisem din răsputeri, pentru că nu credeam că meritam acea dragoste. Îmi luase foarte mult timp nu doar ca să înțeleg ce simțeam pentru Natalie, ci să și accept că puteam fi iubit, la rândul meu.

Dar când l-am privit pe acel îngeraș pe care ea îl crease... de fapt, pe care noi îl creaserăm, nu m-am îndoit și nu mi-am pus întrebări despre ce simțeam. Nu m-am mai împotrivit. Și am înțeles în sfârșit ce înseamnă dragostea la prima vedere și ce înseamnă să iubești necondiționat.

— Ești bine? întrebă Natalie cu blândețe, mângâindu-mă ușor pe spate cu o mână, în timp ce cu cealaltă îl mângâia pe cel mic.

— Da.

Am clipit, căci lacrimile îmi începătoșau privirea. Erau lacrimi de bucurie pe care nici nu încercam să le înfrânez.

— Nu sunt doar bine. Sunt acasă.

— Hei!

Vocea ei blândă mă învăluia. Stăteam pe un taburet în mijlocul camerei unde Natalie pusese pătuțul lui Ian.

— Ce faci?

— Mă uit la el cum doarme.

Mă cuprinse cu brațele pe la spate și-și lăsă capul pe umărul meu.

— Cred că eşti tare obosit.

Chiar eram. Delicios de obosit. După ce îl puseserăm pe Ian în pătuţ, o trăsesem pe Natalie sub duş ca să ne curăţăm de orice urmă de Giovanni. Apoi o iubisem total, venerând-o aproape, aşa cum ar fi trebuit să o iubesc în ultimele 18 luni.

— Nu mă mai satur să-l privesc.

I-am acoperit braţele cu ale mele, trăgând-o mai aproape, savurându-i căldura şi mirosul de grepfrut şi miere de care îmi fusese atât de dor.

— E atât de... E perfect! am şoptit.

Ea râse uşor.

— Ţi-ai schimba părerea dacă l-ai auzi cum face când e nemulţumit de ceva. Puştiul are plămâni, nu glumă!

— O moşteneşte pe maică-sa! am zâmbit.

— De unde şi până unde?

— Tu eşti cea cu gura mare dintre noi doi.

Mă împunse cu un deget în coaste, făcându-mă să chicotesc.

— Potoleşte-te! i-am spus. O să-l trezesc din cauza ta.

Mă muşcă în joacă de ureche, apoi îmi veni în braţe ca să ne putem uita amândoi la el. Am cuprins-o cu braţele, iar ea şi-a lăsat capul pe umărul meu.

— Am avut dreptate, nu? întrebă ea încet. Asta schimbă totul.

Mi se strânse inima.

— Aşa e, am răspuns, sărutând-o pe tâmplă. Acum nu te mai pot lua cu mine, am adăugat, închizând ochii.

— Ştiu.

Se lipi mai tare de mine şi am stat aşa câteva minute. Ne gândeam la acelaşi lucru – la pericolul care l-ar ameninţa pe Ian dacă cineva din Casa mea ar afla de existenţa lui. Pe insulă era în siguranţă, mai ales că nimeni nu-i dădea atenţie. Dacă îl luam în Italia, membrii Casei nu aveau să

creadă niciodată povestea cu adopția.

— Nu ştiu cum o să pot renunța iar la tine, şopti ea.

— Toată noaptea m-am gândit la asta. Trebuie să mă întorc, însă cu ceva noroc nu va fi pentru totdeauna.

— Cum adică?

Nu voiam să-i dau speranțe deşarte, dar nici să nu-i împărtăşesc informații importante.

— Dacă l-aş găsi pe Dante şi l-aş convinge să preia conducerea, aş putea abdica în favoarea lui.

— Cum? întrebă ea, cu ochii strălucind de încântare. Chiar crezi că e posibil? Crezi că te-ar lăsa să renunți pur şi simplu?

— Încă nu ştiu. E un plan cu bătaie lungă. N-o să te mint. Nici nu ştiu dacă-l voi găsi pe Dante. Nici în ce stare psihică este. Doar că... Ştii bine că pentru ei este importantă partea asta cu moştenitorii. Din moment ce nu pot avea copii, vor fi mai mult decât încântați dacă abdic în favoarea lui Dante, care-i poate avea.

— Bine, dar... nu eşti steril, aşa cum credeai, protestă ea, privind înspre Ian care dormea pe burtă în patul lui.

— Ştiu. Va trebui să repet vasectomia, în secret, înainte să îl abordez pe Dante. Oi fi acum Mare Duce, dar până şi eu trebuie să mă supun regulilor. Nu mă vor crede pe cuvânt că sunt steril. Va trebui să o dovedesc.

I-am privit ochii în lumina difuză. Am încercat să-mi dau seama de reacția ei când i-am spus că n-o să mai putem avea alți copii.

— Există şi cea mai mică şansă să afle? Şi să îți facă rău?

— Nu cred. Mă rog, o şansă există. Niciun nobil nu are voie să recurgă la sterilizare. Dar şi prima dată am făcut-o în secret. Nu s-a aflat niciodată.

— Atunci fă-o, îmi spuse răspicat.

— Eşti sigură?

— Bineînțeles. Nu se pune problema. Avem nevoie de tine.

Aici, alături de noi. Crezi că Grande Cavaliere o să fie de acord să îl laşi pe Dante să conducă? Şi cum rămâne cu Casa ta şi cu schimbările pe care le faci deja? N-o să se ducă totul de râpă dacă te retragi?

— Nu şi dacă îl conving pe Dante să continue pe aceeaşi linie. Iar Marco e de-acum Cavaler. Are şi el un cuvânt de spus. Ei doi şi alţii dornici de schimbare chiar ar putea face lucrurile să meargă. Vor putea continua fără mine. Cât despre Grande Cavaliere... nu vreau să-ţi faci griji, dar deja am planuri în ce-l priveşte.

— Acum chiar îmi fac griji!

I-am dat părul de pe frunte.

— Ultimele 18 luni au fost un chin, Natalie. De o mie de ori mai cumplite decât corecţia pe care mi-au aplicat-o după ce ne-am căsătorit. Am murit un pic în fiecare zi petrecută fără tine. M-a ţinut în viaţă doar convingerea că imediat ce Giovanni va dispărea de tot din peisaj vom fi iar împreună. Nu mai rezist mult fără tine. Am nevoie de tine ca de aer. Am nevoie să fiu aici cu tine şi cu Ian, altfel o să se aleagă praful de mine. Voi face totul să pot rămâne cu voi. Nu pot să te pierd din nou. Niciodată, de fapt.

Îşi petrecu braţele în jurul gâtului meu şi mă strânse tare.

— N-o să mă pierzi, îmi şopti. Niciodată n-o să mă pierzi. Am să te aştept oricât va fi nevoie, bine? Te vom aştepta amândoi, Luc. Îţi promit. Eşti al meu. Iar eu sunt a ta. Suntem indestructibili.

I-am prins buzele între ale mele şi am sărutat-o, făcând-o să geamă uşor. Am luat-o în braţe, am dus-o în dormitor, am întins-o pe pat şi m-am pierdut din nou în ea.

Lumea mea era personificarea haosului. Viaţa nu-mi fusese niciodată mai dată peste cap. Dar ea reuşise să pună totul în perspectivă. Îmi dăduse putere. Speranţă, îmi oferea un viitor.

Era regina mea. Protectoarea mea. Salvatoarea mea. În

timp ce îi dădeam jos tricoul şi mă cufundam adânc în ea, mi-am jurat să devin în sfârşit şi fără drept de apel regele pe care îl merita.

Epilog

Natalie

— Aşa. Bravo! Ce băiat bun eşti!

I-am zâmbit lui Ian, care se clătina pe picioruşele grăsuțe pe covorul din mijlocul camerei, făcând un pic pas în spate.

— Hai, Ian! Hai la mami! l-am încurajat, întinzând mâinile spre el. O să reuşeşti, *piccolino*[34]*!*

Ian gânguri, tot un zâmbet, şi bătu din palme. Apoi deveni brusc foarte serios şi concentrat. Făcu un pas şi căzu grămadă pe covor. L-am ridicat înainte să înceapă să plângă şi l-am legănat uşor.

— Ce băiat mare eşti! Aproape ai reuşit.

Se încruntă un pic, gata-gata să înceapă să scâncească. Brusc, expresia i se schimbă, transformându-se în zâmbet.

— Mamamama! gânguri el, apoi se împinse în mine ca să îl legăn mai tare.

Am izbucnit în râs şi l-am sărutat, apoi m-am îndreptat spre bucătărie. Sela pregătea cina. Când am văzut-o în picioare, cu mâinile la şale, m-am încruntat.

— Sela! Ți-am spus că nu am nevoie de ajutor în seara asta.

L-am pus pe Ian în premergătorul pe care îl țineam în bucătărie, ca să nu ne încurce, şi m-am apropiat de Sela.

— Stai jos, i-am spus.

— Nu e nevoie. Sunt bine.

---

[34] Micuțule (în limba italiană, în original)

— Nu eşti deloc bine. Tragi prea mult de tine.

Am luat-o de mână şi am condus-o pe un scaun. În ultima lună se făcuse cât casa şi nu voiam să nască fix la mine în bucătărie.

Am luat din frigider o sticlă cu apă şi i-am adus-o.

— Bea.

Se încruntă un pic la mine, dar se conformă.

— Vreau să te duci acasă şi să te relaxezi. Să îl laşi pe Haych să aibă grijă de tine.

— N-am nevoie de...

— Nu mă contrazice!

Am strâns de pe blatul din bucătărie tot ce pregătise ca să se apuce de cină.

— În seara asta am chef de ceva semipreparat. Gen supă instant cu tăiţei.

— Hm, sună bine! oftă ea, luând o înghiţitură zdravănă de apă.

Am râs şi am scos dintr-un dulap două pachete.

— S-a făcut! Gătesc eu.

Am pus apă la fiert în timp ce Sela îl urmărea cu privirea pe Ian. Se strâmba la el, iar puştiul râdea cu hohote la vederea mutrelor ei simpatice.

— Ai veşti de la Luc? mă întrebă brusc.

— Deloc.

Făceam eforturi să nu mă îngrijorez din cauza asta. Trecuse mai bine de o lună de când plecase, timp în care nu comunicase nici măcar o dată cu mine. Era prea periculos să încerce să ia legătura cu mine şi înţelegeam asta foarte bine, numai că fiecare zi care trecea fără să am un semn de la el era ca un pumnal în piept. Nu ştiam dacă reuşise să dea de Dante sau dacă repetase procedura medicală de care îmi vorbise. Ştiam doar că îmi era de o mie de ori mai dor de el decât înainte să îşi facă iar apariţia în viaţa mea. Îmi venea să mă urc pe pereţi din cauza grijilor şi a spaimei că

poate pățise ceva şi nu aveam să îl mai văd vreodată.

— Tu auzi ce-aud şi eu? întrebă Sela.

Am ciulit urechile. Nu auzeam decât apa care fierbea în oala de pe aragaz.

— Ce e?

— Cred că îți vibrează telefonul. E în camera cealaltă.

— Of, fir-ar!

Îmi lăsasem telefonul pe măsuța de cafea în timp ce mă jucam cu Ian. M-am dus degrabă în sufragerie şi am dat să răspund. Pe ecran apărea „număr ascuns". Până să duc aparatul la ureche, a încetat să sune. Am privit ecranul cu inima bătând tare. Aşteptam să apară mesajul vocal. De fiecare dată când suna telefonul o luam razna, sperând să fie Luc. Mi-am muşcat buzele şi m-am rugat, dar ecranul a rămas ca mort.

Mi-am dus mâna la frunte, am închis ochii şi am pus telefonul jos. Încercam să mă conving că nu făceam decât să înrăutățesc lucrurile. Ar putea trece luni... sau ani. Trebuia să am răbdare.

— Natalie? strigă Sela.

Am deschis ochii şi am inspirat adânc. Puteam s-o fac. Puteam fi tare din nou. Puteam face orice pentru Luc.

— Da. Vin, vin acum.

Când am revenit în bucătărie, Sela avea o expresie ciudată pe chip. M-am făcut instantaneu griji.

— Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă cu copilul?

Ea clătină din cap. Ochii îi străluceau, iar în mână ținea un telefon mobil.

— Veşti bune!

Am simțit că-mi stă inima. M-am uitat la ecran şi se vedea că cineva aştepta reluarea conversației. L-am luat şi l-am dus la ureche. Îmi bubuia inima şi alta nu!

— Luc?

Râsul lui parcă îmi mângâia auzul, dându-mi fiori.

— *Angioletto?* Ai face bine să-ți ții telefonul la îndemână. Te-am sunat de trei ori. Pe urmă m-am lăsat păgubaş şi am sunat-o pe Sela.

— O, Doamne!

Am simțit că o să cad din picioare. Din fericire, Sela, pe față, îmi trase un scaun.

— Unde eşti? Mor aici fără tine.

— Ah, vita *mia.* Şi eu simt că mor fără tine.

Părea epuizat. Parcă niciodată nu mi se păruse atât de obosit.

— Am vrut să îți fac o surpriză, dar pe urmă mi-am dat seama că nu ştiam dacă eşti pe şantier sau acasă şi nu voiam să fac alegerea greşită.

— Cum?! Eşti aici?!

— Sunt în Tahiti. M-au lăsat să plec, Natalie.

Am simțit că explodez de fericire şi emoție şi m-am acoperit gura cu o mână, ca să-mi înăbuş un strigăt.

— Alo? Mai eşti acolo?

— Da, am îngăimat, cu vocea tremurând din cauza lacrimilor de fericire. Doar că nu pot, nu-mi vine să cred. Eşti sigur? Chiar ai scăpat?

— Sunt foarte sigur. L-am găsit pe Dante. E... diferit. Nu era de acord cu planul meu. Nu voia să spună da... până i-am spus despre Ian.

— I-ai spus?!

— Am fost nevoit. Doar aşa puteam să-l fac să înțeleagă şi să accepte. Ian a făcut diferența. Mi-a spus că n-o să le permită să-ți facă ție şi lui Ian ce le-au făcut Maricellei şi copilului lui. Nici nu l-am întrebat bine dacă acceptă să vină în locul meu şi a acceptat.

Mă durea sufletul pentru Dante şi pentru ce-i făcuseră. Pentru tot ce pierduse. Şi am ştiut că niciodată nu-l voi putea răsplăti pentru ce făcuse pentru noi.

— Şi cum rămâne cu Grande Cavaliere?

— N-ai văzut zilele trecute ştirile din Italia?

Mi se învârtea capul.

— Cu infarctul preşedintelui?

— Da.

În acea clipă am înţeles totul. Nu-l văzusem niciodată la faţă pe Grande Cavaliere, dar ştiusem mereu că era o persoană extrem de puternică.

— O, Doamne!

— Nu va supravieţui. Respiră doar cu ajutorul aparatelor. Îl ţin în viaţă până când Cavaleri îi vor numi pe altcineva în locul lui.

— Pe cine?

— Nu ştiu. Dar e şi Marco în comisia care va lua decizia şi se va asigura că nu vor alege vreun alt individ diabolic.

Am închis ochii şi am inspirat încet.

— S-a terminat, Natalie. Chinul nostru s-a terminat. Nu ne mai pot atinge. Dante va avea grijă. Suntem liberi, în sfârşit.

Aveam obrajii uzi de lacrimi de fericire şi de uşurare. Nu îmi venea să cred.

— Te rog, spune-mi că eşti deja în barcă şi te îndrepţi spre mine.

— Mă îndrept spre elicopter. Dar mai întâi voiam să vorbesc cu tine. Să îţi aud vocea. *Dio!* Te iubesc, *angioletto!* Te iubesc nemaipomenit!

Şi eu îl iubeam. Atât de mult... Mult mai mult decât credeam că pot iubi pe cineva. Simţeam că dau pe-afară de fericire. Emoţiile mă copleşeau. Nici să vorbesc nu mai puteam.

— Păi... atunci închide şi vino mai repede la mine, ca să-mi arăţi cât de mult mă iubeşti.

El râse.

— Aşa am să fac. În fiecare zi, cât voi trăi, *vita mia.* Îţi promit.

După 45 de minute, elicopterul lui Luc ateriza în dreptul casei. Am ieşit în goană. Era ciufulit, avea hainele şifonate şi părea nebărbierit de trei zile. Arăta epuizat, dar nu de două-trei zile, ci de peste 33 de ani. Numai că în ochii mei nu păruse nicicând mai frumos. Iar când mă luă în braţe, pe peluză, m-am simţit de parcă întreaga greutate a lumii îmi fusese luată de pe umeri. Timpul stătea în loc, iar noi ne strângeam în braţe şi ne sărutam, îşi plimbă degetele pe obrajii mei şi în acel moment am văzut ceva ciudat pe inelarul lui stâng. I-am luat mâna şi am văzut că pe inelar avea tatuat literele SLAVE[35]. Am râs şi l-am sărutat din nou. Iar când amândoi am rămas fără suflare, îşi îngropă faţa în gâtul meu, agăţându-se parcă de mine în timp ce elicopterul decola. Mi-am trecut degetele prin părul lui şi l-am strâns tare la piept, simţind cum inimile ne băteau la unison. M-am gândit atunci la toate lunile în care simţisem că n-am să mai pot respira încă o zi fără el. Dragostea era un risc. Un pariu. Nu venea cu garanţii. Dacă n-aş fi pus piciorul la el în birou, la New York, sigur aş fi găsit o duzină de bărbaţi care să-mi taie răsuflarea. Dar acest bărbat... acest bărbat uimitor, incredibil, eroic, care nici măcar nu era conştient de calităţile lui, era singurul care mă putea face să îmi amintesc să respir. Iar asta îl făcea şi mai special. Îl făcea inima mea.

Se desprinse uşor şi mă privi în lumina amurgului. Ochii lui unici, argintii, erau umezi de lacrimi.

— Sunt aici, *angioletto,* îmi şopti.

Mi se umplură ochii de lacrimi pe care nu voiam să le ţin în frâu. Îmi lipi fruntea de a mea şi inspiră adânc.

— Nu mai am ce să-ţi ofer. Nici titlu, nici serviciu, nici vreo proprietate. Nici măcar copii nu-ţi mai pot dărui. Tot

---

[35] Sclav.

ce-ți pot oferi... sunt eu. E tot ce mai am.

— Prostuțule!

L-am mângâiat pe obraji, plângând incontrolabil.

— Doar pe tine te vreau. Doar pe tine te-am vrut dintotdeauna, Luc. Pe tine. Exact aşa cum eşti. Pentru totdeauna.

Gemu şi mă sărută cu o pasiune care îmi reverberă în tot trupul. M-am lăsat absorbită de sărutul lui şi purtată de frumusețea şi perfecțiunea noastră, a cuplului nostru. Şi am ştiut că dragostea noastră era predestinată. Şi că avea să dureze. Oriunde ne-ar duce viața, orice s-ar întâmpla în viitor, dragostea noastră va supraviețui.

Nimeni nu ne putea frânge. Eram indestructibili.

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „CASA PĂCATELOR"

Îl iubesc. E singurul adevăr care contează acum. Am renunțat la viața mea și m-am dedicat în întregime dorințelor și poftelor lui și focului pe care doar el știe să-l aprindă în mine.

Am găsit împreună salvarea și puterea, unul în celălalt.

Dar forțe întunecate și oameni diabolici mă văd ca pe o amenințare ce trebuie eliminată. Zdrobită. Am încredere în dragostea noastră. Știu că poate rezista oricărei încercări. Dar nu pot să ignor umbrele tot mai amenințătoare care ne dau târcoale.

Căci acum înțeleg că acele umbre nu urmăresc să mă distrugă, așa cum mă temeam în trecut. Pe el îl pândesc. Vor să mi-l răpească pentru totdeauna și să-l atragă definitiv în bezna sinistră a lumii pe care se luptă de atâta vreme să o evite.

În întunericul fără scăpare al Casei Păcatelor...

♦

„Un roman sexy și intens... o încheiere plină de forță a trilogiei. Autoarea știe să dozeze la perfecțiune emoțiile pe care le creează cititorilor."
Fresh Fiction

♦

ELISABETH NAUGHTON a scris peste 30 de romane, trecând cu ușurință prin diverse genuri. Cărțile ei au intrat în topurile *New York Times*, *USA Today* și *Wall Street Journal*, și a câștigat premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste pentru „Cel mai bun roman de suspans romantic".

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-5380-45

Lira

eBook disponibil